

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

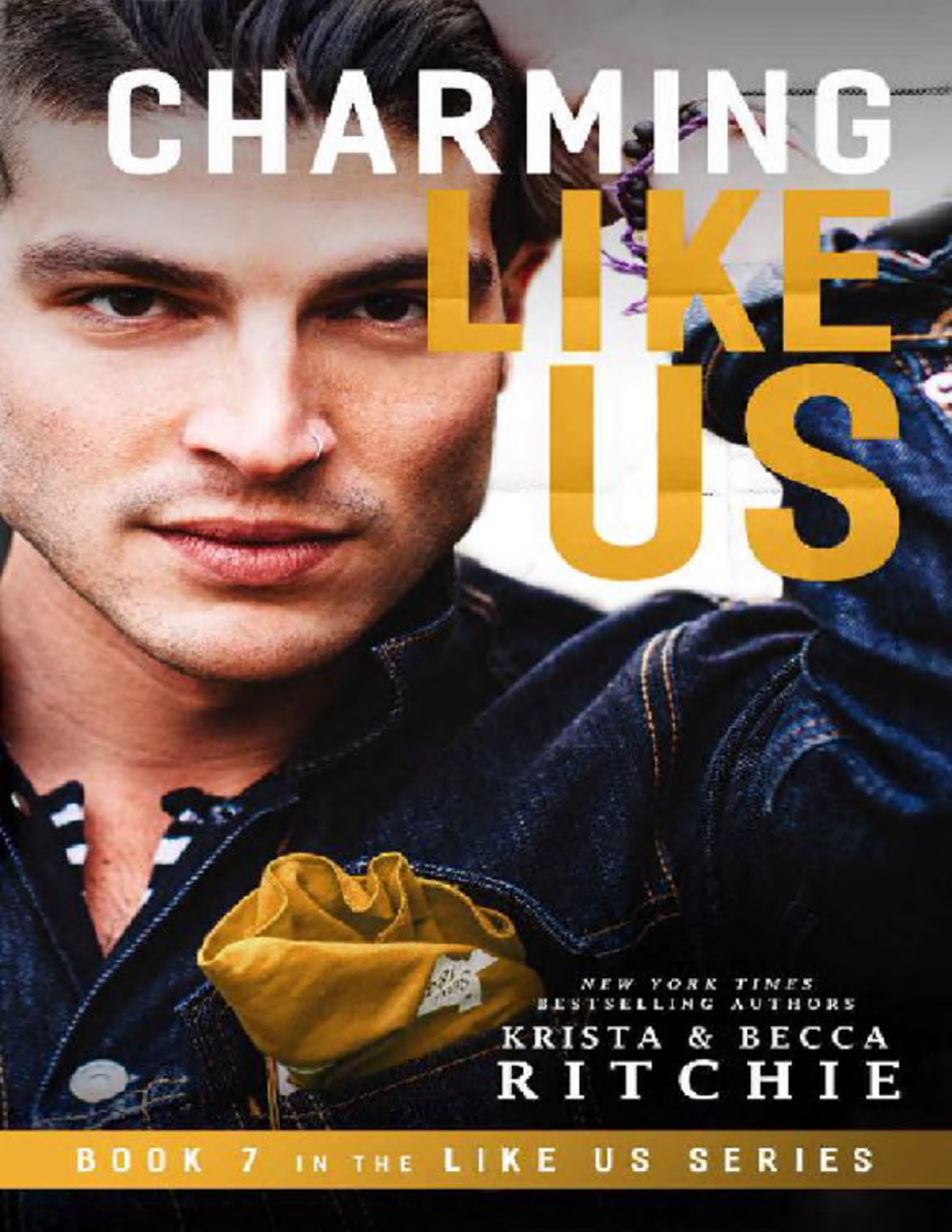
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARMING LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 7 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

Başlık

Yazarlardan Bir Not Karakter

Listesi

1. OSCAR OLIVEIRA
2. OSCAR OLIVEIRA
3. OSCAR OLIVEIRA
4. JACK HIGHLAND
5. JACK HIGHLAND
6. OSCAR OLIVEIRA
7. JACK HIGHLAND
8. OSCAR OLIVEIRA
9. JACK HIGHLAND
10. OSCAR OLIVEIRA
11. OSCAR OLIVEIRA
12. JACK HIGHLAND
13. OSCAR OLIVEIRA
14. JACK HIGHLAND
15. OSCAR OLIVEIRA
16. JACK HIGHLAND
17. JACK HIGHLAND
18. OSCAR OLIVEIRA
19. OSCAR OLIVEIRA
20. JACK HIGHLAND
21. OSCAR OLIVEIRA
22. JACK HIGHLAND
23. OSCAR OLIVEIRA
24. OSCAR OLIVEIRA
25. JACK HIGHLAND

26. [OSCAR OLIVEIRA](#)
27. [OSCAR OLIVEIRA](#)
28. [JACK HIGHLAND](#)
29. [OSCAR OLIVEIRA](#)
30. [OSCAR OLIVEIRA](#)
31. [JACK HIGHLAND](#)
32. [JACK HIGHLAND](#)
33. [OSCAR OLIVEIRA](#)
34. [OSCAR OLIVEIRA](#)
35. [JACK HIGHLAND](#)
36. [OSCAR OLIVEIRA](#)
37. [JACK HIGHLAND](#)
38. [OSCAR OLIVEIRA](#)
39. [JACK HIGHLAND](#)
40. [OSCAR OLIVEIRA](#)
41. [JACK HIGHLAND](#)
42. [OSCAR OLIVEIRA](#)
43. [JACK HIGHLAND](#)
44. [OSCAR OLIVEIRA](#)

[Sonsöz](#)

[Banks Moretti - Key West House](#)

[Ayrıca yazan: Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında Teşekkür](#)

CHARMING LIKE US

BOOK 7 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

Bizim Gibi Büyüleyici Copyright © 2020 by K.B.
Ritchie Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak görseli © Stocksy
Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs tarafından
yapılmıştır www.kbritchie.com

Yazarlardan Bir Not

Bizim Gibi Büyüleyici, Bizim Gibi Serisi'nin yedinci kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değışse de, önceki romanlarda meydana gelen olayları anlamak için seri yayın sırasına göre okunmalıdır.

Bizim Gibi Büyüleyici, Bizim Gibi Dikbaşı'dan sonra okunmalıdır.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. *Bizim Gibi Hasarlı*
2. *Bizim Gibi Aşıklar*
3. *Bizim Gibi Alfalar*
4. *Bizim Gibi Karışık*
5. *Bizim Gibi Günahkâr*
6. *Bizim Gibi Dik Başlı*
7. *Bizim Gibi Büyüleyici*
8. *Bizim Gibi Vahşi*
9. *Bizim Gibi Korkusuz*
10. *Infamous Like Us*
11. *Bizim Gibi Uyumsuzlar*
12. *Bizim Gibi Şanssızlar*

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

ZEYTİNYAĞLARI

Rodrigo & Sônia Oliveira

Oscar - 32

Quinn - 22

Joana - 19

HIGHLANDS

Jack Sr. & Eleonor Highland

Jack - 27

Jesse - 17

ÜNLÜ OLANLAR

Cobalts

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 24

Charlie - 21

Beckett - 21
Eliot - 20
Tom - 19
Ben - 17
Audrey - 14

The Hales

Loren Hale & Lily Calloway
Maximoff - 24
Luna - 19
Xander - 16
Kinney - 14

The Meadows

Ryke Meadows & Daisy Calloway
Sullivan - 21
Winona - 15

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Cobalt'ları, Hales'leri ve Meadows'ları koruyan korumalar.

Kitsuwon Menkul Değerler A.Ş.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon (patron) -
27 Thatcher Moretti (lider) -
29 Banks Moretti - 29
Farrow Keene - 29
Quinn Oliveira - 22
Oscar Oliveira - 32
Paul Donnelly - 27

Price Kepler'in Üçlü Kalkan

Hizmetleri *Güvenlik Gücü*

Epsilon Sinclair (lider) - 40s
Ian Wreath -
30'lar Vance
Wreath - 20'ler

O'Malley - 27
...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa
Price Kepler (başrol) - 40'lar
...ve daha fazlası

OSCAR OLIVEIRA

Günde on kez, neden Charlie Keating Cobalt'ın koruması olduğumu sorguluyorum. Güneş daha yeni battı ve ben şimdiden on bir numaradayım. *Neden ben?*

Çünkü ayak uydurabilirim.

Çünkü elli kişilik bir kalabalığın içinde beni kaybetmeye çalışmasına rağmen hâlâ bir metre gerisindeyim. Siyah kot pantolonundan sıyrılmış ince, kabarık beyaz düğmeli ceketini yakalayabilirim.

Henüz kimse yirmi bir yaşındaki bu meşhur çocuğu fark etmedi.

Charlie'nin, Manhattan'ın ısıltılı gökdelenlerine kendini kaptırmış bir turist kalabalığının arasından geçip gitmesi sayesinde. Yaz rüzgarıyla uçuşan dağınık, kumral saçlarıyla bir ünlünün yanlarından geçip gittiğinin farkında değiller.

Charlie aniden sola döndü ve kafası uzun boylu bir grup adamın arkasında kayboldu. İşteki ilk günüm olsaydı, beni kalabalığın içinde kaybetmeye çalıştığını düşünürdüm. Ama bu benim ilk günüm değil. İkinci günüm bile değil.

Beş yılı aşkın süredir Charlie'nin korumalığını yapıyorum. O yüzden sanmıyorum.

Beni kaybetmeye çalıştığını *biliyorum*.

İşte can sıkıcı bir gerçek: Başarı oranı yaklaşık %50.

İşte daha az sinir bozucu bir gerçek: Benden önce başarı oranı %100'dü.

Charlie'nin önceki korumaları onu altın yıldız gibi gösteriyordu.

Houdini. Onu yakalamak için hiç şansları yoktu. Charlie ortadan kaybolmak isteseydi, sırta kadem basardı.

Benimleyken biraz daha fazla çaba göstermesi gerekiyor ve bu yüzden bunca yıldan sonra hala onun detaylarındayım. Yalan söyleyemem, burada gül yaprakları ve kutsal su yok. Hiç durmuyor. Bir saniye bile. Stres üstüne stres ve bunu kaybedeceğim günden çok korkuyorum.

Koruması olmak.

Çünkü saatte yüz milyon mil hızla giderken yere yapışmak gibi bir şey olacak. O kadar uzun zamandır Charlie'nin hızındayım ki, artık nasıl duracağımı bilmiyorum.

Onu bir mağazanın yakınında izliyorum ve ayak izlerini takip etmek yerine kalabalıkla birlikte yürümeye devam ediyorum. Resmi olarak, onu gözden kaybediyorum. Bu hesaplanmış bir risk, fırsat maliyeti olan bir risk.

Ve karar verirken, bunun bana ve müşteriye neye mal olacağını tam olarak biliyorum.

Genç bir kızın kendinden geçmiş, sevinçli, *tiz* çığlıklarını duyuyorum. "Ohmygod Charlie COBALT!"

Tiz sesle söylediği "Aman Tanrım" sözleri muhtemelen New Jersey otoyolunda yankılanıyordur. Onu suçlayabilir miyim? Cobalt'ların suyun üzerinde yürüdüğünü düşünerek büyüdüm. Üç ünlü aile de Amerikan kraliyet ailesi olarak kabul edilir, ancak Koballar prensler arasındaki *tanrılardır* ve şimdi onları koruduğum için hala böyle düşünüyorum.

Aradaki fark, onların kusursuz zekâsını ve kol kola girdikleri aşılmaz bağlarını kıskanan bir ergen olmamam... Benim aile hayatımı *dağınık ve dağınık gösteren* yakınlıklarını.

Çünkü artık yaşlandım ve inanılmaz derecede *zeki* bir orospu çocuğuyum. Ve en az benim ailem kadar dağınık, en az benim ailem kadar işlevsiz ve en az benim ailem kadar kaotik olan Cobalt'larla yüz yüze geldim.

Ve Kobalt İmparatorluğu'nu daha da çok sevmemi sağladı.

Yani hala suyun üzerinde yürüyorlar, ama ben kayıp boğulmaya başladıklarında kışkılarını Büyük Göl'den çıkaran birkaç adamdan biriyim.

Bana *Profesyonel* diyebilirsin.

Medya zaten biliyor.

New York'un havasını daha fazla çığlık kabartıyor ve hızlı bir dönüşle köşeyi dönüp boş bir ara sokağa giriyorum.

Telsiz kulaklığım kulağımda, rahat bir tempoda ilerliyorum. Temmuz sıcağı lacivert gömleğimi göğsüme çekmeye çalışıyor. Kıvırcık saçlarım alnıma geliyor ve onları geriye itip yürüyorum. Normalde

Korumalar müşterilerini gözden kaybederlerse liderlerini uyarırlar. Yine de, eğer telsizle haber verirsem, bu anlamsız olur.

Kahretsin, Charlie'nin eski korumalarını ve iletişim konusundaki histerilerini hatırlıyorum.

Onu kaybettim. Onu kaybettim! Lanet olsun, çocuğu kaybettim! Öylece gitti. Yemin ederim onu görüyordum.

Yapamam... Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Siktir et, bırakıyorum.

Müşteriniz için bir arama kurtarma görevi düzenlemek zorunda kalmak utanç verici. Epsilon, yaklaşık bir hafta önce Anacapri'de kaybettiği kız ekibinin yaralarını hâlâ sarıyor. Ünlü ailelerin en genç kızları yeni yetme delikanlılar ve onlar *bebekler*, yeri doldurulamaz değerli elmaslar olabilirler.

Onları kaybetmezsin.

Charlie farklı. Birincisi, o bir yetişkin. İkincisi, bunu her zaman yapıyor. Eğer bir "arama kurtarma" isteseydim, Akara ve Thatcher'ın onu bulmama yardım edeceklerini biliyorum ama aslında yapabilecekleri pek bir şey yok.

Benden daha fazla ya da daha iyi bilgiye sahip değiller. Neyse, ben hallederim.

Ara sokağın yarısında, mağazanın arka kapısına ulaşıyorum. Saatimi kontrol ediyorum ve kalçamı tuğlaya yaslıyorum. Bekliyorum. Bir saniye sonra, bir Uber Black çağırmak için cep telefonumu çıkarıyorum.

Bir Cobalt'ın ya da herhangi birinin 7/24 koruması olmak hiçbir zaman planım değildi ama profesyonel boksörlükten çok da uzak bir iş değildi.

İşimi seviyorum.

Dünyada buna benzer bir şey yok. Her günün farklı olması, uyuşturucu almış gibi olmak, damarlarımda adrenalin dolaşması... Böyle hissettiğim tek zaman ringdeydim. Ama burası farklı.

Daha iyi.

Arka kapı açılıyor. Müşterimin normalde dağınık olan saçları daha da rüzgarda savrulmuş gibi görünüyor. Az önce kaç yabancının eli saçında gezindi?

Bilmiyorum.

Beyaz düğmeli gömleğinin kolu omzundan sarkıyor, yırtılmış ve gerçek bir iplikle sallanıyor. Açılmış düğmeler çıplaklığını ortaya çıkarıyor,

Zayıf göğsü ve taze pembe izler, tırnaklar vücudunu tırmalamış gibi açık, beyaz tenini çiziyor.

Boynu çiğ ve kırmızı. Eminim biri onu boğazından yakalamıştır. Belki de onu daha yakına çekmiştir. Bedeli *buydu*. Bombardımana tutulacağını ve ona dokunulacağını biliyordum.

Suçluluk duygusu bana saldırmıyor. Onun incindiğini görmek beni üzmüyor. Sadece doğru tahmin ettiğim ve onun *bu* arka kapıdan çıktığı için rahatladım.

Onunla ilk çalışmaya başladığımda, pişmanlık duygusuna kapıldım. Daha iyi bir iş çıkarabilirdim diye düşündüm. Şu ya da bu dokunuşu engellemeliydim diye düşündüm. Ama bu onun için şimdiye kadar yapılmış en iyi iş.

Beş yıl sonra, burada daha büyük bir resim olduğunu anlıyorum. Charlie'yle olan savaşımı seçmek zorundayım.

Varlığıma şaşırmadan bakışlarımı karşılıyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek ara sokağa giriyor.

Charlie bir sigara yakar. "Belki bu sefer ipucunu anlarsın diye düşünmüştüm," diyor ve dumanı ılık gece havasına üflüyor.

"Beni artık yanında istemiyorsan, tayinini iste." Ona her gün aynı hatırlatmayı yapıyorum.

Bu atlıkarıncanın üzerinde dönüp duruyoruz ve aslında hiç bitmiyor.

"Sadece sen değilsin." Sarı-yeşil gözleri bana kayıyor. "Herhangi biri. Sürekli arkamda dolaşan bir gölgeye ihtiyacım yok."

"Bu konuyu ailene aç o zaman."

Yirmi bir yaşında olabilir ama annesi ve babası aşırı korumacıdır ve çocuklarından hiçbirinin -Kobalt İmparatorluğu'nun en büyük oğlu Charlie bir yana- şehirde gerçek anlamda koruma olmadan dolaşmasına izin vermezler.

Bu asla olmayacak.

Bu her seferinde kaybedeceği bir savaş.

Bu yüzden ayakkabısını asfalta sürüyor ve konuyu kapatıyor. Cildini tekrar tarıyorum, buruşuk düğmeli pantolonundan sızan kanı fark ediyorum. Biri onu kaburgalarından daha derine çizmiş olmalı.

"Kanaman var," diyorum ona. "Farrow'u aramamı ister misin?" O sağlık ekibinde.

Ama en iyi arkadaşımдан bahsetmek Charlie'nin gözlerini devirmesine neden oluyor. Farrow, Charlie'nin en *sevmediği* kuzeni Maximoff Hale'e bağlı olduğu için Charlie'nin çay fincanı değildir. Ama son zamanlarda Maximoff ve Charlie aralarındaki düşmanlığı bir kenara bıraktılar.

Charlie bana sık sık "Arkadaş seçiminde garip davranıyorsun" gibi şeyler söyler. "*Onunla* arkadaşlığını yeniden değerlendirmek istemediğine emin misin?" "Neden kendini beğenmiş, kibirli bir pislikle arkadaşsın?"

Farrow ve ben çok eskiden tanışırız.

Ama ben Charlie'yle böyle atışmam.

Ona yarım saniyelik bir bakış atar ve "Sen kendi arkadaşlıklarını ya da eksikliklerini düşün" derdim. O da etkilenmiş bir gülümsemeyle reddiye kabul ederdi.

Charlie ve ben arkadaş
değiliz. Şunu açıklığa
kavuşturalım.

Biz.

Biz.

Değiliz.

Arkada

ş

değiliz.

Ben arkadaş koruması değilim. Bu yüzden Charlie ölümcül iğnelerle ilgili küçük açıklamalar yaptığında onun ekmegine yağ sürmüyorum. Bunu gerçek arkadaşlarıyla da yapabilir.

Ara sokakta Charlie kanlı yere zar zor bakıyor ve "Acımıyor bile" diyor. Sigarasını yana savuruyor ve ben sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı yakalıyorum.

Gerginim. "En azından bir yara bandı ister misin? Gömleğini mahvediyorsun." Telefonum kıcımda titriyor, ama cep telefonumu geri almıyorum. *Kişisel* bir mesaj olması daha muhtemel. Telsizimin sesini açıp dinliyorum. Telsizden bir şey kaçırmış mıyım diye bakıyorum.

Hat ölmek üzere.

İletişim bu gece sessizdi. Şaşırtıcı değil. Hepimiz dün Farrow ve Maximoff'un Anacapri'deki düğünlerinin yapıldığı İtalya'dan yeni döndük. Şu anda pek bir şey olmuyor.

Ailelerin çoğu Philly'de dinleniyor. New York'takiler ise -başta Charlie'nin üç kardeşi olmak üzere- şu anda Hell's Kitchen'daki dairelerinde güvende. Gecenin bir yarısı kana susamış bir vampir gibi şehrin dört bir yanında dolaşan tek kişi Charlie.

Hey, o gerçekten de Edward Cullen'ın olabileceği kadar popüler.

Charlie sonunda beyaz, parçalanmış düğmesindeki kırmızı lekeye bakar. Aşağı. "Yara bandı yok. Üzerinde benim kanım olursa daha çok satar." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki dünyadaki en normal tepki buymuş gibi.

"CHARLIE!!"

Başlarımız aynı anda dönüyor. Charlie'nin hayranları onu bulmuş ve kuraklıkta su çağırır gibi ona doğru koşuyorlar.

Ona nereye gitmek istediğini ya da ne yapmak istediğini sormuyorum. Bileğinden tutup onu ara sokağın diğer ucuna doğru çekiyorum.

"Ohmygod OSLIE GERÇEK!"

Sikeyim.

Vücudumdaki her tendon geriliyor ama Charlie'nin bileğini düşürmüyorum. Çünkü bunu yaparsam, adamın akın akın gelen taraftarların onu ezmesine izin verme ihtimali %50'ydi. Daha önce de bileğini tutmuştum. Birçok kez onu fiziksel olarak kendime doğru *çekmek* zorunda kaldım.

Hiç böyle bir tepki vermemiştim.

Asla işimi engellemedi.

Şu lanet dedikodulara kadar.

Charlie Cobalt ve Oscar Oliveira bir çift oldu!

Farrow ve Thatcher, iki Omega koruması, müşterileriyle çıkmakla kalmayıp onlara yüzük takmaya karar verdiler. Ve bu beni mahvetti. Çünkü *artık* hayranlar SFO'nun müşterileriyle ilişkilerini gizlemek için sahte bir güvenlik şirketi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden Charlie'yle benim sevgili olduğumuzu düşünüyorlar ve bu gerçeklerden çok uzak.

Adrenalin ve kızgınlık bedenimde bir yuva kuruyor. Charlie tedirgin görünmüyor ama bir bana bir kızlara bakıp duruyor. Uber Black önümüzde kayarak durduğu sırada kaldırıma ulaşıyoruz. Zamanlama her zaman dostum değildir ama bu gece benim yanımda olduğu için minnettarım.

Kapıyı açıp onu içeri götürürken Charlie benimle tartışmıyor. "Adresi nereye koydun?" Ben kapıyı kapatırken Charlie bana soruyor. "Senin dairene."

"Telefonunuzu alabilir miyim?"

Ne yapacağımı biliyorum. Charlie'ye verirken şoföre dedim ki. "Frank, gideceğimiz yeri değiştirmek üzereyiz. Sorun olur mu?"

İri yarı adam başını sallar. "Hiç de değil. GPS'in yeniden hesaplaması için bana bir saniye verin."

"Bitti," diye fısıldıyor Charlie bana ve telefonu geri veriyor. "Kız kardeşin sana mesaj attı."

Küçük kız kardeşimden bahsederek dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyor anlayamıyorum. Ya da beni kızdırmak için mesajını gördüğünü mü belirtiyor?

Durum ne olursa olsun, Uber caddeye yanaşırken mesaja hızlıca bir göz atıyorum.

Craigslist'te bir daire ve oda arkadaşı buldum. Yarın onlarla buluşacağım. Kira uygun. Artık evde yaşamıyorum. Bunu yapamam
- Baby Sis

Siktir, Joana.

Hızlıca mesaj atıyorum ve Charlie'nin gözlerini parmaklarımda hissediyorum.
Sadece benimle yaşa. Yer var. Gönder
tuşuna bastım. Hemen cevap verdi.

Craigslist'teki yeri beğendim - Baby Sis

On dokuz yaşındaki asi kız kardeşim fırsat buldukça babamıza sataşmaya bayılıyor ve bence onda sekizinde babamız bu zor zamanları hak ediyor. İnatla Craigslist'e giriyor, belki de dalga yaratmak için. Çünkü Joana'nın benimle kalması ailemizi *memnun edecek*.

Ben en büyükleriyim. Birkaç ay önce otuz ikinci yaş günümü kutladım ve kız ve erkek kardeşlerim benden tam *on yaş küçük*.

Kız kardeşimle mesaj savaşı yapmak için kötü bir zaman. Görevdeyim. *Sonra arayacağımı* söyleyen kısa bir mesaj gönderdikten sonra mesaj dizisini kapattım.

Hiç uyumayan bir işle aile hayatını bir arada yürütmek *zordur*. Aksini söyleyenler Oliveira ailesiyle tanışmamış demektir.

Gözlerim arabanın camlarına kayıyor. Evet, nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama en azından paparazzi minibüsleri tarafından takip edilmiyoruz ya da kuşatılmıyoruz.

Uber uygulamasını açıyorum ve Charlie'nin girdiği yeni adrese bakıyorum. Kaşlarım çatıldı.

Damarlarım daha çok
pompalanıyor. Ne oluyor
lan?

Bizi havaalanına götüreceğini düşündüm.

Ama Philadelphia'da bir apartman olan The Walnut'ın adresine bakıyorum. Jack Highland'ın orada yaşaması tesadüf olamaz. Bir elimi saçımın kalın kıvrıcık tellerine sürüyorum.

"Neden The Walnut'a gidiyoruz?" Açıkça soruyorum.

Charlie siyah deri koltuğa yaslandı. "Jack Highland ile bir randevum var."

Daha fazla açıklama yapmasını bekliyorum.

O yapmaz.

"Gecenin bir yarısı mı?" diye sordum. "Evet."

"Bana söylemeyi düşünmedin mi?" "Şimdi söyledim."

Müvekkilimle *bilmem gerekenler* esasına göre çalışıyorum. Ve onun dünyasında, kimsenin onun hayatı hakkında bir bok bilmesine gerek yok. Anlıyorum. Gerçekten bir koruma istemiyor. Ben sadece onun yanında sürekli bir dikenim. Ama ben varım ve şu anda tetikteyim.

Highland ve benim bir geçmişimiz var. Tamam, bu bir yalan.

Sıfır geçmişimiz var.

Çünkü adam öpücüğümü reddetti.

Beni reddetti.

Ama ona ödünç verdiğim bandanam, kemerim ve eşofmanım hâlâ onda. O yüzden bu işi ağırdan alıyorum. Bu gece bir taşla iki kuş vuracağım ve tahsilata geleceğim.

O kıyafetler benim.

Onları geri istiyorum.

Heteroseksüel bir adama aşık olmuş olabilirim ama kalbim tekrar tuğlalı. Bantla kapatıldı. Jack yanına bile yaklaşamaz ve kıyafetlerimi aldığım da bu boktan şey sağlamlaştacak.

Charlie Philly'ye giderken uyuyacakmış gibi gözlerini kapatıyor. Ben de aynısını yapmalıyım -uyuyabildiğim zaman- ki bu neredeyse hiç olmuyor. Ama aklım yüksek hızda.

Jack'i görmek

üzereyim. Tekrar.

Bir elimle ağzımı kapatıyorum, yüzüm aramızda geçenlerden dolayı sıcak.

Daha da kötüsü, Charlie'nin neden onunla görüşmek istediğine dair hiçbir fikrim yok. Dünyanın en karanlık tüneline el feneri olmadan girmek gibi.

Tanrı yardımcım olsun.

OSCAR OLIVEIRA

Oscar Oliveira'nın Hayatının En Utanç Verici Anı

İKİ GÜN ÖNCE

GÖKYÜZÜ YARILDI, yağmur yağdı, şimşekler çaktı ve fırtına dindiğinde bile her şey tam da olması gerektiği gibi hissediliyordu. Mutlu, *neşeli*. Az önce en iyi arkadaşımın düğününü yönetmiştim. Az önce onun Anacapri'de koridorda yürümesini ve hayatının aşkıyla evlenmesini izledim.

Ve şimdi... şimdi bir ilişki içinde olma isteğim on üçüncü dereceye yükseldi.

Gün batımına, parkta romantik gezintilere, dans pistinde hiç bitmeyen terli gecelere ve akıllara durgunluk veren sekse varım. Kahretsin, şu noktada ortalama bir seksi bile kabul ederim, eğer bu istikrarlı ve aşkı onaylayan bir ilişkide olmak anlamına geliyorsa. Ben sadece iyi ve istikrarlı parçalar istiyorum. Güvenliğe katıldığımdan beri parmaklarımın ucundan kayıp giden şeyi.

Üniversiteden beri uzun süreli gerçek bir ilişkim olmadı ve bu beni zorlamaya başladı.

Ama kim yanında beş saniyeden fazla duramayan biriyle çıkmak ister ki?

Bazen tek elde edeceğim şeyin seks olup olmadığını merak ediyorum. Hızlı sikişler. Elde etmesi kolay, ama lanet olası yenilik çabuk bitiyor.

Düğün resepsiyonu tüm hızıyla devam ederken, beyazlar giymiş konuklar nefes kesici bir uçurum kenarındaki restoranda dolaşıyor. Ünlüler ve *En Romantik 10 Kaçış Noktası'nı* kaleme alan seyahat yazarları için yapılmış şeyler. Güneş batmaya başlarken dalgalar kayalara çarpıyor, turuncular ve sarılar pırıl pırıl denizi yıkıyor.

İtalya bu gece daha güzel olamazdı.

Etrafta dolaşıp iki şey yapıyorum.

1. Ailemden ve arkadaşlarımdan uzak durmaya çalışıyorum. Onları ve dedikodularını seviyorum ama beni kendi gevezelik ağlarına çok uzun süre hapsedecekler. Zaten yarım saatimi annemle konuşarak geçirdim.

Binlerce fotoğraf çekti ve ailenin İtalya'ya uçuş masraflarını karşıladığım ve bunu mümkün kıldığım için bana tekrar teşekkür etti. Her zaman Farrow'un onu nihai düğününe davet etmesini bekliyordu ama bunun uluslararası bir yer olacağını düşündüğünden şüpheliyim.

Tipik bir orta sınıf ailede büyüdüm ve seyahat için harcanan para her zaman Brezilya'ya avólarımızı görmek için yapılan uçuşlara giderdi.

Farrow uçak biletlerini ödeyeceğini söyledi ama ben mali durumumu iyi idare ediyorum, hatta ondan daha iyi idare ediyorum. Gururlu kıcı bunu asla kabul etmeyecek.

Maaşlarımızdan kesinti yapılmadan önce (yepyeni bir firma olan Kitsuwon Securities'e katılmanın dezavantajı) kenara epeyce birikim yapmıştım.

Şu anda yaptığım başka bir şey:

2. Charlie'yi takip etmemeye çalışıyorum. Bu noktada bir alışkanlık. Görevde değilim ama onun ekibindeki geçici korumalara, bir sivrisineğin kendini sinek tuzağına düşürmeyeceğine ne kadar güveniyorsam o kadar güveniyorum.

Şampanyamı yudumlarken bilinçsizce müşterimi fark ediyorum - evet, *bilinçsiz* olduğunu söylüyoruz. Charlie arkasına yaslanmış, avludaki sandalyenin iki ayağı üzerinde dengede dururken Audrey Cobalt onun kulağına bir şeyler söylüyor. Havuç-turuncu saçlı küçük kız kardeşi ne derse desin gözlerini deviriyor.

Charlie'nin ailesiyle birlikte olmasının tek iyi yanı, onu her zaman kendi yörüngelerine çekmeye çalışmaları. Cobalt'ların geri kalanına bağlıyken, onu takip etmek daha kolay oluyor.

Gerçekten, rahatlamamı kolaylaştırıyor. Onun peşinden olimpiik bir koşuya iki saniye kalmış gibi ayaklarımın kemerlerine yaslanmayı bırakmayı.

Sıra sıra dizilmiş kahvaltı tabaklarının ve deniz ürünlerinin önünden geçerken, bir kuleden birkaç karides alıyorum, bir peçeteye biraz kraker koyuyorum ve restoran alanından ayrılıyorum.

Rüzgâr ılık ve hava tuz gibi kokuyor. Taş basamaklardan güneşlenme güvertesindeki şezlonglara doğru inmek üzereyim. Uçurum kenarındaki restoran, insanların koylarda yüzebildiği bir güneşlenme alanının ortasında yer alıyor.

Tam o adımı atarken, sağ tarafımdaki otoparkta bir hareket gözüme çarpıyor. Tek görebildiğim uzun boylu bir adamın sırtı, kollarını sıvayıp kaslı pazularını ortaya çıkarmış, koyu renk saçları bir deniz rüzgârıyla savruluyor.

Her konuk gibi o da tamamen beyaz giyinmiş. Kıyafet kuralı.

O kemer benim.

Tören için ona ödünç ver. Bir an tereddüt ettim.

Siktir et.

Kadehi tekrar dudaklarıma götürüyorum ve soğuk şampanya boğazımdan aşağı kayarak kadehi boşaltıyor. Yavaşça, bu davetteki en muhteşem adamla aramdaki mesafeyi kapatıyorum.

Jack Highland genellikle kamera arkasındadır; yine de bir kolonya reklamı için modellik yapabilecek gibi görünür.

Bir hatchback'in arkasına eğilmiş olması da yardımcı olmuyor. Kamerasıyla oynarken arabanın bagajını kaldırmış. Kıçı mükemmel görünüyor. Atletik yapısı *sporcu kanka* diye bağılıyor. Ama keşke onu daha iyi tanısaydım da gerçekte nasıl biri olduğunu anlayabilseydim.

Göğsünü kabartan kardeşlerden uzak durma eğilimindeyim. Ama sporu seven iyi bir sporcuyla severim. Phillies maçına gidelim. Bir paket yer fıstığını paylaşır ve Mets'ten şikayet ederiz.

Ona yaklaşırken ayakkabılarım park yerinde ilerliyor. Teni açık kahverengi ve kırmızı-altın tonlarının bir karışımı ve batan ışıktaki daha güneş öpücüğü gibi görünüyor. Filipinli-Amerikalı ve çift ırklı: Babası beyaz, annesi Filipinli.

Ben yaklaşıncaya başını çeviriyor ve uzun kirpikleri kalkıyor.

"Hey," diyor gülümseyerek ve çenesini güler yüzle sallayarak. Gözleri benimkileri bir süre daha tutuyor. Her şeyi sorgulamama neden olan bir vuruş. Çoğu insanın beni süzerken yaptığı o şeyi yapması da işe yaramıyor.

Yukarı-aşağı, fark edilmeyen bir hareket. Gözleriyle bir-iki hareket. Yukarı-aşağı. İki saniye. Zar zor farkediliyor.

Belki de bunu yaptığının farkında bile değildir.

Ama o iki saniye beynimdeki aksonları karıştırıyor. Bükülüyor. Çekiyor. Onları karışık bir düğüme bağlıyor. Bildiğim kadarıyla heteroseksüel ama cinsellik değişken bir şey. Sorguluyor olabilir, değil mi?

Emin değilim.

Park yeri sessiz. Burada başka kimse yok.

Ben de başımı sallıyorum. "Saklanıyor musun, Highland?" Sinirlerimin gerilmesine rağmen ona rahatça soruyorum. Kalbimin neden çarpmaya başladığını ya da avuçlarımdan neden nemlendiğini söylemek için Yale Kinesiyoloji diplomama ihtiyacım yok.

Ona aşık oldum.

Aptal. Aptal. Aptal aşık.

Maximoff o kelimeyi kullandığında neredeyse yemeğimde boğulacak olan *bendim*. Kız kardeşinin ilk Gökkuşluğu Tugayı gezisinde bana Jack'i sordu, "*Ona aşık mısın?*"

Güldüm.

Aşık oldum.

Hoşlanmanın 12 yaşındakiler için olduğunu sanırdım. Ama hoşlandığım birinin yanında hiç bu kadar gergin olmamıştım. Jack'te çıktığım diğer kadın ve erkeklerden farklı bir şey mi var? Yoksa bunun karşılıksız olabileceğini bildiğim için mi?

Muhtemelen erkeklerden hoşlanmıyordur bile. Ama bana bakışı.

Ağzıma bir kraker atıyorum ve yerimde duruyorum. Bir aşktan kaçmak değil, bu kesin.

Jack Canon fotoğraf makinesinin lenslerinden birini çeviriyor. "Sadece bunları değiştirmem gerekiyor," diyor ve sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Neden saklandığımı düşünüyorsun ki?"

"Bu bir düşün," diyorum omuz silkerek. "Bazen böyle etkinliklerde bekâr olmak berbat bir şey. Bir ya da iki dakika yalnız kalmak istersen seni suçlamam."

Gözleri yine benimkileri tutuyor. Sanki seni *tanıyormuş* gibi bakıyor. Seni anlıyor. Ve ben aptal değilim. Bunun bir kısmı onun DNA'sına işlemiş cazibesi. Onu işinde bu kadar iyi yapan şey de bu. *We Are Calloway*'in baş yapımcısı olarak, ünlülerden gerçek duyguları çekip çıkarabiliyor.

Hâlâ bana bakıyor, Canon'unun kayışını boynuna doluyor ve bir eliyle bagajı kapatıyor. "O kadar da kötü değil," diyor bana. Gülümsemesi büyüyor. "Bana eşlik ediyorsun, değil mi?"

Flört ediyor.

Kesinlikle flört ediyor.

Birisi çalılardan arkasından kocaman bir *evet* tabelasıyla çıkmalı.

"Yaptığım şey bu mu?" Soğukkanlı davranarak söylüyorum. Ağzıma bir kraker daha atıyorum.

Kalçasını hatchback'e yaslıyor. "Sen de bekarsın, değil mi?"

Yemek sert bir şekilde iniyor. "Evet...bekar." Belindeki kemere bakıyorum. *Benim kemerime*. Bakışlarımı onunkilere yönelttiğimde, gözleri önce taktığı kemere, sonra da bana kayıyor.

Hava daha sıcak.

Ten daha sıcak.

Boyumdan birkaç santim uzun, ama hatchback'e yaslandığında neredeyse göz hizasındayız. Jack bana yavaşça başını sallıyor ve bakışlarımız tekrar birleşiyor.

Sanırım kemerden bahsedecek.

"Hem biriyle çıkmak hem de koruma olmak zor olmalı," diyor Jack, flörtöz bir tavırla ve beni biraz şaşırtarak. Bu pek sık olan bir şey değil. Kendimi her zaman çoğu insandan on adım önde hissederim.

Ben de aynı şekilde yavaşça başımı sallıyorum. "İmkansız desek daha doğru olur."

"Hepiniz ne diyorsunuz... *korumalar müşterileri için eş gibidir.*"

Siz çocuklar.

Tüm korumalardan bahsettiğini fark ettim. Koruma tarzım çoğuna uymasa da ben de onlarla aynı kefeye konuyorum. Bu ifadeyi gerçekten sevmedim. Charlie'nin etrafında bir eşten daha fazla bulunuyorum. Ben onun sadece kocası değilim. Ben onun kardeşiyim. Ben onun babasıyım. Kuzeniyim. Sahip olduğu tüm ilişkilerin bir araya gelmiş haliyim.

Ama bunu Jack'e söylemem. Birini kaçirtmanın en kolay yolu, bana 7/24 bağlı başka biri olduğunu duyurmak olurdu. Yani, teknik olarak biliyor, ama bunu bu şekilde dile getirmeme gerek yok.

"Evet, kolay değil ama sonsuza kadar bekâr kalmak istemiyorum," diyorum ona. "Charlie benim işim olsa ve işim her şeyi tüketiyor olsa bile."

Kısa bir kahkaha atıyor. "O hissi bilirim."

Prodüksiyon ve güvenlik ateş ve su gibidir. Korumalar, belgeselin halk arasında körüklediği her kor ateşin yarısını söndürmek istiyor. Kutuplaştırıcı hedeflerimiz var ama bir arada yaşamak zorundayız.

Jack ne kadar ateşli olursa olsun, onunla herhangi bir çizgiyi aşmanın hileli bir ağır sıklet maçına adım atmak gibi olduğunu biliyorum. Ama en azından bu seviyede bir ilişki kurduğunu duymak güzel.

Gözlerim boynundaki kameraya kayıyor. "Geri dönmek zorunda mısınız?"

Çalışmak için burada. Benim aksime. Düğünü filme aldı ve bu resepsiyon için daha fazla video çekmesi gerekiyor.

Dikkatini dağıtıyorum.

"Henüz değil." Kıçını kapalı bagaja daha fazla yaslıyor. "Öldürecek birkaç dakikam daha var." Gözleri tekrar üzerimde geziniyor ve kamerasını kurcalarken, "Düğünlerde bekâr olmanın faydaları olduğunu biliyorsun," diyor.

"Öyle mi?"

"Tüm bekar insanlar bir ilişki içinde olmayı ya da en azından bir başkasının yatağında olmayı dilemeye başlar."

Anlayabiliyorum.

Ama o "En iyi sevişmelerimden bazıları düğünlerde oldu" demeden önce kelimeleri çıkaramıyorum.

"Düğünlerde." Sırıtiyorum. "Süpürge dolabında mı takılıyorsun, Long Beach?"

O da benim sırtışıma uyuyor. "Nesin sen, ayrıntılara takılan biri mi?" "Belki." Yemeğimin son parçasını da ağzıma atıyorum.

Gülümsemesi gözlerine vurur. "Düğünde değil. Törenden *sonra*," diye açıklıyor. "Bir keresinde o kadar ileri gidememiştim."

Hay sikeyim. Meraklandım. Tam anlamıyla bu konuşmanın içine dalmak ve asla ayrılmamak istiyorum. Ama kaslarım da oldukça gerildi. Etrafta kimse yokken seks, iş ve düğünler hakkında konuşmak ipin üzerine çıkmak gibi geliyor. Yanlış bir hareket ve elli metre dalarım.

"Şimdi bana söylemek zorundasın," diyorum.

Tek omzuyla omuz silkiyor. "*Muhtemelen* çoktan cehennemde kendime bir yer açmışımdır."

İkiyle ikiyi bir araya getirdim ve sırtışım yüzümü kapladı. "Sen..." Gülüyorum. "Kilisede mi sikiştin?"

"Katolik kilisesi. Arka sıralarda. Gelin California'dan bir aile dostuydu."

Başımı eğdim. "Gelini becerdin mi?"

Gülüyor. "Hayır. Bunu kesinlikle yapmadım, Oscar." Daha yumuşak bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Fotoğraf makinesini bırakıp asılı kalmasına izin veriyor. "Katolikliğim onaylandı ama kiliseye çocukluğumdaki kadar sık gitmiyorum." Tepkimi ölçüyormuş gibi duraklıyor. Belki de ne düşündüğümü önemsiyordur.

"Ben de öyle," diyorum ona.

İkimiz de sessiz bir anda ortak noktalarımız olduğunu fark ederek başımızı sallıyoruz. Sanırım ikimizin de keşfettiğinden ya da nefes aldığından çok daha fazlası.

Jack parmaklarını güçlü çenesinde gezdiriyor, hafif kirli sakalları o r t a y a çıkıyor. Onu yirmi yediden biraz daha yaşlı gösteriyordu.

Genelde benim yaşında ya da daha büyük insanlara giderim. Ayrıca genellikle heteroseksüel bir erkeğe asla onun gibi *yaklaşmam*. Bana bak, Jack Highland için sağda solda istisnalar yapıyorum.

"Tam oturdu," diyorum ona, beyaz pantolonunun içinden geçen kemeri göstererek. "Ölçülerimiz yanlış olsaydı ne yapardın? Kemer sıska belin için çok mu büyüktü?"

Gülümsüyor. "Öncelikle, ben asla sıska olmam. Beni yüzerken gördün mü?" "Birden hatırlamakta zorlanmaya başladım. Göstermek zorunda kalacaksın tekrar bana."

"Randevuyu ayarla, orada olacağım."

Tarih.

Jack teklife nefes alması için zaman tanımaz. "Ve kemerinin bana uyacağını biliyordum. Diğer kıyafetlerin de öyle." Bandana ve sweatshirt'ümü kastediyor.

Bandananın herkese yakışacağı konusunda şaka yapabilirim ama o Donnelly ya da Farrow değil. Bir arkadaşıma yaptığım gibi onu azarlamak istemiyorum. "Eğer daha fazlasına ihtiyacın olursa ya da istersen, bir dolap dolusu pantolonum ve tişörtüm var."

"Sadece pantolon ve tişört mü?" diye şaka yapıyor, bu gezegendeki en üzgün orospu çocuğunu bile mutlu edebilecek bir gülümsemeyle.

"Sana zaten bundan fazlasını verdim, Highland. Orada duracağımı mı sanıyorsun?"

Daha büyük bir gülümsemeyle gülüyor. "Belki de bu yolculuklar için valiz hazırlamayı bırakmalıyım. Senin kıyafetlerin her zaman güzel kokuyor ve muhtemelen benden daha iyi iç çamaşırların vardır."

Kanım pompalanıyor. "Her zaman egolarını tatmin etmeye çalışıyorlar," diye sırtıtıyorum.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, önerisi benim için açık. "İşe yarıyor mu?"

Evet. Savunmam yüksek ve alçak arasında gidip geliyor. "LA ağrını en iyi şekilde kullanıyorsun, kardeşim, ama ben sana profesyonel olarak bir şey sunabilecek biri değilim."

Ağzını açıyor. Kapatıyor. Bir şeyi tekrar düşünüyor. Ve Jack söyleyeceklerini fazla düşünen biri değil. Onda lanet *güneşin* karizması var. Gökyüzünde parlayan o büyük top ve herkes onun ışınlarının tadını çıkarmak için evinden çıkıyor.

Bu manyetik enerji.

Ama bir şey sözlerini tuzağa düşürür, onu tökezletir.

Bir saniye sonra Jack, "Mesele o değil... Seni iş için ya da belgesel diziye katılman için ikna etmeye çalışmıyorum - gerçi sen de *harika* olurdun" diyor. Gülümsüyor.

Ben de aynı şekilde sırtarak başımı sallıyorum. "Yine de asla olmayacak." Toplum içinde anonim kalmayı seviyorum ve bugünlerde bu zaten çok zor.

"Gerçekten, sadece bundan zevk alıyorum," diyor Jack daha sessiz bir şekilde, bakışlarımız ciddiyetle kenetlenmiş. "Sen ve ben ve..." Nefes alıyor

ama nefes vermiyor.

Dışarı. Gözlerimiz birbiriyle dans ediyor ve kendimi bir adım daha yaklaşıırken buluyorum.

Göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor.

Ciğerlerim şişiyor ve elimi tutup boynunun arkasını kavramak istiyorum. Parmaklarımın siyah saçlarının arasından kafatasının arkasına doğru ilerlemesini istiyorum.

Dudaklarımızın yavaş, *yakıcı bir* öpücükle birbirini bulmasını. *Bunu istiyorum.* Ilık yaz rüzgârı etrafımızı sarıyor ve biz bir santim uzakta oyalanırken gerilim artıyor.

Ağızına bakıyorum. "Seni öpebilir miyim?" diye sorarken sesim boğuk çıkıyor. Jack sertleşiyor.

Aletini sertleştiren bir şekilde değil. Taştan bir heykele dönüşüyor, bu da beni geri sarsıyor.

Sikeyim.

Medusa'ya dönüşmediğimden ve adama büyü yapmadığımdan emin olmak için kendimi kontrol etmeli miyim?

Göz kırıyor.

Yani en azından yaşıyor.

Aslında ondan iki adım uzaklaşıyorum. Aramıza mesafe koyuyorum.

"Jack," diyorum, adı dilimde tuhaf bir şekilde tınlıyor. Genelde ona Highland ya da Long Beach. Onun için e n d i ş e l e n i y o r u m ama onu kalabalıklaştırmamanın durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyorum.

"Uh..." diye nefes alıyor. "Teşekkürler, ama ben heteroyum." Kaskatı kesildim.

Teşekkürler, ama ben

heteroyum. Teşekkürler,

ama ben heteroyum.

Teşekkürler, ama ben heteroyum! Kafamın içinde çınıyor. Endişe gitti. Ben sadece...*siktir.*

Derin bir utanç içinde derim tepeden tırnağa kavruluyor.

Yine sessiz, gözlerinde özürler.

Şu anda parçalanmak istiyorum. *Hiç* bu kadar rezil olmamıştım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama öyle olmadığımı biliyorum. Etrafımızda garip bir sessizlik uzanıyor.

Jack genellikle odadaki kimsenin rahatsız olmadığından emin olmak için basmakalıp laflar eder. Burada öyle bir şey olmuyor. Hiçbir şey söylemiyor.

İkimiz de yoğun, dayanılmaz bir rahatsızlık içinde yüzüyoruz. Ne düşünüyordum ki?

Sessizliği bozuyorum. "Evet, lanet olsun, özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ben sadece... Ben istemedim..."

Zayıf bir gülümseme sunuyor. "Evet."

Bu tek kelime kelimenin tam anlamıyla nabzımın panikle atmasına neden oluyor.

Tanrım, kaçıp saklanmak istiyorum. "Um...kek...adı var." Gözlerinden kaçarak arkamı dönüyorum. Ve sıcak, uzun bir adımla oradan ayrılıyorum.

Bir durumdan hiç bu kadar hızlı kaçmamıştım.

Kahretsin, ne dedim ki ben? *Pastanın adı mı var?* Bu tam bir cümle değil! Ona üzerinde adım yazan bir kek olduğunu söylemeye çalışıyordum.

Çıkışı karıştırdım.

Her şeyi karıştırdım.

Onu öpebilir miyim diye sorduğum için çok utandım. On iki yaşında bir çocuk gibi hissetmeseydim daha iyi olurdu. Otuz iki yaşındayım ve o adamın yanında hissettiklerim beni ilk gençlik dönemlerime geri götürüyor. Bundan nefret ediyorum. Az önce yaptığım şeyden nefret ediyorum. En önemlisi, Jack Highland'i bir daha hiç görmemekten başka bir şey istemiyorum.

Onun gözlerinin içine bir daha nasıl bakabileceğimi bilmiyorum.

OSCAR OLIVEIRA

MEVCUT GÜN

The Walnut'a giden iki saatlik araba yolculuğu beni mahvediyor. Philly için çok fazla zaman kaybı ve Anacapri'deki garip anı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Gerçekten hatırladığım kadar kötü müydü yoksa her tekrarda etkileşimi daha kötü mü hayal ediyorum bilemiyorum.

Her halükarda, bir öpücük için reddedildim.

Daha önce hiç reddedilmemiştim. Bu şekilde değil.

Charlie'yle birlikte binaya girdik ve asansörle üçüncü kata çıkarken saatime baktım.

Saat 1'de.

Kimin gece 1'de randevusu var ki, bu bir seks görüşmesi ya da sizi hapse attıracak bir şey değil?

Charlie. İşte o.

Kulağım ani bir iletişim sesi alıyor.

"Farrow'dan Omega'ya, göl evine doğru yola çıktım bile. Gün doğmadan oraya varmaya çalışıyoruz. Kötü bir şey olmadığı sürece, muhtemelen bir süre bana telsizle ulaşamayacaksınız."

Ağzımın kıvrıldığını hissediyorum. Onun başına buyruk kıcı aslında liderimize *nerede* olduğunu bildiriyor. Smoky Dağları'na gitmeye başladıktan sonra da olsa.

Mikrofonumu tıklıyorum ve telsizden sessizce konuşuyorum. "Balayında iyi eğlenceler Redford. İyi vakit geçirmeni daha iyi hale getirmek için orada olmadığımı üzülme."

"Sanırım *daha dağınık* demek istedin, Oliveira."

Charlie tam yanımda olduğu ve radyoyu duyamadığı için bir kahkahayı bastırıyorum. "Senin yüzünün ön planda olduğu yüz bir gazete aynı fikirde değil" diyecek kadar zamanım var.

"Yüzyılın düğününü yaptığımı söyleyenleri mi kastediyorsun?" Attığı as ile yanak yanağa kendini beğenmiş gülümsemesini neredeyse görebiliyorum.

Beni yakaladı.

Farrow ve Maximoff'un düğünü tüm manşetlerde, tüm eğlence sitelerinde, gece programlarında ve Instagram akışında yer aldı. Onları seviyorum, ama benim

Son zamanlarda bir arkadaşımın evlenmesi, özellikle de bir *Hale ile* evlenmesi bana yalnız olduğumu acı bir şekilde hatırlattı.

Ve sonuncusu suratımda bir pasta gibi biten aşkımla yüzleşmek üzereyim.

Zaman olsaydı Farrow'a balayına beni de götürmesi konusunda şaka yapardım. Ama asansörün kapıları kayarak açıldı ve iletişimde geçirdiğim *güzel zaman* aniden durdu.

Resmi olarak, Jack'i görme cesaretimi kaybettim. Kaçınmak bir seçenek değil. Buraya iş için geldim, sosyal bir gezi için değil. Utancı en aza indirmenin tek yolu Jack'i görmezden gelmek. Belki artık ödünç aldığı kıyafetleri bile istemem.

Birine karar vermeden önce seçenekler arasında bocalıyorum:

Profesyonel.

Profesyonelce davranın.

Jack'in dairesine vardığımızda bu plana karar verdim.

Protokol: Charlie'nin kapılarını açıyorum ve ziyaret ettiği kapıları çalıyorum. Ama yumruğumu tahtaya vurmadan önce Charlie'ye bakarım.

Müşterim omzunu kapının pervazına yaslıyor, kaşları ne soracağımı biliyormuş gibi kalkıyor. "Neden burada olduğumuzu beş saniye içinde öğreneceksin," diyor. "Sürprizi bozmak istemem."

"Şaşıracığımı kim söyledi?" Kapıyı çaldım. Charlie ile her zaman beklenmedik şeyler planlarım.

Kapı açılır.

Jack Highland diğer tarafta duruyor.

Nefesimi kesiyorum.

Sarı ter lekeli Under Armour tişörtü, spor salonundan yeni dönmüş gibi kaslı göğsüne yapışıyor. Bileğindeki akıllı saat, sol kulağındaki kablosuz kulaklık ve koşu şortu da cabası.

"Bir şeyi bölüyor muyuz?" Charlie'nin Jack'le bir toplantısı olmadığından endişelenerek sordum. İlk kez habersiz bir yere gelmiyordu.

Jack başını sallar. "Hiç de bile. Ben de sizi bekliyordum çocuklar." Kapıyı iterek açıyor ve gözlerinden kaçarak yanından geçiyorum.

Boğazını temizliyor. "Duş almaya vaktim olmadığı için üzgünüm."

Hâlâ ne kadar güzel koktuğuna dair bir yorumu ısırarak geri alıyorum. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. *Profesyonel.* İş moduna geçmek benim için genellikle zor değildir. İşimi ciddiye alırım.

Çabucak Jack'in dairesini inceledim. Buraya ilk kez geliyorum.

İlk düşüncem: 1.80 boyunda bir adam nasıl böyle bir şeyin içinde yaşar?
Küçük mü?

Burası benim stüdyomdan bile daha küçük ve ben Hell's Kitchen'da yaşıyorum. Gri bir kanep, murphy yatakla aynı duvara dayanıyor (şu anda çekilmiş ve gizlenmiş) ve açık yüzlü bir dolaptaki metal kutuların, hepsi tek pencerenin altında bulunan şifonyeri olduğunu tahmin ediyorum. Köşede bir sörf tahtası duruyor. Eski ve kullanılmış gibi görünen bir tane.

Jack sörf yapıyor.

Bunu bilmiyordum.

Güney Kaliforniya'da doğup büyümüş olsa bile
Her Cali klişesinin geçerli olduğunu *varsaymak*, öyle olsalar bile.

Hepimiz, bizi yetiştiren ve yol boyunca tanıştığımız insanlar olduğumuz kadar, geldiğimiz yerin de bir parçasıyız.

Evinde tam bir mutfak bile yok. Sadece bir mini buzdolabı ve mikrodalga. Etrafta televizyon arıyorum, bir tane olmalı diye düşünüyorum. O bir yapımcı. Onun işi bu. Ama bulamadım.

Bir sürü lanet sorum var.

Ama bu, doğrudan gözlerinin içine bakmayı gerektirir. Bunu yapmayacağım. Bakışlarım tek pencereye dikildi. Sadece bir tane. Bu işimi kolaylaştırıyor.

Charlie arkamdan daireye giriyor ve ben ona bir bakış atıyorum.
"Burada kal."

Başını sallıyor.

Charlie ne kadar baş belası olsa da bazen beni dinliyor. Kapıyı kilitlemekle meşgul olan Jack'e bakıyorum. "Evini çabucak süpürebilir miyim?"

"Burada fazla bir şey yok, ama gidin," derken arkasını dönmüyor.
o."

Önce banyoya giriyorum ve beklediğimden daha büyük. Geri çekiliyorum. düz duş perdesi. Boş.

Havlü rafının altına bir karton kutu sıkıştırılmış. Kapağı açık, içinde birkaç takım elbise ve pahalı mokasen ayakkabılar görüyorum. Takım elbiselerini neden bir kutuya koyduğunu bilmiyorum. Ama uzun süre bakmıyorum ya da karıştırmıyorum. Gözlerimin Jack'in kişisel eşyalarında dolaşmasına izin vermemeye çalışıyorum. Şampuan markası ya da kapının yanındaki hasır sepette duran dergiler gibi.

Onun hakkında zaten bildiğimden daha fazlasını bilmeme gerek yok.

Bu, açık bir yaraya tuz basmak gibi olacak ve benim bu yaranın bir an önce iyileşmesine ihtiyacım var.

Kayıt yapabilecek herhangi bir mikrofon ya da elektronik cihaz için her zamanki noktaları kontrol ediyorum. Tatmin olmuş bir şekilde yaşam alanına dönüyorum. Charlie çoktan kanepeye oturmuş, Jack de onun karşısındaki plastik katlanır sandalyeye oturmuş.

"Bunu kişisel kullanım için mi yoksa ticari kullanım için mi istiyorsunuz?" Jack müşteriye soruyor. Kaslarım gerildi.

Neyin peşindesin, Charlie?

Ben odada ilerlerken döşeme tahtaları gıcırdıyor. Jack ve Charlie bana bakıyorlar.

"Her şey yolunda mı?" Jack soruyor.

"Şimdiye kadar," diyorum. "Sadece şu pencereyi kontrol etmem gerekiyor."

Jack şu anda tüm odanın ortasını işgal ediyor. Ben yaklaşıncı hemen ayağa kalkıyor. "Gerçekten daireme böcek yerleştireceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi bıkkınlıktan çok meraklı geliyor.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," diyorum ona. "Protokol böyle." Jack iç çemberde güvenilir biri olabilir ama bugün yeri henüz belli değil. Göğsünün yanından kayarak geçtim, aramızda bir santim hava vardı. Aramıza görünmez bir gerginlik sokan benim sözlerim mi yoksa geçmişimiz mi bilmiyorum. Ama ikimizin de nefeslerimizi tuttuğumuzu söyleyebilirim.

Pencereye ulaştığımda zar zor nefes alıyorum.

Charlie, Jack'in sorusunu yanıtlarken "Kişisel olması tercih edilir," diyor.

Pencere temizlendi ve panjurlar kapatıldı, tekrar onlarla yüzleştim.

Neyse ki Jack yerine oturmadı, çünkü ön kapıya dönmem gerekiyor. Tekrar geçerken ona "Daha büyük bir daire kullanabilirsin, Highland," diye fısıldıyorum. "Buraya sığmıyorsun."

Başının tepesi tavandaki vantilatörden bir santim bile uzakta değil.

Kısa bir kahkaha attı. "Bunu dikkate alacağım. Başka eleştiriniz var mı?" Ses tonu dostça ama istekli.

Bu gece ilk defa gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Kıyafetlerimi geri istemeliyim. Ama yeri ve zamanı değil ve bana baktığı süre uzadıkça midem daha da düğümleniyor. Onu okuyamıyorum. Önceden bunu ilgi çekici buluyordum, şimdi neredeyse acı verici. Sinir bozucu.

"Hayır," diyorum ve kapıya yönelmek için bakışlarımı ayırıyorum.

Kapı çerçevesinin yanına eğilerek ikisine de alan açıyorum, ama onları duyabiliyorum. Charlie düşünceli bir şekilde parmaklarını dudaklarına götürüyor.

Jack müşteriye yeniden odaklanıyor. "Bu konuda seninle çalışmayı çok isterim Charlie, ama şu anda kişisel bir proje üstlenemem."

Charlie çek defteri masanın üzerinde açılmış gibi rahat bir tavırla, "Ne istersen ödeyebilirim," diyor. Şimdi biraz endişeliyim. *Tekrar soruyorum, ne halt ediyor bu?* Keşke sorabilseydim ama genelde onun güvenliği söz konusu olmadıkça bu işe karışmam.

Jack gülümser. "Bunu takdir ediyorum. Ama mesele para değil. Bugünlerde çok meşgulüm, bu yüzden sadece bana kanal ve kablolu yayın sözleşmeleri sağlayacak projeleri kabul ediyorum."

"Diyelim ki bu işi bir ağa satmanızı istiyorum. O zaman bunu üstlenir misin?" Charlie soruyor.

Parçalar aniden keskin bir hızla çarpışıyor ve bu sefer araya girmek zorundayım. Kapının yanından ayrılmadan konuşuyorum. "Highland'in seni çekmesini mi istiyorsun?" Bu eğitimli bir tahmin.

Jack'in kaşları havaya kalktı ve başını bana doğru çevirdi. "Sana söylemedi mi?"

Kaskatı kesiliyorum. Tanrım, keşke yanılıyor olsaydım.

Charlie parmağındaki altın yüzüğü çeviriyor. Ortasında bir şahin ve taçtan oluşan Faust Akademisi arması var. Bana hiç söylemek zorunda kalmadı ama bunun babasının lise yüzüğü olduğunu biliyorum.

Charlie'nin sarı-yeşil gözleri bana döndü. "Artık biliyorsun."

"Sen zaten *We Are Calloway'desin*," diye hatırlatıyorum ona. Konserlere de neredeyse hiç gelmiyor. Seanslarına katılıyor ama onlar da en fazla iki dakika sürüyor. Jack'in yörüngesinde bütün bir bölümü dolduracak kadar uzun kaldığını düşünemiyorum.

Omuz silkiyor ve başını öne eğiyor. "Belki de yıldız olmak istiyordum." Ona inanmıyorum.

Dünyanın büyük bir kısmı Charlie Cobalt'ın babası kadar narsist ve kendine hizmet eden biri olduğunu düşünüyor, ancak ben onun amaçları olduğunu bilecek kadar uzun süredir etrafındayım. Ve bunlar her zaman benmerkezci değil. Ama oraya gidebilecek yeteneği var mı? Evet. Bu onun içinde var, elbette.

Daha 21 yaşında. Hala çok genç. Gerçekten nereye varacağını bilmiyorum.

Elimdeki gerçekleri düşünüyorum. "Eğer bu doğru olsaydı, Charlie, kanal anlaşmasını gündeme getiren sen olurdun." O yapmadı. Bu projenin kişisel olmasını istiyordu. *Özel*.

Jack'in kaşları endişeyle çatılıyor ve elini müvekkilime doğru kaldırıyor. "Televizyon kanalı için bir şey yapmanız konusunda size baskı yapmak istemiyorum. Sizin için kişisel bir videografi projesi üstlenmekten mutluluk duyacak güvenilir bağlantılarım var."

"Bana baskı yapıyor olsaydın, çoktan kapıdan çıkıp gitmiş olurdu," diyor Charlie, hâlâ dalgın dalgın yüzüğünü çevirerek. "Hadi yapalım şu işi. Pilot bölüm için görüntüleri aldıktan sonra istediğin kanallara satabilirsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, fikrimi değiştirmeye çalışıyorum. Hayatını yaşamasına izin vermeliyim. Benim katkım olmadan kendi kararlarını vermesine. Ama lanet olsun, bazen çok zor oluyor.

Jack tereddüt eder. "Bu *We Are Calloway* gibi olamaz. Hayatına odaklanan bir program yapmak istiyorsan, planlanan her çekim için burada kalman gerekecek. Fikrini değiştirip Prag'a kaçtığın kadar hızlı ekipman taşıyamam."

Charlie homurdanıyor. "Yani bir doğa belgeseli çekmiyor muyuz? Gizemli canavara doğal ortamında yakından ve kişisel bir bakış."

Jack'in yüzü bir an için buruşuyor, empati sızıyor. "Sormak istemedim ama sormak zorundaymışım gibi hissediyorum... Bunu yapmak istemenin bir nedeni var mı?" Jack'in bu konuda ona baskı yapması beni biraz rahatlattı. Yapmayacağımı biliyorum.

Charlie gözlerini devirir. "Bir tane almak zorunda mıyım?"

"Ahlaki vicdanım için, evet," diye başını sallar Jack. "Bana bir tane vermene ihtiyacım var. Çünkü içten içe bunu gerçekten yapmak istemiyorsan seni filme alamam."

Charlie kanepenin kenarına oturur. Dirseklerini dizlerine dayıyor. "Derinlerde bir yerde," diyor. "İnsanların beni sevmesi umurumda değil. Ya da benden nefret etmeleri. Ya da hak sahibi, şımarık bir velet olduğumu düşünmeleri. Fikirlerini önemsemem için onları yeterince önemsemem gerekir ve bu da umurumda değil. Dürüstlük istiyorsan, hayatımın filme alınmasını istemek için nedenlerim var ama bunları sana söylemeyeceğim. Ve eğer kendimi dünyaya ifşa etmeyi önemseyeceğimi düşünüyorsan, önemsemeyeceğim. Umursamıyorum."

Ben buna inanıyorum.

Jack onu bir aşağı bir yukarı süzer, hâlâ ölçüp biçmektedir. "Yayınlanmasını istemediğin hiçbir şeyi yayınlamayacağım. Bu konuda bana güvenebilirsin ama halktan şimdiye kadar yediğinden çok daha fazlasını yiyeceksin. Kendi şovunu yapan ilk ünlü çocuk olacaksın. Bu dünyaya tek başına çıkacağını duyurmak gibi bir şey."

Charlie içten ve samimi bir kahkaha atıyor. "Hatta daha iyi." Ayağa kalkıyor.

Jack onu bir duruşa kadar takip eder. "Herkes Cobalt'ların sadakatle çalıştığını bilir," diye hatırlatıyor ona. "Pek çok insan bu hareketin ailene ihanet olduğunu düşünecek. Ben sadece bu tür bir tepkiye hazırlıklı olmanı istiyorum." "Eğer insanlar aileme ihanet ettiğimi düşünüyorlarsa, düşündüğümünden daha aptallar demektir," diyor. "Bu da bir şey söylüyor çünkü bence insan

ırkın kronik bir aptallık vakası vardır."

Jack nefes alır. "O zaman bunu yapıyoruz?"

"Sözleşmeyi bana ne kadar çabuk ulaştırabilirsin?" Charlie soruyor. "Mümkün olan en kısa sürede başlamak istiyorum."

Jack başını sallar. "Yaklaşık beş saat içinde imzalamanız için hazırlayabilirim." İşte o an aklına geldi.

Jack Highland'ın etrafında çok daha fazla olacağım. Ondan kaçmak yok. Onu görmezden gelmek yok. Aslında, onunla bir görüşme ayarlamalıyım. Bire bir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, inanılmayacak kadar gerginim. "Highland," diyorum. "Ne zaman uğramayı düşünüyorsan. Bir saat erken gel."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor ama sesi birdenbire yapmacıklaşıyor ve normalde taşıdığı doğal sıcaklıktan yoksun kalıyor.

Garip.

Bütün bu lanet şey.

Charlie'nin telefonu çalar. Ekrana hızlı bir bakış atınca gözlerini devirdi. Kardeşlerinden biri olmalı. Aramayı susturur ve telefonunu arka cebine koyar. Jack'e "Yarın görüşürüz," der.

Ve bir anda Jack'in dairesinden çıktık. "Nereye?"

Merdivenleri çıkarken müşteriye sordum.

Uzun bir sessizlik anından sonra neredeyse yenilgiye uğramışçasına derin bir iç çekiyor. "Eve."

JACK HIGHLAND

Her zaman güvenebileceğim bir şey var: *yapı*. Her büyük filmin, her sinematik olay örgüsünün bir *yapısı vardır*. Çalıştığım belgesel dizide bile - ki senaryo yazılmıyor- bir hikaye yapısı var. Çekimlerimizi alır ve anlatının bir düzen içinde olduğundan emin oluruz.

Bir başlangıç, bir orta ve bir son.

Hayatımın *her zaman bir yapısı* vardı. Nasıl başlayacağımı, nereye gideceğimi ve nereye varacağımı biliyordum. Ta ki Oscar'a kadar.

Hayatım hiç bu kadar karmakarışık olmamıştı. Kafa karıştırıcı. *Dağınık*.

Tanrım, Oscar ve Charlie evimden ayrıldıktan sonra duşta *üç* saat geçirdim. Orada öylece durdum! Sıcak su soğuk akıyordu ve ben şaşkınlıkla fayans duvarlara bakıyordum. Ve itiraf ediyorum, Oscar Oliveira'yı düşünüyordum.

Donmuş bir rüzgâr gibi daireme nasıl girdiğini hatırlayıp duruyordum. Bana resmen soğuk davrandı. Bana bir arkadaş gibi değil, bir iş arkadaşı gibi davrandı.

Arkadaş mıydık?

Dost olduğumuzu sanıyordum. Belki de fazla *dosttuk*. Bilmiyorum. Ama genellikle bir konuşmanın içine ettiğimde, sihrimi kullanıp hiçbir şey olmamış gibi makarayı geri sarabilirim.

Oscar farklı. Hiçbir cazibe beni düğün resepsiyonunda olanlardan kurtaramaz. Bir gülümseme gösterip eski halimize dönmesini bekleyemem.

Dinamiğimizin rahatsız edici ya da daha kötüsü soğuk ve boş bir şeye dönüşmesinden korkuyorum. Özellikle de *şimdi*. Birbirimizin etrafında yüz kat daha fazla olacaktıysanız gibi görünürken.

Nefes almaya çalışıyorum.

Sakin ol, dostum.

Nadiren gergin olduğumu söyleyebilirim. Sörf yaparak büyüdüm. Sabırla o mükemmel dalgayı beklerdim. Nefes alıp verdim, ama şu anda oksijen ve sabır hakkında bir şey biliyorsam ne olayım - çünkü kendimi hiç bu kadar boğulmuş ve dengesiz hissetmemiştim.

Mazda'mın içindeyim. Duştan çıktığımda üzerime koyu renk bir kot pantolon ve beyaz bir yaka geçirip dairemden çıktım, sonra da arabama atladım. Bu gece uyumak yok, sabah erkenden Oscar'la buluşmak için New York'a gidiyorum.

Cep telefonum gösterge paneline takılı, trafik bir kabus ve güneş henüz doğmamış bile. Bu yüzden telefonum FaceTime için çaldığında ve arayan California'dan olduğunda daha da hazırlıksız yakalandım.

Long Beach, Doğu Yakası saatinden üç saat geride. Orada gece yarısı sayılır.

Hızlı cevap veriyorum.

Şerit değiştirirken ekrana bakamıyorum.

"Kuya," diye sesleniyor annem bana, *ağabey* anlamına gelen Filipinli bir terim kullanarak.

Tekerleğimi döndürüp omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "Po." Genelde *po* derim

anneme *evet demek* yerine, saygımdan dolayı.

"Jesse'den haber aldın mı? Ona ulaşamıyorum. Yatağında değil."

Jesse. On yedi yaşındaki kardeşim.

Bir araba önümü kesmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum, daha çok caddeye bakıyorum. "Hayır, ama muhtemelen sahildedir." *Ve annemize kalp krizi geçiriyor. "Onu arayacağım anne."*

"Sahilde olmamalı. Zaten cezalı. İki hafta sörf yok. Ve dışarısı çok karanlık. *Geç* oldu."

Cep telefonuma bakıyorum. Koruyucu, tatlı huylu, cömert annem FaceTime'da ekranı dolduruyor. Kısa siyah saçları kalp şeklindeki yüzünü şekillendiriyor, gözlükleri burnunun üzerinde duruyor ve üzerinde yataktan aceleyle kalkmış gibi bir bornoz var.

Onun yüz hatlarını görünce gülümsüyorum. Ailemle konuşmayı seviyorum ama hiçbir şey onların yüzlerini görmenin yerini tutamaz. Sanki iki yakada da ayrı değilmişiz gibi hissettiriyor. Mümkün olduğunca çok FaceTime yapmaya çalışıyoruz. *Hepimizin* uyuyor olması gereken zamanlarda bile.

Gülümsediğimi gördü. "Bu hiç komik değil, Kuya. Baş belaya girebilir ya da yaralanabilir." Sesine endişe sinmiş. "Ya plajda değilse? Ya uyuşturucuysa?"

"Uyuşturucu değil. Onu bulacağım, emin olabilirsiniz." Endişelenmekten çok kendime güveniyorum.

Kardeşim telefonda konuştuğumuzda bana tüm hayat hikayesini anlatıyor. Gerçekten dün ne zaman sıçtığını biliyorum ve beni tuvaletten aradığı için değil, ki bunu daha önce de yaptı.

Bu yüzden kokain mi çekiyor yoksa eroin mi kullanıyor anlarım çünkü çenesini tutamaz ve bana bir kelime kusma nöbeti içinde anlatır.

"Sokağa çıkma yasağını hiç ihlal etmedin. Bize nerede olacağını söyledin," diyor, "ve her zaman eve zamanında gelirdin, uyuyor musun? Neden gözlerinin altında torbalar var?"

Telefondan yola bakıyorum. Ekrandan yüzümü incelemeye çalışıyor ama cep telefonumun kamerasından daha uzaktayım.

"Şu anda arabanın içi karanlık anne. Güneş henüz doğmadı."

"Çok mu çalışıyorsun?"

Hayır demek istiyorum ama yine de hayatımın bir taslağı var. *Büyük* bir şey için çalışmak istiyorum. Hep öyle yaptım. O da sıkı çalışmayı ve çok çalışmayı anlıyor. Bana çıkma teklif etmediği için mutluyum.

Ya da
evlilik. Ya
da çocuklar.

Hayatımın bu kısmı astronomik bir kim bilir olmaya başladı. Gözümü kırıp Oscar'ı hayal ediyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Nefes alıyorum ve sakin kalmaya çalışıyorum. "İşimin her zaman garip saatleri vardır," diye hatırlatıyorum ona. "Jes'i arayacağım-"

Arka planda boğuk bir ses daha duyuluyor. Annem omzunun üzerinden bakmak için başını çevirirken ben tekrar şerit değiştiriyorum.

"Ano ho?" Annem evdeki diğer kişiye Tagalog dilinde *ne* diyor. O dilde daha çok konuşuyor.

Lola'mın -annemin annesi- uyanmış olması gerektiğini düşündüm. Çocukluğumdan beri ailemle birlikte yaşıyordu. Neler olduğunu sorduğunu duydum.

"Utoy?" diye soruyor Lola, Jesse için Filipin dilinde *küçük çocuk* anlamına gelen bir terim kullanıyor.

Annem telefonuna yaklaşıp bana "Cevap vermezse beni ara" diyene kadar konuşmalarını duyamıyorum. On dakika sonra babanı uyandıracağım. Onu bulana kadar her plajın önünden geçeceğiz."

Jesse daha önce de sokağa çıkma yasağını ihlal etmişti ama o zaman bir kız arkadaşı vardı ve gizlice onun evine girmişti. Annem kapıyı çalıp geri dönmesini istemişti, sanki kızın ailesi onu esir tutuyormuş gibi. Annemiz her zaman bizim yanımızdadır ama bize yanlış bir şey yaptığımızı söylemekten de çekinmez. Eve dönerken Jesse'ye ceza verdi.

Babam da tokmağı aynı güçle indirir ama annemin her şeyi daha iyi yaptığını söyleyebilirim. Buna ilk babam katılacaktır. Highland ailesinin kalbidir.

"Seni seviyorum anne," diyerek anneme veda ediyorum. "İngat po." *Kendine iyi bak.*

"Seni daha çok seviyorum, 'nak." 'Nak, *çocuk* anlamına gelen *anak* kelimesinin kısaltılmış halidir.

Telefonu kapattık ve cep telefonuma sesli bir komut verdim. "Utoy'u ara." *Cevap versen iyi olur, Jesse.*

Telefon çalıyor.

Ve çalıyor.

Ve gerçekten bir kızın evinde olup olmadığını merak ediyorum. Aynı kız değil. O kız iki yaz önce ondan ayrıldı.

Çalıyor.

Başka bir kıza ya da erkeğe aşık olsaydı bana kesinlikle söylerdi. *O heteroseksüel.* Daha önce de heteroseksüel olduğunu söylemişti. Ben de heteroseksüel olduğumu söyledim.

Çünkü ben heteroyum. Yakışıklı erkekleri takdir edebilirim ve evet, Oscar en yakışıklı korumalardan biri. En iyisi değilse bile.

Ve sadece kadınlarla seks yaptım. Tüm ünlü aşklarım kadındı. Ne zaman geleceğimi hayal etsem, sonunda hep bir eş olmuştur.

Ama geceleri, aklım onda dolaşıyor. Uyandığımda içimde büyük bir sıkıntı oluyor ve ancak onu düşünerek kendimi okşadığımda geçiyor.

Bu benim eşcinsel ya da *biseksüel* olduğum anlamına gelmez.

Kendimi mi ikna ediyorum yoksa gerçekten heteroseksüel miyim? Bu keşfedilmemiş yerde gezinmek için bir yol haritasına ihtiyacım var ve bende yok. Olan birini de tanımıyorum.

Oscar.

Evet doğru, sanki bana yardım edecekmiş gibi. Sanki ben onu reddettikten sonra yardım etmek istemiş gibi.

Her neyse, ben heteroyum. Soracak bir şey yok.

Oscar'la öyle ilgilenmiyorum.

Dişlerimi sıkarken burnum alevleniyor ve telefonun cevapsız bir şekilde çoktan çaldığını fark ediyorum.

Sikeyim.

FaceTime için tekrar arıyorum.

Ve ikinci çalışında cevap veriyor. "Uzun zamandır konuşmadık" -dün konuşmuştuk- "şunu dinle..." Land Cruiser'ının camını indiriyor ve okyanusun şırıltısını duyuyorum.

Gülümsüyorum. "Cezalı gibi görünüyorsun. *Yine.*"

"Bu şeyin sesi bozuk olmalı. Çünkü bu açıkça en hasta dalgaların sesi."

"Jesse."

"Güneş doğduğunda ilk çıkan ben olmak istiyorum."

Gözlerim kardeşimden yola, sonra tekrar ona kayıyor.

Dağınık saçları milyonlarca farklı yerden çıkıyor ve arabasında uyuyakalmış gibi kolunun içine doğru esniyor. Kafalığının üzerine yayılmış dalgıç kıyafetini ve arkadaki sörf tahtasını fark ediyorum. "Yani aileme güvende olduğumu ve onları kahvaltıda göreceğimi söyleyecek misin?"

"Şansın yok, vahşi çocuk, bugün okul günü." Yaz olabilir ama geçen yıl intihal yaptığı için İngiliz Edebiyatı dersini tekrar etmesi gerekiyor.

Cipinin yolcu koltuğunda kambur dururken sıcak bir gülümsemesi var. "Bu sabah takvime baktın mı, Kuya? Etkilendim." Bir elini ensesine kadar uzanan siyah saçlarında gezdiriyor. "Neredeyse tam işlevli bir yetişkin falan olmuşsun gibi."

Alaycılığını es geçiyorum. "Sen aslında cezalı değil misin?" "Şu anki gibi mi?"

Gülüyorum. "Evet. Başka nasıl bir an olabilir ki Jess?"

Benimkine rakip olabilecek parlak bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Sen söyle *Jack.*" Sanki Disney serisinden bir korsanmışım gibi ismime fazladan vurgu yapıyor.

Jesse benden tam on yaş küçük ve onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum. O benim tek kardeşim ve ailem hala SoCal'da olsa da Jesse'yi ailemden daha fazla görüyorum. Ayda en az bir kez Philly'ye uçar ve hafta sonu benimle kalır. İşleri zamanlarını çalmasa annem ve babam daha sık gelirlerdi.

Ona daha açık bir şekilde, "Topraklamalara dayanıyorsunuz," diyorum.

"Topraklamalar mı?" Jesse bir an için kamera kadrajından çıkıyor.

"Yani, ben

Bunlar öneri olabilir mi gibi hissediyorum." Elinde bir muz ve

yavaşça açıyor.

Midem yemekten inliyor. *Hay sikeyim.* Üç saat süren sersem ve şaşkın duşumun ardından kahvaltı etmeden arabama doğru yola çıktım. Açlık sancılarına karşı geç kalmak. Her seferinde açlık ağrısını seçeceğim. Geç kalmak nedense daha kötü hissettiriyor. Bağırsaklarıma saplanan bıçaklar gibi.

"Sokağa çıkma yasağını üç gün üst üste ihlal ettin," diye hatırlatıyorum Jesse'ye. "Cezalı olmanın bir öneri olduğunu sanmıyorum."

"Kuya ben on yedi yaşıdayım." Cümleyi muz dolu ağzının içinden mırıldanıyor.

Gülüyorum. O bir aptal.

Yutkunuyor ve gülümsüyor. "Ben bir yetişkinim."

"Bir yıl geriden geldiğine eminim, dostum." Ona bir bakış attım. "Eğer olgunluk seviyesinden bahsediyorsak daha fazla."

Daha çok gülümsüyor. "Ben olgunum. Annem ve babam sadece seni özlüyorlar, çünkü sen dışarıdasın ve pençelerini bana sıkı sıkı tutuyorlar. Seninle hiç böyle olmamışlardı."

"Çünkü sokağa çıkma yasağını ihlal etmedim." "Sokağa çıkma yasağın var mıydı ki?"

"Evet," diye kuvvetle başımı sallıyorum. "Sadece hatırlayamayacak kadar küçüktün." Bir sonraki çıkışa girmek için şerit değiştiriyorum. "Anneme hemen mesaj at ve eve döneceğini söyle."

Oflayıp pufluyor ve muzunun biraz daha kabuğunu soyuyor. "Onunla zaten konuştun mu?" Sesi daha pişmanlık dolu geliyor. "Uyanık mı?"

"Evet ve senin *uyuşturucu* kullandığından endişeleniyor."

İnliyor. "Siktir, tamam." Daha dik oturur ve kontağı çevirir. Bir parça muz ısıırıp kalanını omzunun üzerinden arka koltuğa fırlatıyor. "Gidersem fark etmezler diye düşündüm, Malibu'da yükselen yeni bir siteye gömüldüler."

Emlakçılık. İlk kariyerleri bu değildi, ama ben kendimi bildim bileli her şeylerini buna adadılar.

Onların iş ahlakını miras aldım, beni her gün daha yükseğe ulaşmaya iten türden. Daha fazlasını yapmak. Daha fazla olmak. Ama bunun sonuçları var.

Jesse'nin sadece onların dikkatini çekmek için kuralları çiğnediğini düşünürdüm, ama muhtemelen şu anda onu unutmalarını diliyordur. O sadece kendisini bağlayan hiçbir şeyden hoşlanmayan özgür bir ruh.

Ama ailelerimiz çalıştığında ve o onları kandırabileceğini düşündüğünde, genellikle cezalarını karşıdan uygulayan ben oluyorum.

ülke.

"Fark ettiler ve geçen seferden beri hâlâ cezalısın," diyorum. "Bu sörf yapmak yok demek. Okuldan önce bile. Kesinlikle okul sırasında değil."

Jesse telefonunu araba tutucusuna yerleştirmeden önce bir an için bunu düşünüyor. "Burada olsaydın farklı düşünürdün, Kuya. Dalgalar-"

"Hasta," diye gülümsüyorum. "Bana zaten söyledin."

Gözleri yumuşuyor, neredeyse hüznle. Beni özlediğini biliyorum. Ben de onu her gün özleyorum.

Ağır ağır iç çektim. "Yeni bir projem var-"

C a n l a n d ı . "Yardım edebilir miyim? Lütfen. Sana yalvarıyorum, T a n r ı aşkına, Kuya, her şeyi yaparım." Elleriyle dua eder gibi bir hareket yapıyor.

Kardeşim fotoğrafçılık için üniversiteye gitmek istiyor. Pennsylvania Üniversitesi'ne. Benim mezun olduğum okul. Ama Penn için gerekli notlara sahip değil, bu yüzden özgeçmişini oluşturmaya çalışıyor. Yapımcılığını üstlendiğim küçük projelerde bana yardım etmesine izin verdim. Müzik videoları ve reklamlar gibi.

We Are Calloway prodüksiyonunun 20 adım yakınına yaklaşmasına asla izin vermedim. Ona güveniyorum, ama belki de bu kadar sorumlulukla değil. Daha on yedi yaşında.

"Bunu düşünmem gerekecek," diyorum ona. "Bir Cobalt içeriyor." Ona bundan daha fazla bilgi vermedim.

"Gıkımı çıkarmayacağım. Sadece kavrama işi yapacağım. *Lütfen*. Bu benim son senemden önceki yaz. Bu şanslı bir daha yakalayamayabilirim."

Tutucu pozisyonunu henüz doldurmadım. Kahretsin, test bölümü olan ve kanala giderse genellikle bir dizinin ilk bölümü olacak pilot bölüm için ekibimden kimseyi seçmedim. Daha çok erken.

Sanki iki saniye önce Charlie ile evimde ilk toplantıyı yapıyorduk. O zamandan beri uyumadım bile ve hala sözleşmeyi imzalaması gerekiyor.

Ve hala güvenlikle gösteri hakkında konuşmam gerekiyor. Koruması.

Oscar.

Tuhaf bir sıcaklık tenimi kaplıyor. Sinir mi? Beklenti mi? Bu duygunun adını bilmemekten nefret ediyorum.

Bunları bir kenara itiyorum ve ayrıntılara odaklanıyorum. *We Are Calloway*'in yapım ekibinde benimle birlikte çalışan deneyimli ve güvenilir bir grup insan var. Planım onlardan bazılarını bu pilotta çalıştırmaktı.

"Yaz okulun var," diye hatırlatıyorum
Jesse'ye. "Dersi uzaktan verebilirim...
muhtemelen."

"Bir düşünüyüm," diyorum tekrar. "Bu büyük bir mesele. Küçük bir
proje değil."

Başını sallıyor ve cipini park yerinden çıkarıp eve doğru ilerliyor. "Ne
kadar kızgınlar?"

"Kesinlikle *o bakışı* alacaksın."

"Bunu takip eden, *halika nga rito*." *Buraya gel* diyor Tagalog dilinde,
sesi neşeli.

"İşte bu."

Gülümsediğini hissediyorum. "Bu bakışı iyi bilirim."

İkimiz de araba kullanırken telefon ekranına daha az bakıyoruz ve
vedalaşmamız uzun sürmüyor.

Jesse aramayı her zaman "Sonra konuşuruz, Kuya" diye bitirir.

Yeşil ışık üstüne yeşil ışık yanıyor ve sanki Hell's Kitchen'a, Oscar'a
doğru uçuyormuşum gibi hissediyorum. Koltuğumda kayıyorum, dikiz
aynamdan dışarı bakıyorum. Omuzlarımdaki tendonlar geriliyor ve
normalden daha gergin oturmama neden oluyor.

Dünya bulutlanıp karardığında, ulaşılabilir olmak, pozitif bir enerji
olmak beni en rahat hissettiren şey. Ama ilk defa, ben...

Kafam karıştı.

Kafam o kadar karışık ki *pozitif olmak bana* saçmalık gibi geliyor ve
zihnim kişisel duygularımla profesyonel hayatım arasında dönüp duruyor.

Charlie ile bu projenin birçok açıdan kaotik olacağını biliyordum. Ama
Jesse'yi de işin içine katınca yeni bir boyut kazandı.

Kaos Faktörü #1: Charlie Cobalt'ın çekimleri. Normal bir prodüksiyon
gününde ateş böceği yakalamaya çalışmak gibi bir şey ve bu şov rutin
dışında her şey olacak.

Kaos Faktörü #2: Oscar Oliveira'nın etrafında olmak. Hem de hiç.
Herhangi bir süre için.

Nabzım boynumda sertçe atıyor.

Duygularımı çözecek zamanım yok.

Ben buradayım.

JACK HIGHLAND

NEW YORK.

5 Cobalt kardeşten 4'ünün ikametgahı ve aslında kişisel korumaları. Hales, Meadows ve Cobaltlar hakkında neredeyse *her şeyi* biliyorum. İş unvanımla birlikte geliyor. Her zaman kilit altında tutacağım sırlarının hazinesiyim ama yine de Oscar'ın sahip olduğum tek bir sırrını bile söyleyemem.

Erkek erkeğe, yüz yüze bana söylediği ve başka kimseye söylemediği hiçbir şey yok. İnsan ilişkileri benim için genellikle çok kolaydır, ama Anacabri'deki garip düşüşümüzden sonra, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum.

21st lüks bir apartman kompleksinin katında, derin duvarlar kırmızıya boyanmış ve geniş koridor boyunca endüstriyel ışıklar asılı.

Altın numarayı geçiyorum: 2166.

Kobalt kardeşler orada yaşıyor ve ben de 2166'nın tam karşısındaki Üçlü Kalkan'ın güvenlik dairesinde toplantılar yapardım. Ancak Akara Kitsuwon Securities'i kurduğundan beri, Omega'nın Alpha ve Epsilon'dan farklı konutları var.

Oscar, New York'ta yaşayan bir müşterisi olan tek SFO korumasıdır, bu yüzden bir stüdyo daireye taşınmış ve yalnız yaşamaktadır.

Nasıl işlediğini bilecek kadar uzun süredir güvenlik dinamikleri ve ailelerle uğraşıyorum. Ve eğer bir şey bilmiyorsam, sorarım.

Ama bu stüdyo daireye hiç girmedim. Sadece Oscar'a ait bir şey. Postacı çantamın askısı göğsümde, elimdeki spiralli deftere bir göz attıktan sonra bir kalemi kulağımın arkasına atıyorum. Göğsümdeki düğümü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Stüdyosu koridorun sonunda. Merdiven boşluğunun hemen yanında. Ve bana kapının kilitli olmadığına dair mesaj attı bile. *İçeri gelmem* için.

Yine de kapıyı çalıyorum ve içeri girmeden önce ayakkabılarımı çıkarıp içerideki sahte eğrelti otunun yanına koyuyorum. "Geldim," diyorum hafifçe, gülümsemek istiyorum ama sarsılmış güvenim dudaklarımı düzleştiriyor.

"Bir saniye," diye sesleniyor.

Şık bir mutfığa girmiş, kileri karıştırıyor. Evine göz gezdiriyorum. Beyaz mermer tezgahlar, gri karo backsplash ve koyu ahşap zeminler... Endüstriyel ışıklara ve kral boy yatağın oturma alanına (deri kanepeler, kitaplık ve televizyon) baktığı çatı katına bakıyorum. Evet, burası *güzelmiş*.

Beş yıldızlı bir bekar evi gibi. Güncellenmiş, moda uygun. Philly'deki ayakkabı kutusu dairemin iki katı büyüklüğünde.

Akara'nın bana New York'ta güvenli evlerin çok pahalı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Akara ile Oscar'dan daha fazla arkadaş olduğumu düşünmek garip. Bir ara Akara'yla sonsuza kadar küs kalacağımızı düşünmüştüm ama bunu çabucak düzelttim.

Düşmanlarımın olmasını sevmiyorum.

Oscar'ı beklerken etrafta dolaşıyorum ve kitaplığın yanında duruyorum. Kalaylı bir çerçevenin içinde bir aile fotoğrafı duruyor.

Yıllar önce çekilmiş olmalı. Oscar'ın küçük kız kardeşi Joana on yaşından büyük görünmüyor ve çarpık dişli geniş bir gülümseme yayıyor. Yirmili yaşlarındaki Oscar'ın omuzlarına tünemişken elleri yumruk olmuş.

Onun da yumrukları şakacı bir şekilde havada, ama karşısında ağabeyine boks yapıyormuş gibi davranan küçük kardeşi Quinn var.

Bir boks ailesi.

O kadarını biliyorum. Acaba o da kardeşlerine benim Jesse'ye yakın olduğum kadar yakın mı? Daha önce Oliveira'ların üçüyle de birlikte oldum. Mesela geçen Noel'de İskoçya'da Oscar, Quinn ve Joana benimle ve diğer pek çok kişiyle birlikte kar altında kalmışlardı.

Quinn ve Oscar arasında bir İskoç barının dışında geçen tartışmayı hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. *Quinn, Oscar'ı yumruklamıştı*. Neden olduğunu bilmiyorum.

Jesse bana vurmaya kalksa ruhum parçalanırdı.

İçten içe, bu şovun Oscar hakkında olmasını isterdim. Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Beni ilk kez *Long Beach'ten* aradığından beri.

"Pekâlâ Highland, şu işi bitirelim." Oscar elinde bir torba mini toz çöreklerle yaklaşıyor.

Gerçek anlamda iki kez baktım. Gri spor pantolonu yontulmuş belinden aşağı sarkıyor. Üstsüz ve gözlerim altın sarısı teninde köprücük kemiği boyunca uzanan Latince yazıya takılıyor. Brezilya asıllı bir Amerikalı, Philadelphia'da doğup büyümüş, ama Latince ifadenin Brezilya ile bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Oscar da benim gibi bir atletin vücuduna sahip. Onun gibi kesimli, onun gibi sıkı vücutlu pek çok erkekle tanıştım ve bunu hiç düşünmedim. Ama burada elimde bir not defteriyle durmuş, güzelliğini ve karın kaslarını Mona Lisa'yımsı gibi inceliyorum.

Elimi vücudunda, göğsünde, tıraşsız çenesinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Yüzünü tutup onu öpmek. Erkeksi. Sert. Kaslı.

Ne yapıyorum ben?

Kafanı oyuna ver, dostum.

Bakışlarımı tekrar Oscar'ınkilere çeviriyorum.

Donut poşetini yırtarak açıyor, ses apartmanda çok yüksek çıkıyor. "Biliyor musun, hoşuna giden bir şey bulsan sana sorardım," diyor Oscar, rahat olmaya çalışarak ama gergin son notu duyuyorum. "Ama bunu zaten konuşmuştuk. Sen heteroseksüelsin, değil mi?"

Boğazım şişiyor, dilim ağırlaşıyor. İtalya'da bu sözleri söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama cinselliğim hakkında kendimi *hiç* sorgulamadım. Ne on yaşındayken, ne ergenlik çağındayken, ne de üniversitedeyken.

Yirmi yedi yaşındayım. Bu boku çözmüş olmalıyım. Kim olduğumu *bilmeliyim*. Bildiğimi sanıyordum. *Ben heteroyum*. Sadece kadınlarla çıktım. Sadece kadınlarla cinsel ilişkiye girdim. Sadece bir kadınla birlikte olmayı düşündüm.

Ama sonra Oscar resme girdi ve hemen hemen herkesle yaptığım flörtöz şakalarım ve şakalaşmalarım onunla farklı hissettirdi.

Bunun tekrar tekrar olmasını beklerdim. Kalbim helyumda nefes alıyormuşum gibi dalgalanırdı. Hissederdim.

Hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. Bana bakıyor. Konuşmamı bekliyor ve ben de kalemi kulağımın arkasından çıkarıp parmaklarımın arasında döndürerek zaman kazanıyorum.

Sen heteroseksüelsin, değil mi?

diye sordu. Yavaşça başımı salladım.

Bilginize: Şu anda çok korkmuş hissediyorum. Kendimle ilgili bir şeye

bu kadar uzun süre inanıp sonra yeniden değerlendirmek zorunda kalmak kolay bile değil.

Rahatsız edici sessizlik hâlâ sürüyor, bu yüzden aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Eğer bana hoşuma giden bir şey bulup bulmadığımı sorsaydın, sana görünüşünü beğendiğimi söyledim." Alnına bağladığı, kıvrık saçlarının döküldüğü mavi bandanayı gösteriyorum ve kanım ısınıyor. Hayır, aslında aletim *zonk*lıyor. "Çekici bir adamsın ve televizyonda iyi oynarsın." Sesim boğuk mu çıkıyor?

Oscar üç parmağının arasına pudralı bir çörek sıkıştırıyor. "Bunu bana daha önce de söylemiştin. Ve cevap hala değişmedi."

Bencilce, sadece onun canına okumak istiyorum.

Donut'ı ağzına atıyor ve midemden yüksek sesli bir inilti çıkıyor. Tam bu sese gülüp geçmek üzereydim ki Oscar derin derin kaşlarını çattı. Elinin tersiyle dudaklarındaki tozları siliyor. "Aç mısın?"

"Bu sabah kapıdan koşarak çıkmam gerekti, bu yüzden birayı kaçırdım-" Oscar mutfağa geri dönmeden önce cümlemi bile tamamlayamadım.

"Sorun değil," dedim ona. *Dostum, kapa çeneni.* İçimden bir ses, onun benim için bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde harekete geçmesinden son derece etkileniyor.

"Kardeşim, miden bana *bağırıyor*," diyor Oscar. "Seni beslememek suç olur." Alt dolabına doğru eğildi. Sırtı bana dönük, ipli pantolonu kıcını sıkıca sarıyor.

Lanet olsun. Midem sıkışıyor. Ve aletim neredeyse kalkıyor. *Yerde kal.*

Nefes alıyorum. *Nefes alma. Konuşma.* Soğukkanlılığım dalış tahtasının kenarında sallanıyor ve bu noktada yüzmeyi bilip bilmediğimi bile sorguluyorum.

Ben, Jack Highland, Penn'de üniversite yüzücüsü.

Kendimi tamamen kaybetmeden Oscar'ın karşısındaki ahşap bar taburesine oturmayı başarıyorum. Vücudum sanki bu dünyaya ayak basmış en ateşli şeymiş gibi davranıyor ve beynim bu hislere yetişmekte zorlanıyor.

Geride kaldım.

Gergin bir şekilde postacı çantamı çıkardım ve bir sözleşme çıkardım. Kâğıdı spiralli defterimin yanına, çörekleri de mermer bar tezgahının üzerine bırakıyorum.

"Sadece bir çörek alabilirim," diyorum sonunda. "Bana bir şey almana gerek yok."

Oscar elinde iki kutu mısır gevreğiyle ayağa kalkar. "Bebek çörekleri sizi beş saniye idare eder."

Bebek çörekleri. Gülümsüyorum.

Kutuları sallıyor. "Zehrini seç, Long Beach." Organik granola gevreği ya da Lucky Charms.

Tereddüt ediyorum, gülümsemem azalıyor.

Soyut bir şey havayı geriyor. Bu belirsiz, rahatsız edici duygudan nefret ediyorum çünkü bu diğer insanların da rahatsız ve belirsiz hissetmesi anlamına geliyor. *Herhangi bir* odadaki şüpheleri, korkuları ve gerilimi silmekten gurur duyuyorum.

Ama son zamanlarda fark ediyorum ki, sadece Oscar ve ben aynı alanı paylaştığımızda, aramızdaki bu *şeyi* hafifletecek kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Bir saniye bile fazla uzun sürmesine izin veriyorum.

Oscar kaşlarını çatar. "Bir şeyleri fazla düşünen birine benzemiyorsun. Ve boşuna değil, Long Beach, ama bu sadece mısır gevreği."

"Evet," diye başımı salladım. "Sadece ne hissettiğimi bilmiyorum."

"İkisini de al." Lucky Charms'ın kapağını açıyor.

Başım dönüyor. "Haklısın, biliyorsun. Bazı şeyleri fazla düşünmem."

Bir kaseye mısır gevreği koyarken saçlarından daha fazla tutam yuvarlanmış bandanasının üzerine düşüyor. "Bak, bu konuyu açıp daha da garipleştirmek istemedim ama on iki yaşında değilim ve bundan kaçmayacağım." Lucky Charms kutusunu kapatıyor ve granola gevreğini açıyor. "Bence seksisin ama bence pek çok insan seksi. Senden öpücük istemem o kadar da önemli değil. Bunu büyütmemize gerek yok."

Midem alt üst oldu.

Hayal kırıklığı. Yıkım. Küçük bir topun içine güzelce sarılmış.

"Önemli bir şey değil," diyorum onu yatıştırmak için ve hemen ekliyorum, "Beni öpmek isteyen ilk kişi sen değilsin."

Süt kutusunun kapağını yavaşça çevirirken kaşları düğümleniyor. "Ama seni öpmek isteyen ilk *erkek benim*."

Nabzım daha sert atıyor. "Şey...evet."

"Bildiğim iyi oldu," diyor huysuz bir şekilde, sanki gerçekten de mezara bu bilgi olmadan gitmeyi tercih edermiş gibi.

Bunu daha iyi yap. Lanet olsun.

"Sorun yok," diyorum ona.

Kaseye süt eklerken hızla "Yapma bunu," diyor. "Neyi yapmayayım?" Cevap veriyorum ama neyi kastettiğini biliyorum.

Bir kaşık bulmak için çekmeceyi karıştırıyor. Kahverengi gözleri sürekli bana kayıyor, saçlarının telleri kirpiklerine çarpıyor. Kaslarım geriliyor. Bu neden bu kadar ateşli?

"Herkesi iyi hissettirmeye çalışıyorsun Jack. Bu tür bir duygusal bebek battaniyesine ihtiyacım yok." Gözleri benimkilere değiyor. Aramızda bir ritim geçiyor. Kaşları kalkıyor. "Ben iyiyim."

"Güzel," diyorum, göğsüm sıkışıyor.

O da başını salladı. "Güzel."

Hava ölüyor.

Dayanamıyorum. "Oscar, ben sadece bunu daha az garip hale getirmeye çalışıyorum." "Bu mümkün olmayacak." Kaseyi ileri itiyor, her ikisi de Birbirine karışmış mısır gevrekleri. Gözleri çöreklerin yanındaki sözleşmeye takılıyor. "Bu benim mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Charlie'nin sözleşmesini buraya gelirken avukatına bıraktım ve imzalaması için bir kopyasını aldım." Elektronik sözleşme göndermek daha kolay olurdu ama Charlie dijital yerine kâğıt istemişti.

Sızıntı durumunda.

Oscar'ın gözleri kâğıdın üzerinde gezinirken, güneş nihayet doğmaya başlar. Portakallar 21 kat yüksekliğindeki pencereden içeri sızıyor. Mutfağı, onu ve beni ışık ışınlarıyla yıkıyor.

Bu beni düğün resepsiyonuna geri götürdü. Sahil boyunca güneş batarken hatchback'in üzerine eğilmiştim ve arkamı döndüm. Azalan güneşin ışıltısı Oscar Oliveira'yı aydınlatıyordu ve o muhteşemdi.

Neredeyse ona söyleyecektim.

Bir sürü erkeğe güzel olduklarını söyledim.

Ama kendimi durdurdum çünkü o an diğer zamanlardan farklı hissettirdi. Belki de sadece farklı olmasını istedim.

Kaşığımı tutuyorum, göğsümde bir düğüm daha. Ona küçük yazıları okuması için zaman tanıyarak, kaşık kaşık mısır gevreğini ağzıma atıyorum.

Bir dakika sonra başını sertçe sallamaya başlıyor.

"Ne?" Soruyorum. "Her şey standart."

"Burada *en az* on g ö r ü ş m e yapması gerektiği yazıyor. Charlie bir tanesinde bile zar zor oturabiliyor."

Endişelendiğim şey buydu. "Eğer bunu yapmak istiyorsa, zaman ayırmak zorunda. Ya imzalar ya da imzalamaz. Benim için sorun değil."

Oscar bir şey söylemiyor.

Onu bir aşağı bir yukarı inceliyorum. "Şovu yapmasını istiyor musun?"

"Buna cevap vermek için *neden* yaptığını bilmem gerekir. Ki ben Yapma. Bana nadiren bir şeyler anlatır." "Nedenmiş o?"

Oscar bana sert bir bakış attı. "Ben senin deneğin değilim, Highland." "Charlie'ye sorabilirim."

"Devam et," diyor Oscar. "Cevabını duymayı çok isterim." Sözleşmeye bakıyor ve son birkaç sayfayı çeviriyor. "Burada ekibe üç kişinin daha katılacağı yazıyor. Güvenlik açısından, hepinizin yoluma çıkması konusunda biraz endişeliyim. *Calloway'in* çekimleri onun etrafında on dakika sürüyor. Her gün bütün gün bunu yapamam. Bu bir sorun olacak."

"Bir ekibe ihtiyacım var-"

"İşimi yapmam gerek," diye sözümü kesti Oscar.

Sinirli bir ses çıkardım. "Benimkini yapmama gerek yok mu?"

"Seninki ne kadar sert?" diye merak ediyor. "Çünkü benimki her şekilde çok zor. Buna başka bir şey ekleyemem. Ekibini daralt yoksa bu iş olmaz. Charlie daha kontratı almadan ipleri koparırım."

Kendine güveni her gözeneğinden yayılıyor ve tehdidi odada hissediliyor. Güvenlik konusunda korkmayacak kadar çok adamla kafa kafaya geldim. Ama Oscar'la ilgili bir şey kanımı yavaşça kaynatıyor.

"Pilot bölüm için bunu kabul edebilirim," dedim. "Ama kanal için çekilirse, daha düşük bir ekiple çalışamam."

"Bundan vazgeçmeyeceğim."

Başımı salladım. "Geri itilecek onca şey varken..."

"Onu çekmeye başladığında anlayacaksın," diyor Oscar. "Şaka olsun diye götlük yapmıyorum. Bu konuda bana güven."

Bir dizi siparişi almak ileride gerçekleşecek ve belki o zaman daha büyük bir ekip için yeniden pazarlık yapabilirim. Şu anda sadece bloktan çıkmam gerekiyor.

"Kabul edebilirim-" Statik çatırtılar geliyor ve lavabonun yanındaki siyah telsiz paketinin, kulaklık kablosu küçük cihaza sarılmış, *açık* olduğunu fark ederek kendimi kesiyorum. Ses o kadar yüksek ki güvenliği net bir şekilde duyabiliyorum.

"Farrow'dan Thatcher'a, göl evinde mola verecek kimse var mı?"

Oscar'ın eli hızla radyoya doğru gidiyor. Onu yakalıyor. Belki kapatmak ya da duyamayayım diye sesini kısmak için.

Ben yapımcıyım.

Ben koruma değilim.

Ama gözlerimiz buluştuğunda, bir şey onu durduruyor. Radyoyu avucunun içine aldı.

Kaşığımı süte daldırıp hafifçe soruyorum, "Farrow ve Maximoff ailenin göl evinde mi?" Balaylarını orada geçirdiklerini duymuştum ama ne zaman ayrılacaklarını bilmiyordum.

Oscar doğan güneşe bakar. "Evet, bu sabah gelmiş olmaları gerekirdi." Kasları hâlâ gergin. Hâlâ radyoyu sertçe tutuyor.

Ivy League'e gitmiş olabilirim ama Oscar ne düşünüyorsa iyi olmadığını bilmek için dahi olmaya gerek yok. Ama her şeyden çok, beni iletişimden uzak tutmamasını anlayamıyorum.

Bana ya da üretimdeki *herhangi birine* karşı fişi çekmeyecek ve sesi eksi 100'e çıkarmayacak tek bir koruma adı bile veremem.

OSCAR OLIVEIRA

Ne yapıyorum ben böyle?

Lanet radyonun sesini kıs, Oscar. Kulaklığını tak.

Jack Highland'ın telsiz konuşmalarını dinlemesine izin verme.

Bu konuda hiç tereddüt etmedim. Yattığım bir kız, bir korumanın Luna Hale hakkında konuşmasını duyduktan iki saniye sonraydı. Lisede sınıfta kalmaya ne kadar yakın olduğunu. Radyoyu sehpadan dünyadaki son Snickers'mış gibi kaptım ve kızı işimden uzaklaştırdım.

Bu bıçak gibi kesen saniyede, sağduyumu bir kenara atıp... neye yol açtım? Aptallık. *Hayır. Hayır, o kadar aptal olamayacak kadar zekiyim. Bir parçam içgüdüsel olarak diyor ki, bu adamı döngüde tut. Onu y a n ı n d a t u t .* Yakınında tut. Yapımcı olabilir ama ünlüler hakkında sır saklamaktan anlar. O asla ihanet etmedi.

ve bana ihanet edeceğine inanmak için bir nedenim yok.

Beni hayal kırıklığına uğratma, Highland.

Telsiz konuşmalarına kulak misafiri olmasına izin verdim.

Thatcher, Farrow'a kısa bir süre içinde basit bir "Olumsuz" yanıtını verir.

Şaşkınlığım üzerimde olmalı çünkü Jack "Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor. Mısır gevreğinin etrafında dönüyor ama bana bakıyor.

"Thatcher SFO'nun lideri," diye hatırlatıyorum eşofmanımın cebinden cep telefonumu ararken. *Orada değil.* Mutfağı tarıyorum. "Yani her korumanın nerede olduğunu biliyor olmalı. Herhangi bir yer değişikliği yaparsak bildirmemiz gerekiyor ve göl evinde kimsenin olmadığını söylüyor."

"Ama Farrow orada birinin olduğunu düşünüyor?" Jack bir kaşık daha mısır gevreği yedikten sonra sorar.

"Bingo." Hala telefonumu arıyorum.

Jack çenesini eğerek, "Tost makinesinin yanında," diye işaret ediyor.

Ona ve bu durumu daha az yakıcı hale getiren rahat gülümsemesine bakıyorum. Karşılığında benim de ağzımda bir sırıtış belirliyor ama kendime *aptal* rolü oynamamam ve onun cazibesine kapılmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Ripley onlarla mı?" Jack merak ediyor.

Telefonumu aldım. "Evet, bebeği getirmişler." Vücudunu benimkinden ayıran bar tezgahına yaklaşıyorum. Yakın olmak bakışlarımın onun yüz hatlarında gezinmesine neden oluyor: kare çene çizgisi, koyu kalın kaşlar ve ışıltılı gözler - ve o gülümseme, lanet olsun o büyüleyici, göz kamaştırıcı gülümseme. Yemin ederim o da aynısını bana yapıyor.

Bunu herkese yapıyor.

Herkesi kontrol ediyor mu?

Mantıklı olan tek şey bu.

Jack sorar, "Farrow'un Ripley'in vasisi olması hakkında ne düşünüyorsun? Bebek şimdi altı aylık, değil mi?" Daha fazla mısır gevreği yiyor.

"Şu haline bak, bana 'yapımcı' gibi davranıp hayatla ilgili sorular soruyorsun." Alaycı bir şekilde video kamerasını arıyorum, çekmeceleri açıp kapatıyorum. Omzumun üzerinden tavana bakıyorum.

Gözleri bana yapışmış, dudakları yükseliyor.

"Bebeğin bir yerlerde olmalı." Tezgâhın üzerine eğilip Jack'in vücuduna bakıyorum. Pazularım esniyor ve onun bal rengi gözlerinin kasların oyuklarını izlediğini görüyorum. Damarlarımdaki kan pompalanıyor, özellikle de bakışlarımız birbirine çarptığında ve o daha güvenli bir nefes aldığı anda.

Keşke heteroseksüel olmasaydı.

Çoktan çenesini kavrayıp onu öpmeye başlamıştım bile. Bu sabah defalarca yakalı tişörtünü çekip çıkarmayı ve iri avuçlarımı göğsünde gezdirmeyi düşündüm. Elini sikimin etrafında hayal etmeye başladığımda, iç alarm sistemimde *savunma moduna geçtim*.

Kilitleyin.

Yavaşça geri çekiliyorum. Bize biraz yer açıyorum.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kameram arabamda." Sesi eskisi kadar hafif ve aramızda bir hareket yapıyor. "Bu kayıt dışı."

Göğsüme dokunuyorum. "Bunu benim için yapman gururumu okşadı." Gülümsüyor. "Ben de seni pohpohlamayı seviyorum."

"Biliyorum," diyorum, sesimi cinsel ya da *romantik* çıkarmamaya çalışarak Sinir bozucu.

Kaşığını süte batırmaya devam ediyor, bana "Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum" demeden önce sessizlik uzuyor.

Bu iyi bir fikir mi? Daha iyi bir yargıya karşı, savunmalarım düşüyor. Belki de onu daha iyi tanımak istediğim içindir. "Ripley aslında altı aylık," diye cevaplıyorum sorularını. "Olanlar benim için hâlâ inanılmaz. Biliyorsun, Donnelly'nin vasi olması gerekiyordu ama bunu yapamadı. Onu on yılı aşkın bir süredir tanıyorum ve adam sorumluluk sahibi ama baba olmaya hazır değil." *Bu onu mahvederdi.*

"Böylece Farrow devreye girdi," diye başını sallıyor Jack, geçmişini bildiğinden.

Tabii ki duyuyor. Çok şey duyduğunu ve gördüğünü neden unuttum bilmiyorum. Ayrıca, ünlüler onunla konuşuyor.

"Evet, Farrow böyledir. Herkes onunla arkadaş olmak ister çünkü havalı bir herife benziyor. Arkadaşları için her şeyi yapar, onunla yıllardır konuşmamış olsanız bile. Ona ihtiyacınız olduğunda her şeyi bırakıp yardım eder." Omuz silkiyorum. "Donnelly ve ben birbirimize benziyoruz ama arkadaş olmamız daha kolay. Farrow'un bebeği almak için orada olmasına sevindim. Maximoff'a sırtını dayayabilir."

Benim aksime.

Başka kimsem yok.

Jack'in yüzümdeki söylenmemiş kelimeleri gördüğünü söyleyebilirim. Bu yüzden bakışlarımı kaçırıyorum ve mutfak tezgahını silmekle meşgul oluyorum.

"Yalnız bir baba olurdum," diye devam ediyorum, "ve bunu istemezdim. Farrow Ripley'i *gerçekten* hayatında istiyor. O çocuğu seviyor." Sırıtmaya başladım. "Birkaç kez bebek bakıcılığı yapmak istedim ama Farrow ve Maximoff birbirlerine çok bağlılar. Onları ondan ayırmak için çekiş gerekir."

O çocuk bunu hak ediyor. Koşulsuz, seni asla terk etmeyecek bir sevgi. Ama en iyi arkadaşımın geleceğinde ne yazık ki bir hukuk savaşı var. Ripley, Paul Donnelly'nin 30 yaşındaki amcasının biyolojik oğlu. O da hapiste. Ve bu orospu çocuğu, muhtemelen Maximoff Hale'den para koparmak için ebeveynlik haklarını devretmiyor.

Bu berbat bir durum ve Farrow'un bununla uğraşmak zorunda kalmasından ve bir çocuğun *herkesin gözü önünde bir* velayet savaşına girecek olmasından nefret ediyorum. Maximoff ünlü. Farrow artık ünlü.

Bunun tüm haberlerde yer almamasına imkân yok. "Anladığım kadarıyla çocukları seviyorsun," diyor Jack kolayca.

Başımı salladım. "Küçük kız kardeşimi ve erkek kardeşimi büyötmeye yardım ettim. Kirli bezleri değıştirmeye ve üzerime tükürölmesine alışkırım."

"Ben de." "Annem ve babam uzun saatler çalışıyordu, bu yüzden üniversiteye gitmeden önce kardeşime çok baktım."

Daha fazlasını bilmek istiyorum. Ailesinin ne iş yaptığı gibi. Jack gittiğinde kardeşı bunu nasıl karşıladı? Ama telefonum çalışıyor.

Konumunuz değışti mi? - Thatcher Cevap

veremedem bir mesaj daha geldi.

Telsizden sorup Farrow ve Maximoff'u balayında endişelendirmek istemiyorum. - Thatcher

"Her şey yolunda mı?" Ben mesajları okurken Jack bana bakıyor.

"Bilemiyorum," diyorum dürüstçe. "Farrow'u kendi kardeşimden bile daha iyi tanıyorum." Birden ağzımdan çıkıverdi ve lanet olsun, bunu Jack bir yana, herhangi birine itiraf ettiğime inanamıyorum. Yemin ederim adam doğruluk serumundan yapılmış. Ama konuşmaya devam ediyorum. "Farrow'un Maximoff'la balayını yarıda kesmesi için krater büyüklüğünde bir sorun olması gerekirdi ve eğer göl evinde bir şeyler oluyorsa... Keşke orada olsaydım."

SFO'daki herkes onları korumak için çok uzakta.

Thatcher'a mesaj attım: *Hala New York'ta*

Anlaşıldı - Thatcher

Telsizim avucumun içinde cızırdıyor. "Farrow'dan Thatcher'a, güvenliğin buraya gelmeyeceğinden emin misiniz?"

Yüksek sesle bir tahminde bulundum. "Göl evine giren bir güvenlik aracı görmüş olmalı." *Başka neden güvenliğı seçsin ki?*

Thatcher telsizden cevap verir, "Biri yalan söylemiyorsa, göl evinde ailenizden başka kimse olmamalı."

Jack bar taburesinden kalktı. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Yanımdaki lavaboya yaklaşmasını izliyorum. "Belki Quinn."

Jack kaşlarını çattı ve mısır gevreği kasesini yıkamak üzereydi, ama ben o.

"Sen benim misafirimsin-"

"Beni zaten doyurdun," diye araya giriyor Jack. "Gerçekten, yanımda getirmeliydim toplantı için kahvaltı." Suyu akıtıyor. "Düşünmüyordum."

Müvekkilimle ilgili bir program için neden burada olduğunu söylemesi her şeyi *gergin bir* perspektife oturtuyor. Hava geriliyor. Başımın arkasını kaşıyarak bandanamdaki düğümü hissediyorum.

"Sence kardeşin yeri hakkında yalan söyler mi?" Jack bana sordu.

Belimi tezgâha yaslıyorum. "Muhtemelen. Farrow'un asi kışını çok fazla taklit ediyor."

İlk başta kardeşimin Farrow'u örnek almasının komik olduğunu düşünmüştüm. Çünkü Farrow'un *kimsenin* akıl hocası olmak istemediğini biliyordum. Ama işte buradaydı, küçük kardeşime akıl hocalığı yapıyordu.

Şimdi Quinn'in işi çok ileri götürdüğünden endişeleniyorum ama bunu Jack'e söylemiyorum. Kardeşimin sorunları, yaşlı bir meşe ağacının altında büyüdüğü için göremediğim kalın kökler.

Orada ne olduğunu anlamak için onu parçalara ayırıp kazmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Denemedim çünkü denemek bile Quinn'i öfkeliendiriyor.

Ve onun öfkesiyle karşılaşmaktan nefret ediyorum.

Yüksek sesle düşünerek başımı sallıyorum. "Ama Quinn'in göl evinde olması için bir neden yok." Jack'ten temiz kaseyi alıp bulaşık havlusuyla kuruluyorum. Elimin parmaklarına nasıl değdiğini görmezden geliyorum. "Epsilon ya da Alpha'dan herhangi biri olabilir..." Bir isim aklıma takıldığı için sözümü kesiyorum.

Jack sormaya iki saniye kaldı.

Ben de ona sadece "Donnelly" dedim. Yale'de Farrow'la nasıl sık sık takıldığını anlattım. Hatta randevularda bile peşine takılırdı. Neden balayına katılmasın? Farrow'un umurunda olmaz.

Gülerek devam ediyorum, "Adam Farrow'a sanki başka bir uzantıymış gibi yapıyor. Bu noktada Redford'un altıncı parmağı sayılır."

Şüphesiz, Donnelly'yi de Farrow'u sevdiğim kadar seviyorum.

Jack gülümsüyor ama lavaboya yaslanırken gözlerinin yerde gezindiğini görüyorum.

Neden?

Bunu anlamıyorum. Ona dönüp, rahatça dedim ki, "Sen hiç Tam *bir* baş belası olan ama bu yüzden onu sevdiğiniz bir arkadaşınız var mı? Onlar

ön bahçenize sıçsa ve siz buna gülüp yıllar sonra bu hikayeyi anlatsanız?"

Omuz silkerken geniş omuzları kasılıyor ve neredeyse öne doğru eğiliyor. "Hadi ama Bay Popüler," diyorum duraksayan bir sırtıyla.

"Senin

telefon muhtemelen rakamlarla şişmiştir."

Dudakları kalktı. "Kesinlikle açıktan ölmüyorum, dostum." Lavabodan bir adım uzaklaşıp bana yaklaşıyor. Ve sanki bir kupayı parlatıyormuş gibi ekliyor: "Lisede balo kralıydım."

Ona bir kez daha bakma.

Birkaç kez başımı salladım. "Kontrol edildi." Sesim daha yapmacık. Su şişemi elime alıyorum. "Bir hayranımın Ateşli Bodyguard Takvimi'nde Bay Aralık'tım." Suyumu yudumluyorum.

Jack bana bakıyor, iki saniye yukarı aşağı. "Bunu hak ettin."

Mutfak elli derece daha sıcak. "Bence de öyle," diyorum ona.

Bana bak, İkarus gibi isteyerek güneşe doğru süzülüyorum. Eğer çok yaklaşırsam, erimiş kanatları ve yüz fitlik bir düşüşü hak ederim.

Bir yudum daha içiyorum, sonra telefonumu alıyorum.

Zihinsel olarak, güvenliğe geri dönüyorum ve bir şeylerin uyuşmadığını görüyorum. Donnelly'nin Philly'de bir müşterisi var ve Farrow'la takılmak için Xander Hale'e olan görevini bırakacağından şüpheliyim.

Donnelly'de pek çok şey var ama o da hepimiz gibi aileleri önemsiyor. Ben de diğer en iyi arkadaşıma bir mesaj attım: *Thatcher'a yalan mı söylüyorsun?*

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Seni sonra ararım. - Donnelly

Bu evet demek.

Rahat bir nefes aldım. "Görünüşe göre kimse güvenliği taklit etmiyor. Sadece Donnelly."

Neden orada olduğu hakkında bir fikrim yok ama fırsatını bulunca bana söyleyecektir. Dahası, Jack'e güvenliğinin işi hakkında bu kadar kolay bilgi verdiğim için hayrete düştüm.

Yine, bu da ne böyle? "Sorun nedir?"

Jack sorar.

"Hiçbir şey," diyorum sertçe ve sözleşmeye dönüp okuyormuş gibi yapıyorum. Şaşkın gözlerini sırtımda hissediyorum.

Bu adamla bu kadar rahat olmaktan nefret ediyorum. Jack'ten zaten çok etkileniyorum ve ondan daha fazla hoşlanmak istemiyorum.

Ama insanlarla çıkmaya ve katı engellerle karşılaşmaya çok alışkınım ve bunların onunla var olmadığını fark etmeye başlıyorum.

Basit bir akşam yemeğine götürdüğüm hiçbir erkek ya da kadın işimin ayrıntılarına sahip olamaz ya da Hales, Meadows ve Cobalt'lar hakkında bildiklerimi bilemez. Bu *güvenlik* kelimesine aykırıdır.

Daha uzun süreceğini düşündüğüm kısa süreli ilişkilerde yeterince "açılmadığım" ve "paylaşmadığım" için azar işittim.

Onları suçlayabilir miyim? "*Bu konuda konuşamam*" çabuk bayatlar ve en son isteyeceğim şey çıktığım kişi için bayat ekmek olmaktır.

Ben lanet olası bir ziyafetken olmaz.

Çevremde Jack'in yerdeki postacı çantasına doğru hareket ettiğini görüyorum. Telefonum tekrar çalıyor ve bakışlarımı yönetici yapımcıdan ayırıyorum.

Charlie mesaj atıyor. Beş dakika içinde çıkacağını bildiriyor. Bir uyarı ya da tahmini varış zamanı için nadirdir, bu da Charlie'nin bu gösterinin işe yaramasını istediğini gösterir.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Jack'e sordum. "Vazgeçmek için son şansın."

Tamamen ayağa kalkıyor ve dipsiz bal-kahverengi gözleri bana batıyor. "Yapmamı ister misin?" *Tanrım.* Ağzından çıkan her şey bir tahrik gibi geliyor.

"Her zaman soruya soruyla mı cevap verirsin, Highland?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Az önce sen de aynı şeyi yaptın." "Düşünsene," diyorum kayıtsızca.

"Şovu yapmamı istemiyorsun." Bu artık bir soru değil.

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdim. "Sadece kendini neye bulaştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum."

O bilemez. Güvenlik geçmişi çok derin.

Yirmi dört yaşımdan beri sahada çalışıyorum. Önce Ben Cobalt'ın ekibinde çalıştım ve sadece bir yıl içinde Winona Meadows'un koruması olarak imrenilen pozisyonu elde edecek kadar kendimi kanıtladım. Dürüst olmak gerekirse, bu bana olması gerekenden daha fazla sorun yarattı. Şu anki Epsilon lideri Jon Sinclair, çok yeni olduğum ve Meadows ailesinin yanına geldiğim için çok kızmıştı. Pislik herif bu yüzden bugün bile bana kızgın. Sonra yirmi altı yaşımda, Eliot'ın koruması olmak üzere Kobalt İmparatorluğu'na geri transfer edildim. O baş belasıyla geçirdiğim başarılı bir yılın ardından beni Charlie'yle birlikte aslanın inine atmaya karar verdiler.

Güvenlik bana resmen cenaze töreni düzenledi. Charlie'nin ilk koruması ben değilim.

İkinci ya da üçüncü bile değil.

Arkasında nitelikli adamlardan oluşan bir mezarlık bıraktı. Bazıları onun emrinde bir gün bile dayanamadı.

Jack benim yerimi doldurmuyor olabilir ama yanımda olacak ve o daha da kötü bir konumda. Charlie'den bir şey almam gerekmiyor. Onu koruyorum. Bu kadar. Jack aktif olarak bilgi, röportaj, alıntı almak zorunda. Çelikle korunmuş bir kaleye girmeye çalışmak gibi olacak.

İyi şanslar.

JACK HIGHLAND

Charlie Cobalt'ı takip etmek için ilk girişimim New York'ta loş bir konser mekânı olan The Vaulted Vestibule'de gerçekleşiyor. Canon'umu tutuyorum, kayışı boynumda, ama Oscar'a çekim yapmadığımı birden fazla kez ifade ettim.

Gerçek bu.

Charlie'yle ilgili uyarıları içime işledi ve hazırlık çalışmalarına ağırlık vermem gerektiğini anladım.

1. ve 2. hafta: deneme çekimleri ve durum değerlendirmesi. Bu şekilde etrafta bir ekip (tamam, *azaltılmış bir ekip*) olmadan lojistiği belirleyebilirim.

Öğleden sonra, mekânda sadece sahne ekibi, müzisyenler ve onların arkadaşları ya da aileleri bulunuyor. Charlie sahnede on dokuz yaşındaki kardeşi Tom Cobalt'ın yanında dururken ben de birkaç fotoğraf çekiyorum.

Tartışmaları hararetlidir. Tom, The Carraways adlı bir emo-punk grubunun solisti ve yırtık kot pantolonu, kafatası ve çapraz kemikli siyah gömleği ve 90'lardan kalma saç kesimiyle tam da ona göre görünüyor. Ve şu anda, kaşları öfkeyle kenetlenmiş bir halde kardeşine hararetle el kol hareketleri yapıyor.

Charlie ise...şey, Charlie sıkılmış görünüyor.

Bilmediğim bir şeyi yargılamamaya çalışıyorum. Ama onun ilgisizliği Tom'u daha çok kızdırıyor.

Oscar tiyatro koltuğunda rahatça arkasına yaslanıyor. İlk sıra. Hemen yanında Ben.

İkimiz de Cobalt ailesinin patlamasında ön sıralarda oturuyoruz. Biz olsak bile sahnede söylenenleri duyamayacak kadar uzakta.

Bu fırsata sahip olduğum için bile mutlu olmalıyım ama Oscar buradayken Charlie'ye dikkat etmek zor.

Konuşmadık.

The Vaulted Vestibule'e geldiğimizden beri değil. Sanırım ikimiz de işlerimizi yapmak için birbirimize alan tanıyoruz, ama şimdi farklı hissettiriyor.

Sanki bilinçli olarak konuşmamaya karar vermişiz gibi.

Garip bir sessizliğe gömülmüş durumdayım. Ve artık buna katlanamıyorum.

Omuzlarımı biraz kaydırıyorum ve kameramın ayarlarını değiştiriyormuş gibi yapıyorum. "Koruma olmak her zaman sessiz olman gerektiği anlamına mı geliyor. Yoksa bu sadece bir seçim mi?"

Göz ucuyla ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. *Lanet olsun, ahbap, çenenin kapatmalıydın.* Ona karşı olan hislerimin üzerine gitmekten daha kolaydı...

Bunlar her neyse, emin bile değilim.

"Tekrar söylüyorum Highland, ben senin konun değilim," diyor

Oscar kayıtsızca. Anladım.

Ouch.

Yüzüm bir parça düştü. Bana karşı açık sözlü davranıyor ama bazen hiç konuşmuyor. Sanki gardını indirip kaldırıyor ve her indirdiğinde kendimi taze bir inek boku yığını gibi hissediyorum.

Sanki onun kafasında değerli değilmişim gibi. *Kendimden yeterince vermiyormuşum* gibi onu kazanmak için, ve sonra sadece daha fazla konuşmak istiyorum.

Oscar Oliveira'yı kazanmak için *bir şeyler* yapmak. Çok başarılı olduğum için mi? Ondan hoşlandığım için mi? Çünkü onunla dışarıda olmak berbat bir şey ve hissettiklerimden korksam da kaçamıyorum. Korkunç dalgayı kıyıya kadar sürmeli ve boğulmamayı ummalıyım.

Fotoğraf makinemi okşadım. "Dediğim gibi, sadece seni daha iyi tanımak istiyorum. Birbirimizin etrafında daha fazla zaman geçirmemiz gerekiyor, bu yüzden mantıklı. Değil mi?"

Oscar boğazının ortasında ölmüş gibi çıkan hırıltılı bir ses çıkarıyor.

Sikim kotuma doğru seğiriyor. *Siktir, siktir.* Isınıyorum ve sertçe yutkunurken adam elmam sallanıyor. Eğer o bir kadın olsaydı, sertleşmesini anlardım.

Flörtümü hızlandırırdım ve numarasını bir saniye içinde alırdım. Ama burada oturmuş sikimin ona neden tepki verdiğini anlamaya çalışıyorum.

Bu sesi, tanım gereği seksi olduğunu bildiğim için mi yoksa sesten ya da Oscar'dan etkilendiğim için mi çekici buluyorum?

Bu karmakarışık düşünce beynimi on beş yaşındaki bir jimnastikçi gibi büküyor.

Dalgaya bin.

Tekrar konuşmak üzereydim ama Oscar az önceki soruyla gerçekten ilgileniyor. "Sessiz olmayı tercih ediyorum, böylece tartışmayı duyabiliyorum." Çenesini sahneye doğru sallıyor.

Charlie ve Tom'un konuşmasının şiddeti artmıştır. Tom öfkeyle ellerini başının üzerine koyar.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Onları duyabiliyor musun?"

"Dudak okuyabilirim..." Oscar duraksıyor ve ekliyor, "Eğer dikkatim dağılmazsa." Tamam, anlaşıldı.

Arkama yaslanıyorum.

Oscar bana baktı. "Bu senin çeneni kapatman için değildi. Sadece bir gerçeği belirtiyordum."

Dudaklarım titriyor. "Demek sorularımı seviyorsun?"

Başını yavaşça sallıyor ve ağzından bir gülümseme süzülüyor. "Ben öyle demedim, Long Beach." Long *Beach*. Bu lakabı kullandığında ses tonu bana karşı daha tatlı oluyor.

Kalp atışlarıma bir şeyler yapıyor.

"O zaman onlara ne oluyor?" Merak ediyorum.

"Tom'un yeni davulcusu görünüşe göre son anda vazgeçmiş. Bu geceki konserden önce onun yerini nasıl dolduracağı konusunda Charlie'yle kavga ediyor." Oscar beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yani bu, odanın diğer ucunda bana laf atmaman için dostça bir uyarı."

"Bu akşamın ilerleyen saatleri için bir çöp konuşması planladım," diyorum hafifçe. "Ne zaman orada *olmamanız* gerektiğini size bildiririm."

"Orada olacağım," diyor sırtarak. "Bir kişi hakkında kötü bir şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum. Asla. Bir güneş ışığının yağmur bulutuna dönüştüğü anı kaçırmayacağım, benim pahama bile olsa."

Onun gibi sırtmaktan yanaklarım acıdı. "Sen bana az önce *güneş ışığı*?"

"Siktir git, ahbap!" Tom bağırarak şakalaşmamızı böldü. Kafalarımız Cobalt kardeşlere doğru kırbaçlanıyor. "Burada beni destekliyor olmanız gerekiyordu!"

"Sana destek olmak için buradayım," diyor Charlie, sesi sakın ama her hecesine sinirlilik sinmiş. Oscar ayağa kalkıp yaklaşıyor, bir eli kulaklığına gidiyor.

Onu takip ediyorum.

"Ama bu, fikirleriniz saçmalık olduğunda dilimi ısırمام anlamına geliyorsa," diye ekliyor Charlie yorgun bir şekilde, "o zaman desteğim burada biter."

Tom yaklaştığımızı görünce gözleri benimkilere kilitlendi. "Teşekkür ederim. Jack, lütfen kardeşime Craigslist'ten *bir* geceliğine davulları doldurması için birini bulmamın sorun olmayacağını söyler misin?"

"Buna cevap verme," diyor Oscar bana nefesinin altından.

Yapmayacaktım. "Diğer alternatifler neler?" diye sordum.

Charlie derin bir iç çeker. "Evet, aklınıza gelen diğer harika fikirleri de duyalım."

Tom havlu atmaya hazırmış gibi ellerini kaldırır. "Bu alaycılıkla, benim *harika* fikirlerimden tek birini bile duymayı hak etmiyorsun. Kulaklarını tıka kardeşim."

Charlie bir şey yapmaz. Tom ters ters bakıyor.

Charlie'nin kaşları kalkıyor. "Oh, ciddi misin? Yeni yürümeye başlayan bir çocuk olmadığımı biliyorsun."

Tom bana bakmadan önce sinirli bir ses çıkardı. "İkinci seçenek Eliot'ın fikri."

Eliot Cobalt, Tom'un sadece on bir aylık ağabeyidir ve aralarından su sızmaz.

Belgesel dizisindeki ekibim çoğunlukla Jane, Maximoff, Charlie ve en son Sullivan'ın da aralarında bulunduğu ailelerin büyük çocuklarını çekmekle görevli. Beckett'ı da çekecektik ama o özel biri ve her zaman programa çıkmayı reddediyor.

Bu yüzden Tom ve Eliot'la olan deneyimim daha sınırlı, ancak bu onları filme almadığım ya da anlaşmazlıklar ve aile toplantıları için etrafta olmadığım anlamına gelmiyor. Ne zaman bir araya gelseler, bu dram için bir reçetedir.

Charlie Eliot'ın adını duyunca kahkahasını bastıramadı. "Senin seçeneğin onunkinden daha iyi olacak."

Tom gözlerini kısar. "Onun adına buna alındım." "Fikrini duyalım," diye arabuluculuk yapıyorum.

"Instagram," diyor Tom. "Herkes gece için bir davulcuya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Onlara yerimi veriyorum. Ortaya çıkan ve yeterince iyi olan ilk kişi işi alır. Geri kalanları eve gönderiyorum."

Oscar, Tom'un yanında duran koruması Ian Wreath ile birlikte "Hayır," diye reddeder.

Tom bir ses çıkarır. "Sadece bir *fikirdi*."

"Aptalca bir şey," diye ekliyor Charlie. "Dışarıdaki kalabalık kontrolünü berbat ettiğin için bu geceki gösterinin iptal edilmesini istemiyorsan tabii."

"Moffy'yi arıyorum," diye karşı çıkıyor Tom. "O gerçekten dinler."

"Devam et, ara onu," diyor Charlie kuru bir sesle. "Daha da iyisi, kız kardeşimizi ara. Eminim Jane *fikirlerinizi* duymak ister."

Tom inliyor ve burnunun kenarını çimdikliyor.

"Neden bir parça çalmıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. Akara da davul çalabiliyor ama onu önermiyorum çünkü The Carraways'in yerini dolduramayacak kadar meşgul olduğunu biliyorum.

Oscar başını sallar. "Birisi davul çalıyormuş gibi yapabilir. Kimse farkı anlamaz."

"Bunu zaten önermiştim," diyor Charlie.

"Etik olarak davul çalamam," diyor Tom bize. "Gösteriyi iptal etmeyi tercih ederim."

Charlie gülümser, "Bu da diğer *iyi* seçenek." Tom alay ediyor. "Bu da başarısızlık."

Charlie gözlerini deviriyor ve sonra hepimiz dönüyoruz, simsiyah boyalı saçları sivri uçlarla şekillendirilmiş beyaz bir adam kulisten içeri giriyor, göğsünde bir bas kayışıyla. Warner, grubunun diğer üyesi.

"Tom, bu boku hâlâ anlamadın mı?" Yeşil gözlerinde kızgınlık vardı. "Çünkü bu senin hatan, biliyorsun. Daniel davulda gayet iyiydi ve ona yaşattıklarından sonra bıraktığı için onu suçlamıyorum."

"Hiç antrenman yapmadı," diye yalanlıyor Tom.

"*Sizin standartlarınıza göre*," diyor Warner. "Dostum, kimse onları karşılayamaz. Bu noktada davulcuları M&M'ler gibi tüketeceğiz." "Grubun diğer üyelerinin de benim kadar önemsemesini istediğim için özür dilemiyorum.

Benim kadar," diye yanıtlıyor Tom. "Benim standartlarıma göre yaşıyorsun." "Zar zor."

Koballar kendileri için çıtayı o kadar yükseğe koyarlar ki artık yeri göremezler.

Bu ünlü ailelerle o kadar çok zaman geçirdim ki, onları şöhretlerinin ve paralarının ötesinde gördüm ve her birinde kendimle ilişkilendirebileceğim parçalar buldum.

Benim işim her zaman onların insani yönlerini sergilemek oldu ve umarım izleyiciler *We Are Calloway'i* izlediklerinde onlar da ilişkilendirilebilir parçalar bulurlar.

Tom'u duyunca kalbim biraz sıkışıyor. Başvurmak istediğim Ivy League kolejleriyle dolu bir klasör hazırladığımda on iki yaşımdaydım. Daha ortaokul ve liseye gidecek olmamın bir önemi yoktu.

Geleceğimin haritasını çıkardım. Kendim için çıtayı gökyüzüne yerleştirdim. Her zaman böyle çalıştım.

Planlayın ve
başarın.

Durulayın ve
tekrarlayın.

Charlie içeri girer, bakışları Tom'un üzerinde bir parça yumuşar. "Ben halledeceğim," der Tom'a. "Bana on dakika ver."

"Nasıl?" Tom sorar.

"Eliot'ın fikri ama değiştirilmiş." Sahneden atlıyor ve mekanın arka tarafındaki terk edilmiş bara doğru yürüyor. Oscar ve ben sessizce onu takip ediyoruz ama Oscar'ın attığı her ağır adımı sayıyorum. Sanki onun varlığı tek başına boş sesi dolduruyor.

Charlie tezgâhın üzerine çıkıyor, kızı yeşil bir absent şişesinin hemen yanında ve telefonunu çıkarıyor.

Film çekiyor olsaydık soracağım bir soruya geçiyorum. "Fikrini değiştirip Tom'a yardım etmene ne sebep oldu?"

Charlie başını hücrelerinden kaldırmadan, "Ona her zaman yardım edecektim," diye cevap veriyor.

"Ona zor anlar yaşattın," diyorum, daha da ısrar ederek. Ben böyle yaparım. Biraz zorlamak. Ve biraz daha. Ne zaman geri çekileceğimi ve ne zaman daha derine gideceğimi bilirim.

Charlie'nin gözleri bana kaydı. "Film çekmiyorsun. O zaman bu sorular niye?" Kameramı sallıyorum. "Bunun nasıl gideceğini test ediyorum."

Charlie gülümsüyor, ama bu acı bir gülümseme. "Ben açık bir kitabım."

"O zaman söyle Ben bir şey dürüst hakkında sen ve senin
Kardeşler.

Dünyanın bilmesini umursamayacağın bir şey."

Charlie benden Oscar'a, sonra tekrar bana bakıyor. "Eliot ve Tom, Beckett ve benim yanıma taşındıklarından beri onların pisliklerini temizliyorum. Eğer onların kapıcısı olacaksam, kendilerini soktukları bokun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğümü bilseler iyi olur." Bir sigara çıkardı ve telefonuna bir şeyler yazdı. "Yani hayır, onlara zor anlar yaşatmadan yardım etmeyeceğim."

Oscar araya giriyor, Charlie'nin hücrelerine odaklanıyor. "Plan nedir?"

Charlie telefonunu tıklar ve bardan atlar. "Bu sahip olduğum en iyi plan

ama aynı zamanda son seçeneğim." Sinirli bir nefes verir. "The Carraways'in büyük hayranı olan bir kız tanıyorum. Aynı zamanda davulcu. "The Carraways'in büyük bir hayranı olan

sorun değil." Oscar'a döner. "Sana onun bilgilerini gönderdim. Geçmişini zaten araştırmıştın ama tekrar araştırman gerekecek. Onunla üç yıldır falan konuşmadım."

Kafam karıştı, ben de dürttüm. "Yerini bu kadar kolay doldurabilecek birini tanıyorsan, neden son tercihin o oldu?"

"nk becerdiğim kızlardan iyilik istemeyi sevmiyorum." Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp mırıldanıyor. "Bu görgüsüzlük." Sigarayı yakar ve muhtemelen kardeşine krizin nlendiğini haber vermek için sahneye doğru yürür.

Oscar geride duruyor, aynı anda hem mesajlaşıyor hem de mikrofonuna fısıldıyor. The Carraways adını verdiğine inanamıyorum. Korumalar Tom'un grubu için önerilerde bulundu ve Tom sonunda Oscar'inkini seti. Korumaların nl aileleri önemsediği aşıkar, ancak ailelerin de onları önemsediği ve takdir ettiği benim için bir o kadar açık.

Oscar'la birlikte geride kalıyorum ve Charlie'nin sahneye yakın birkaç uzun fotoğrafını daha çekiyorum. Kamerayı Oscar'a çevirip birkaç fotoğrafını çekmemek için elimden geleni yapıyorum.

Daha önce de arka plan çekimlerinde yer almıştı ama şu anda kadrajı doldururken nasıl görüneceğini görmek isterdim.

Eminim muhteşemdir.

Çünkü tabii ki muhteşem. Dergiler stnlarını artık kötü şöhretli olan Güvenlik Gücü Omega korumalarının fotoğraflarıyla doldurdu ve bu yayınlar Oscar Oliveira'nın genetik olarak nasıl kutsanmış olduğunu detaylandırıyor. Bunu kardeşi Quinn için de söylüyorlar ama ben Quinn'le böyle ilgilenmiyorum.

Ne gibi, dostum?

Kameramın diyafram açıklığıyla oynuyorum ve kafamı kaldırıp Oscar'ın gümüş bir halkadan ibaret olan hızmasına odaklanıyorum. Çok sıcak.

Çünkü tabii ki burun halkaları çok seksi. Herkeste. Kızlarda. Erkeklerde. İnsanlarda. Bu heteroseksüel olmadığım anlamına gelmez. Değil mi?

Bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş gibi Oscar bana bakıyor.

Başka tarafa bakmıyorum. "Burun halkası bir cesaret miydi?"

Başını bir bakışla eğiyor. "Sen cesaret için oradaydın."

yleydim. Kahretsin.

Oscar'ın cesaretlendirildiği bekarlığa veda partisindeydim. Key West'teki eve geri dönmem için davet edilmeme rağmen, teklifi kabul etmedim ve onun piercing yaptırdığını görmedim. İşe erken gitmem gerekiyordu ama bütün gece yatakta keşke orada olsaydım diye düşündüm.

Genelde gerçeklerle aram daha iyidir ve kendime gülmeden edemiyorum, gülümsemem genişliyor. "Ben bir aptalım, özür dilerim."

"Aptal değilsin," diyor Oscar tüm bedenimi ısıtan bir şekilde. "Ama çok fazla soru soruyorsun."

Daha çok gülümsüyorum. "Durmamı mı istiyorsun?" Sesim flört ediyormuşum gibi çıkıyor. *Çünkü doğuştan flörtçüyüm.* Kahretsin, sadece bu adamla flört etmek istiyorum. Tıraşsız çenesi, dudakları kadar sırttan gözleri ve mükemmel bir şekilde dağılmış kıvrıkcık kahverengi saçları olan bu adam beni sürekli itiyor.

İyi sebeplerden dolayı.

Nefes verdi ve "Bana bunu sorma" gibi bir şey mırıldandı. Başının arkasını kaşdı, sonra bana "Atışını yapabilirsin, Highland. Sorularına smaç bas."

"Ya hava topu yaparsam?"

Şaka yapıyorum. "Smaç," diye vurguluyor.

Oscar'ın şakalaşırken bile hep beni gündeme getirmesini seviyorum. "Tamam, işte burada. Madem sadece bir meydan okumaydı, neden hâlâ burnuna piercing takıyorsun?"

Onu çıkarabilirdi. "Çünkü seksi görünüyorum," diye sırtıyor.

Boynum ısındı. Sanki Oscar kafamın içinde kişisel bir yolculuk yapmış ve bu cevabı yakalamış gibiydi.

Telefonu cebine sokuyor. "Piercing yaptırdın mı?" "Hayır, ama hep bir dydoe piercingi istemişimdir."

Oscar'ın gözleri büyür.

Güldüm. "Bu bir şakaydı, dostum."

"Bir saniye kendime geleyim." Bir eli göğsünde, diğeri cebini karıştırıyor. "Penis piercingi konusunda uzman olduğumu bilmiyordum." Bir granola bar çıkardı ve ambalajını yırttı.

Gülümsemem acıtıyor. "Uzman değilim ama on altı yaşındayken bir ton porno izlemiştim-"

"Nihayet ortak bir noktamız var," diye takılıyor Oscar. "Biraz endişelenmeye başlamıştım."

Yanaklarım alev aldı. Çok daha fazla ortak noktamız var. Mesela kardeşlerimizin ikisinin de bizden tam on yaş küçük olması gibi. Ama bunu dile getirmiyorum çünkü Oscar'ın şaka yaptığından eminim.

"Her neyse," diyorum. "En sevdiğim porno yıldızı Benji Strong'un bir tane vardı." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. "Yani

evet..." Boğazımı temizliyorum.

"Dydoe piercinglerini böyle biliyorum. Ben uzman değilim." Son notum bu konuşmanın kapanışını açıkça aktarıyor.

Kameramı inceliyorum.

Ama Oscar'ın kaşlarını çattığını hissediyorum. Ses tonum değişince kafası karıştı.

Bu iyi bir şey. Demek ki Benji Strong'un çoğunlukla gey pornolarında oynadığının farkında değil.

Güneşli SoCal'daki havalı gençlik yıllarım boyunca sürekli gey pornosu izlerdim. Bir kez bile cinselliğimi sorgulamadım.

Belki de iki erkek arkadaşım bana kendilerinin de gey pornosu izlediklerini ve onların da heteroseksüel olduklarını söyledikleri içindi. Belki de ailem her zaman çok kapsayıcı ve açık olduğu içindi ve hayatımda bir an bile sırf gey pornosunu sevdiğim için gey olabileceğimi düşünmedim.

Önemli bir şey değildi ve şimdi bunu kafamda önemli bir şey haline getirmekten nefret ediyorum. Çünkü öyle olmamalı. Her konuda kafam karışık.

Ben heteroseksüel miyim?

Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, artık bilmiyorum bile.

Birinin birdenbire ortaya çıkıp bana ne olduğumu söylemesini istiyorum. Eşcinsel. Düz. Bi. Pan. İkisinin arasında bir yerde. Herhangi biriyle mutlu olurum.

Ama hayır, bu cevabı kendi başıma bulmam gerekiyor ve bir karara vardığımda bile hala yüzde yüz emin olamayacağımı bilmek berbat bir şey.

Tanrı aşkına, tüm hayatımı *on iki* yaşındayken planladım.

Dosyamı geri istiyorum. Yeniden on iki yaşında olmak, geleceğe bakmak ve hayatımın bu bölümünü yeniden yazmak istiyorum, böylece bu sorularla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Cevapları zaten biliyor olurdum.

Usluca Oscar'ın yanından ayrılıp barın mini buzdolabından bir su almaya gidiyorum. Gözleri önce bende, sonra açılan çift kapıda.

"Lanet olsun," diye küfreden Oscar kapıya doğru koşuyor ama Thrashers tişörtü giymiş on dokuz yaşındaki kızı fark edince yavaşlıyor.

Luna Hale.

Gülümseyerek selamlıyorum. "Hey, Luna." En iyi arkadaşı Tom için gelmiş olmalı. Daha önce Luna ve kardeşi Maximoff'la bölümler çektim ve Luna hakkında yayından uzak tutmak istediği şeyleri biliyorum.

Luna Hale hakkında bir sır: 13 yaşındayken bir çocuk dolabına *"bacaklarını kapat sürtük"* yazan bir not bırakmış.

Bazen kendimi onların en karanlık günlerini ve düşüncelerini dinleyen terapistleri gibi hissediyorum, ancak lisanslı bir profesyonel olmaya yakın bile değilim. Bunun benim için zor olmadığını söylemek yalan olur. Ben bir film yapımcısıyım, bir yapımcıyım, hayalleri olan bir adamım ama onların acılarından kâr elde etmek istemiyorum.

Bunu benim için iyi yapan şey, ihtiyaç duyduklarında dostça ve tanıdık bir güvenli yer olabileceğimi bilmek.

Luna bana el sallıyor. "Hey. Selam. Heidi. Ho. Howdy." Açık kahverengi saçlarından mor tüyler fışkırıyor. Kolları, anaokulu sınıfında vücuduyla el işi oynamış gibi simlerle boyanmış.

"Saçını beğendim. Her zamanki gibi havalı görünüyorsun." Gülümsüyor, cevap vermek üzere.

Tom sahnedeki mikrofonu kullanarak "Thebula Gezegeninden Luna," diye sesleniyor. "Buraya gel. Seni bilgilendirmem gerek."

İkinci kez el sallıyor. "Tekrar iletişim kurmak güzel." Ve sonra sahneye doğru süzülüyor.

Luna Hale'in girişinin Oscar'ın radarında olmadığını hemen anlıyorum. Yirmi iki yaşındaki kardeşi Quinn olan 7/24 *korumasına* gözlerini dikeyyor.

Quinn çift kapıyı kapatmakla meşgul. Uzun boylu ve kaslı, çiçekli gömleği zeytin yeşili pantolonunun içine sokulmuş, PacSun kataloğundan fırlamış gibi görünüyor. Bu, ağabeyinin rahat doğu yakası görünümünden çok farklı.

Ama ikisinin de yüzünde boks darbelerinden kalma küçük yara izleri var. "Ne?" Quinn ona sorar.

Oscar hafifçe, "Bir uyarı iyi olurdu, küçük kardeşim," diyor. Telefon açıyormuş gibi yapıyor. "Hey, ağabey, Luna'yla birlikte senin gittiğin mekâna gidiyorum. Teşekkürler Oscar, hoşça kal. *Klik*." Hayali telefonu kapatır.

Gülümsüyorum ve hemen Oscar'ı filme almak istiyorum, benden başka kimse için değil. Quinn onun kadar eğlenmiyor.

Kulaklığını düzeltiyor. "Kardeşim, sen lider değilsin. Nereye gittiğimi sana bildirmeme gerek yok."

"Yani Thatcher'a burada olacağını mı söyledin?" Oscar merak ediyor.

"Tanrım, dırdır etmeyi kes." Konuşurken Luna'yı izliyor. "Son zamanlarda tek yaptığın bu."

Oscar ellerini kaldırdı. "Gerçekten sadece seninle konuşmaya çalışıyorum." Quinn çenesini kaşır. "Hiç de öyle hissetmiyorsun."

"Sana söylüyorum, öyleyim."

Quinn başını sallar, gözleri kısıktır. "Görevdeyim, o yüzden..." Portekizce bir şeyler mırıldanıyor ve sonra uzaklaşıyor. Arkasında hareketsiz bir Oscar bırakarak.

Yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve bir saniye sonra başını sallıyor. "Yemin ederim benden başka herkese karşı en iyi insan o. Komşunun altın kalpli çocuğuymuş gibi kedi ve köpek yavrularıyla oynuyor, bir çocuğun önünde tek bir küfür bile etmiyor ve paradoksal bir şekilde, ringde hiç görmediğim bir şekilde bir orospu çocuğunu yumruklayabiliyor." Düşünceli bir şekilde başını tekrar sallıyor. "Ama her nasılsa, ayakkabısında kazımaya çalıştığı *tek* sakız benim. Ne kadar zamandır bilmiyorum. Güvenliğe ilk katıldığında aramızın iyi olduğunu sanıyordum." Bana bakıyor. "Kavgadan kaçınmak için ayrılmak istediğimizi biliyorsun ve ben New York'tayken o Philadelphia'da Jane'in görevine verildi. O da iyi gidiyordu. Geçmiş geride bıraktık."

Geçmiş mi? "Siz ikiniz bir kız için falan mı kavga ettiniz?" Bunun neden göğsümü düğümlediğini bilmiyorum.

Omuzları yükselir. "Eğer yapsaydık, kızı alabilirdi. Ben sadece kardeşimi tercih ederim." Bir şeye gülüyor.

"Ne?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Şimdi hatırladım, FanCon turu sırasında benim yattığım kızla yatmıştı. Sanırım bu bana bir şakaydı."

"Ama bu geçmişteki sığır eti değil mi?" "Ne olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Yani ikinizin arasındaki sorunun özünün ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu? Yani aslında ne hakkında tartıştığınızı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor bunun delilik olduğunu biliyormuş gibi. "Senin tahminin de benimki kadar iyi, Highland. Çözdüğün zaman gel benimle konuş."

Kahretsin, onu daha iyi hissettirmek istiyorum ama sırf moralini düzeltmek için onu kibarlıklarla şişirmek istemiyorum. Bunu insanlara her zaman yapıyorum ve o beni bu konuda uyaran nadir kişilerden biri.

Zor gerçekler, kabul ediyorum. "Aranızdaki on yıllık yaş farkı olabilir. Kardeş ilişkilerini zorlaştırıyor. Daha da zorlaştırıyor. Bizler ağabeyiz ama aynı zamanda akıl hocası ve hatta bazen baba figürleriyiz."

Oscar yumuşak bir kahkaha atar. "Quinn'in beni bir baba figürü olarak gördüğünü hiç sanmıyorum. Joana belki. Quinn değil." Bana baktı.

"Kardeşinle aran iyi mi? On yaş küçük, değil mi?"

"Jesse," diyorum başımı sallayarak. "Ve evet, biz iyiyiz."

"Bu iyi," diyor Oscar, Charlie'yi izlerken. "Sakın kaybetme. Gittiğinde canın yanar." Ağır bir nefes alıyor ve neredeyse gözlerini deviriyor. "Seninle konuşmak *korkunç derecede* kolay, biliyor musun?"

"Evet, bu hem bir hediye hem de bir lanet. Passyunk'ta cheesesteak beklerken yaşlı kadınlarla konuşmak zorunda kalmak benim tipik Cumartesi günüm."

Gülüyor. "Sonra birden senin Long Beach'li olduğunu hatırladım, *Long Beach*."

Ben de gülümsüyorum. "Beni ne ele verdi?"

"Birincisi, *pash-yunk diye* telaffuz edilir, *pass-ee-unk diye* değil. Güney Philly'dekiler bunun için bana bağırabilir ama Passyunk'taki cheesesteak'ler berbattır."

Ona daha fazla bakıyorum. "Yıllardır Philly'de yaşıyorum ve orada iyiler." Başını şiddetle sallıyor. "*Hayır*."

"Hadi gel." Gülümseyerek elimin tersiyle göğsüne vuruyorum ve elimin vücuduna çarpması ikimizin de damarlarımıza magma atmışım gibi gerilmesine neden oluyor. Yine de hareket etmiyorum. "Bir ara bana göstermen gerekecek."

"Sana... neyi göstereyim?" Oscar soruyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Hâlâ beni öpmek istiyor musun?* "En iyi yer-" Charlie yanıma gelince sözümü kestim.

Ayrılıyoruz ve profesyonel bir durağanlığa dönüyoruz. İkimiz de çalışıyoruz.

"Az önce bir Uber çağırdım," diyor Charlie Oscar'a ama ben elindeki kalın ciltli el yazmasına odaklanıyorum.

"Bu da ne?" Ona soruyorum ve konser salonunun lobisine doğru ilerlerken adımlarını takip ediyorum, bilet gişeleri ve yiyecek imtiyazları görünüyor.

Sanki *hemen kaçmak* istiyormuş gibi hızlı adımlarla ilerliyor. Ancak yaydığı enerji, bir şeye doğru koşmaktan ziyade bir şeyden *kaçıyormuş gibi* hissettiriyor.

Oscar liderlik edebilmek için Charlie'yi atlamakta acele ediyor.

Charlie bana "Luna'nın fanfic'i," diye cevap verdi. "İnternette insanların bazı küçük dilbilgisi hataları yüzünden ona bok attığını ve birinin onu düzenlemesine ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Kabul ettiniz mi?"

"Çok soru soruyorsun, Jack," diyor Charlie. Topuklu botları koridorun zeminine çarpıyor.

Oscar gülümseyerek arkasına bakar. "Ben de öyle dedim."

Gücenmekten çok eğlendim. "Soru sormak tam anlamıyla benim işim."
"Tuş," diye nefes alıyor Charlie. "O sordu. Ben de evet dedim. Ve bunu
telefonumda düzenlemek daha kolay olurdu, ama küçük bok kafalıların
bilgisayarımı hacklemeye bayıldığı bir dünyada yaşıyoruz." Luna'nın fanfic
kullanıcı adı sadece ailesi tarafından biliniyor
ve güvenlik.

Aslında ona erişimim yok.

Yazdıkları yüzünden dünya onu paramparça eder. Her mikroskobik
kelimeyi eleştirir. Bunu herkes biliyor ve bahse girerim güvenliğin Luna'ya
karşı bu kadar korumacı olmasının bir nedeni de budur.

"Sence neden senden düzenlemeni istedi?" Merak ediyorum.

Charlie güler ve duman üfler. "Çünkü ben benim." Kalabalık şehre
açılan ön kapıya ulaşıyoruz. New York her zaman hareketlidir, ama bir
adım geride durup telefonuna bakıyor.

"Çünkü ben benim' ne anlama geliyor?" Daha fazla soruyorum.

Tek omzuyla omuz silkiyor. "Ben umursamayan bir dahiyim." Sarı-yeşil
gözleri bana dönüyor. "Onun dokunaçlı müstehcenliğini gözümü kırpmadan
düzenlerim ve aynı şeyin ağabeyi için söylenebileceğini sanmıyorum."

Maximoff Hale'in yargılayıcı olmadığını bilecek kadar uzun süredir *We
Are Calloway*'de çekim yapıyorum. Hataya karşı empatiktir. Ama kafasına
çok takıyor. Yani Charlie kuzeninin kız kardeşinin yazdığı her şeyi aşırı
analiz edeceğini söylüyorsa, muhtemelen haklıdır.

Ama Charlie'nin söylediği bu mu bilmiyorum.

Ve yönlendirici bir soru olmadan ondan nasıl açıklama isteyeceğimi bilmiyorum.
O yüzden sormayı bıraktım. Zaten şu anda çekim yapmıyoruz.

Charlie sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırır. "Araba
geldi." "Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Göreceksin."

"Yerini bilseydim daha iyi olurdu," diyorum, *bir* fikir sahibi olmayı
umarak. Mürettebatımın şikayetlerini ve sızlanmalarını şimdiden
duyabiliyorum.

"Çalışması kolay biri olduğumu hiç söylemedim."

"Ama *benim* seni çekmem de bir şekilde *sana* yardımcı oluyor, değil
mi?" Bu konuda dostça davranmaya çalışarak hafifçe söylüyorum. "Öyleyse
birbirimize yardım edelim, Charlie."

O y u m u ş a r . Kısmen. Ve bana sadece "Ülke dışına çıkıyoruz." dedi.
Kahretsin.

Kahretsin, çanta bile hazırlamamıştım.

"Güle güle, Jack!" Luna sahneden sesleniyor. Oscar'a hoşça kal diye bağırır Tom'a el sallıyor.

Shaka bira el hareketini yapıyorum ve sonra Oscar'la birbirimize dönüyoruz.

Oscar kulaklığını ayarlıyor. "Yola çıkmadan önce diş fırçasını almanı söylemiştim, Long Beach."

"Şaka yapıyorsun sanmıştım."

"Bazı günler, keşke yapsaydım diyorum."

Charlie'nin hayatına dalmanın, kendimi Oscar Oliveira'nın hayatının yolcu koltuğuna oturttuğum anlamına geldiği anlaşılmaya başlıyor.

OSCAR OLIVEIRA

Uçuş ekibiyle konuştuktan sonra, spontane yolculuk hakkında yeterli bilgi topladım.

Varış yeri: Paris.

Ben: Sarsılmamış.

Küçük özel jet uğulduyor ve ben Jack'e duvardaki soğutucudan bir Gatorade uzatıyorum. Masalardan birinde karşılıklı oturuyoruz. Müşterimi kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Charlie üç sıra arkada uyuyor, Cobalt Diamonds markalı bir maske gözlerini kapatıyor ve parlak pembe kulak tıkaçları tüm gürültüyü engelliyor.

Jack bakışlarımı takip ediyor ve ona döndüğümde gözleriyle buluşuyorum. "Doğru söylüyor," diyorum. "Şimdi biraz uyumalısın, eğer yapabilirsen." Charlie ve ben onun dairesinden ayrıldıktan sonra o kadar uyumuş olamazdı. Bu sabah iki saniye sonra New York'taki stüdyomda benimle buluşması gerekiyordu. O zamandan beri de Charlie'nin gölgesini kovalayıp duruyoruz.

Gatorade'in kapağını açıyor ve bir yudum alıyor. "Seni karanlıkta tutması seni rahatsız etmiyor mu?"

Charlie hakkında nadiren konuşurum. Herhangi biriyle. Çok kişisel geliyor.

Çekincelerim yüzümden okunuyor olmalı çünkü Jack yüzünü buruşturuyor. "Bir dizinin yapımcısı olarak sormuyorum," diye açıklıyor. "Sadece... bir arkadaş olarak soruyorum."

Biraz güldüm. "Buna böyle mi diyoruz?" Sırt çantamı karıştırıyorum ve bir paket Doritos çıkarıyorum. Atıştırmalıklar bir korumanın en iyi arkadaşıdır. Charlie ve ben, onun düşüncesiz seyahatleri için uçakta gece çantaları bulunduruyoruz ve neredeyse

Keşke Jack'in katılacağını bilseydim. Onun için daha fazla kıyafet hazırlardım.

Ayrıca Highland benim kıyafetlerimi giymeyi *seviyor*. Ve eğer onu bu kıyafetler içinde sevmeyi söyleysem büyük bir yalancı olurum.

Jack kaşlarını çattı. "Bize ne derdiniz?"

Biz.

Bu kelime sanki elektrikli tellere çarpılmışım gibi kaslarımı kasıyor. "İş arkadaşları," diye cevap veriyorum. "Üretim. Güvenlik. Biz bir şirkette çalışmıyoruz."

Aynı şirketiz ama aynı zengin, beyaz doğu yakası aileleriyle, mavi çekli ve doğrulanmış WASP'larla iş yapıyoruz."

"İş arkadaşları," diye tekrarlıyor, sanki kafasına yerleşmiş gibi. "Evet," diye başımı sallıyorum.

"Bütün iş arkadaşlarından öpücük mü istiyorsun?" diye karşılık veriyor.

Gülümsüyorum, bu konuşma yüzünden koltuğumda dağılmamaya çalışıyorum. "Sadece sevimli olanları," diyorum ağzıma bir cips atarak. Ne kadar yumuşak olsa da pişmanım. *Oliveira, heteroseksüel çocukla flört etmeyi bırak.* Lanet olsun, umutsuz vakayım.

Telefonum çalışıyor, gerçekten kurtarıcı bir lütuf. Havadaki Wi-Fi için Tanrı'ya şükürler olsun. Arayanın kimliği: *Donnelly*

Jack'e başımı salladım. "Üzgünüm, buna cevap vermeliyim."

"Evet, sorun değil dostum. Sadece tavsiyene uyacağım." Bana gülümsüyor ve Jack'in ne demek istediğini anlamam bir saniye sürüyor. Sonra bir çift kulaklık taktığını ve gözlerini kapattığını görüyorum.

Pembe altın musluğu ve parlak pembe altın tuvaleti ile süslü bir pudra banyosunu andıran jetin banyosuna çekiliyorum. Çocukken, Brezilya'ya uluslararası uçuş yapan ticari bir uçakta olduğum için mutluydum. Bu pek çok insan için bir lükstü ve hâlâ da öyle.

Ama bu, *bu* kraliyet için yapılmış bir fantezi gibi ve biliyorum ki benim için ve pek çok güvenlik için bunun bir parçası olmak harika. Özellikle de savurganlığın timsali olan Kobalt İmparatorluğu'nu korumak. Ama biz ilk ve son olarak buradayız çünkü ailelerin hayatlarını önemsiyoruz.

Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturuyorum, burada rahat bir alan var. "Selam." Telefonu kulağıma dayıyorum. "Neler oluyor? İyi misin?" Bu sabahki belirsiz mesajından beri konuşmadık. Güneş battı ve yarın Paris'e inmemiz planlanıyor.

Donnelly'den cevap alamadan ülkeyi terk ettiğim için daha gerginim. Ama gerçekten yanlış ve zaman açısından hassas bir şey varsa güvenirim,

Farrow beni kontrol ederdi.

Birçok nedenden dolayı, Donnelly'nin artık Beckett'ın koruması olmamasına karşı sevgi-nefret duyguları besliyorum. Hâlâ öyle olmasını isterdim ama onun iyiliği için öyle olmadığına da memnunum.

Geçmişe dönecek olursak, Donnelly Beckett'ın emrindeyken New York'ta benimle yaşıyordu ve biri sorsa muhtemelen onun en kötü oda arkadaşı olduğunu ve bana başka birini vermesini söyledim - sırf onunla uğraşmak için. Ama o kadar da kötü değil. Birbirimizi her hafta görüyorduk. Neredeyse her gün.

Bunu özlüyorum.

Hell's Kitchen'daki tek Omega koruması olmak yalnızlıktır.

"Evet, evet," diye yanıtlıyor Donnelly. "Neredeyse Pensilvanya'ya dönmek üzereyim." Güney Philly'li tonu güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. "Wawa'da zorunlu bir pitstop yaptım. Sen neredesin?"

"Uçak banyosu. Pembe altın tuvaletin üzerinde oturuyorum."

Alçak sesle gülüyor. "Charlie seni yine Varolmayan Ülke'ye mi götürdü?" "Sağdan ikinci yıldız."

"Dur tahmin edeyim, dur tahmin edeyim. *Dubai*."

"Çok uzakta, kardeşim," diyorum. "Paris." Birbirimizi kızdırmak için oyun oynayabiliriz, Farrow'a sormanız yeterli, lafı fazla uzatmadan ekliyorum, "Ben ciddiym. Bu sabah neden göl evindeydin?"

"Evet, o konuda..." Donnelly'nin sesi yumuşar. "Herkes duymadan önce sana söylemem gerekiyor."

Vücudum soğuyor. "Bana neyi anlatacaksın?" "Scottie amcamı tanıyor musun?" "Evet..." Nefesi kafesliyorum.

"Onu hapishanede ziyaret ediyordum ve sonunda Farrow ve Maximoff'un Ripley'i evlat edinmesine izin vermesini sağladım. Ben de belgeleri göl evine getirdim."

"Ne?" Tıkandım.

Duygular içimde tünel açıyor. Birbirleriyle savaşıyorlar. Bir elimle gözlerimi kapatıyorum. En iyi arkadaşım için mutluluk. *Farrow ve Maximoff oğullarını evlat ediniyorlar*. Diğer en iyi arkadaşım için derin bir endişe. *Donnelly ne halt etti?*

"Paul..." Elimi gözlerimden ağzıma götürüyorum ve göğsüm çöküyor. Farrow için yaptıklarının büyüklüğünü küçümsemek istemiyorum, Donnelly'nin yaşamasının ve nefes almasının nedeni neredeyse o - her ne kadar Farrow bunu kimseye söylemeyecek olsa da.

Onun da burnunu çektiğini duyuyorum. "Bana öyle deme dostum. Adım *Donnelly*." Sesi hafiflemeye çalışıyor.

"Bu inanılmaz... Ona verdiğin şey." *Lanet olsun*, ağlıyorum. Yüzümü sildim. "Ama kardeşim, sen ne yaptın?" Çenem neredeyse titriyor.

Metamfetamin bağımlısı bir aileden geliyor. Kısa süre önce tahliye edilen babası dışında hepsi hapidedir.

Tek düşünebildiğim Scottie'yi bir şeyi kabul ederek ebeveynlik haklarını feshetmeye ikna ettiği. Peki Donnelly tam olarak neyi kabul etti?

"Sorun yok," diyor. "Farrow'a da söylediğim gibi, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Şimdi endişeleniyorum," diyorum ona. "Senden uyuşturucu vermeni istemedi mi?"

"Uyuşturucuyla ilgili bir şey değil. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok."

Islak gözlerimi ovuşturuyorum ve boğazımdaki taşı yutuyorum. "Sana yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Redford balayındayken ondan bir şeyler saklamamı anlıyorum ama ben lanet olası bir uçaktayım. Başka bir ülkedeyken kıcını tekmeleyemem. Kardeşim, itiraf etmek için mükemmel bir zaman."

Hafifçe gülüyor, ama ses kayboluyor. Geriye ağır bir sessizlik kalıyor.

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, cep telefonuna daha sıkı sarılıyorum. Hiçbir şey söylemeyecek. "Donnelly-"

"Buna değdi."

Eylemlerimizin ölçüsü bu mu? Önemsemediğimiz insanlar için bir *değer ifade* edip etmedikleri mi?

"Gitmeliyim Oscar." dediği sırada telefonuma bir mesaj geliyor. Birazdan nöbetim var ve Thatcher'ı kontrol etmem gerekiyor."

"Beni yarın arar mısın?"

"Elbette. Hey, benim için bir krep al. O p i ç l e r i özledim." Sadece Donnelly krebe *sikik* diyebilir.

Kısa vedalaşmalarımızı yapıyoruz ve ben mesajlarımı kontrol ediyorum.

Craigslist buluşmasını iptal ettim. Hala yer arıyorum. NYC'de tanıdığınız var mı? - Bebek Abla

Kendi kendime mırıldandım, "Bu gençlerin Craigslist'le derdi ne?" O ve Tom arasında, *Tanrım*. Bir mesaj hazırladım. Kız kardeşimi arayıp Craigslist'teki oda arkadaşından vazgeçirmiştim bile.

Ve artık evde yaşamak istemediğini öğrendim çünkü o A.) on dokuz yaşında ve B.) profesyonel bir boksör olarak çalışıyor ve C.) antrenörü ve babası olarak onu çok fazla zorlayan katı babamızdan bıktı.

Çoğunlukla, C.

Babamızla kafa kafaya vermesi beni endişelendiriyor, bu yüzden onun da oradan çıkmasını istiyorum. Bu ikisi için de daha sağlıklı olur.

Bu yüzden tekrar *benimle yaşa* dedim.

Dedi ki, *en iğrenç Cobalt çocuğuyla aynı koridorda oturuyormuşsun.*

Ben almayayım. Charlie demek istedi sandım ama sonra *Beckett* dedi.

Ondan nefret etmesini seviyorum çünkü İskoçya'dan beri kız kardeşime asılmaya çalışıyor. Beckett'ın ne tür kulüplere gittiğini biliyorum ve küçük kız kardeşimin o kulüplerin *yakınında olmasını* istemiyorum.

Şu anda ona yeni bir mesaj gönderiyorum: *NYC'de evi olan bir kişi tanıyorum. Bana. Teklif hala açık. Ve dairenin tüm parası ödendi. Yatağı alabilirsin. Ben çekyatı alacağım.*

Rahatsız edici olacak mı? Evet.

Ama bazı rahatsızlıklar var ki, büyük ölçekte önemli değiller. Vazgeçtiğim bir yatak, üniversite diploması değil.

Telefonumu bir kenara bırakmak üzereydim ama yüzümdeki ıslak izleri tişörtümle sildim ve birkaç dakikalığına her şeyden uzaklaşmaya karar verdim.

Instagram'ı açıp Faith'in profilinde geziniyorum. Son birkaç aydır onu ara sıra görüyordum. Ciddi bir şey yok. Saçları soluk bir mora boyanmış ve fotoğrafların çoğunda eliyle öpücükler gönderiyor. Başlık yok, sadece birkaç kalp emojisi.

Onunla yatmak eğlenceliydi ama hepsi bu kadar. Yüzeyin ötesinde hiçbir şey yok. Akıl sağlığını hiçe sayarak onun profiline tıklıyorum ve Jack'in kullanıcı adını yazıyorum.

Bu bilgi için etrafı araştırmış olabilirim.

JackStuckOnThe405 ortaya çıkıyor. Profili Philly ve Los Angeles'ın güzel manzara fotoğraflarıyla dolu ama beni asıl etkileyen selfie'leri. Kemik yapısı gözlerinizi alamayacağınız kadar çarpıcı ve Kaliforniya'da sektörde geçirdiği onca zaman göz önüne alındığında hiç gerçek bir model olmamasına neredeyse şok oluyorum.

Yüz wattlık parlak gülümsemesine

göz gezdiriyorum. Ben de ona

sırıyorum, sonra utanıyorum.

Lanet olsun, kendime işkence

ediyorum. Instagram'dan

çıkıyorum.

Sikerim böyle işi.

Uygulamayı siliyorum.

Bir şey hatırladığımda banyoyu boşaltmak üzereydim. *Benji Strong*.

Jack beni şaşırtmaya devam ediyor. Gençken aşık olduğu porno yıldızı hakkındaki itirafı beni neredeyse mahvediyordu. Adamı daha önce hiç duymamıştım.

Biraz araştırma yapabilirim.

Pekala, bu Jack'le ilgili her şeyi son kez kontrol edişim. Bundan sonra beynimde yer kaplamasına izin yok.

Hemen popüler bir porno sitesine Benji Strong'un adını yazıyorum.

Gay.

Gay pornosu.

XXX GAY PORNO.

Videolara etiketler. Gerçek video başlıkları daha grafiktir: *Büyük Horoz Bangs Twink*. Benji kesinlikle büyük horoz.

Sırtarak gülüyorum.

Yapısı...hmm, benzeriz. Damar patlatan vücut geliştiriciler değil, ama sıkı ve kesik. Ve bu yeni bilginin eğlencesi, *gerçekler aklıma geldikçe* yavaş yavaş kayboluyor.

Benji bir gey porno yıldızı. Jack gençken gey pornosu izlemiş.

Kanım güneye doğru akıyor, bedenim onun kemiklerinin üzerine atlamaya hazır. Jack'i keşfetmeye ve kıyafetlerinin altında ve daha derinlerde neler saklı olduğunu görmeye hazırım. Onu yatağa yapıştırıp bir güzel sikerken bacağına benimkine sürtünmesini hissetmeye, evet, hazırım.

Ama gerçekten, bu ona olan ilgimden başka bir şeyi değiştirmiyor. Yüzüncü dereceye kadar yükseliyor.

Hâlâ heteroseksüel.

Eşcinsel pornosu izleyen heteroseksüel bir çocuk. Ya da eskiden izlerdi. Acaba hala izliyor mu?

Vay canına, onlara nasıl kanacağımı iyi biliyorum.

JACK HIGHLAND

BUHAR DUŞU SİSLİYOR, su yavaşça şakaklarımdan aşağı süzülüyor. Sersemlemiş, başım hafif ve sersemlemiş, sıcaklık uzuvlarımı koza gibi sarıyor. Musluğu kapatarak cam duşun üzerine örtülmüş havluyu alıyorum ve kumaşı belime bağlıyorum. Hâlâ sürükleniyorum, süzülüyorum, sinirlerimi diken diken eden bir bunaltı.

Yer değiştiriyorum... bunun bir rüya olduğunun biraz farkındayım ama rahatlıyorum ve tekrar kalın, buharlı sıcaklığa gömülüyorum.

Sessizce, soğuk banyo fayanslarına basıyorum ve yukarı bakıyorum.

Oscar soğukkanlılıkla lavaboya tünüyor. Havlu omzuna asılı. İpli pantolonu beline kadar inmiş, karın kasları parlıyor... duştan ıslanmış.

Kıvrıkcık saçları nemli, telleri alnını okşuyor. Çoktan duş almış, benimle birlikte banyoda. Aletim kalkıyor, bir *ihtiyaç* için nabız atıyor. Ona karşı bir açlık ve gözlerimle vücudunu okşuyorum. Zaten çırlıçıplak olmama rağmen bakışlarıyla beni soyuyor.

Zar zor hareket edebiliyorum, ereksiyonumda kan pompalanıyor. Sanki şimdiden penisimi yumrukluyor. Ama sis ve boşluk bizi ayırıyor ve ben de o baş döndürücü sersemlikle ona doğru yürüyorum.

Rüya görüyorum.

Kapa çeneni, ahbap. Ne olacağını görmek istiyorum. Hissetmek istiyorum.

Gözlerim tıraşsız çenesinde geziniyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve "Bu nasıl çalışıyor?" diye fısıldıyorum.

Oscar ihtiyacım olan güvenceyle sertliğimi kavırıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Belini kavırıyorum, avuçlarımda altındaki sert kaslar.

Ağızlarımız yaklaşıyor, yaklaşıyor. *Tekrar sor, Oscar.* Boğuk bir sesle, "Sor bana."

Beni uyarılma, buhar ve etrafımı saran azap verici bir arzuyu kabartan bir hızda pompalıyor. Diğer elimle sert çenesini kavırıyorum ama onu avucumun içinde zar zor hissedebiliyorum.

Rüya... *sadece bir rüya.*

"Sor bana," diye tekrar boğuluyorum, ağızlarımız sürtünüyor ama birbirine değmiyor. *Öpülmek isteyip istemediğimi sor.*

Boğuk, derin sesi dudaklarıma karşı bir şeyler söylüyor. Onu duyamıyorum ve bu anın neredeyse orada, çok yakın, bir nefes uzaklığında ölüyorum. Bu saniyenin.

"Long Beach..." Lakabım baygın.

Sikime bakıyorum ve iri elinin beni çekişini izliyorum. Kaslarımda, damarlarımda, başımda şok dalgaları dalgalanıyor - dönüyorum ve boğazımdan bir inilti fişkırıyor.

"Long Beach."

Sarsılarak
uyandım.

Özel jetin koridorunda duran Oscar omzumu sarsıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yeni bir sıcaklık beni yıkıyor. *Utandım.*

Uçaktayım. *Uçakta* uyuyakaldım ve lanet bir seks rüyası gördüm! *Dostum, dostum, dostum, Jack.* Ben düzgün bir operatörüm. Kadınlarla flört eder, çıkar ve yatarım, ama son zamanlarda onun yanındayken dalmak istiyorum ve sonunda göbek atıyorum.

Yine *mahcup oldum.*

"İnmek üzereyiz," diyor Oscar, eli hâlâ omzumda ve ikimiz de aniden bu gerçeğe odaklanıyoruz, onun nefesi ve benim nefesim kesiliyor. Geri çekiliyor ama yalan yok, keşke çekilmese.

İnlediğimi duydu mu?

Oscar çoktan sarılmış siyah bir bandana getirip alnına bağlamaya başlıyor. "Tuvaleti kullanman gerekiyorsa, işte sana fırsat." Gözleri yarım saniyeliğine dalıyor. Kasıklarına.

Aşağı bakıyorum. Kahretsin, Tanrım, *ereksiyon olmuşum.* Kaya gibi sertleşmişim, sikimin dış hatları koyu renk kotuma baskı yapıyor.

Ve inlediğimi duydu diye endişelendim. Kahretsin. Ayağa fırladım. Utanç beni daha da söndürüyor. "Evet, uyardığın için teşekkürler."

Sırıttıyor, umarım sadece benim kelime seçimimden dolayı. "Hey, bu en iyilerimizin bile başına gelir." Omzumu okşadı ve yine elini omzuma koydu.

nefesimizi tutuyorum.

Eline bir saniye kadar uzun süre bakıyorum. O el az önce şaftımın etrafına sarılmıştı ve bu sadece kafamda kalmasını istediğim bir hareket değil.

Ben heteroseksüel değilim.

Ona bu kadar çekildiğim için dürüst olamıyorum. Ne kadar tahrik olduğumu ve bu çekimin inkar edilemeyecek ya da sorgulanamayacak kadar açık olduğunu. O bulutlar gitti.

Ama geleceğimin sonu bir sisten başka bir şey değil. Hayatımın planı - şu anda neye benziyor ki? Büyük resmin haritasını çıkarmaya alışkınım. Lise. Balo kralı. Üniversite. Yüzme takımı. Yapımcı. Eş. Çocuklar. Ödüller. Mutluluk. Emeklilik. Daha fazla mutluluk.

Haritamın önemli kısımlarını sildim! Ama artık haritanın ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki de soru işaretleri ekledim. Koca mı? Ya da eş? Ya da eş? Çocuklar???

Eğer heteroseksüel değilsem cinsel kimliğim nedir ki...

Bilmiyorum. Oscar elini bırakıyor.

Koridora doğru kayıyorum, gözlerini yakalıyorum. İş hakkında düşünüyorum. Charlie'yi filme almak için buradayım ve şu anda Oscar'la aramdaki ilişkinin kapılarını açamam - tabii o beni isterse.

Az önce olanlarla oynamam gerekiyor. Ben de diyorum ki, "Bana söylediğin şey neydi? *Duygusal bir bebek battaniyesine ihtiyacım yok.* Aynısı benim için de geçerli, Oscar. Diğer iş arkadaşlarına nasıl davranıyorsan bana da öyle davran."

Yavaşça başını sallıyor. "Güzel oyun," diyor kayıtsızca.

"Pantolonsuz daha da büyük," diyorum aynı rahatlıkla ve sonra arkamı dönüyorum, umarım o da benim kadar yanıyordur. Banyoya doğru attığım her adım erimiş lavdan geçmek gibi geliyor. Hâlâ utanç içinde olduğumdan mı yoksa cazibemin tavan yapmasından mı bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Kesinlikle ikisi de.

OSCAR OLIVEIRA

KULAKLIK YOK. Radyo yok. Onlara ihtiyacım yok. SFO'dan kimse olmadan Paris'teyim. Resmi olarak tek başımayım ve işte başka bir gün.

Şu anki ofisim Louvre Müzesi. Buraya kaç kez geldiğimin sayısını unuttum ama bu tür şeyleri hafife almamak için elimden geleni yapıyorum.

Charlie, kanatlı bir tanrıçanın sekiz metrelik muhteşem bir mermer heykeli olan Semadirek'in Kanatlı Zaferi'ni görmek için kaç kez geri gelirse gelsin, gözlerinde onu burada ilk gördüğümdeki aynı huşu dolu saygı var. Güzellik karşısında bıkkınlığa kapılmamak bir armağan.

Bakışlarım Jack'e kayıyor.

Elinde Canon'uyla Charlie'yle konuşmakla meşgul, ben de müzede yoğun bir gün olduğu için kulak misafiri olmamak için geride duruyorum. Musée d'Orsay'a gideceğimizi umuyordum. Daha az kalabalık. Daha küçük. Müzenin güvenliğiyle koordinasyonu daha kolay ve Charlie'nin şehirdeki en sevdiği yerlerden biri.

Buraya inmek ve Mona Lisa ile aynı katta olmak ideal değil. Ama Charlie'nin koruması olduğum anda ideal olan pencereden dışarı çıktı. İşte buradayım, bir kıza sessizce Fransızca olarak ondan bir imza.

Elinde çantasından çıkardığı bir keçeli kalem var. Yüzündeki kederli ifadeyi binlerce kez görmüşümdür. "Cela ne prendra qu'une minute. S'il vous plaît." *Sadece bir dakika sürecek. Lütfen.*

Akıcı bir Fransızca ile cevap veriyorum, "Pas aujourd'hui." *Bugün olmaz.*

Yirmi yaşından büyük olamaz. Derin bir iç çekerek kalemi çantasına tıktırıyor. Charlie'nin kafasının arkasının fotoğrafını çekmek için telefonunu kullanmasını izliyorum, sonra uzaklaşıyor. Duruluyor ve otuz kez daha tekrarlanıyor. Charlie'nin

Tek iyi yanı Charlie'nin yurtdışında daha az tanınıyor olması. Burası Philly olsaydı, çoktan bir sürü kalabalığı olurdu.

Bu, ona erişimi kibarca engellemeyi kolaylaştırır.

Doğruyu söylemek gerekirse, müşterimin her günü farklıdır. Bazen imza isteyip istemediklerini umursamıyor. Diğer zamanlarda, bugün olduğu gibi, herkesi kendisinden uzak tutmamı ister. Sanki kendisi radyoaktifmiş gibi.

Jack Charlie'nin yanından ayrılıyor ve ben de onun başka bir koridorda kayboluşunu izliyorum. Ayaklarımı sabit tutmak ve onu takip etmemek için tüm çabamı harcıyorum. *O senin müvekkilin değil, Oliveira.*

Ayrıca ünlü de *değil*. Korumaya ihtiyacı yok. Düzgün.

Bana ihtiyacı yok.

Bana bak, bu sağlam mantıkla. Bu mantrayı beynime bantlamalıyım. Belki o zaman benim salak herif bu binadaki nefes kesici sanat eserlerinden daha büyüleyici olduğunu düşünmeyi bırakabilir.

"Merhaba umm..." Biri omzuma dokundu. Döndüğümde yirmili yaşlarında bir kadın görüyorum. Yanık yaprak rengine saçlar, Amerikan aksanı, kum saati belinde moda bir bel çantası-tam bir Instagram Influencer Gerçekliği.

Çok ateşli.

İlgimi çekti mi? Gözlerim neredeyse Jack'in bıraktığı yere kayıyordu. "Sen Oscar Oliveira değil misin?" Alt dudağını ısırtıyor.

Tüm bu SFO şöhretinin bir tarafında, kadınları veya erkekleri tavlamak için tek bir kirpiğimi bile kırpmama gerek yok.

Halk beni bir erkekle dudak dudağa yakaladıktan sonra biseksüel olduğumu öğrendi. İzin gecemde bir gey barın önündeydim ve güvenliğin basına röportaj vermemesi gerekiyordu ama medyanın cinsel kimliğim hakkında teori üretmesi düşüncesi içime sinmedi. Bu yüzden paparazzilere "Ben biseksüelim" dedim ve tek gecelik seksi bir kadınla kol kola eve döndüm.

Şöhretten önce insanları almak zor değildi. Ama görevdeki yeni dikkat dağıtıcı şey, karmaşık bir işi daha da karmaşık hale getiriyor. Ve şu anda Paris'te Kitsuwon Securities'den bir tek ben varım. Benimkiler gezinirken fazladan göz yok.

Ayrıca, Kitsuwon'un 400 sayfalık kural kitabında açıkça yazılı olan SFO hayranlarını becermekle ilgili bir kısıtlama var.

Kural: *Yapma*.

Sanırım bunu her zaman bilinçli olarak bozan tek kişi kardeşim. Hayranlarla sevişmemeyi tercih ederim. Kovalamaca ve ön sevişmenin bir

kısmını mahvediyor.

Onları yatağa *atmak* çok kolay. En iyi tavlama cümlelerimi boşa harcadım.

Yaptım mı peki? Evet.

Ben mükemmel değilim. Hem de hiç.

Influencer tarzındaki hatuna bakıyorum ve bana Oscar olup olmadığını soruyor. Ben de tipik cevabı verdim.

"Öyleyim," diyorum. "Ama meşgulüm."

"Hızlıca bir selfie çekebilir miyim?" Gülümsüyor ve cep telefonunu baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı Charlie'ye dikiyorum, ama göz ucuyla Jack'in döndüğünü fark ediyorum, kendinden emin adımları ve ışık saçan bir huzme gibi davetkâr aurasıyla. Uçakta sabah odununu ve ardından utancını gördüğümde bile gülümsemeyi ve soğukkanlılığını korumayı başardı.

Adam gerçek dışı. Kim hayatında böyle parlak bir neşe istemez ki? *O senin bir parçan olamaz, Oliveira.*

Midem bulanıyor.

Belki de kalbimin etrafına bariyerler inşa etme konusunda daha proaktif olmam gerekiyor.

Ve onu unutmak için ona teslim olmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum. "Biliyor musun," diyorum. "Tabii ki."

Yüzü aydınlanıyor ve telefonunu kaldırıyor. Saçları elma şekeri gibi kokuyor ama bu benim en sevdiğim koku değil. Fotoğrafi çekiyor ve inceliyor. "Birlikte çok seksi görünüyoruz." Sırtışı genişliyor. "Numaranı alabilir miyim? Belki bir ara daha ateşli selfie'ler çekebiliriz?"

Cesur biri.

Cesurları

severim.

"Hey." Jack elinde iki su şişesiyle yaklaştı. Demek oraya gitti. Önce bana, sonra kıza hızlıca bir bakış attı. Bir ileri bir geri.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kimsin sen?"

"Adım Jack," diyor kısa bir baş sallamayla, gülümsemesi kaybolmuş. "Sen kimsin?" Hoş geldin paspası, kırmızı halı girişi Jack Highland için soğuktu.

Ondan çok ona bakıyorum. Sesi kıskanç geliyor. Beş dolarına bahse girerim.

"Everly Adams. Yurtdışında eğitim için buradayım ve bu yakışıklı adamla karşılaştım." Bana göz kırptı. "Onun Charlie Cobalt'ın koruması olduğunu biliyor musun?"

Jack duruşunu değiştirip ona daha kapalı bir hale gelirken ona bakıyorum. Bir su şişesini koltuk altına sıkıştırıyor ve diğerinin kapağını

açıyor. "Onu tanıyorum. Oscar tüm filodaki en iyi korumalardan biridir ama şu an görevde-"

"Oh, en fazla birkaç saniye içinde saçından kurtulurum." Bana, "Bu gece daha sonra buluşabilir miyiz?" diye sordu.

Jack boğulurcasına su içiyor.

Şimdi yüz dolarına bahse girerim.

Ben daha cevap vermeden Jack usulca araya giriyor: "Aslında meşgulüz. Bu gece bir çekimimiz var." Eliyle kamerasını işaret ediyor ve sahte bir gülümseme takınmaya çalışıyor. Sahte gülümsemesi sıcak bir bakış olarak ortaya çıktığında cazibem artıyor.

Tanrım, Highland.

Kıllarını kıpırdatır ve ona sırtını döner.

Kıskançlığına bin dolar yatırsam bile fark etmez. Yapacak bir işim var ve o da Jack'i sismeyi düşünmek değil.

Charlie'ye odaklanmaya devam ediyorum. Hâlâ heykele bakıyor.

"Yani..." Everly 1.80 boyumu inceliyor. "Numaran hakkında...? "Evet, tabii." Numaramı söylüyorum ama son rakamı değiştiriyorum. Bu bir sık

ama Jack'in önünde onu reddedecek havada değilim.

Reddedilmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim ve bu olduğunda bir izleyicim olsaydı ölürdüm.

Numaramı telefonuna kaydettikten sonra kibarca "Tanıştığımıza memnun oldum." dedi. Jack'i görmezden gelerek sıvıştı.

Beni ve onu birbirimize daha da yakınlaştırdı. "Bu gece bir çekim mi?" Soruyorum. "Çekim yapacağını sanmıyordum, Highland. Sadece hazırlık."

"Öyle," diyor daha soğukkanlı bir şekilde. "Sadece bir eküriye ihtiyacın olduğunu düşündüm." Bana bir su uzatıyor, gerginliği bükülmüş pazılarından belli oluyor. "Önemli bir şey değil."

O zaman neden bu kadar gergin görünüyorsun?

Neredeyse bunu geri söyleyecektim ama onun yerine "Kaliforniya'daki arkadaşların sana ne öğretti bilmiyorum ama kankalar potansiyel ilişkilerden kaçmaz." dedim. Kulağıma dokunuyorum ama Paris'te radyom olmadığını hatırlıyorum.

Jack elini siyah saçlarında gezdirerek, "Senin tipin gibi görünmüyordu," diyor. Gözleri bana batıyor ve savunmam stratosfere doğru roket atıyor.

"Alınma Long Beach ama benim tipimi bildiğini sanmıyorum."

Dudakları, bir sakin yavaşça vurulmasıyla eşanlı bir gülümsemeyle yükseliyor. "Ben olmadığımı emin misin?" Bakışlarımı inceliyor.

Onu nasıl durdurabileceğimi düşündüm:

Hiç sen olmadın.

Benim tipim senin tam tersin, Jack.

Son seçeneğim olsan bile seninle yatmazdım.

Bu fikirler içimi parçalıyor. Onu incitmek gündemimde değil. Bu yüzden başımı ona doğru eğip "*Senin* tipin olmadığımı emin misin?" diye soruyorum.

Mikrofon düştü.

Yüzünden çok fazla şey geçiyor ve ben bakamıyorum. Gözlerim bir tur grubuna doğru kayıyor. *Kahretsin.*

Gürültücü öğrenciler Semadirek'in Kanatlı Zaferi heykeline doğru ilerliyor. Tüm tur programlarını ezberlemiştim ve erken geldiklerini biliyorum. Müşterime doğru adım attığım anda, Alabama Üniversitesi tişörtü giymiş iri yarı bir adamın arkasına saklanıyor.

Ben bedenler arasında dolanırken Jack de arkamdan geliyor.

"Affedersiniz," diyorum, sıırıslıklam yağmurluklu birini iterek geçerken. "Excusez-moi." Beş yaşından büyük olmayan küçük bir kız çocuğu önümde koşuyor. İnciklerime dirsek atıyor. Jack, ben ona bir çim cücesiymiş gibi takılıp düşmeden önce kolumu tutuyor.

"Colette!" diye fısıldıyor annesi. "*Viens ici maintenant!*" *Hemen buraya gel!*

Jack'in eli kalçama düşerek beni onların yolundan çekerken, ben de bir elimi onun kürek kemikleri arasına koyarak müzenin labirentinde ilerlemesi için ona rehberlik ediyorum.

Kalabalığın kalabalık sınırlarını aşarak açık bir alana geliyoruz. İkimiz de birbirimize kilitlenmiş bir şekilde, koşar adımlarla koridorda ilerliyoruz.

Sona geldiğimde salon Yunan seramikleri ve geçici sergi salonuna doğru ikiye ayrılıyor.

Charlie'yi göremiyorum.

Nabzım düz atıyor ama tetikteyim. Zar zor göz kırpmıyorum. "Ayrılmalıyız," diyorum Jack'e. "Sen seramiği al."

"Aldım, Oscar." Anlıyor, zaten o yöne doğru gidiyor.

Yapmamalıyım... ama gidişini izliyorum. Gerçekten de peşinden koşmak için can atıyorum ama şu an bir aşığın peşinden koşmanın zamanı değil.

Bir aşk.

Yine o kelime ve neredeyse hayal kırıklığıyla başımı geriye atacağım. Aslında Charlie'yle ciddi bir saklambaç oynamaya daha hazırım. *Nereye gittin lan sen?*

Dikkatle ve acilen etrafı tarıyorum, çıkışlardaki güvenlik görevlileriyle konuşuyorum ve zemin kattaki danışma masasının yanına ulaştığımda Jack'e buluşma yerini mesajla bildiriyorum.

Öfkeli mi yoksa endişeli mi olacağımı bilemiyorum, bu yüzden Jack'le tekrar yüz yüze geldiğimde bastırılmış duygularla doluyum. Charlie beni terk ediyor. İyi. Charlie'nin beni lanet olası *Louvre'da ekmesi*. İyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Jack başını sallar, yüzü suçluluk duygusuyla kaplanmıştı.

"Onu bulamadım." "Bu senin suçun değil." Cep telefonumu çıkardım.

"Öyle sayılır," diyor Jack parmakları saçlarında gezinirken. "Tüm bunlardan önce, dikkatini dağıtmamamı söylemiştin."

Ona bu tehdidi yaptım. Çünkü işimi iyi yapmayı seviyorum ve bu da müşteriye net bir şekilde odaklanmak anlamına geliyor. Ama bunu kendim berbat ettim.

"Dikkatimi dağıtmadın, Highland. Rastgele bir kadınla selfie çekmeyi kabul ettiğimde bunu kendime ben yaptım." Bunu yapmamalıydım. Teknik olarak, Jack *yüzünden* yaptım. Onu unutmaya çalışıyordum. Ama bu yine de onun suçu değil.

Bir numara çeviriyorum ve telefonumu kulağıma dayıyorum.

"Oscar?" Yaşlı adamın Fransız aksanı kalın. "Aylardır senden haber alamadım. Belki Charlie Louvre'a aşık olmuştur diye düşündüm."

"Pek sayılmaz," diyorum. "Fransızca konuşabildiğimi biliyorsun, Florent." "Biliyorum," diye yanıtlıyor Florent hâlâ İngilizce. "Ne istiyorsunuz?"

"Charlie kayıp. Müzeden ayrılıp ayrılmadığına bakabilir misin? Bilinen son yeri 703 numaralı oda, Denon Kanadı."

"Birkaç dakikamı alır. Sizi sonra arayabilir miyim?"

"Evet. Teşekkürler, Florent." Telefonu kapattım ve Jack'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Arayan müzenin güvenlik şefiydi," diye açıklıyorum. "Müzeye gidiyor.

kasetleri kontrol et. Charlie çoktan buradan kaçtıysa, bizi etrafta koşturmaktan kurtarır."

Jack etkilenmiş görünüyor. "Ve numarasını hızlı aramada mı tutuyordun?"

"Charlie'nin sık gittiği bir yerse, evet, bağlantılarım var." Saatime bakıyorum. "İşimi iyi yapabilmemin tek yolu bu. Daha akıllıca çalış, daha çok değil, Long Beach. Bunu unutma." Göğsünü okşadım ve ikimiz de gerildik.

Bunu yapmaya devam edeceğiz.

Elimi bırakıyorum, gerginlik artıyor. Neyse ki başka şeyler *dikilmiyor*.
Şu anda.

Jack biraz gülümser. "Aklımda tutarım. Hemen yanında sıkışmış *dikkat dağıtıcı şeyler çıkarımlara dönüşür*."

Bunu söyledim. Yapım ekibi Charlie'yi güvende tutma işime karışırsa onu odadan çıkaracağımı söylemeden hemen önce. Ama bu yorum *We Are Calloway'in* çekimleri sırasında yapılmıştı. En az birkaç yıl önce olmalı ve dürüst olmak gerekirse bunu hatırlamasına şaşırdım.

Tam cevap verecekken telefonum avucumun içinde
çalıyor. İlk çalışta cevap veriyorum. "Florent."

"Beş dakika kadar önce Louvre'dan ayrıldı," diyor Florent. "Carrousel du Louvre girişinden çıktı."

Tabii ki alışveriş merkezine
gitti. Tabii ki.

Telefonumu daha sıkı kavriyorum. "Teşekkürler, Florent. Sana bir borcum var."

Fransızca hızlı bir veda ediyor ve telefonu kapatıyorum. Jack'e "Bir ara telafi etmeliyiz," diyorum. "Ne kadar hızlı yürüyebiliyorsun?"

Gülümsüyor. "Ben bir sporcuyum."

"Sen bir yüzücüsün," diye hatırlatıyorum ona. "Ama karada nasılsın, Long Beach?"

"Sen sadece hızını ayarla," diyor Jack. "Ben takip ederim."

Alışveriş merkezini ve Charlie'nin en sevdiği kafe ve mekanları boşuna aradık. Şimdi Charlie'nin Saint-Germain des-Prés mahallesindeki iki yatak odalı dairesine döndüğümde, mermer zeminleri adımlıyor ve mümkün olduğunca çok telefon görüşmesi yapıyorum.

Bağlantılarımdan hiçbiri müvekkilimi görmedi ama ortaya çıkarsa beni arayacaklar. Daha büyük olasılıkla, rastgele bir yabancı Charlie'yi görecektir ve sosyal medyada bir fotoğrafını paylaşacak.

Ama onu da hallettim.

Jack, kenarlarında altın rengi metal süslemeler bulunan siyah deri kanepeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak Instagram ve Twitter'da geziniyor.

Ben daha sormadan sosyal medyayı araştıracağını söyledi.

Prodüksiyon. Halkın Charlie'ye nasıl yaltaklanacağını ve internete nasıl videolar yükleyeceğini çoğu insandan daha iyi biliyor.

Jack'le bire bir olarak geçirdiğim en uzun sürenin bu olduğunu fark ettim. Onun hakkında küçük şeyler öğrendim. Nasıl koşabildiği gibi.

Hızlı.

Mesela **h e r** insana kapıyı açması ve onlara verdiği parlak gülümsemenin asla sahte bir nezaketle dolu olmaması gibi.

Mesela Paris'e spontane bir yolculuk için hazırlık yapmadı ama uçağa binmeden önce arabasından mavi bir bomber ceket ve şeker aldı.

Kot pantolonunun cebine lolipop doldurdu.

Eğer arkadaşım olsaydı, her bir şeker parçasından sonra ona bok verirdim, bir *enayi* - *ama yine de* arkadaşım olmasını istemiyorum.

Şu anda, telefonunda gezinirken sopa ağzından dışarı çıkıyor. Mavi bomber ceketini silkti, kumaşına *iyi hisler* ve *tamamen radikal* yazan yamalar dikilmişti. Bir VW minibüs ve palmiye ağacı yamasıyla birlikte göze çarpıyor.

Benim için.

Gözüme çarpıyor ve odaklanmam gerekiyor. "Bir şey var mı?" Telefonumu cebime koyarken ona soruyorum.

"Hayır. Charlie buharlaşmış da olabilir." Emiciyi ağzının içine dayayarak konuşuyor.

Aletim dudaklarının arasında. Görüntü anında ortaya çıkıyor ve vücudumdan aşağıya sıcaklık yayılıyor. Aslında müşteriye karşı duyduğum kaynayan hayal kırıklığını yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Hayır, o geri geliyor.

Öfkeli bir nefes alıp bara doğru ilerliyorum. "Buharlaşmayı çok iyi biliyor," diyorum ve alt çekmeceye doğru eğiliyorum. "Ama Charlie'nin şanssızlığı, onu nasıl bulacağımı biliyorum."

Jack yukarı bakar. "Yani endişelenmiyor musun?"

"Yüzde on civarındayım." Şişe açacakları, mantar tıpaları ve karıştırıcılarla dolu çekmeceyi karıştırıyorum. *Arka tarafta bir yerde.*

"Bir sorun olduğunda beni aramak konusunda iyidir. Bir keresinde Hollanda'da beni beş saat kadar ekti." Küçük bir kutu çıkardım. Ayağa kalkıp hikâyeyi bitiriyorum. "Lale festivali sırasındaydı, bu yüzden etrafta normalden daha fazla insan vardı. Birkaç sarhoş herif

onu bir barda sıkıştırmaya çalıştım ve işler fiziksel bir hal aldı. Kendine barikat kurduğu tuvaletten beni aradı." Charlie'nin yumruk atmadan önce beni arayabileceği kısmı atlıyorum. Kaburgaları kırılmadan önce mesaj atabilirdi.

Sonrasına kadar beklemeyi tercih etti.

Bu hikaye basına hiç yansımada çünkü ben ortaya çıkıp telefonlara el koymaya ve gizlilik anlaşmaları imzalatmaya başladım. O zamanki güvenlik şefi dışında, olanları sadece Donnelly ve Farrow'a anlattım.

İkisi de parmak eklemlerimin neden berbat görüldüğünü sordular ve yalan söylemek istemedim.

Jack beni odanın ön kapısına kadar izliyor. "O zaman ne kadar endişeliydin?"

Gülüyorum. "Yüze yakın." Jack'e dönüp bakıyorum. "Ona giderken, küçük kardeşim onun yerinde olsaydı endişelenmeme gerek kalmazdı diye düşünüp durdum. Quinn tanıdığım en iyi dövüşçü. Charlie... kaç kilo, yüz elli mi? Adamda biraz yağsız kas var ama benim standartlarıma göre hala sıska."

"Evet, küçük kardeşimle hemen hemen aynı boyda," diye başını sallıyor Jack. "Dostum, Jesse bir kavgadan sonra beni tuvaletten arasa..." Emiciyi ağzından çıkarır ve endişeli bir nefes verir. "Ne yapardım bilmiyorum. Birinin üzerine atlardım... Muhtemelen herkesi buldozerle döverdim."

Ona o gece çoğu adamı nasıl yere serdiğimi anlatmadım.

Onun yerine sırtıtıyorum. "Long Beach, herkesi buldozerle mi *yıkacaksın*?"

Gülümsememi paylaşıyor. "Sen beni hep güneş ışıkları ve düğün çiçekleri sanıyorsun ama benim de kötü bir yanımda var."

Bana asılan kızı nasıl düşman ilan ettiğini düşünüyorum ama konuyu açmıyorum. "Lolipop emiyorsun, yasal olarak."

Daha fazla gülümseyerek emiciyi ağzına geri koyuyor. "Emicileri kim sevmez ki *Oliveira*? Ve biliyor musun, çok fazla 'yasal' diyorsun."

Sanırım alışkanlıkları fark eden tek kişi ben değilim. "Evet," diye katılıyorum. Ve bandanamı çözerken Jack'e, "Bu *kötü taraf* fenomenini kesinlikle görmek isterim," diyorum. Yine flört. Slytherin'den yirmi puan düşüldü.

Hale ailesi benim inek düşüncelerimle gurur duyardı.

"Bu bandanalar da neyin nesi?" Jack merak ediyor. "Her zaman onları yuvarlıyorsun, böylece saçlarını bile yüzünden uzak tutmuyorlar."

"Evet, ama teri uzaklaştırıyor."

Tam cevabımın bu olduğunu düşünerek başını sallıyor.

"Onlarla nasıl görüldüğümü seviyorum. Ve çok seksi görünüyorum. Gerçek cevabım bu, Highland." Küçük kutuya dönerek bir el cihazı çıkardım ve kapı çerçevesine taktım.

"O da ne?" Jack emicisini diliyle ağzının solundan sağına kaydırarak soruyor. *Kahretsin*, keşke bunu yapmasaydı.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve duvara bakıyorum. "Bir alarm. Ön kapı açılırsa beni uyaracak ve neyse ki daireye girip çıkmanın tek yolu bu. Böylece biz dışarıda Charlie'yi ararken, onun eve dönüp dönmediğini bileceğim." Buraya kamera yerleştirmek daha kolay olurdu ama bu çok istilacı. Bir Amerikan tanrısı olarak sahip olduğu mahremiyeti hak ediyor.

Jack uzun bir süre beni inceledi. "Tüm bunların zorluğunu seviyor musun?"

Ben taktiksel bir baş belasıyım ve Charlie beynimin belirli bir bölümünü uyandıran tek kişi. "Bunun daha çok strateji olduğunu söyleyebilirim ve Charlie'nin güvende olduğunu bilseydim bunu daha çok severdim." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Sen de hiç terlemiyorsun."

Daha parlak gülümsüyor. "Bazen Ryke Meadows'u serbest solo çekiyorum. Onun yanında tırmanmıyorum. Genellikle tepede ya da yerde drone çekimleri yapıyor olacağım ama o adamın tüm rotasını ipsisiz, koşum takımı olmadan tırmanışını izlemek... dostum, *bu* stresli. Bu daha düşük bir seviye. Muhtemelen benimle olduğun ve bunları daha önce yaşadığın içindir."

Evet, ama SFO'daki pek çok adam bu durumdan memnun olmazdı. Bir müşterisini kaybetti. Hareketli bir şehrin vahşi doğasında. Telsizle destek isteyecek kimse yok. Jack ve benim onu bulmamız *gerektiğini* biliyorum. Başka alternatif yok. "*Ya olursa*" ya da "*belki yarın*" yok.

Bu çok büyük bir sorumluluk ve herkes bunu başarabilecek özgüvene sahip değil.

Saatime bakıyorum. "Burada on dakika daha kaldıktan sonra Le Chat Rouge'a gideceğiz. Gösteri dokuzda başlıyor."

Charlie'nin orada olma ihtimali yüksek. Onun Paris'e gelip de tiyatro, opera ya da bunların arasında bir performans kaçırdığını hiç görmedim. Kafamda sayıları hesaplarken, şehirdeki en sevdiği kabarelerden biri olan Le Chat Rouge'a gittiğinden beri en uzun zamanın geçtiğini fark ettim.

"Ve tişört ve kot pantolonla gidemeyiz." Barok bir gardırop açıyorum. "Kıyafetleri burada mı saklıyorsun?" Jack ayağa kalkıyor.

"Hayır, ama onun buhar makinesini kullanıyorum." Charlie'nin *hiç* kullanmadığı bir şey. Adam hiç özen göstermeden buruşuk gömlek üstüne buruşuk gömlek giyiyor.

Çömeliyorum ve onun sakladığı ayakkabı kutusunu karıştırıyorum. "Profesyonel ipucu: Çantanızı unutursanız tişört giymeyin."

Jack beni izliyor. "Nedenmiş o?"

Buhar makinesini aldım ve Queen Anne sandalyesinin üzerindeki sırt çantama gidip kıyafet aramaya başladım. "Şöyle söyleyeyim, Charlie'yi kovalamak için egzersiz kıyafetleri giymeyi tercih ederdim, ama onun görevine ilk başladığımda, onu üç yıldızlı bir Michelin restoranına kadar kovalamak zorunda kaldım." Sırt çantamın fermuarını açıyorum. "Kıyafet yönetmeliğini geçemedim ve en yakın mağazayı bulup bir takım elbise almak zorunda kaldım. Bunu yaptığımda o gitmişti. Havaalanına gittim ve Anchorage'a uçtum. O gece telsizde gerçekten huysuz biriydim." Takım elbisemi çıkardım.

Arkamı döndüğümde Jack'le yüzleşiyorum ve onun keskin gülümsemesi ve içime dalmış bal kahverengisi gözleriyle karşılaşıyorum. Sanki ben onun içinde yüzdüğü bir okyanusmuşum gibi. "Bir dahaki sefere beni ara," diyor soğukkanlılıkla. "Bir takım elbiseyle gelirim."

"Öyle mi?" Dairesini hatırlayarak dudaklarımı yavaşça yalıyorum. "Bütün takım elbiselerin banyonda bir karton kutuda değil miydi?" Beyaz gömleği, siyah pantolonu ve takım elbise ceketini buharda pişirmeye başlıyorum, Jack'in genişleyen gülümsemesini ve kahkahasını yakalıyorum. "Şaka nerede?" diye soruyorum.

Başını sallar ve enayi ağzından çıkarır. "Şaka falan yok. Balıkbalan kutumu gördün."

Kaşlarım çatıldı. "Neyin?"

"Ailemin anne tarafı Filipinler'den. Akrabalarımıza ev eşyası ve kıyafet göndermek için Balıkbalan kutusu kullanırız. Benim de birkaç eski takım elbisem vardı, onları oraya attım. Kutu dolunca deniz yoluyla amcamın evine göndereceğim. Kendisi Filipinler'de annemin büyüdüğü Batangas adlı bir eyalette yaşıyor. *Balıkbalan* aslında yurtdışına giden bir Filipinli için kullanılan bir terim. *Balık geri dönmek* demek. *Bayan* ise *ülke, toprak, halk, kasaba* anlamına geliyor." Gülümseyerek ekliyor: "Ne diyebilirim ki, ben gururlu bir Filipinliyim."

Jack'i, ailesini ve kültürünü tanımayı severek daha çok sırtıyorum. En büyük endişe: ne kadar çok şey bilirim o kadar derine düşeceğim ve zaten güneşe çok yakın uçuyorum.

Kırıksıklıkları buharla temizlemeyi bitirirken ona "Gururlu bir Latino'dan gururlu bir Filipinliye, en çok atıştırmalıklarınızla ilgilendiğimi

söylemeliyim" diyorum.

"Filipin atıştırma lıkları mı?"

"Evet, Long Beach. Onları denemeliyim. Araştırma için." Saatimdeki zamanı kontrol ediyorum. "Ve daha hızlı hareket etmeliyiz." Ona siyah pantolonumu ve beyaz düğmeli bluzumu fırlatıyorum. "Bunları giy."

Kaşlarını çatıyor ama vakit kaybetmeden tayyörünü başına geçiriyor. "Ne giyiyorsun?"

"Tişörtümün üzerindeki takım elbise ceket ve üzerimdeki pantolon. Mavi kot giyen sensin." Kollarımı takım elbise ceketimin içinden geçiriyorum. "Neyse ki pantolonum senin ince bedenine uyabilir."

Jack bir kahkaha atar ve kollarını uzatır. "Bu zayıf mı, ahbap?" Çıplak göğüslü, altı-dört boyu ve yontulmuş karın kasları, letterman ceketli bir sporcunun hikâyesini anlatıyor.

Kısa bir hareketle başımı sallıyorum. Kaslarım, *engellemeye* çalıştığım arzuyla kasılıyor. Gözümün önünde değişmesine izin vermek sağlıklı değil. Sikim benden nefret ediyor. Duygularım lanet kıtanın her yerinde. Şunu *iki* kıta yapalım, ayrıldığımız ve içinde bulunduğumuz kıta.

"Çok seksisin Long Beach," diyorum ona açıkça, sahip olduğumuz ve ihtiyacımız olan her şeyi zihnimden geçirerek. Bir kişiden gelen cevapsız bir mesaja bakıyorum. *Charlie'ye rastlamadım.* "Klasik atletik yakışıklı çocuk."

Kot pantolonunu hızla çıkarıyor, kumaşı ayak bileklerinden çekiştiriyor. Gözleri sürekli benimkilere dikiliyor. "Her zaman aramızdaki güzel çocuğun sen olduğunu düşünmüşümdür."

Onu kontrol etme. Dar mavi boxer-şortuyla duruyor ve bir elimi enseme gezdiriyorum. "Yüzümün ve vücudumun her yerinde yara izleri var; güzel bir çocuk değilim."

"Bokstan, değil mi?"

"Evet, sert darbeler." O üstünü değiştirirken ben de bir Uber çağırdım.

Jack pantolonunu giyiyor ve benim bakış açımı Charlie'nin dairesini nasıl incelediğini fark ediyorum. Merakı soluk sarı duvarları ve süslü kartonpiyerleri sıyrıp geçiyor.

Çoğu insan kimin aldığını soruyor: Charlie'nin mi yoksa ailesinin mi? Charlie ne zaman birini buraya getirirse, ilk soruları bu oluyor.

Cevabı hiç değişmez. Acı acı gülümseyerek şöyle der: "Param bana miras kaldı. Hiç fark etmez. Hepsi aynı amına koyayım."

Ama Charlie buraya gelip kontratı imzaladığı gün ben de buradaydım. Ailesi yanında değildi. On sekiz yaşındaydı ve bu daire onun bir yetişkin olarak ilk büyük alışverişiydi. Fiyat etiketi, benim üniversiteden sonraki ilk dairem için harcadığımdan yüz kat daha yüksek.

Ama onun tepkisi de benimkiyle aynıydı. Sanki bunun hayatında önemli bir basamak olduğunu biliyordu.

Bu daireyi sırf bu yüzden seviyorum. Charlie için ne anlama geldiğini biliyorum ve muhtemelen ailesi dışında kullanmasına izin verdiği tek kişi benim. Bana defalarca "*Ne zaman burada kalmak istersen, Oscar, senindir.*" dedi. Aramızda bir dostluk ilişkisi yok ama aramızda saygı ve nezaket var.

Bu mevcut Houdini durumuna rağmen.

"Bu gösteriden pişman mısın?" Pantolonunun düğmelerini iliklerken Jack'e soruyorum. "Şimdi geri çekilme zamanı."

Jack gülümsüyor ama zayıf bir gülümseme. "Bunu düşündüm." Nadir görülen bir şaşkınlık yaşıyorum.

"Gerçekten mi?"

Kollarını düğmeli bluzun içine sokuyor. "Muhtemelen düşündüğün gibi değildir." "Bence Charlie tam bir baş belası olabildiği için."

Jack gülüyor. "Benim için sorun değil, gerçekten. Sadece bunu bir ekibe yaptırabilir miyim bilmiyorum. Kahretsin, bir ekip bunu yapmak *ister mi bilmiyorum.*"

"Neden yapıyorsun?" Merak ediyorum.

Gömleğinin düğmelerini karıştırıyor. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. "Dürüst olmak gerekirse... bir dizinin yaratıcısı olmak hayat boyu hedefim oldu. Belgesel dizisinde olduğum için çok mutluyum ama aynı zamanda *We Are Calloway*'deki birçok yöneticiden sadece biriyim. Ama *bu...* bu benim olacak." Düğmelerini pantolonunun içine sokuyor. "Ve tabii ki hayallerinizi batan bir gemiye bağlamayın ama ben de bu kadar büyük bir fırsat için hiçbir kapıyı kapatmadım."

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. "Ekstra kredili, A alan bir lise öğrencisiydin, değil mi?" Çerçevesini taradım. "Ve kategori, *aşırı başarılı.*"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen A almamış mıydın? Yale, değil mi?" İçtenlikle başımı salladım.

Ama ben yüksek sesle "Ama ben kendime *aşırı başarılı* demezdim" diyene kadar oda sessizleşiyor. Jack ve ben, birbirimizle bağdaştırabileceğimiz çok şey var.

Ivy League mezunları.

On yaş küçük kardeşler.

Ama işte burada ayrılıyoruz. "Hayatım boyunca kariyer basamaklarını tırmanmak gibi hedeflerim yok," diyorum, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken. "Tam olarak istediğim şeye *burada* sahipken daha fazlası için özlem duymuyorum. Profesyonel bir boksörken daha *çok dövüşmek,*

*daha büyük işler başarmak gibi hedeflerim vardı ama yüzüstü yere
çakıldım."*

Hayatım boyunca herhangi bir gemide herhangi bir tür hayale tutunmanın beni kıyıya ulaştıracağını düşünemeyecek kadar çok kez başarısız oldum.

Jack ayakkabılarını giyiyor ve bana şöyle diyor: "İstediğim şeyin peşinden gitmediğim bir hayatı hayal bile edemiyorum..." Sesi gözleriyle birlikte kayboluyor.

Beni düşünmesini dilemek bencillik mi?

Alnımdaki bukleleri itiyorum. Jack çok azimli, çok iyimser, başarının zirvesine ulaşabileceğine dair çok *umutlu* - *bu* onun için her neyse ve şimdi bunun bu dizi olduğunu biliyorum.

Başarısızlık hissettim ve bu çok boktan bir şey.

Belki Charlie Cobalt hakkındaki bu boktan şovun gerçekten işe yaramasını sağlayabilirim - en azından onun ve hayalleri için. Bu korkutucu bir olasılık, çünkü benim işim için bu diziyi toprağa gömmek en kolayı olurdu.

Telefonuma bir bildirim geliyor. "Aracımız geldi."

Jack kollarını açıyor, pantolonum kıcını sarıyor ve düğmeli bluzum göğsünü ve pazularını biraz sıkarak kaslarını vurguluyor. "Tam oturdu mu?" Cilveli gülümsemesi ağzımın sırtacak şekilde kıvrılmasına neden oluyor.

Eğer erkek arkadaşım olsaydın, seni becerirdim.

Birkaç kez başımı salladım. "Evet." Onun benim için hiçbir şey olmadığını, sadece birlikte çalıştığım bir adam olduğunu bildiğim için sırtışı kayboluyor. "Mükemmel uyum."

OSCAR OLIVEIRA

"MAISON BONDÉE," diyor Gaspard bana kabarenin dışında. "Je ne sais pas s'il est à l'intérieur, mais vous êtes invités à regarder." *Tıklım tıklım. İçeride olup olmadığını bilmiyorum ama bakabilirsiniz.*

Gaspard beni ve Jack'i Le Chat Rouge'un yan girişine bırakırken "Mersi," diyorum.

Jack bana hızlıca bir bakış atıyor, Fransızca konuştuğumda fark ettiğim ilk bakış değil bu.

Oyun salonuna doğru ilerlerken başımı arkaya eğip fısıldıyorum: "Bir soru soracağım, ateşin mi var?" Elimin tersini alnına koyuyorum. Sadece bir saniye içinde.

Gülümsemesi büyüyor, bana doğru eğiliyor. "Paris'te çok arkadaşın var mı?" Beklediğim soru bu değildi.

Soyunma odası kapılarının önünden geçiyoruz. "Onlar tanıdık, arkadaş değil." Bu insanlarla sadece bir şeye ihtiyacım olduğunda konuşurum. Aynısı onlar için de geçerli. Ve eğer New York ya da Philadelphia'da iseler, onlara yardım etmek için sadece bir telefon uzaktayım.

"Görünüşe göre senin telefonun da şişmiş." derken sesi kısık.

Jack'e telefonunun *arkadaşlarının* numaralarıyla dolu olması gerektiğini söyledim. Sanki bana arkadaş kataloğunun ona düşündüğüm kadar yakın olmadığını söylüyormuş gibi geliyor. Karanlıkta yüz hatlarını iyi okuyamıyorum ve daha uzun bir sohbet için vaktimiz yok.

Gaspard'ı sessizce takip ediyoruz ve Jack bana yaklaşıp kulağıma fısıldıyor, "Fransızcayı akıcı bir şekilde konuşabiliyor musun?" *İşte soru bu.*

Sıcak nefesi tenimi karıncalandırıyor.

"Evet," diye fısıldadım, "ve akıcı konuştuğum tek dil de bu değil. Belki bir ara sana anlatırım, Long Beach." Durduğumuzda yüzümü daha da öne çevirmek zorunda kalıyorum. Gaspard bizi ağır siyah bir perdeye götürdü, bu perde seyircilerin bulunduğu yan koridorla birleşiyordu.

Gitmeden önce Gaspard bana Charlie'yi bulursak burada kalamayacağımızı söyledi. Ne de olsa ev dolu.

Bu tam bir karmaşa.

Onu bulmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Herkesin içinde ona bağıramam ve bağıracağım da. Müşteri olsun ya da olmasın. Bunu benden duyacak.

Ağır perdeyi kenara itip kadife, dantel ve 19th yüzyıl ihtişamıyla dolu bir harikalar diyarına giriyorum. Mum ışığıyla aydınlatılmış masalardaki buz kovalarında şampanyalar ıslanıyor, avizeler tepelerinde parıldıyor. Müşteriler puro ve sigaralarını tütürüyor ve kırmızı ışıklar altında, sanatçıların belle-epoque tarzı, takan kadınlardan daha uzun tüylü başlıklarla dans etmelerini izliyorlar.

Kostümlerden ve kulaklardan mücevherler sarkıyor. Onlar dönerken müzik zemini gümbürdetiyor, melodik sesler oyun evinin etrafında dalgalanıyor.

Buraya kaç kez gelmiş olursam olayım, büyüün içine kapılmak çok kolay. Ama gösteriştten ve dramdan uzak duruyorum. Le Chat Rouge küçük bir tiyatro salonu ve karanlığa rağmen iyi bir görüş açısına sahibim.

Gözlerim dansçılardan odanın arka tarafına doğru kayıyor.

Her zamanki masasında oturmuş, iki parmağının arasında sigarasıyla Charlie Keating Cobalt. "İşte orada," diyorum Jack'e sessizce.

Bakışlarımı takip ediyor. "Bekleyelim mi? Böylece olay çıkarmayız." Bir yapımcı gözüyle düşünüyor. Bu halka nasıl görünür?

Ama gösterinin bitmesini bekleyip *yine kalabalık bir* grubun yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Güvenlik açısından daha yakın olmalıyım ve o da burada olduğumu bilmeli.

"Hayır," dedim. "Bunu şimdi yapıyoruz."

Perdenin arkamızdan düşmesine izin vererek odanın arka tarafına doğru ilerliyoruz. Garsonlar masaların etrafında dolaşıyor, şampanya kadehlerini dolduruyor, rahat bir atmosfer var. Charlie'ye doğru yürürken kendimi dikkat çekici hissetmiyorum.

Masasından birkaç santim uzaktayken öne doğru eğiliyor ve kül tablasında bir sigara kırıyor. Tereddüt etmeden ayağa kalktı. "Ben hazırım."

Neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Çabucak vücudunu gözden geçirdim. *Yaralanma izi yok.* Bir kez başımı salladım. "Önden gidebilirsin." Bu gece beni takip edeceğine güvenmiyorum.

Üçümüz kabareden çıktık. Yıldızlar gece gökyüzünü kaplıyor, hilal şeklindeki ay ve eski sokak lambaları ışık katıyor. Jack yanımda yürürken, ortama *romantik* diyebilirim.

Ama eve yürüyüş gergin. Sessiz.

Sessiz.

Artık hayal kırıklığı ve öfke içimde kabarıyor.

Kimse bir şey söylemiyor ve Charlie sanki onu takip *etmediğimden* endişeleniyormuş gibi iki dakikada bir bana bakıyor. Bir köprünün ortasına geldiğimizde, olduğu yerde durup bana doğru döndüğünde hiç şaşırmadım.

Altın sarısı, kumral saçları ılık Temmuz rüzgârıyla dalgalanıyor, çizgili düğmeli bluzu pantolonundan yarıya kadar sıyrılmış.

Sarı-yeşil gözlerini şaşkınlık kaplıyor. "Ben iyiyim," diyor dişlerinin arasından. "Hiçbir şey olmadı. Bana beş yaşındaymışım gibi sessiz davranmana gerek yok."

"Sana sessiz muamele yapıyor olsaydım, beş yaşındaki çocuk olurum," diye karşı çıkıyorum. "Seninle özel olarak konuşmak için bekliyordum."

Kırılgan bir ses çıkarıyor. "Beş bloktur bu lanet yolda kimse yok."

Yeterince eminim, köprü uyuyor. Sadece uzaktan bir keman sesi duyuyorum. Belki de nehrin diğer tarafındadır.

Charlie'ye bir bakış attım ve sonra Jack'e başımı salladım.

Jack ellerini kaldırır. "Ve ben bunun dışında kalmakla iyiyim. Devam edebilir ve sizi konuşmanız için burada bırakabilirim-"

"Hayır," diye tersliyor Charlie. "Hayatımı filme alıyorsun; burada olup olmaman kimin umurunda? Benim umurumda değil." Gözleri beni delip geçiyor. "Gerçek mi?" *Gerçek mi?*

"Peki." Sesim daha da kabalaşıyor. "*Aylardır* böyle ortadan kaybolmamıştın. Bütün gün bunu kafamda tekrar tekrar düşündüm ve bana gerçeği söylemeni istiyorum. Tüm bu lanet olası 'šovun'" -parmak tırnak işareti kullanıyorum- "dikkatimi dağıtmak ve senin kim bilir nereye gitmeni kolaylaştırmak için hazırlanmış ayrıntılı bir plan olup olmadığını söyle. Başını belaya sok-"

"Başım belada gibi mi görünüyordu?" Gözleri alev alev yanıyor ve hâlâ parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayla ayrıldığımız yeri işaret ediyor.

"Üç yüz dakikanın bir dakikasıydı," diyorum ona soğuk bir şekilde. "Ne olduğunu bilmiyorum..." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında sesim kesiliyor.

"Charlie, dur," diyorum ses tonumu yumuşatarak. Elimi uzattım.

"O iki yüz elli dokuz dakika içinde neler olduğunu bilmek istiyorsunuz. Sana göstereceğim." Gömleğini yana atıyor, solgun göğsü görünüyor. Parmakları çevik bir şekilde pantolonunun düğmelerini açıyor.

"Charlie, bu da ne böyle?" diye küfreder Jack ve başını köprüye doğru çevirir. Kimse bakmaya ya da fotoğraf çekmeye gelmemiştir.

"Oscar birinin bana el sürmesine izin verdiğimden endişeleniyor," diye açıklıyor. Burnumdan sıkı bir nefes alıyorum.

Hava durur.

Tekrar ölüyor.

Jack ona veremeyeceğim cevaplar için bana bakıyor. Tek bildiğim, Charlie bunu milyonlarca farklı şekilde ifade edebilirdi ama o gerçeği söyledi.

Charlie'yi Charlie'den ve muhtemelen ikiz kardeşi ve babasından başka kimse gerçekten *tanımıyor*. Ama onun hayatına açılan en iyi pencerelerden birine sahibim. Dünya için esrarengiz ve çekici biri ama fark etmedikleri şey onun da en az kardeşleri kadar yıkıcı olduğu.

İnsanları kandırmakta daha iyi.

Charlie pantolonunu indirir, üzerinde sadece bir çift siyah boxer-şort vardır. Takım elbise için ölçü alacakmış gibi kollarını uzatıyor.

Alışkanlıktan vücudunu tarıyorum. Çürük yok. Bir çizik bile yok. Arkasını dönüyor. Sırtı ve bacakları da aynı şekilde lekesiz.

Bana döndüğünde, "Tatmin oldun mu?" dedi. Kızgın ya da öfkeli falan değil.

"Hayır, çünkü bunu yapmanı ben istemedim."

Charlie kayıtsızca, "Sormana gerek yoktu," diye yanıtlıyor ve sonra pantolonunun içine geri dönüyor. "Ve yanılıyorsun, Oscar." Düğmeyi ilikliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu şovu seni başından savmak için yapmıyorum. İsteseydim, bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulabilirdim."

Alkışlar bu küçük Houdini'ye gidiyor.

Alaycı olmayan bir kahkaha attım. Yüzümü buruşturuyorum ve kaşlarımı çatarak gözlerimi deviriyorum.

Öfkeme dayanamayan Charlie, "Bunu senin için yapıyorum, biliyorsun. Şov, benim hayatımla ilgili olan."

Jack ağırlığını kaydırır, dudakları şaşkınlıkla ayrılır.

Kaşlarım düğümlendi, başım eğildi. "Gösteriyi benim için mi yaptın?" Sesim şüpheli çıkıyor çünkü öyleyim.

Cennete doğru bakar. "Şey... bunu yapmamın nedenlerinden biri de senin içindi. Daha özverili bir neden diyebiliriz." Gömleğini köprüden kaldırıyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, tüm dünyam alt üst olmuş durumda. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oslie söylentilerinden senin de en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum," diyor Charlie. "Beni dünyanın dört bir yanında takip ettiğin için randevulaşacak vaktin olmadığını biliyorum-"

"Bu benim işim, Charlie. Bu seçimi ben yaptım."

Yıldızlara bakıyor. "Kimse hayatının benimkine bağlı olmasını hak etmiyor."

"Charlie-"

"Daha sonra gel. Büyüdüğümde," diyor sesi çatlayarak. "O zaman benim için daha kolay olur." Büyüdüğünde nerede olacağını biliyorum. İkimiz de biliyoruz. Yıllar boyunca babasının milyar dolarlık şirketi Cobalt Inc'i devralmakla ilgili birkaç yorum yaptı.

"Şimdi hoşuma gidiyor," diye karşılık veriyorum. "*Geri dönmeyeceğim.* Kalıyorum."

Başını tekrar bana doğru eğmeden önce oksijene boğulmaya çalışıyormuş gibi kocaman bir nefes alıyor. "O zaman bu şovla doğru kararı vermişim. Lily Teyze her zaman aşkı tahmin edebildiğini söyler, ama benimle ilgili hiçbir şeyi yok." Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra gözleri Jack ve benim aramda gidip geliyor.

Kaskatı kesildim.

Jack ve ben.

Parçalar kafamda birleşmeye çalışıyor. Sevgiler.

Bu şov mu?

Ben ve Jack.

Sevgiler.

Hayır.

Hayır.

Hayatta olmaz.

"Bana tuzak mı kurmaya çalışıyorsun?" Öfkeyle soruyorum ve *heteroseksüel bir adamla* eklemekten kaçınıyorum.

Charlie omuz silkiyor. "Ne olacaksa olsun. Belki siz ikiniz sadece arkadaş olabilirsiniz. Tek bildiğim senin yalnız olduğun ve Jack'in de yalnız görüldüğü."

Jack gülüyor, yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor.

Gülümsüyor mu?

Highland'in bunu iyi bir mizahla karşılmasına yine şaşırarak iki kez bakıyorum.

"Buna alındım," diyor Jack hafifçe.

Charlie kaşlarını çatıyor ve elini sallıyor. "Gerçekten mi, çünkü gülümsemeniz farklı bir hikaye anlatıyor."

"Tüm bunları sindirmeye çalışıyorum..." diye açıklıyor. "Yani bu dizi gerçek bir şey değil mi?" Gülümsemesindeki ışık azalıyor ve bana bir şovun yaratıcısı olmanın Jack için ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.

Charlie gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Bu çok gerçek," diyor. "Beni kaydetmene ihtiyacım var. Dediğim gibi, bunu yapmak için iki nedenim var. Oslie dedikodularını bitirmek ve ikiniz arasında yeni bir dedikodu başlatmak sadece ek bir fayda."

Ek bir fayda. Yani çöpçatanlık yapmak ve beni Jack Highland'le buluşturmaya çalışmak en önemli sebep değil. Bu sinirlerimi yatıştırmalı ama Charlie'yle gergin ve harekete hazır olmak daha iyi.

"Bu ek faydayı çıkarabilirsiniz," diyorum sert bir şekilde. "Bir şey olmayacak "Jack ve benim hakkımda *tek bir* dedikodu bile yok." *Çünkü biz bir hiçiz.*

İlginç değil.

Etkileyici

değil. Birlikte

değil.

Öpüşmek

yok.

Sikişmek

yok.

El ele tutuşmak, sevişmek ya da yatakta sarmaş dolaş uyanmak ve kahvaltayı kimin hazırladığına dair gülümsemek yok.

Jack'in o parlak, samimi gülümsemelerinden biriyle "*Ben heteroyum Charlie*" diye eklemesini bekliyorum. Ama o sessiz kaldığında, şok damarlarımı yavaşça buz gibi yapıyor.

Donmuş durumdayım.

Jack'in neden bildirime katılmadığını merak ediyorum.

Başını hafifçe eğiyor ve bana bakmaya başladığında beklentim fırlıyor. Gözleri neredeyse benimkilerin üzerinde.

Neredeyse.

Sonra nehirde bir ördek sıçırıyor ve dikkatimizi omuzlarımızın arkasına çekiyor. Gözlerimiz tekrar birbirimize dönmek üzereyken Charlie konuşmaya başlıyor.

Tahmin edin ne oldu? Birden ördeklerden nefret etmeye başladım.

"Yine de bu şovun gerçekleşmesine ihtiyacım var," diyor Charlie,

benimle hiçbir ilgisi olmayan asıl nedeni bize söylemeden. "Hâlâ çekimlere hazırız o zaman?"

Jack bana bakarak, "Oscar için sorun yoksa benim için de sorun yok," diyor. Şimdi Charlie'nin bana tuzak kurmaya çalıştığını bilerek Jack'in etrafında olmak zorundayım. Sanki bu iş daha da karışamazmış gibi.

Ama yine de bu dizinin Highland için ne anlama geldiğini düşünüyorum. Hedefleri, kariyeri, hayatı için neler yapabileceğini.

O kadar büyük bir pislik değilim. "Benim için sorun yok," diyorum.

Charlie kısa bir nefes veriyor, sonra başını bana doğru eğiyor. "Eğer bugün çizgiyi aştıysam..."

"Onları her gün geçiyorsun Charlie," diyorum öfke duymadan. Otuz iki yıl boyunca öğrendiğim şey, bazı kavgaların üzerinde durmaya değmeyeceğidir. Yarın başka bir gün.

Dudakları onaylarcasına kalkıyor ve sigarasını ağzına götürüyor. "L'enfer est vide et tous les diables sont ici." *Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada.* Shakespeare alıntısını hatırlıyorum. *The Tempest.*

Bakışları yumuşar. "Ben iyiyim, Oscar."

"Evet, biliyorum."

Bunu milyonlarca kez duydum. Ama hiçbir şey değişmiyor. Charlie'yi koruduğum sürece, büyük bir parçam onu kendinden korumak zorunda kalacak. Kendine zarar veren tek müşteri o değil, ama dünyanın etrafında en çok tur atan da o.

JACK HIGHLAND

Paris'in üzerinden İKİ HAFTA geçti ve ben hala iki gün boyunca yaşadığım olayların etkisindeyim. Philly'deki dairemdeki toplantıdan New York'taki konser alanına ve Paris'teki yarışa kadar. Şimdiye kadar bulanıklaşmış olmalıydı, ama çok canlı.

Oscar Oliveira'nın gözleriyle çektiğim her kareyi, her fotoğrafı hatırlıyorum. Sanki onunla yaşadığım bu deneyim hayatımdaki diğer tüm deneyimler için bir altın standart olacakmış gibi. Ve *ne* yaptığımdan bile emin değilim, sadece arkadaşlık ettiğimden.

Le Chat Rouge'dan Charlie'nin dairesine döndükten sonra eşyalarımızı aldık ve havaalanına doğru yola çıktık. Fransa'da 24 saatten az kalmıştık ve bu Charlie ve Oscar için normaldi.

Bu dizi nasıl olacak dostum? İki haftadır kendime bunu soruyorum ve her gece lojistiği çözmeye çalışıyorum.

Ve diğer şeyler.

Kabul edelim, bu pilot kafamı karıştırdı. Artık Charlie'nin hayatı hakkında bir belgesel çekmek istemesinin *bir* nedenini biliyorum. Beni ve Oscar'ı eşleştirmeye çalışıyor. Arkadaş olarak. Daha fazlası olarak mı? Paris'te Oscar'la gerçekten *konuşma* fırsatını kaçırdım. Uçakta uyuyakalmışız. Ama ben erken uyandım.

Onu da uyandırabilirdi.

Bu kaçırılan fırsatlar bana çok yabancı. Ben hiçbir fırsatı *kaçırmam*. Açık bir kapıdan geçmekten hiç korkmadım.

Yani, lanet olsun, biriyle herhangi bir şey hakkında *konusmaktan* nadiren korkmuşumdur. On dokuz yaşında bir prodüksiyon asistanıyken bile, bana ve diğer asistanlara elma kutularını taşımakla ilgili tükürükler saçarak bağırarak bir yönetmenle karşı karşıyaydım.

Oscar yalnız mı? Onu hiç yalnız bir adam olarak görmedim. Sadece kült, ergenliğe giriş filmlerinde var olduğunu düşündüğüm türden ölümüne, ömür boyu sürecek arkadaşlıkları var. Ve sürekli asılıyor, hem de benim yanımda.

Everly'nin Louvre'da Oscar'a sert çıkışını hatırlayınca, mantıksız öfkem yeniden kabarmaya başladı. Akara ile çifte randevuya çıktım; onu üniversiteden tanıdığım bazı kızlarla tanıştırdım. Gecenin sonunda Akara ve Amber öpüştüğünde umursadım mı?

Hayır.

Hiç şüphe yok.

Peki neden Everly bende bir kum torbasına aparkat atma isteği uyandırdı? Ve ben *boks* bile yapmıyorum.

Onu düşman edinmekte çok hızlı davrandım ve aynı durum üç yüz kez karşıma çıksa, üç yüz tane daha yapacağımı biliyorum.

Ben, Jack Highland, *hiç* düşmanı olmayan adam. Sanırım artık en azından bir tane var.

Onda numarası var. Belki Philly ya da New York'a giderse buluşurlar. Belki de çoktan buluşmuşlardır. Oscar'ı uzun zamandır görmedim.

İki hafta.

İki haftadır görüşmüyoruz ve benim neyim var? Şimdiye kadar iletişimsiz kaldığım kısa bir süre boyunca hiç bu kadar şekilden şekle girmemiştim.

En azından Oscar geçen haftayı Dumanlı Dağlar'da geçirdi. Hales, Meadows ve Cobalt'lar göl evine çekilirken o güvenlikle görevliydi. Genellikle yaz boyunca oraya gidip gelirler ve balaylarının sonunda Farrow ve Maximoff'la bağlantı kurduklarını duydum.

Göl evinin yeri halktan kesinlikle gizli. Yani Everly orada olamazdı.

Bu beni günün geri kalanını atlatacak kadar iyi hissettirmeli ama Oscar'ın stüdyo dairesindeki kızı hayal edip duruyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor. Ona kafa atıyor.

Midem bir simit gibi bükülüyor.

Oscar'ın boğazını sıkan bir hatunun görüntüsü neden bende kusma isteği uyandırıyor bilmiyorum ama sanırım o aşamadayım. Arkadaşımın ya da iş arkadaşımın başka biriyle birlikte olduğunu hayal etmek istemediğim bir aşamadayım.

Ama ben.

Philadelphia kaldırımındaki bir çatlağa takılıyorum ve kahve tepsim çimentoya dökülüyor ve ılık sıvı beyaz tişörtümü ıslatıyor.

"Siktir." Eğilip kâğıt bardakları ve plastik kapakları topluyorum. Yoldan geçenler yüzlerini buruşturuyor, "*Ah, dostum, bu çok kötü* ve iyi ki *ben değilim*" diyorlar.

Dökülen kahve önemli bir şey değil.

Küçük şeylere kafanı takma, ezelden beri sloganımdır. Benim daha büyük işlerim var.

Fincanları ve kahve tepsisini yakındaki bir çöp kutusuna attıktan sonra orta katlı bir ofis binasına giriyorum. Üçüncü kat *We Are Calloway* prodüksiyonlarına ev sahipliği yapıyor.

Lekeli bir gömlek ve yıpranmış bir kafayla küçük bir toplantı odasına giriyorum. "Özür dilerim, geciktim," diye özür diliyorum Ali ve Ambrose Miller'dan, ikisi de dizüstü bilgisayarlarının başında, deri sandalyelerle donatılmış toplantı odası tarzı masada beni bekliyorlar. Messenger çantamı çıkararak gülümsüyorum. "İkiniz için kahve almıştım ama işte geldik."

Ali lekeye bakar ve homurdanır. "Tökezledin mi? Bana bunu filme aldığını söyle."

Ambrose yazarken gülüyor. "İşte bu kamera jimnastiği olurdu, kardeşim." Benimle konuşuyor ama Ali aynı zamanda onun kız kardeşi. Otuzlu yaşlarının ortalarında, aralarında sadece bir yıl olan Miller kardeşler neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlar ve şu anda bana kıyasla Hollywood yıldızları gibi görünüyorlar.

Ambrose'un yandan soldurulmuş sahte bir saçı var ve ben onun *temiz* sarı düğmeli elbisesini kısıkanıyorum. Altın Tiffany bilezikler koyu kahverengi tenini tamamlıyor ve kız kardeşi de aynı şekilde derli toplu. Siyah saçları kıvrıcık bir midilliyle geriye doğru toplanmış, modaya uygun tulumu lekesiz ve kırmızı halı etkinliği için hazır.

O harika bir film yapımcısı. O da çok iyi bir ses mikseri. Tek başlarına, sektörde tecrübeliler. Birlikte, tanıdığım en iyi güç ikilisi ve ben de onları *We Are Calloway* için ekibime katan şanslı yapımcıyım.

"Tanrıya şükür fotoğraf makinem yanımda değildi," diyorum yürüyüş gülümsemesiyle ve toplantı odasının sonundaki küçük dolaba doğru yürüyorum. Günde 18 saat çalıştığım zamanlarda kıyafetlerimi burada saklarım. "Bozuk ekipman bütçede yok."

"Ekstra kahveler de öyle," diye takılıyor Ali.

"Fazladan latte alacağını kim söyledi?" Ambrose kız kardeşiyle şakalaşıyor. "Orada *on* kez ertelediğin balayı için Pinterest'te geziniyorsun. Bu noktada, aya uçmak için biletlerin açılmasını beklemelisin."

Ali ve ben gülüyoruz.

"Kapa çeneni, Barbados seyahatini planlamama çok az kaldı," diyor ona.

Askıdan kömür grisi düğmeli bir gömlek çıkarıp Ali'ye gülümsüyorum. "Maui'ye ne oldu?"

"Troy fikrini değiştirdi."

"*Troy* derken *Ali*'nin fikrini değiştirdiğini kastediyor," diye araya giriyor Ambrose. "Benim yaptığımı yapmalıydın ve resepsiyondan hemen sonra gitmeliydin. Malta'ya uçuş. Ben, Cody ve Paradise'tan başka kimse yok."

Balaylarından bahsetmek bana çok bekar olduğumu ve etrafımın yeni evlilerle çevrili olduğunu hatırlatıyor. Aynı yıl içinde Ali'nin düğününe, Ambrose'un düğününe, Maximoff Hale'in düğününe katıldım ve daha Temmuz ayındayız.

Önceden beni rahatsız etmiyordu. Çıkabildiğim *zaman çıkarım*, derdim genelde, ama şimdi sıcak bir his alevleniyor... Louvre'da Everly ile hissettiğime benzer bir his.

Nefes almaya çalışıyorum.

Özel hayatım işimi etkilememeli. Ben de Ambrose'a "Bu açıklamaya içerim. Ama içkim şu anda gömleğimi ıslatmış durumda." Yeni düğmeli gömleğimi omuz silkerek giyiyorum ve masaya dönüp düğmelerini hızla ilikliyorum.

Bana biraz daha dikkatle bakıyorlar.

Yerime oturdum, konuşmaya başlamak üzereydim ki kaçamak bir bakış attılar. "Sorun nedir?"

Ambrose bana "Fermuarın açık kardeşim" dedi. Hay sikeyim.

Pantolonumun fermuarını çektim. Sıcaklık boynumu sarıyor. Zayıf bir kahkaha atıyorum, yapabileceğimi bildiğim kadar yumuşak bir şekilde toparlanamıyorum bile.

"İyi misin, Jack?" Ali sorar.

"Evet." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sadece uykusuzluk." *Oscar*. Gerçekten, Oscar.

Kısa bir an için, neredeyse onlara söylemeyi düşündüm. Tavsiye istemek. Ambrose eşcinsel bir adam ve kocasıyla harika bir ilişkisi var.

Belki anlar. Ama bu hiç profesyonelce değil. Genelde ailelerimiz ve hafta sonu planlarımız hakkında konuşuruz. Ofis muhabbeti. Prodüksiyonda kimse bana dert yanmıyor ve mücadelelerinden yakınmıyor ve ben de ilk olmakta tereddüt ediyorum.

Gerçekten, her şeyin sonunda, sanırım cinselliğimi sorgulamaktan bahsetmiyorum çünkü bu konuda gerçekten konuşmak istediğim tek bir kişi var.

Ve o burada değil.

"Olay nedir?" Ali sorar, işe geri döner.

"Charlie'nin oynadığı *We Are Calloway*'ın bir yan ürünü." Ambrose'un gözleri büyüdü. "Sen ciddi misin?"

"Charlie Cobalt'tan mı bahsediyoruz?" Ali de en az kardeşi kadar şüpheli bir tavırla soruyor.

"Evet," diye gülümsüyorum, aslında bu projenin gerçekleşmeye bu kadar yakın olmasından gurur duyuyorum. "Bu onun fikriydi." Konsepti açıklıyorum ve onlar sormadan ekliyorum: "Kanala gittim ve spin-off projesini sundum bile." Belgesel dizisine ev sahipliği yapan premium kanaldan bahsediyorum.

Ali dizüstü bilgisayarını kapattı, meşguldü. "Ve?"

"Çok ilgilendiler ve ilk bakışta görmek istediler. Ancak dizi siparişi almadan önce bir pilot bölüm talep ettiler."

Mantıklarını suçlayamam. Charlie kocaman bir soru işareti. Bu spin-off'u görüntü olmadan sipariş etmek, Domino's'u arayıp pizza beklemek ama kaktüs servis etmek gibi bir şey olabilir. Hiçbir kanal yüzünde yumurta görmek ya da parasını boşa harcamak istemez.

Ama bir floptan bir hit çıkacağını öngören kristal bir küre yok. Hepimiz şansımızı denemek zorundayız ve ben daha önce hiç başarısız olmadım.

"Peki ya arka kapı pilotu?" Ali soruyor.

Başımı salladım. "*Hayır* dediler. Kanal sadece Charlie'ye odaklanarak *We Are Calloway*'in bütünlüğünü bozmak istemiyor." Arka kapı pilot bölümüyle, aslında *We Are Calloway*'in bölümlerinden biri Charlie'nin pilot bölümü haline geliyor ve kanal izleyicilerin nasıl tepki verdiğini ve ilerlemek isteyip istemediklerini görebiliyor.

Kanalın "*Maximoff* ve *Farrow* ne olacak?" diye sormasını es geçiyorum. Herhangi bir içerik çekilmeden, hatta bir arka kapı pilotu bile olmadan bir "*Marrow*" spin-off'u için dizi siparişi vermeye istekliydiler.

Doğrudan televizyona.

Kanala Maximoff ve Farrow'un bir spin-off ile ilgilenmediklerini söyleyebildiğim için bencilce mutluydum, çünkü eğer ilgilenselerdi...

Bilmiyorum

Ben olsam ne yapardım.

Kendi çıkarlarım için Maximoff'u kayırmak adına Charlie'yi (bana ilk gelen oydu) yüzüstü bırakmak, böyle bir *insan* olmak için yola çıkmadım. Ancak sektör acımasız ve acımasızdır ve çoğu insan için bu anlaşma hiç de akıllıca olmazdı.

"Yani arka kapı pilotu yok," diye düşünüyor Ali, "bu da spin-off'ta çalışacak kişinin kendi zamanına göre çalışması gerektiği anlamına geliyor ki bunun da bir garantisi yok."

Başımı salladım. "Bu aslında bir yan proje." Ekibin ayrıntılarına giriyorum. "Pilot bölümü iki kişiyle çekebiliriz ama Charlie'nin belgesel dizisi dizi siparişi alırsa bir ekibe ihtiyacım olacak. Doğal olarak, listemdeki ilk iki kişi sizsiniz."

Ali sandalyesinde öne doğru yuvarlanıyor. "Ne kadar büyük bir ekip düşünüyorsun?"

We Are Calloway 3 yapım birimine ayrılmıştır. Her biri yaşlarına göre kategorize edilmiş bir dizi ünlü kişiyi takip ediyor. Bu yüzden ben aslında hepsi yirmili yaşlarının başında olan "büyük çocuklara" bağlıyım.

Her takımda 6 kişi vardır:

Yapımcı. Kamera

operatörü.

Prodüksiyon Müdürü.

Ses Mikseri.

Gaffer.

Yazar/Hikaye Danışmanı.

Ve o zaman bile, çekime bağlı olarak, daha fazla kamera operatörü, tutucu ve bom operatörü ekleyeceğiz.

Ancak çekim günlerinde her ekip ekip sayısını minimumda tutmaya çalışır. Yaptığımız belgesel film yapım tarzı *cinéma verité*. Yani biz görüntülerin, anlatının bir parçasıyız. İzleyici, ünlü kişilerin günlük yaşamlarının film yapımcıları tarafından çekildiğini anlıyor ve izleyici sesimizi duyuyor ama yüzümüzü görmüyor.

Mümkünse kamerayı kullanmayı tercih ederim. Peki ne kadar büyük bir ekip?

"Mümkün olduğunca küçük," diye yanıtlıyorum Ali'yi. "Charlie'nin koruması büyük bir ekip istemiyor ve bence sadece üçümüzle altın vuruş yapabiliriz, ama-"

"Bir *ama* olduğunu biliyordum," diyor Ambrose.

"Bunu ballandıra ballandıra anlatamam," diye itiraf ediyorum. "Charlie'yi beş dakikadan daha uzun süre çekmenin ne kadar zor olacağını anlayabilmek için onun gölgesi oldum ve Charlie'yi saatlerce kaybettim."

Birlikte "yalnız" zaman geçirebilmemiz için korumasını nasıl ektiğinden bahsetmiyorum.

"Çocuğu mu kaybettin?" Ali'nin kaşları havaya kalkıyor.

"Çekim sırasında mı?" "Henüz çekim yapmıyordum."

"Ama öyle olacaktı," diye belirtiyor. "Bu da *saatler süren* kayıp görüntü ve boşa harcanan zaman demek."

"Diğer taraftan, ona düşündürücü sorular sorabildim ve o da dürüstçe cevap verdi." New York konser alanında ne söylediğini açıklamak istiyorum, ancak Luna'nın bana sır olarak söylediği Luna'nın fanfic'ini içeriyor.

Charlie'nin daha önce kimsenin görmediği Paris'teki dairesinden bahsettim.

"Sen onu izlerken o da orada mıydı?" Ali merak ediyor çünkü onu bir süre gözden kaybettim.

"İlk başta değil," diye itiraf ediyorum.

Ambrose kaşlarını kaldırdı. "Bu senin sahan mı?"

"Kafamda daha iyi gitti." Gülümsüyorum ama gülümsemem kayboluyor ve kalemimi masaya vuruyorum. "İkinizi de kandırmaya çalışmıyorum. Zor bir çekim olacak. Ama bu işte ikinize de ihtiyacım var. Siz en iyisisiniz."

Ali hızlı hızlı düşünür. "Başka birine sordun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Anladığım kadarıyla sadece bir prodüksiyon müdürü ve ses mikseri ile yetiniyorsunuz? Yani yönetmen ya da yazar yok mu?"

We Are Calloway'de PM (prodüksiyon müdürü) olarak görev yapıyor ve konum, bütçe ve zamanlama gibi lojistik konularla ilgileniyor ama ne zaman fazladan bir kamera operatörüne ihtiyacımız olsa, kolaylıkla görevi devralıyor.

Ve Ambrose'a ihtiyacım var. Bütün bir şov sestten ibaret olabilir.

Bacağım masanın altında biraz sallanıyor. "Işıklandırmayı ve hikâyeyi kendim halledebilirim diye düşündüm."

Ali uzun bir nefes alır ve ses tonu önemli ölçüde değişir. "Jack, Ambrose ve benim seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsun."

Sikeyim.

Ambrose başını sallıyor. "Birlikte çalıştığımız en iyi yapımcılardan birisin, özellikle de ne kadar genç başladığını düşünürsek."

"Ama," diyor Ali, "zaten yan projelerle dolu durumdayız. Sadece bu hafta sonu iki müzik klibimiz var ve Charlie riskli bir bahis."

Ambrose, "Bu yıl tüm paramı ona yatırmayacağım," diyor. "Malta'da bir haftanın ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

Ali bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Başbakan'a ihtiyacın olduğundan bile emin değilim Jack. Bu sadece bir pilot."

Ambrose, "Bir ses mikserine ihtiyacınız var," diyor ve kız kardeşine ekliyor, "Görünüşe göre önemli olan benim."

Ona sert bir bakış atıyor. "Sen bilirsin."

Ambrose buzlu suyuna uzandı. "Ben de bu yıl daha fazla kişiyle çıkacağını sanıyordum." Bunu ona düğün resepsiyonunda söyledim, ama sadece bir artı birimin olmamasını sorduktan sonra.

"Bekar olmaktan memnunum," diyorum ama o sıcak his geri geliyor. Onu serinleten tek şey bu proje. Bu hedef. *Bunu istiyorum*. Hem de çok.

Ali, "Sahayı görmezden gelmek yerine sahada oynayabilirsiniz," diyor ve Ambrose kuvvetle başını sallıyor.

"Ama bu o olabilir. Beyaz balina."

Hepimiz beyaz balinadan bahsederiz. Sizi uçurumun kenarına getiren o tek proje. Üzerinde adınız yazan ve kariyerinizi fırlatan. *We Are Calloway*'in baş yapımcısı olmanın da kendine göre avantajları ve övgüleri var ama o proje bu değil.

Ali başını sallar. "*Moby-Dick*'in nasıl bittiğini biliyorsun, değil mi?"

Elbette. Beyaz balina, onu takıntı haline getiren adamı öldürüyor ama ben takıntı haline getirmiyorum. Sadece balinanın o olup olmadığını görme şansım bile olmadan yüzüp gitmesini istemiyorum.

"Hey, belki siz ikiniz takımınızda olursanız ölmem?" Gülümsedim. Bazı kapıları açan ve beni hayatta daha da ileriye götüren bir şey.

Ali gülüyor. "İyi denemeydi. Seni başka bir ses mikseri ile görüştürebilirim."

"Ama benim kadar iyi olamayacak," diye ekliyor Ambrose.

"Kimse değil," diyorum daha parlak bir gülümsemeyle. "Ama ona güvenebilir miyim?"

Ali tereddüt ediyor. "Bir DAK prodüksiyonundaki gibi bir güven seviyesi olmayacaktır. Ben olsam ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatırdım. Ve belki bir avukatla da konuşturdum. Charlie'yi filme almaktan bahsediyoruz. Çok dikkatli olamazsın."

"DAK demişken," diyor Ambrose, "gelecek sezonun çekimleri Ağustos'ta başlıyor ve Google takvimi bana 1 Ağustos'a *beş* gün kaldığınıst sürekli hatırlatıp duruyor."

Ön prodüksiyonun bitmesine beş gün kala hiçbir şey kalmadı ve bu aciliyet örtüsüyle geri kalan zamanımızı bütçe ve

Program.

Yan projeler ne olursa olsun, *We Are Calloway* bir numaralı iştir. Prodüksiyon ve ekip bu belgesel diziye yıllarını, yüreklerini ve terlerini adadı. Ve bunu göstermek için ödülllerimiz var.

Charlie Cobalt spin-off'una *We Are Calloway'den* daha fazla öncelik verseydim, benden onlarca yıl daha yaşlı ve tecrübeli olan diğer baş yapımcılar -sinirlenirdi.

Ali, Ambrose ve ben vedalaşmadan önce gelecek sezon ve ünlüler hakkında konuşmayı bitiriyoruz. Masada başımı kollarımın arasına gömdüm. Bunu çözmem lazım.

Telefonum yanımda titriyor. Işığı yanıyor. Mesaja tıklıyorum.

Konuşmamız lazım. Yarın sabah benimle çatı katında buluşabilir misin? - Oscar

Vücudumdan kan akıyor ve elim yavaşça yüzümün yan tarafına düşüyor.

Konuşmamız lazım.

Kimsenin duymaktan ya da okumaktan hoşlanmadığı üç kötü şöhretli kelime. Lisedeki kız arkadaşım bunu söylemeden önce şöyle demişti: "Farklı üniversitelere gidiyoruz Jack. Kendi işimizi yapalım. Dışarıda başka neler var görmeliyiz."

Kabul ettim. Hayatıma devam etme zamanı. Üniversite aşkını bul. Kariyer yaptıktan sonra yerleş.

Ama hırsımdan daha çok sevdiğim birini hiç bulamadım.

Ama Oscar'la aramızda bir şey yok, o yüzden benden ayrılamaz. *Diziyi bırakabilir.*

Boğazıma düğümlenen yumruyu elimle enseme sıyrıyorum.

Ama ya ikimizden bahsetmek isterse? Flörtümüzden?

Elimi bırakıyorum ve buluşma noktasına odaklanıyorum. Çatı katı.

Yaklaşık bir ay önce Maximoff, Farrow, Jane, Thatcher, Sullivan ve Luna hep birlikte Philadelphia'da ışıltılı bir gökdelene taşındılar. Çatı katlarına birkaç kez gitmişim.

Yıllar içinde, onları uzun süre filme aldıktan sonra, kendimi Maximoff ve Jane ve son zamanlarda Sulli ile arkadaş olarak görüyorum. Bu tipik bir arkadaşlık değil ama onlar Amerikan kraliyet ailesinden. Onlarla ilgili pek bir şey tipik değil.

Mesaja bakmayı bırakıyorum ve parmaklarım tuş takımının üzerinde uçuşuyor. Geri mesaj atıyorum: *Evet, sorun değil. Ne hakkında konuşuyorduk?*

Saniyeler sonra, sanki Oscar güvenimi suistimal ediyormuş gibi, cevap veriyor.

Şov. - Oscar

Midem bulanıyor, neredeyse hayal kırıklığı içindeyim. Keşke *bizimle* cevap verseydi dediğimi fark ediyorum. Telefonum başka bir mesajla çalıyor.

Ve Jack. Sweatshirt'ümü, bandana'mı, kemerimi, düğmemi ve pantolonumu getir. Teşekkürler. - Oscar

Kahretsin.

Dudaklarımı ovuyorum. Onun sweatshirt'ünün bende olduğunu unutmadım - İskoçya'da karda kaldığımızda bana ödünç verdiği bir şey. İskoçya'nın dağlık bölgelerinde rüzgar çıktığında yanıma aldığım bandanasını da unutmadım. Maximoff ve Farrow koridorda yürümeden önce Anacabri'de bana ödünç verdiği kemeri *kesinlikle* unutmadım.

Ya da daha yakın zamanda, Paris'ten düğme ve pantolon.

Onları iade etmek için bir tarih belirlemedim. Sanki o eşyalar gittiğinde Oscar da hayatımdan çıkacakmış gibi geliyor. Charlie'nin şovunda dünyalarımızı birbirine bağlayan birkaç giysiden daha fazlasına sahip olduğumuzun farkındayım ama bu farklı. Gösteri profesyonel. İş.

Kıyafetler kişiseldi. Arkadaşlık. Neredeyse gülecektim. Evet, hayallerim Oscar Oliveira'yı kesinlikle *arkadaşlık* bölgesine koymuyor.

Ben heteroseksüel değilim.

Bunu son iki haftadır biliyordum. Paris'e uçtuğumuzdan beri.

Ve gelecekteki haritamda gidebileceğim birden fazla varış noktası olabileceğini fark etmeye başlıyorum. Koca. Karım. Eşim. Bu olası geleceklerden soru işaretlerini kaldırmak daha iyi hissettiriyor. Sokaktaki yoğun sise bakmak gibi değil. Daha çok bir yoldaki çatallara bakmak gibi. Ama bu beni geriyor.

Metni okudukça mideme kramplar giriyor. Cevap vermek için beklediğim her saniye kendime olan güvenimin azalması gibi geliyor. Hızlı yazarak bu duyguyla savaşıyorum. *Evet, tamam. Yarın getiririm. Bana bir zaman söyle.*

Gönder tuşuna bastım.

OSCAR OLIVEIRA

Philly'deki çatı katının terasında gülüşmeleri, su sıçramalarını ve yüksek sesli konuşmaları engelledim. Bir yetişkin gibi, devam ettim ve Jack'e mesaj attım. Yarın benimle buluşmasını söyledim. Bacaklarım özel havuza dalmış, telefonum elimde, gözümü dikmiş, gözümü dikmiş, gözümü dikmiş onun cevabına bakıyorum.

Peki, tamam. Yarın getiririm. Bana bir zaman söyle. - Highland

Bu kadar o zaman. *Sona geldik.* Hâlâ o ağırlığın göğsümden kalkmasını bekliyorum. Pazularımı esnettiğim ve güçlü olduğumu fark ettiğim o büyük ah-ha anını. Bana bak, *sınırlar koyuyorum.* Sağlıklı sınırlar. Bir gün sonra artık etrafta dolanmayacağım için çok mutlu olmalıyım.

Ama Jack'i tekrar görmek için bir özlem ve yarından sonra eskisi gibi olmayacağı için bir üzüntü hissediyorum.

Uzun, huysuz bir inilti çıkardım, "Estou morrendo de saudade." *Saudade'den ölüyorum.*

Tamam, dramatik davrandığının farkındayım. Bir bira şişesi omzuma vuruyor.

Kafamı kaldırıyorum ve bana doğru göt deliği gibi yükselen bir çift delikli kaşla karşılaşıyorum. Başka türlüünü istemezdim, özellikle de Farrow bana "Söylediğini duyduğum şeyi söylemedin." derken. Bana birayı uzatarak

kenarda yanıma oturuyor ve mürekkepli bacaklarını benimkilerin olduğu havuza daldırıyor.

O da benim gibi çıplak göğüslü ve üzerinde sadece mayo var. Benden farklı olarak vücudu korsan ve kurukafa dövmeleriyle kaplı. Farrow'u boyun dövmelerinden öncesinden beri tanırım.

"Söyledim," diyorum içten bir yudumla ve daha net bir şekilde Portekizce tekrarlıyorum, "Estou morrendo de saudade."

Farrow Center City'nin yarısında gözlerini deviriyor.

"Sanırım göz devirmen Fishtown'ı geçti." Buklelerimi geriye itiyorum, alnımdaki bandana sargısını hissediyorum. "Dikkatli olsan iyi olur Redford, oradaki hippiler senin onlar için fazla havalı olduğunu düşünecekler."

Endişeyle karışık bir gülümseme attı. Kendi birasından bir yudum aldıktan sonra bana "Darrien'dan beri bunu söylediğini duymamıştım" dedi.

Üniversitedeki erkek arkadaşım. Şimdiye kadar yaşadığım ayrılıkların Vezüv Yanardağı'ydı. Başta onun doğru *kişi* olduğunu düşünmüştüm ama mikrodalgada pizza ısırıkları üzerine çıkan bir tartışmadan sonra patlak verdi.

O zamandan beri bir lokma pizza yemedim.

Aslında mesele yemek değildi. Kavgamızdan sonra beni Yale'in lanet kütüphanesinde, ara sınavlar için ders çalışırken terk etti. O dönem üç sınavımdan kaldım ve terk edilmeyi bir reddedilme olarak görmedim çünkü onu da terk etmeyi düşündüm.

Ama sonrasında ne kadar yalnız kalırsam, onu o kadar çok özliyordum. Farrow beni barlara götürdükçe ona mesaj atarak kendimi utandırmaktan vazgeçiyordum.

"*Estou morrendo de saudade*" diye inlerdim.

"Saudade "nin İngilizceye doğrudan bir çevirisi yok. Benim için her zaman özlenen ve kaybolan bir sevgiye duyulan nostaljik bir özlem olmuştur. Üniversiteye gittiğimde ve kardeşlerimi özlediğimde, bazen onları arar ve *Quero que você mate minha saudade* diye inlerdim.

Saudade'mi öldürmeni istiyorum.

İçimdeki bu özlem duygusunu öldürmeni istiyorum.

Birayı dudaklarıma götürürken Farrow'a, "Adamdan ayrılıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve tek yaptığımız anaokulu çocukları gibi flört etmektir."

"Dostum, hangi anaokulu öğrencisinin saksafondan anladığını biliyorsun?" diye soruyor ukala bir gülümsemeyle. "Siz daha çok ortaokullular gibisiniz."

Sırıtiyorum. "Evet, haklısın. Kocanız daha çok anaokulu öğrencisi gibi." Beni havuza itmeye çalışıyor ama ben geri çekilip gülüyorum.

Farrow teslim olmak için elini kaldırır. "*Sırf bu yüzden* suya girmiyorsun." Telefonu işaret ediyor, kırılan kalbimi kastediyor. "Sana mesaj attı mı?"

"Evet." Ona mesajı gösterdim. "Yarın ne zaman uğrayabilirim?" Buluşma yeri olarak çatı katını seçtim.

"İstediğin zaman seç, Oliveira. Kapı her zaman açık." Başını öne arkaya eğip yeniden düşünüyor. "Daha çok, senin için kısmen *aralık*."

"Siktir git," diyorum sırtarak ve Jack'e mesaj atıyorum.

Sabah. Sabah 8'de.

Çok sert olmamasını umarak gönder tuşuna bastım. Ama bir sürü kalp emojisi ekleyemiyorum. Bana güneşe güç verecek kadar karışık sinyaller veriyor ve ben buna bir yenisini eklemek istemiyorum.

Telefonumu gri taşın üzerine koydum.

"Sanırım bu şekilde yukarı çıkıyor. Oh, bekle, lanet olsun, hayır diğer taraftan," diyor Sulli suyun içinde, Luna ve Jane ile birlikte bir havuz voleybolu ağı kurarken.

Banks ve Akara onlara yardım etmek için suya atlıyor. Akara'nın saçları bu yaz biraz daha uzamış, siyah teller kulaklarının üzerinden geçerek boynuna dökülüyor.

Tüm SFO çatı katında birlikte takılıyor. Çatı katı, yanan 900 metrekarelik Rittenhouse-Fitler şehir evinden mega bir yükseltme. Hepimiz bir arada sıkışık değiliz. Bir diğeri, burası lanet bir *çatı katı*. 33rd kat. Philly ufuk çizgisi manzarası.

Ve üç kat aşağıda Akara, Banks, Donnelly ve Quinn birlikte taşındılar. Çok pahalı ama Kitsuwon Menkul Değerler barınma masraflarını karşılıyor ve eminim maaş kesintimiz Hell's Kitchen'daki stüdyomun ve 30th kattaki dairemin masraflarını karşılamaya yardımcı oluyordur.

Görevde olmadığım zamanlarda buraya gelmeyi seviyorum. Sadece özlediğim insanlarla birlikte olmak için.

Thatcher Moretti hamburger ve sosis ızgara yapıyor, kokusu midemi bulandırıyor ve bakışlarım küçük kardeşime kayıyor.

Quinn mekik ve plank yapıyor. Tanrı'ya şükür son birkaç haftadır kafamı koparmak istemedi. Tam da ihtiyacım olan şey, tüm bunlar olurken kardeşimle bir savaş.

Donnelly, sürgülü kapıdan içeri girip iki Newfoundland *yavrusunun* tasmalarını çözerek, "Atlar gezdiriliyor," diye sesleniyor.

"Teşekkürler!" Luna havuzdan bağıyor. Orion onun hiper köpeği ve bir daire çizerek kuyruğunu kovalıyor. Okumakta olduğum iki kitapçığa uzanıyorum ve Farrow'un sürgülü cam kapıya canı sıkkın bir şekilde baktığını fark ediyorum.

Donnelly görmek istediği kişi değildi. Sırtarak gülüyorum.

"Kapa çeneni," diyor birasını yudumlarken. "Az önce Jack'e ağlayan surat emojiği göndermiyor muydun?"

Hâlâ sırtıyorum. "Bunu yanımdaki ağlak suratlı emoji söylüyor. Merak etme Redford, Koca geri dönecek. Tuvalette boğulmadı. Boktan nasıl yüzüleceğini biliyor."

Farrow başını sallıyor ama gülüyor. "Tanıdığım en zeki heriflerden birisin." Bunun için bir esprim var ama yüz hatları bir anda ciddileşiyor ve bana şöyle diyor: "Ona neredeyse *kızgınım*. Sana oynattığı akıl oyunlarından çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum," diye savunuyorum. "Bu *Jack*. Ne zaman birine karşı acımasız oldu ki?"

Farrow birkaç kez başını sallar.

Ben de başımı sallayarak, benim onu nasıl koruyorsam onun da beni öyle koruduğunu anlıyorum. Farrow ve ben derinlere inmek için yabani otların arasına dalmak zorunda değiliz. Birkaç kelimeyle o noktaya ulaşıyoruz ve ikimiz de biralarımızı içip sıcak yaz güneşinde yıkanıyoruz.

Kaza yaptığımda yanımda olacak iyi arkadaşlarım olduğu için mutluyum. Güvenlikteki işimin yanı sıra, şu anda sahip olduğum tek şey bu.

Sayısız kez okuduğum kitaplarım arasında karar veriyorum: John Steinbeck'in *Gazap Üzümleri* ve Laura Esquivel'in *Çikolata İçin Su Gibi kitapları*. Birincisini seçerek kulağı küpeli yeri buluyorum ve Farrow'la müşterilerimiz hakkında konuşmadan önce fazla uzaklaşmıyorum.

Maximoff ve Charlie geçen hafta göl evinde nasıl da yumruk yumruğa *arkadaş* gibi görünüyorlardı. İskelede oturup bir saat kadar konuştular. SFO'daki hepimiz ne olduğu hakkında teori ürettik:

"Din," diye tahmin etti

Banks. "Spor," dedi

Thatcher.

Akara başını salladı. "Spor."

"Dingle-berries," dedi Donnelly.

Herkes güldü.

"Platon, muhtemelen," diye atıldı

Farrow. "Aynı şekilde, Konfüçyüs'ü

de ekleyin," dedim. "Konfüçyüs

kim?" Quinn sordu.

Küçük kardeşim. *Üniversiteye gitmeliydi.* Bunu söylememek için dilimi ısırardım çünkü *bu* kesinlikle bir Oliveira İç Savaşı'nı ateşleyebilirdi.

Çatıdaki havuzda Farrow'a "Birbirlerinin yüzüne baktıkları tur otobüsü günlerini hatırlıyor musun?" diyorum. *Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.* Bir yıldan fazla oldu.

"Charlie'nin Maximoff'un yüzüne vurmasını kastediyorsanız, evet, bunu hatırlıyorum."

Bu tamamen revizyonist bir tarih değil.

Charlie'yi her zaman savunmuyorum - bilerek kışkırtıyor, özellikle de Farrow'un kocası beni ve arkadaşımı zor durumda bırakıyor. Ama o zamanlar Maximoff'un kısa sigortasının yardımcı olmadığını biliyorum. Charlie'nin koruması olmak onun bakış açısını çoğu kişinin görebileceğinden daha iyi görmemi sağlıyor.

Maximoff elinde bir voleybol topu ve belinde altı aylık bebeğiyle içeri girdiğinde, "Kocadan bahsetmişken," diyorum. Ripley babasının kollarında mutlu bir gülümsemeye sahip, güneş şapkası açık İrlanda tenini gölgeliyor. Hepimiz geçen hafta göl evinde Ripley'in evlat edinilmesini kutladık ve Hales, Meadows ve Cobalt ebeveynlerinin aynı anda bu kadar çok ağladığını hiç görmemiştim.

Neşe, uğruna yaşadığım bir duygu ve neşeli kırım da

ağladı. Farrow daha geniş gülümsüyor. "Beni özledin

mi, kurt izci?"

"Kim?" Maximoff şaşkınlık numarası yaparak voleybol topunu Sulli'ye fırlatır, sonra da bebekle birlikte havuza girer. Pazusundaki dövme tam olarak görünüyor. *Farrow'un adı.* Farrow'un adını koluna dövme yaptırmış. Gördüğümde neredeyse inanamıyordum. Ama sonra tekrar, evet inanabilirim. En iyi arkadaşıma gerçekten aşık.

"Hey, Hale," diye araya giriyorum onlar beş dakikalık flört hakaretlerine başlamadan önce. "Charlie sana hayatı hakkında bir belgesel çekilmesini istemesinin nedenini söyledi mi?" Artık biri diğerini itmeden su

birikintilerinin etrafında sohbet ettiklerine göre, belki de müvekkilim

kuzenine bir ipucu vermiş olabilir. "Söylediğin şey dışında - Charlie'nin

Oslie söylentisini ortadan kaldırmak için Jack'le sana nasıl tuzak kurduğu

dışında - hayır," diyor Maximoff, Ripley suyu tokatlarken

coşkuyla.

Maximoff'a "tuzaktan" bahsettiğimde, Charlie'nin bana "*yalnızım*" dediği kısmı atladığımdan emin oldum.

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor Maximoff, "bence bundan daha fazlası var. Kuzenimi tanırım ve bu devasa girişim -kim bilir ne kadar süre boyunca her gün filme alınmak- sadece bir dedikoduyu bastırmak için yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

"Oui," diyor Jane Cobalt, kardeşinden bahsettiğimizi duyduğundan beri daha yakın yüzüyor. Kedi gözü güneş gözlükleri mavi gözlerini kapatıyor ve pastel mor tankininin kayışlarını ayarlıyor. "Charlie'nin başka amaçları olduğu kesin."

"Charlie'nin koruması olarak bu değerlendirmeye katılıyorum," diyorum biramı yudumlarken.

Farrow kararsız bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu programı kendi *The Bachelor* versiyonuna dönüştürmek için 5D satranç oynuyor olabilir."

Jane, "Bu onun en sevdiği program," diye düşünüyor.

Charlie çelişkiler yumağı. Yaptığı hamleler ne olursa olsun, söylediği gibi olacak: bencil ve özverili. Onuncu dereceden oksimoronlar.

Telefonum çalıyor ve nabzım çok fazla heyecandan titriyor. Telefonumu aldım.

"Da-da," diye kıkırdıyor Ripley, yüzünü korumak için mürekkepli elini kullanarak peek-a-boo oynayan Farrow'a doğru yüzmeye çalışıyor. Maximoff oğullarını gevşekçe kucağında tutuyor ama bebek şimdiden çok iyi yüzebiliyor.

Metni okudum.

K. Yarın sabah 8'de görüşürüz. - Highland

Curt.

Sadede gel. İltifat ya da ego yükseltme yok. Kesinlikle Jack *değil*. Ama arkadaşının ya da küçük kardeşinin onun adına bana mesaj attığını düşünecek kadar aptal değilim. Sadece aynı soğuk tonda cevap veriyor.

Kasvetli bir iniltiyi bastırıyorum.

Estou morrendo de saudade.

"Limuzini *yeniden döşüyor*, Moffy," diyor Jane, daha sessiz ama duyulabilir bir sesle. "İç döşemeyi daha geçen yıl değiştirdi. Sana söylüyorum, babam Thatcher'la arka koltukta seks yaptığımızı biliyor."

Kobalt draması Cool Ranch Dorito gibi. Beni içten içe mutlu ediyor ve şu anda her şeyi memnuniyetle kabul ederim. Özellikle de başrolüm Thatcher'ı,

müstakbel kayınpederinin limuzininde nişanlısını beceriyor. Bak, Connor Cobalt'ın tepkisini görmek için iyi para verirdim.

"Baban bunu bilemez Janie," diye karşı çıkıyor Maximoff. "Orada değildi ve hiçbirimiz bir şey söyleyemedik."

"Selam çocuklar," diye sesleniyor Sulli, zararsız bir dramayı bölerek. "Hepiniz oynamak ister misiniz?"

Ben oturuyorum.

Bugün "takım sporları" ruhunu hissetmiyorum.

Quinn, Luna ve Maximoff, Akara, Sulli ve Banks'e karşı mücadele ederken ben de kitabımı açıyorum. Donnelly ile bahse giriyorum ve Sulli'nin takımına yirmi koyuyorum.

Müzik pompaları, bir "SFO" çalma listesi. Hepimiz şarkılar ekledik ve şu anda Farrow'un yüzünü buruşturmasına neden olan Cher'in "Believe" şarkısı çalıyor.

Cher benim

eklentimdi.

Sırıtiyorum.

On dakika sonra başımı kaldırıp yavaşça bir sayfa çeviriyorum.

"Buldum," diye sesleniyor Sulli, rekabetçi çünkü voleybol topu 1.80'lik Banks'e doğru yükseliyor. Kız topu onun göğsüne çarptırırken o da topa vuruyor. "Ah, lanet olsun, özür dilerim."

"Sorun yok." Islak saçlarını geriye tarıyor. Gözleri Moretti'nin vücuduna kayar ve voleybol topu onların tarafına doğru yelken açar. *Zavallı* Sullivan Meadows bir şekilde Akara'nın karın kaslarına dirsek atıyor. Adam yere yığılır ve kadın bolca özür diler.

"Ben iyiyim Sul."

Beş dakika daha çöplük yangını izliyorum. Sulli sürekli Banks ve Akara'nın ıslak çıplak göğüslerine çarpıyor, bedenleri ve uzuvları sağa sola çarpıyor ve onlar çarptıkça Sulli daha da telaşlanıyor. Nefesi kısalmış gibi görünüyor ve bunun fiziksel aktiviteden kaynaklanmadığına bahse girerim.

"Bunu gördün mü?" Yanımdaki Farrow'a soruyorum; oğlu kucağında, gümüş yüzükleriyle oynuyor. Ama Farrow voleybol maçını izliyor olsa da, gözleri daha çok kocasına yapışmış durumda.

"Kim?"

Ben açıklıyorum, o başını sallıyor, "Beni ilgilendirmez."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, kardeşim." Beni de ilgilendirmez ama gözümün önünde ve görüyorum. O yüzden patlamış mısırı bana ver.

Takımının maçı 4'e 21 kaybetmesinin ardından Sulli'nin su damlatarak havuzdan çıkışını izliyoruz. Izgara yemek tabağına doğru koşuyor.

Akara ve Banks hala havuzda.

Donnelly bir şezlongdan bana bir ça ça hareketi yapıyor. Hamburger yiyordu.

İddiayı kaybettiğim için üzgün bir şekilde *Gazap Üzümleri'ne* dönmek üzereydim ki Akara telefonuna uzanıp "Hey millet, Jack'i öğle yemeğine davet etsem sorun olur mu?" diye sordu.

Katılışıyorum.

Kitsuwon. Şu anda bana bunu yapamaz. Jack'le olan arkadaşlığı beni öldürecek. Jack'in kasıla kasıla içeri girdiğini ve herkese "*Güzel insanlar*" derken o yüz watt'lık gülümsemesini hayal ediyorum ve yapamıyorum.

Bugün olmaz.

Şimdi olmaz. Yarın sınırlar koyarken olmaz.

"Jack'i seviyoruz; tabii ki onu davet edebilirsiniz," diyor Jane, Thatcher'ın kucağının karşısındaki sandalyeye otururken.

Başım dönüyor ve bir elimi ağzımdan aşağı kaydırıyorum.

Farrow ve Donnelly'nin gözlerini üzerimden ayırmadıklarını hissediyorum.

Hadi, Oliveira. Konuşmaya çalışıyorum ama nefesim göğsümde sıkışıyor. "Hayır," diyor Donnelly soğukkanlılıkla. "Yeterince yiyecek yok." Kardeşim kaşlarını çatarak, "Burada bol miktarda var," diye ekliyor.

Farrow ağzını açıyor, başka bir bahane uydurmak üzere ama ben ses tellerimi buluyorum. Yüksek sesle herkese "Highland'i şu anda görmemeyi tercih ederim" diyorum.

Ripley'nin babasının kollarında mırıldanması ve müzik hoparlörlerinden DUDA BEAT, Mateus Carrilho ve Jaloo'nun "Chega" şarkısının yükselmesi dışında çatı katı sessizleşiyor. Eklediğim şarkılardan bir diğeri.

"Bir şey mi oldu?" Akara gerçekten endişeli bir şekilde soruyor.

Kitsuwon'u patronum olarak kesinlikle seviyorum. Akara için dağları yerinden oynatırım.

Benim kıcımlı önemser ve benim kıcımlı için kendini ateşe atar, ben de onun için bunu yaparım. Güvenlikte çalıştığım tüm erkekler böyle değildi.

Bir şey mi oldu?

Utanç ve güneş altında pişiyorum. "Evet." Kendimi verandadan kaldırdım. "Bir hata yaptım ve heteroseksüel bir erkeği öpmek istedim."

Bu Moretti Kardeşler, artı *benim* küçük Kardeşim, ve Akara şaşkın ve şok olmuş bir şekilde bakıyorlardı.

Artık çok fazla insan reddedildiğini biliyor. Ama geri dönüş yok.

"Bakın, Jack'i davet edebilirsiniz," dedim herkese. "Benim için sakıncası yok ama önceden beni uyarın. Çünkü bunu yaparsanız ben giderim."

Akara hemen, "Onu davet etmek zorunda değiliz, Oscar," diyor. Bir kez başımı salladım.

O kadar derin duygular içindeyim ki, onlara tuvalete gideceğimi söylüyorum. Ama iki kitabımı aldım ve serinlemek için içeri girdim.

JACK HIGHLAND

Jesse telefonda, "Neden bir dolapta yaşadığını ANLAMİYORUM," diye yakınıyor, seçtiği kelimeler beni buz gibi yapıyor, sadece dairemin büyüklüğünden bahsediyor olsa bile. "Benim sörf tahtam seninkinin yanına zor sığıyor."

Asansörle otuz üç kat yukarı, çatı katına çıkıyorum. Fotoğraf makinem kalçamda asılı, kayışı göğsümde ve kendime *nefes almayı* hatırlatıyorum. Al, ver.

Dalgaya bin.

"Sörf tahtanı neden getirdiğini bilmiyorum Jess," diyorum küçük kardeşime. "Sen benim asistanımsın, ne zaman New Jersey'e bir buçuk saat araba sürüp sörf yapacak vaktin olacak?"

"PA işlerini yaptıktan sonra." Duraklıyor. "Biraz ara vereceğim *di ba?*" *Di ba doğru mu?*

Biraz ara vereceğim, değil mi?

Gülümsüyorum ve sessiz kalıyorum, onun terlemesine izin veriyorum.

"İş kanunları var, Kuya," diyor Jesse, sesi daha endişeli geliyor.

"Molalar alacaksın," diye gülümsüyorum ve telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum.

"Ama buraya tatil için gelmedin. Yardımına ihtiyacım var, unutma. Ve bunu özgeçmişine eklemelisin."

Ali ve Ambrose dünkü teklifime *hayır* dedikleri için, bir yabancıyı işe almak yerine, sırlarına güvendiğim birini işe almaya karar verdim.

Kardeşim.

Jesse dün gece uçakla geldi ve şimdi internet üzerinden yaz okulunu bitiriyor.

Telefonda, nefesinin altında mırıldanıyor ve asansör kapıları kayarak açılıyor. Çatı katının ön kapısına bakan boş özel fuayeye iniyorum.

"Ano?" Jesse'ye "*Ne?*" diye sordum.

"Annemin senin için neden endişelendiğini şimdi anlıyorum. Senin de onlar gibi çok uzun saatler çalışmanı istemiyor. Aslında bu yüzden buraya gelmeme izin verdi. Belki senin üzerinde iyi bir etkim olur, dedi."

Gülümsüyorum. "Annem öyle demedi." "İma etti."

Jesse'nin tembellik yapmasındansa benim çok çalışmamı daha anlayışla karşılıyor, muhtemelen bu yüzden Philly'ye gelmesine izin verdi. Fırsat için.

Bunu kaçıramam.

Telefonu indirip saate bakıyorum: Sabah 7:54. Oscar'la 8'de buluşmam gerekiyor. "Gitmem gerek," diyorum Jesse'ye. Erken gelmiş olmama rağmen kendimi geç kalmış hissediyorum. "Kendini evinde hisset. Kiler dolu-oh ve komşularım WiFi'ımı ele geçirip interneti yavaşlatıyorlardı, bu yüzden son gelişinden beri şifreyi değiştirmek zorunda kaldım. Yeni şifre *LeChatRouge0502*."

"Nasıl heceleniyor?"

Le chat rouge'u heceleyip büyük harfle yazmayı tarif ediyorum.

"Neden 0502? Şifrelerde genelde 1118'i kullanmaz mısın?" 11/18 benim doğum günüm. 18 Kasımth.

2 Mayısnd Oscar'ın doğum günüdür.

Ve şifreyi oluştururken aklımda Paris ve Oscar olması dışında bir şey düşünmedim. Önemli bir şey gibi görünmüyordu.

Ama Jesse'nin sorusunu duyunca yan yatmış gibi hissediyorum. Dengemi sağlamaya çalışır gibi telefonumu sol kulağıma götürerek ona "Bugün Charlie'nin korumasının doğum günü. Çekimler sırasında onunla tanışacaksın."

"Güzel." Sesi şifreyi yazıyormuş gibi dalgın geliyor. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Kamera yeteneklerimi sergileyeceğim, ağabeyimle takılacağım, Charlie Cobalt nereye uçarsa oraya gideceğim. Harika bir yaz olacak."

Gülümsüyorum, hızla kaybolan bir gülümseme.

Bu yaz benim için bir duygular ve kaçırılmış fırsatlar kasırgası oldu. Zaten zorlu geçti ama Jesse'nin kullandığı olumlu anlamda değil.

Asansör arkamdayken boş fuayede Jesse'ye bu kadar hızlı uçuğu için tekrar teşekkür ediyorum ve vedalaşıyoruz.

"Sonra konuşuruz, Kuya."

Telefonu kapattık ve ben çatı katının kapısına bir yumruk indirdim.

İki saniye sonra kapı 1.80'lik esmer bir kadına doğru açılır. Sulli kuleler gibi yükseliyor, pazuları kesilmiş ve bikinisinin içinde karın kasları görünüyor, elinde havlusu var. Superheroes & Scones'da birlikte oturup onun ilk prodüksiyon toplantısını yapmamızın üzerinden çok zaman geçmemiş gibi. Bu aslında *bizim* de birbirimizle *ilk tanışmamızdı*.

Sullivan Meadows hakkında bir sır: 13 yaşındayken bir yüzme koçu ona bikini bölgesini daha iyi tıraş etmesi gerektiğini söylemiş. Bu, her şeyini anlattığı koruyucu babasına söylemekten korktuğu tek şeydi.

"Selam Jack." Omzunun arkasını işaret ediyor. "Oscar kütüphanede." Gerginim. *Onun için burada olduğumu biliyor mu?*

Şaşkınlığımı gören Sulli kaşlarını çatıyor. "Onunla bir görüşmen var, değil mi? Siktir, yanlış mı anladım?"

"Hayır, hayır." Kafamdaki düşünceleri silkeledim. *Ben bir aptalım.* "Evet, bu doğru. Bu yüzden buradayım." Geniş bir gülümsemeyle toparlanıyorum. "Hız tırmanışını duydum. Birinci olmuşsun. Tebrikler."

"Teşekkürler." Bir eliyle saçını topuz yapıyor. "Eğlenceli bir etkinlikti. Ama sanırım bu bir süre için son hızlı tırmanışım olacak, oh *cumfuck-*"

Pofuduk bir köpek ve patiska bir kedi bize doğru koşuşturuyor. Kapıdan içeri süzülüyorum ve hayvanlar kayarak dururken kapıyı arkamdan hızla kapatıyorum.

Sulli eğilip köpeğin kulaklarının arkasını ovarken patiska kedi zıplayarak uzaklaşıyor. "Orion, sen daha iyi bilirsin," diyor Sulli ve sonra bana "Luna köpeğinin yıldız insanlarıyla iletişim kurmaya çalıştığını ve bu yüzden ayrılmaya çalıştığını söylüyor," diyor.

Gülüyorum. "Evet, Carpenter'ın bahanesi ne?" "O küçük bir bok karıştırıcı." Sulli gülümsüyor.

Ayağa kalktığında, "Neden artık hız tırmanışı yok?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse sıkıcı olmaya başladı. Kazanmak için yola çıktığım şeyi çoktan kazandım. Geriye pek bir şey kalmamış gibi hissediyorum."

Sözlerini düşünürken gülümsemem zayıflıyor.

Hedeflerimin zirvesine ulaşmanın gerçekten *nasıl bir his olduğuna dair* hiçbir fikrim yok. Yaklaştım ama hâlâ tırmanıyorum. Son birkaç yıldır Sulli ile konuşurken, oraya vardığınızda ne kadar boş hissettiğinizi şimdi anlıyorum.

Nasıl kayboldu?

Doldurulamaz bir boşluğu doldurmak için yeni hedefler eklemeye devam ediyor.

Bu beni çok korkutuyor. Çünkü hayatımı o rekabetçi kulvarda yaşadım ve Sulli belgesel dizisine katıldığından beri, geleceği yansıtan bir aynaya bakmak gibiydi. *Olabileceğin şey bu.* Ve yirmi bir yaşındaki bir Olimpiyatçının hayatının *benim* korktuğum geleceğim olması ne kadar garip.

Nihayetinde, tüm ünlülerin mutluluğuna yatırım yapıyorum. Çünkü onları önemsiyorum. Ama benim için Sulli'nin mutluluğu farklı.

Belki o iyi çıkarsa, bu benim için iyi şeylerin olacağının işaretidir. Bizim gibi insanların kaderi her zaman özlem duymak, aramak ve istemek değildir. Başarabiliriz ve bu yeterli olabilir.

Bu kelimeleri düşünmek bile göğsümde garip bir ağırlık yaratıyor. Sanki bir yerlerde bir yalan olduğunu biliyormuşum gibi.

"Hız tırmanışını bitirdiysen, sırada ne var?" Ona soruyorum.

"Birkaç şey düşünüyorum... Hey, bu hafta bir ara boş olursan yüzmeye gelebilirsin."

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Kesinlikle. Bir Olimpiyat sporcusuna karşı yüzme şansını asla geri çevirmem."

"I-" Sulli cevap vermeye başlarken Orion ona havlar. "Tamam, anneni bulacağım. Otur, *otur.*" Kıçını yere koyuyor, kuyruğunu ileri geri sallıyor. Merdivenlere doğru başını sallıyor. "Kütüphanenin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Toplantı. Oyalandığımı fark ediyorum ve göğsüm düğümleniyor. "Evet." Bunun kötü biteceğini zaten biliyorum.

Çünkü Oscar'ın kıyafetlerini yanımda getirmedim.

Onları neden bilerek evimde bıraktığımdan emin değilim. Hala kafamda bunu çözmeye çalışıyorum.

Ve bunu çözmek için yaklaşık yirmi saniyem var. Harika, dostum.

İşte başlıyoruz.

Kütüphaneye doğru giderken, Jane & Thatcher'ın kedilerinden ikisi daha ayak bileklerime doğru atılıyor. Bacaklarımın arasında sekiz çiziyorlar ve ben takılmamaya çalışıyorum. Kapıya ulaşır ulaşmaz -bunun benim için büyük bir mesele olduğunu biliyorlar- hızla uzaklaşıyorlar.

Giriyorum.

Maun tabandan tavana kitap rafları, Oxford gibi görkemli, eski üniversite kütüphanelerini anımsatan duvarları sıralıyor. Pelüş sandalyeler uzun ahşap bir okuma masasının içine itilmiş. Yeşil vitray lambalar yüzeyde duruyor ve Oscar Oliveira da öyle.

Yale tişörtünü spor şortuyla sıyırmış, saçları sabahın 7'sini barfiks ve kol kıvrırma hareketleri yaparak geçirmiş gibi nemli. *Ona katılırdım.* Beni sık sık spor yapmaya davet ettiğinden değil ama belki...

Ne sanıyordun, dostum?

Arkadaş olduğunuzu mu?

Hayır.

Bu kadar değil ve özellikle de onun güzel yüz hatlarını, içimdeki çiğ, evcilleşmemiş arzuyu körükleyen erkekliğini okşarken birçok yönden kaynıyorum.

Oscar hücrelerinden başını kaldırıyor ve gözleri beni tepeden tırnağa hızla tarıyor. Kaşları çatıldı. "Bir şey mi unuttun, Long Beach?"

Kıyafetleri.

Bakışlarımı kaçırmadan kilitliyorum. "Konuşmak istediğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum sorusunu geçiştirerek.

Kapıya doğru başını sallıyor. "Kapat şunu." Avucumla iterek kapattım.

Oscar hücreyi yanına koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Paris hakkında konuşmamız gerek," diyor açıkça.

Hangi kısmını sormak istiyorum? Uçakta -onunla ilgili bir seks rüyasından uyandıktan sonra ereksiyonumu gördüğü zaman mı? Müzede benim önümde ona asıldığı zamanı mı? Ya da Charlie'nin herkesin içinde iç çamaşırına kadar soyunduğu zaman mı?

Sormak yerine başımı sallayıp basit bir "Tabii." diyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Charlie'nin bize tuzak kurmak istemesi seni hiç endişelendirmiyor mu?"

İşte bu.

Arkama yaslanıyorum, kürek kemiklerimi kapıya dayıyorum ve kollarımı gevşekçe bağlıyorum. *Bizim hakkımızda* konuşacağımızı umuyordum ama şimdi burada olduğu için kendimi daha dengesiz hissediyorum. Sinirlerim vücudumu alev alev yakıyor. Bu duyguyla mücadele etmenin tek yolu soğukkanlı davranmak. Sakin. Kumsalda denize girmeye hazırmışım gibi sakin.

Çenem soldan sağa hareket ediyor. "Pek sayılmaz."

Parmaklarını hayal kırıklığı içinde burnunun kenarına dikeyyor. "Tabii ki yapmazsın," diyor huysuzca. "*Bu* seni gerçekten etkilemiyor, değil mi?"

Kaskatı kesildim. "Bu da ne demek şimdi?" Oscar'la romantik bir ilişki kurma ihtimali beni çok etkiliyor. Son *iki* haftadır neredeyse hiç uyumadım! Sürekli onu düşünüyorum.

Onu düşünmeden *duramıyorum*.

Bana bir el sallıyor. "Senin için hiçbir şey değişmiyor kardeşim," diyor öfkeyle. "Sen sadece benim beni reddeden adamla kurduğum bu boktan trene mutlu bir şekilde biniyorsun. Bu da ne demek oluyor?"

Göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor. Baskı artıyor. "Sence şu anda mutlu muyum?"

"Tam olarak üzgün değilsin," diye karşı çıkıyor.

"Üzgün değilim," diye itiraf ediyorum. "Tamam, değilim. Ama ben..." Dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor.

"Bu şov için her şeyi yapmaya hazırım," diyor Oscars, düşüncemi bitirdiğini düşünerek.

"Hayır... evet..." Kendi kafamın içinde kaybolmuş hissediyorum. Elimi kaldırıyorum. "Bir saniyeliğine geri sarabilir miyiz?"

Oscar masadan atlar. "Bak, sen iyi bir adamsın Highland. Senin amaçların için kendimi rahatsız edici bir duruma sokmaya hazırım ama artık senin flörtüne -ya da adına ne dersen de- alet olmayacağımı bilmeni istiyorum." Yaslandığım kapıya yaklaşırken güçlü adımlarla yürüyor. "Bu aramızda tamamen profesyonel bir mesele." Benden birkaç santim uzakta durdu. "Ve lanet olası kıyafetlerimi geri istiyorum."

Kalbim göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyor. Kütüphaneyi ateşe vermiş gibi bir yanma beni yutuyor. Çenesi. Geriliyor. Sıkışıyor. Keskin açısını avucumda hissetmek için can atıyorum.

Onunla hiç düşünmediğim ya da *düşünemeyeceğim* kadar çok şey arzuluyorum. "Taşınacak mısınız?" diye homurdanıyor.

Saçlarımın arasından geçen parmaklarım dışında hareket etmiyorum. Ve elim başımın üzerinde sabit duruyor.

"*Jack*." Gözleri kızarıyor, neden olduğum duygu ve hayal kırıklığıyla neredeyse cam gibi oluyor. Etrafımdan dolanıp kapı koluna uzanmaya çalışıyor.

Kenara çekilip onu engelliyorum ve Oscar durup başını sallıyor, benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor. "*Jack*. Ne dediğimi duydun mu? *Bunu* daha fazla yapamam.

."

"Dur!" İki elim başımın üzerinde.

"Duramıyorum!" Sesi acı dolu. "Dışarı çıkmam lazım!"

"Senden hoşlanıyorum!" İçimden, kalbimden bağıriyorum. "Senden hoşlanıyorum, Oscar!" Onu itmişim gibi geri çekildi.

Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum ama kapıdan ileriye doğru itiyorum. "Haklısın, bu düzen beni üzmüyor. Çünkü *senden hoşlanıyorum*." Yakın zamana kadar hiç ulaşamadığım varlığımın özünden konuşuyorum. Ta ki yirmi yedi yaşına ve ona aşık olana kadar. Belki de daha uzun zamandır aşkıttım. Her şeyi bir araya getiremiyordum.

Başını yavaşça sallıyor.

Bir adım daha atıyorum. "Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki sahip olduklarımızı kaybetme fikri beni hasta ediyor. Muhtemelen hayatımın *en büyük* fırsatına kapıyı kapatmak istemiyorum ve o fırsat tam burada, yani sende."

Aşık olmayı, aşık olmayı, *aşkı bulmayı* hiçbir zaman peşinden koşmam gereken yüksek bir fırsat olarak görmedim. Ama sanırım kovalamaya değer birini hiç bulamadım.

Kollarımı uzatıyorum ve sertçe yanlarıma bırakıyorum. Kütüphanenin etrafında maraton koşuyormuşum gibi nefes alıyorum.

Ve Oscar neredeyse hiç nefes almıyor. "Heteroseksüel olduğunu söylemiştin."

"Bunu söyledim," diye nefes alıp veriyorum. "Ama gerçekten bilmiyorum.... senden çok ama *çok* etkilenmekten başka ne olduğumu bilmiyorum." Gözlerim acıyan bir duyguyla doluyor. "Hissettiklerimizle savaşamam ya da onları değiştiremem." "Her zaman seni düşünüyorum, seni öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Seni öpmeyi *hayal* ettim, hatta daha da ötesini."

Vücudum alev alıyor ama yerimde duruyorum. Böylece ciddi olduğumu ve onu oyalamadığımı anlıyor.

Kıçı okuma masasına çarpana kadar geriye doğru yürümeye devam eder. Kenarına yaslanıp sıkı bir tutuşla yanları kavırıyor. Gözleri yere dikilir.

Ağırlığımı değiştiriyorum. *Tanrım, şu anda onun kafasının içinde olmak için neler vermezdim*. "Oscar, özür dilerim," diyorum ona, nefesim kesilerek. "Anacapri için üzgünüm-"

"Dur," diyor kabaca.

Neredeyse beni yumrukluyor.

Sonra da "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok" dedi. Bakışları benimkilere yöneldi.

Bir taş yutuyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama zayıf kalıyor. "Sana karşı adil davranmadım, dostum." Elimi önce başımda, sonra çenemde ileri geri gezdiriyorum. "Bunu daha önce açıklamamak benim hatam. Birçok kez sana kafamın karışık olduğunu söyleyebilirdim ama söylemedim."

Ağzını ovuşturuyor, sanki beni daha net görüyormuş gibi bana bakıyor. "Hayır, bana bunu borçlu değilsin Highland. Olayları kendi başına ve kendi zamanında çözmeye hakkın var."

Yavaşça başımı sallıyorum, daha çok kendi kendime. "Aslında hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum." Kahverengi gözlerine odaklanıyorum ve küçük, sıcak bir gülümsemeyle "Bana yardım etmek ister misin?" diye soruyorum.

"Sana yardım etmek...?"

Burada boğuluyorum. "Bu konuda konuşacak kimsem yok. Eşcinsel miyim, biseksüel miyim, panseksüel miyim, başka bir şey miyim ya da hiçbir şey miyim bilmiyorum ve etiketlerin üstüne bir de daha önce hiçbir erkekle fiziksel olarak yakınlaşmadım."

Oscar süreçleri. "Yardım edebilecek hiç arkadaşın yok mu?"

Başımı sallarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır. Senden başka güvenmek isteyeceğim kimse yok." Kendimi ona gülümsemeye başlarken buluyorum.

Gözleri dudaklarımda geziniyor, masayı kavrayışı gevşiyor. Sırıtmaya başlıyor ve dişlerinin arasına sıkışmış bir iniltiyle başını sallıyor. "Highland."

Sanırım daha güçlü bir konuşmaya ihtiyacı var, ben de devam ediyorum: "Benim arkadaşlarım sizinkiler gibi değil. Çimlerime sıcıp on yıl sonra buna gülebilecek bir arkadaşım yok. Kardeşlik kardeşlerim bile-"

"Bir öğrenci birliğindeydin," diye fark etti kocaman gözlerle.

"Evet. Penn'de dört yıl boyunca." Tepkisini inceledim. Kahretsin. Göğsüm çöktü. "Anladığım kadarıyla kardeşliklerden nefret ediyorsun."

"Daha önce hiç kardeşlik kankası olmamıştım..." Bana başını salladı. "Sözünü kestiğim için özür dilerim."

Ciğerlerim yanıyor, konuşuyorum. "Sadece hiçbir arkadaşlığımın derin olmadığını söylüyordum. Şimdikiler ben senin sırtını kaşırsam sen de benimkini kaşırsın şeklinde. İnsanlar beni arıyor çünkü ileride benden bir şey istiyorlar: bir yapımcıyla, bir yönetmenle bağlantı kurmak gibi. Ben sadece faydalı bir bağlantıyım ve yüzeysel arkadaşlıklar kurduğum için ben de suçluyum." Bir nefes alıyorum. "Ve sanırım Akara sahip olduğum birkaç

gerçek dostluktan biri, ama o zaman bile dokunmayacağımız konular var
çünkü o güvenlik, ben prodüksiyon."

Sulli.

O yasak bölge ve onu koruduğunu anlıyorum. "Ben güvenliğim," diye hatırlatıyor Oscar.

Etrafında bir sağa bir sola yalpalıyorum. "Bu konuda konuşmak istediğim tek kişi sensin, Oscar. Akara'ya nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Gerçeği mi söyleyeyim? Gözlerim dönene kadar bana sakso çekerken hayal ettiğim, uğruna dizlerimin üzerine çökeceğim ve bugün, yarın, haftalar sonra onu ağzıma almanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istediğim olağanüstü seksi bir adam olduğunu."

Oscar sözlerimle yer değiştiriyor. Elini bırakıyor, sanki bir semi saklıyormuş gibi kucağının üzerinde yayılıyor. Ama uyarılma konusunda o kadar kendinden emin ve rahat ki, bu benim sikimi harekete geçiriyor.

Başarılı bir atış.

"Gözler buraya." Oscar yüzünü işaret ediyor, ben de gülümseyerek rehberliği takip ediyorum. Saçlarının nemli parçaları kirpiklerine düşüyor ve onları geri itiyor. "Benden başka hiçbir erkekten etkilenmedin mi?"

Düşüncelere dalarak başımı sallıyorum. "Sanırım bir kadınla birlikte olmaya o kadar kararlıydım ki bir erkeğe ilgi duyabileceğimi düşünmedim bile. Ve sonra sen ortaya çıktın. Yani etkilendiğim ve bunu kabul ettiğim ilk erkek sen misin? Evet."

Bir ses çıkarıyor.

Nabzım çok hızlı atıyor. "Bu kötü mü?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece..." Masanın üzerindeki yıpranmış bir ciltli kitabı kenara itiyor. "Jack, tam anlamıyla ıslak bir rüya gibisin. Kaç tane orospu çocuğunun aşık olduğu heteroseksüel erkeğin senin bana söylediklerini söyleyebilmesini dilediğini biliyor musun?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum, gülümsüyorum. "Yani iyi mi?"

"Karmaşık bir durum," diye yeniden ifade ediyor. "Sen ve ben karmaşıkız. Hâlâ bazı şeyleri anlamaya çalışıyorsun ve bu adil. Ama incinmeni istemiyorum. Ben de incinmek istemiyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, kararlı bir şekilde. Yapabileceğimi düşünmek bile midemi bulandırmaya başladı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve sadece bunun nereye gideceğini görmek istiyorum."

Oscar masadan kalkıyor. "Sana yardım edeceğim." Gülümsemem aydınlanıyor ve açıklıyor: "Ben de senin yerindeydim. Kafa karıştırıcı ve üniversiteye kadar konuşacak kimsen yoktu. Keşke o insanlar daha önce olsaydı."

Başımı sallıyorum ve yaklaşıyorum. İlk başta ona dokunmayı planlıyorum, ama mesafeyi kapatır kapatmaz vazgeçiyorum ve telefonunun

yanındaki kalın, yıpranmış ciltli kitabı elime alıyorum.

Savaş ve Barış.

Yakınlığımız gerginlik yaratıyor. Kitabın sırtını inceliyorum ve bana "Bana sorular sorabilirsin ve eğer istersen ben de sana sorular sorabilirim" derken sesi daha boğuk çıkıyor.

Ona bir gülümseme gönderdim. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Sırtışının sınırları var. "Beni kışkırtma, Long Beach. Sana gelince bir çamaşır listem var."

O kadar yakın ki, teninin sıcaklığı benimkinden yayılıyor. Onun yüzünden ısı yayıyorum ve ne kadar çok adım atarsak Oscar'a doğru o kadar hızlı koşmak istiyorum. Benim için pek çok şey yeni olsa da o tecrübeli. *Bana gösterecek* ve Tanrım, *göstermesini* istiyorum. Sadece bu düşünce bile şok dalgaları yaratıyor.

"Çamaşır listeni gözden geçirmek isterdim," diyorum Oscar'a. "Kendini baştan çıkarılmış say."

Sırtışlarımız eşleşti.

"Pekala," diyor. "Oraya gitmeden önce bir konuda anlaşmalıyız."

Kıçımın bir kısmını masaya dayıyorum ve fotoğraf makinemi tutuyorum. "Neymiş o?" "Birbirimizi becermemeliyiz." Tokmağı indiriyor. "Seks yok."

Seks.

Daha önce hiç görmediğim yeni bölgeleri keşfetmek için buradayım. Ben ve hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme takınıyorum.

Oscar'ı mı sikmek istiyordum yoksa Oscar'ın beni sikmesini mi? Bilginize: Fiziksel olarak bir sakin nereye gittiğini biliyorum, ama o mu üstte olacaktı... yoksa ben mi? Onunla keşif yapmak, gerçek eylem kadar cazip ve o *hayır* diyor.

"Neden?" Ona soruyorum, gözlerim masanın üzerindeki başka bir ciltli kitaba kayıyor.

Cesur Yeni Dünya. Acaba bu kitapları ben gelmeden önce mi çıkardı?

"Çünkü seks karmaşıktır ve bu zaten başka bir seviyede karmaşık. Sikişmemize gerek yok." Bu karar Grinch'in gelip bir sürü oyuncağı çalması gibi hissettirse bile kararlılığı çok *seksi*.

Ayrıca düşme ihtimaline karşı dirseklilik ve dizliklerini cırt cırtlı gibi hissediyorum. "Biliyorsun," diyorum nazıkçe, "seni öylece sikip atmayacağımı."

Yüzü sertleşiyor ve boğazı düğümlenerek şöyle diyor: "Bunu henüz bilmiyorum. Ve her yerde seks yapabilirim, Highland. Aradığım şey bu değil. Eğer bir şeyleri anlamak için birileriyle çıkman gerekiyorsa, o zaman sana

Grindr profili ya da seninle bir gey bara gitmek. Belki birkaç yıl sonra hâlâ bekâr olursam, o zaman gelip bana vurabilirsin."

Bu acıtıyor.

Olmamalı, çünkü şu anda inanılmaz derecede iyi davranıyor. Genelde, birinden hoşlandığımda, *seksi* asla elemedim. Gençliğimden ve bakireliğimden beri.

Ama tüm ilgimi çeken adamı zaten bulmuşken neden sahaya çıkayım ki?

Sadece onu istiyorum.

Oscar, test ettikten sonra sonucu beğenmezsem her şeyi çöpe atacağım bir deneydeki hipotez değil. Ama bunu yapabileceğimi düşünmesini anlayabiliyorum. O kullanılmak istemiyor, ben de onu sadece sert bir sikmiş gibi kullanmak istemiyorum.

"Seks yapmak zorunda değiliz," diye şartı kabul ediyorum ve bir duraksamayla ekliyorum, "Umarım bir süre sonra bana güvenebileceğini anlarsın."

Oscar elini tıraşsız çenesinin üzerinde gezdiriyor, bakışları vücudumda sıcak izler bırakıyor. "Başka şeylere de açık olabilirim."

Diğer şeyler. "El işlerinden mi bahsediyorsun? Oral seks mi?"

Cevap vermek üzereyken telefonu yanımda öfkeli bir vızılaltı çıkarıyor. Masadan kalkıyorum ve Oscar telefonu kapıp bir mesaja tıklarken gözlerim ona kayıyor.

"Charlie?" Ben soruyorum.

Başını salladı. "New York'a gidiyor ve bir Uber'e binmeden önce onu almam gerekiyor."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Şaşırarak söyledim.

"Bunu bazen yapar." Oscar birkaç kitap topladı. *Bunlar onun ciltli kitaplarıydı.* "Charlie tutarsız olmayı sever." Gözleri hâlâ vücuduma sarılı olan fotoğraf makineme takılıyor. "Geliyor musun?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Gelmek benim işim."

Bu imalı sözlerden etkilenerek burnunu kıvrıyor ve ardından kulağına bir iletişim kulaklığı takarak gülüyor. "Bu eğlenceli olacak. Sadece üzerime çok gelmemeye çalış, Long Beach. Hâlâ korumam gereken bir Cobalt var."

"Ne tesadüf, çekmem gereken bir Cobalt var." Kameramı kaldırdım.

Ağzını açıyor ama telefonu tekrar çalıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor mesaja, ciddiyet onu ele geçiriyor. "Gitmemiz gerek."

Hızla canlanıyorum ve onu çatı katından çıkıp asansöre kadar takip ediyorum. "Diğer şeyler" hakkındaki cevaplanmamış soru havada asılı duruyor.

Kötü zamanlama. İçimden bir ses Oscar'la benim manyetik olarak ona bağlanabileceğimizi söylüyor.

OSCAR OLIVEIRA

Fuayede asansörü bekliyoruz ve kendime gülebiliyorum.

Öncelikle, *Grindr*. *Jack'e* bir flört profili oluşturmayı teklif ettim ve hemen Jack Highland'in en çirkin fotoğraflarını yüklemem gerektiğini düşündüm, böylece kimse ona dokunmayacaktı. Ama dürüst olalım, bu adamın çekici olmayan bir fotoğrafı yok.

Ve heteroseksüel değil.

Cinselliğini sorguluyor.

Beni öpmeyi düşünüyormuş. Üflemeyi. Benim ona sakso çekmemi. *Benden hoşlanıyor.*

Vay anasını.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Yalan söylemeyeceğim, kendimi haklı hissediyorum. Jack'in üzerime geldiğini düşünerek aklımı kaçırıyordum ve bununla her yüzleştiğimde kapı yüzüme kapanıyordu. Başından beri haklı olduğumu bilmek güzel.

Beklerken bir elimle iki ciltli kitabımı kavırıyorum, diğer elimle de telsizimi spor şortumun kemerine yeniden takıyorum. Sol tarafımdan onu kontrol ediyorum.

Jack parmaklarını koyu, *koyu* kahverengi saçlarında gezdirip duruyor. Altı-dört boyunda ve yırtık pırtık, nefes nefese kalmış gibi nefes alıyor, sanki çoktan yerde sevişmişiz gibi.

Sakin ol, Oliveira.

Daha çok sırtıyorum.

Jack kıvrılan ağzımı görüyor. "Ne kaçırdım?"

"Sadece ne kadar heyecanlı olduğunu düşünüyordum." Telsizin sesini ayarlıyorum.

Gülümsemesi büyüyor, gözleri asansör bizi almak için geldiğinde dışarıdaki sayıların tik taklarına kayıyor. Hâlâ fuayede. Hâlâ hızla biriken bir coşku ve sıcaklık sürüsüyle oyalanıyor. Jack bana daha ateşli bir bakışla bakıyor. "Ne kadar heyecanlısın?"

"Ben sağlam bir 12'yim." Bakışlarını tutuyorum. "Sen?"

"Kaya gibi sert 12." Bu imalı cümleyi kurarken sığ bir nefes alıyor, sonra yer değiştiriyor ve boğazımda tahrik edici bir düğüm oluşuyor.

Seks yapmadan sadece zemin hazırladığım için kendime on beş altın madalya verebilirim. Yaşımı hissediyorum. Otuz iki. Benden daha genç olduğunu fark ediyorum ve ilk kez, daha önce hiç bulunmadığım bu sorumlu pozisyondayım. Belki de bu yüzden hep benden büyüklerle çıktım.

Asansör sonunda bize ulaştı. Vücut ısımla boğulan boş alana giriyoruz ve ben duvara yaslanıyorum. O da hemen yanımda duruyor ve asansör kapılarına bakıp yavaşça kapanmalarını izliyoruz.

Yoğun gerilim ve duyguların itirafı olsa bile, hiçbir şey olmasını beklemiyorum.

Jack bana bakıyor. Güzel çocukla gözlerimi kilitliyorum ve o da yerinden kalkarak aramızdaki mesafeyi kısaltıyor. Oksijen ciğerlerime hapsoldü.

Hiçbir şey olmayacak.

Jack bana bakıyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Bir ön kolunu çene çizgimin yanındaki asansör duvarına dayıyor. Göğsü, gergin bedenime karşı imrenen bir nefesle kalkıp iniyor.

Hiçbir şey...değil...

Dudaklarımız acı verecek kadar yakın, eğilirken dizi kasıklarına yaklaşıyor ve gözlerimiz birbirini o kadar hızlı inceliyor ki Highland'e yetişmekte zorlanıyorum.

Büyük bir şevkle beni takip ediyor. "Bana tekrar sor."

Hiçbir şey olmuyor mu?

Kahretsin, yanılmışım.

Kalp atışım hızlandı, bakışlarım onu tüketiyor, bunun gerçek olup olmadığını görüyorum.

Jack yaklaşıyor, gözlerinde tedirginlik parlıyor, sanki onu reddedecekmişim gibi. "Oscar..."

Ona dokunmakta tereddüt ediyorum, kaslarım yanıyor. "Benimle taşak geçme-" "Geçmiyorum," diye boğuluyor. "*Etmiyorum.*" Dokunmuyoruz, ama sanki

Zaten birbirimize sımsıkı sarılmış durumdayız. "*Söz veriyorum.*"

Alnımız neredeyse birbirine değiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve boğuk bir nefesle, "Öpebilir miyim-" diye fısıldıyorum.

Ağzı benimkine bastırıyor, bu oluyor, bu oluyor, *bu* oluyor gerginliği boyunlarımızdaki, kollarımızdaki ve bedenlerimizdeki tendonları geriyor - ve her şey içimize işlediğinde, tamamen birbirimize kenetleniyoruz. Baş döndürücü bir arzuyla birbirimize çarpıyoruz, dudaklarımız birbirine çarpıyor ve aralanıyor.

Ciltli kitaplarımı düşürüyorum.

Ayaklarımızın dibinde takırdadıklarını zar zor duyarken, serbest kalan elim kafatasının arkasını kavırıyor ve Yale tişörtümü yumruklayıp yüzümün sert kenarına pençelerini geçiriyor. Dudaklarım kilitli, merakını hissediyorum. Çenemin sertliğini okşayan elini. Belini leğen kemiğime dayıyor. Ereksiyonunun dış hatları sert uzunluğuma sürtünüyor. Tamamen giyinik, beni hissedebiliyor.

Onu ve daha fazlasını arzularken aletin seğirmesini hissedebiliyorum. Cayır cayır yanıyorum ve dili benimkine karşı zahmetsiz bir beceriyle kayıyor ve beni ona erimiş çelikle kaynatıyor. *Sikeyim.*

Ona doğru ilerliyorum. Geri itiyor, beni hâlâ asansör duvarına hapsediyor. Nefesi ağzıma çarpıyor, belki de bir erkekle birlikte olmanın yeniliğinden bunalmış. Sanki hayatı boyunca bunun için açlık çekmiş ve bir seferde hepsini içmek istiyormuş gibi.

Otuz üç kat.

Asansör yere ulaşmadan önce otuz üç katı birlikte inmek zorundayız.

Eli boynumun etrafında kıvrılıyor, kaslarımı hissediyor. Bir inilti boğazımda düğümleniyor. *Vay anasını.* Jack'le öpüşmek bir karnaval aracına binip yüksek hızda dönmeye benziyor. Baş döndürücü, adrenalin yüklü.

Kaslarım esnedi, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve alaycı, şakacı bir öpücüğü derinleştirdim, sırtışıma ağzına, gülümsemesi benimkine karşı.

Kıçını sıkıyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında kabaca "*Siktir,*" diye inliyor, sendeleyerek aldığı nefesle alnını çenemin yanındaki duvara bastırıyor. Eli hâlâ çenemin üzerinde. Gözlerimiz açık ve başının döndüğünü ve dikkatinin bizimkine çekildiğini izliyorum.

Vücutlar. Göğüs göğüse, leğen kemiğinden leğen kemiğine itilmiş iki adamız ve onu avuçlamamak için her şeyimi harcıyorum. Onu elimde hissetmek için.

Ve sonra Jack elini kot pantolonuna sertçe dayanan uzunluğunun üzerinde ileri geri sürüklüyor. "Çok sertleştim dostum," diye nefes alıyor. "Bu beni öldürüyor." Bakışları ağzımın üzerinde kalıyor.

İsa.

Kanım bin derece daha çatlarken omzunun üzerinden aşağı doğru inen rakamlara bakıyorum. *Kat 3.* Bakışlarımı takip ediyor ve o da görüyor. Birbirimizden ayrılıyor. Tarif edilemez bir derecede aydınlandı.

Hala kızarmaya ayarlı ciltli kitapları alıyorum. Asansörün kapısına bakıyor, elleri başının üzerinde ve nefesi zor geliyor.

Rahatlamış görünüyor. Tek yaptığımız öpüşmek olsa bile, iyi bir sevişmenin tadını çıkarıyor gibi. *İlk hamleyi o yaptı.* En azından bu sefer. Buna neredeyse inanamıyorum. Ama yine de, kan hücrelerinin adı Karizma ve Güven olabilir, damarlarında yüzüyor olabilir.

Yanına yaklaştığımda Jack'in şakağında tek bir çil olduğunu fark ediyorum. Bu rastlantısallık onu daha da güzelleştiriyor. Onu güzelleştiriyor.

Bana şair diyebilirsin.

Muhtemelen D sınıfı, ama bu adamı öptükten sonra şair oldum.

Kitaplar elimde, Jack'in yanında duruyorum. Muhteşem bal-kahverengi gözleri benimkilerle birleşiyor ve sonra gülümsüyor, hala nefes alıyor.

Sırıyorum. "Sanırım iyi olup olmadığını sormama gerek yok, Highland."

Yumuşak bir kahkaha atarak ellerini başından indiriyor. "Ben iyiden de iyiyim. Bu..." Asansör numarasına göre ayarlıyor. *Zemin kat.*

Durağımız.

Söyleyeceklerini duymak istiyorum ama görevdeyim ve Charlie'yi korumak öncelikli olmalı. Asansörden çıkarken ona daha geniş bir sırtışla "Bu konuşma bitmedi," diyorum. "Sadece bir süreliğine buzda."

"Güzel, çünkü Charlie'yi görmeden önce serinlemem gerekiyor." Paketini düzeltiyor ve benimle birlikte park yerine doğru yürüyor.

Charlie. O küçük piç beni Highland'e bağladı ve bir şekilde işe yaradı.

Saat 4'e yaklaşırken Hell's Kitchen'daki stüdyo dairemin kilidini açıyorum. Ve bütün gün Charlie'nin gölgesinin peşinden koşmak zorunda kalırsan tam olarak böyle olur.

Hiç bitmeyen işe merhaba deyin. Uykusuz, aç orospu çocuklarının evi, bu yüzden yanıma *atıştırmalık almayı unutmuyorum*. Yoksa yanlışlıkla 20 kilo veririm.

Çok şikayet ediyorum ama seviyorum. Koruma olmak.

Hayatım güvenlikten önce bir anlam ifade etmiyordu ve onsuz da bir anlam ifade etmiyor.

Bugün her zamanki gibiydi, ama Jack'in yanında değil. Morgan Kütüphanesi'ne bir gezi olarak başlayan gün, NYPL'ye bir başka ziyaret, kan bağışı için hastaneye uğrama, The Purple Room'da içki ve akşam yemeği ve mesai sonrası özel bir bahçeye giriş için nakit para verme ile sona erdi.

Başı ve sonu arasında bir yerde, kanlı düğmeli gömleğini de asistanına bıraktık. Parker gömleği paketleyecek ve yarın eBay kazananına gönderecek.

Daha da garibi, eve yalnız gelmeyeceğim. Ya da tek gecelik bir ilişkiyle. Ya da kötü bir gecenin yüküyle.

Ama Jack ve benim ne olduğumuzu nasıl sınıflandıracadıımı bilmiyorum ve bir tanıma da ihtiyacım yok.

Benimle uğraşmadığı sürece.

Jack o kadar çekici ki, göğsümdeki kalbi bile bana satabilir ve ona güvenebileceğimi söylediğini biliyorum ama ben bir korumayım. Tedbirli olmak ikinci doğam.

Ve şu anda, aslında bir yük taşıyorum. Siyah bir kamera çantası şeklinde. "Bunun içinde ne var?" diye sordum. "Küçük bir çocuk mu?"

En az 45 pound ağırlığında. Taşıyamayadıım bir şey değil ama görevdeyken onun için bir şey taşıyamam. Tüm ekipmanını kendisi taşımak zorunda ve açıkçası Highland için endişeleniyorum. Hazırlık bitti; ilk kez bütün gün Charlie'yi çekmeye *çalıştı*. Ve egosunu çok fazla *zedelemek* için, pek de iyi gitmedi.

Jack dairenin kapısını kapattı ve esnedi, "Küçük çocuk yok. Sadece bir bom kiti, aydınlatma kiti, piller, kelepçeler, hızlı serbest bırakmalar, bir gimbal ve kaydırıcı..." Omzundan çıkardığı mavi sırt çantasını okşuyor. "Bunda üç lens ve iki kamera var." "İki kişilik bir ekiple daha kolay oladıına güveniyorum" derken gözünün kenarını yorgunca ovuşturmasını izliyorum.

"Kardeşinle mi demek istiyorsun?" Jesse'nin Philly'de olduğunu söyledi.

Jack başını sallıyor. "Konu sürekli yer değiştirdiğinde tek başına nişancı olmak daha zor." Tekrar esniyor. "Şu hızlı serbest bırakma plakasını tamir etmem gerekiyor. Vidası bir düzine kez gevşedi ve sürekli çekimi durdurup yeniden sıkamak zorunda kaldım."

Fotoğraf makinesi çantasını bir bar taburesine yerleştirirken endişelerim onun üzerinde.

Yıllardır *We Are Calloway* ekibi işlerini yaparken etraflarındaydım ama bunun ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Ekipman arızaları, doğru aksesuarlara sahip olmamak, ses sorunları, ışık sorunları, hepsi sanat yapmaya çalışırken.

Batan duruşunu inceliyorum. "Ağırlığı azaltmak için fazladan bir lens ya da başka bir şey bırakmanın bir yolu var mı?"

Başını sallıyor, elini birkaç kez yüzüne sürüyor. Yorgunluk kol ve bacaklarını sürüklüyor. Altı-dört yaşında ve kambur. O "en iyi ilk ve son izlenimi bırakan" adam. O kambur değil.

Yüce İsa. "Onun hızına ayak uyduramazsan filme çekecek bir konun olmayacak Highland. Mor Oda'dan sonra seni neredeyse toz içinde bırakıyordum ve sen o kadar da yavaş değilsin."

Gülümsemesi yorgunlukla savaşmaya çalışıyor. "İltifatınız için teşekkür ederim. El kitabımdan bir sayfa mı alıyorsun?"

"Hayır," diyorum küçük bir sırtısla. "Hoşlandığım erkeklere her zaman iltifat ederim." Jack kıpırdanıyor, daha büyük bir esnmeden önce nefesi sığlaşıyor.

Hay sikeyim. Şimdi de esniyorum.

Bir kitaplığın üzerindeki loş ışıkları açıyorum ve lüks dairenin koyu renkli ahşabına sıcak bir parıltı yayılıyor.

Asansördeki öpücükten henüz bahsetmedik. Bir erkekle ilk öpüşmesi. Birlikte ilk öpücüğümüz. Charlie'nin bildiği kadarıyla biz hala ortak çalışanlarız. İkimiz de işimizde ciddiyiz, bu yüzden profesyonelce davranıyoruz.

İşim bitti ve sohbeti buzdan çıkarmak istiyorum. Ama belli ki tükenmiş.

"Ekipmanlarımı burada tutmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor Jack şaşkınlıkla ceplerini karıştırırken. "Toplanıp gitmek bana zaman kazandıracak."

Çünkü Charlie New York'ta yaşıyor. Ve ben de New York'tayım.

"Evet, sorun değil," diyorum ama hafif ses tonum ciddiyetle karışıyor. Tanrım, bayılacak gibi görünüyor.

Dirseğini mutfak barının kenarına dayayan Jack, arka cebini tekrar karıştırıyor. Sonunda bir araba anahtarı buldu.

Kaşlarımı çatıyorum. Hayatta olmaz. "Sen sürmüyorsun." Alnı kırış kırış. "Sadece birkaç saat."
"Sadece birkaç saat," diyorum. "Kardeşim, s a n k i i k i d a k i k a d ır yere yığılmaktan son anda kurtuldum."

Jack geniş bir gülümsemeyle bitkin bir şekilde gülüyor. "En iyi işlerimden bazılarını yerde yapıyorum."

Anında, onu yerde becerdiğimi hayal ediyorum.

Lanet olsun, yorgunken flört etmek suç olmalı. Birinin gelip Highland'ı dizginlemesi gerek. Ve ilk gönüllü ben olacağım.

Bu gece bu adamla ilgilenen tek kişi benim.

Yaklaşıyorum. "Kanepeye ne dersin? Burada yatabilirsin."

Tamamen dik durmaya çalışıyor. "Emin misin?"

"Bu gece Philly'ye gitmiyorsun ve iki saatlik Uber yolculuğu çok pahalı. O yüzden ya geceyi bende geçirirsin ya da seni eve bırakırım."

O kadar da pahalı olmadığına dair bir şeyler mırıldanıyor ama başını sallıyor. "Kalacağım." Anahtarlarını cebine koyuyor, gözlerinde bir gülümseme. "Hoşlandığın bütün erkekleri kanepeye mi yatırdın?"

"Gerçekten mi? Genellikle yatakta benimle birlikte olurlar."

Gülümsemesi kayboldu. "Öyle mi?" Çok fazla başını sallıyor, çok fazla ve kaslarını daralıyor. *Onu incitmek istememiştim*. Ama lanet olsun, yalan söyleyemem ve Jack'le seks yapmak için acele *etmek istemiyorum*.

Yatak tehlikeli bir bölge gibi görünüyor.

Ben de başımı sallıyorum. "Biliyorsun, ben kanepeyi alabilirim ve sen de-" "Kanepe mükemmel," diyor Jack, yine kamburunu çıkararak. Denerken yüzünü buruşturuyor.

Ben daha sormadan açıklıyor: "Sırtım çok gergin dostum. Bu sabah ekipmanlarla uğraşmadan önce esnemem gerekirdi."

Seçtiği kelimeler gözlerimi yaşırtıyor. Gözlerini düşürüyor.

Asansörde ereksiyonunun benimkine sürtünme hissini hatırlıyorum. "Ekipmanlarla sık sık ilgilenir misin?" Şaka yapıyorum.

Jack kırk wattlık *yorgun* bir gülümseme takınır. "Evet. Seninkini ne zaman halledebilirim?" Söylediği her kelimenin çift anlamını biliyor ve bu bana Farrow'un bekarlığa veda partisinde "üst" ve "alt" Jenga parçaları hakkında benimle şakalaştığı tüm zamanları düşündürüyor - o kadar da masum değildi.

"Düşmediğin zaman."

Kollarını arkasına doğru uzatıyor.

"Hâlâ gergin misin?"

"Mmmh, evet. Tam burada." Sırtının üst kısmına vuruyor. "Kırmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Kinesiyoloji okudum. Spor hekimliği. Aslında Farrow'la bu şekilde tanıştım. Bilim dalları örtüştüğü için Yale'de birlikte bazı dersler aldık."

Jack ona yardım etmemi hemen kabul etti ve ben de ona dönmesini söyledim. Sırtı bana dönük, yüzü mutfığa dönük ve ben onun orantısız duruşunun arkasına geliyorum. "Dik dur. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştur," diye talimat verdim.

Onları geçiyor.

Birinin sırtını sıvazlamanın samimi bir ilişki olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama göğsümü kürek kemiklerine bastırduğimde, çenem alaycı bir şekilde çenesine yaklaştığında, nefesimin tenini nasıl ısıttığını ve kalplerimizin atışını nasıl duyup *hissettiğimi çok iyi anlıyorum*. Ağır, gürültülü.

Gururlu.

Gülüşi beni mahvedecek. *Kanka*. Bunu tekrarlamak sikimi düşündüğüm gibi yumuşatmıyor, bu yüzden bu noktada onunla ilgili hiçbir şeyin yumuşatacağından şüpheliyim.

Kollarımı Jack'in etrafına sarıyorum, her bir pazusunu tutuyorum. Sanki onu arkadan kucaklıyormuşum gibi. "Nefes al," diyorum ona.

Nefes alıyor.

"Ve dışarı." Nefes verirken onu kavrayarak arkama yaslanıyorum. Çatlama sesi geliyor, ardından rahatlama iç çekişi.

Kendimi geri çektiğimde kolum pazusuna çarpıyor ve bakışları kaslı vücudumu baştan aşağı süzüyor.

Göğsüm yükseliyor, kanım kaynıyor. Jack'e doğru olan çekime direndiğimi hissedebiliyorum. Bunun sonunun nereye varacağından korkuyorum.

Her yerinde kısa süreli bir kaçamak yazıyor.

Normalde umurumda bile olmazdı. Ama kendim için daha fazlasını istedim.

Çekici küresinden ayrıldım ve deri koltuk minderlerini fırlatmaya başladım.

Jack beni durdurdu. "Çekyatı çıkarma. Üzerinde uyuyabilirim."

Tereddüt ediyorum çünkü belli ki kas ağrıları var. Ama yine esniyor, tam bir tartışma yapamayacak kadar yorgun.

Güzel.

Onları tekrar kanepeye fırlatıyorum ve Jack bir iç çekişle kambur bir şekilde oturuyor. "Burası sıkışıp kalmak için iyi bir yer sanırım."

"Tahmin ettin mi?" Ona bir bakış attım. "Lisede Geometri'den mi kaldın Long Beach? Senin evin benimkinin *yarısı kadar*."

"Mmmhmm, doğru." Göz kapakları ağırlaşır. Kapanıyorlar, sonra açılıyorlar. Sandığımdan daha da yorgun. Kanıt: Hâlâ Allbirds giyiyor. Jack'in paspastan sonra ayakkabılarını çıkarmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Kanepenin önünde diz çöküyorum. Parmaklarım spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyor.

Sol ayakkabısını çıkardığımda bana baktı.

Sağ bağcıkları çözerken gözleriyle buluşuyorum. "Tüm zaman boyunca Charlie'yi takip etmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz. Birkaç saatlik görüntü alıp geceyi sonlandırabilirsiniz."

"Her şeyin elimde olduğundan emin olmak istiyorum," diye yumuşak bir sesle yanıtıyor Jack. "Pilot bölümün anlatı yapısını henüz çözemedim... ve düşündüm ki... daha fazla görüntü uzun vadede işimi kolaylaştıracak."

Belgesel çekimi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ve Jack'in güvenilebileceği tek bir kişi var. On yedi yaşındaki kardeşi.

Küçük bir ekip isteyerek onun işini zorlaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama sonra beş kişinin kameralar ve bomlarla etrafımda itişip kakışmasının ne kadar can sıkıcı olduğunu hatırlıyorum ve bu sonuca daha az üzülüyorum.

Jack'in sağ ayakkabısını çıkarıyorum. "Biraz uyumalısın-"

"Bekle," diye araya giriyor. "Sadece..." Kanepede biraz daha doğruluyor, bacaklarını açıyor. "Konuşabilir miyiz?"

Öpücük hakkında.

"Evet, eğer üzerimde uyuyakalmazsan konuşabiliriz" dedim.

Dudakları titriyor. "Yapmayacağım. Gerçekten çok heyecanlıyım-" Bir esneme daha yakalamaya çalışıyor.

Bunu belirtmemeye karar verdim. "Şok olmadın, *çok* heyecanlandın. Sen Bay McCheerful."

Sessizce gülüyor. "Sen Bay McDreamy'sin o zaman?"

"Hayır, ben Bay McSnacky'yim." Sırıtiyorum. "Ve sen de kalbimi yiyip duruyorsun." Arkadaşlarım bu cümle için bana çok kızacaktı ama ben umursamayacak kadar kendime güveniyorum.

Jack öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. Hâlâ yorgunlukla savaşıyor. "Öyle mi? Bir ısırık alayım." Şakacı bir şekilde Yale tişörtümü yumrukluyor, ben de bileğini tutuyorum.

Nefesimiz kesiliyor ama önce ben kesiyorum. Ona sarılmayı bırakarak yere daha sağlam bir şekilde oturdum ve koltuktan kalktım.

Gömleğimi tutmayı bırakmalı.

Şov.

Charlie hakkında konuşmalıyız.

Jack sayısız esnemeyle savaşıyor.

Ve dairemin sessizliğinde ona, "Bugün olduğu gibi bütün gün Charlie'yi takip edeceksen, tavsiyelerimi dinlemeye başlamalısın" diyorum. Kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyuyorum, ayakkabısı hâlâ elimde. "Sana arabada kestirmeni söylediğimde, gerçekten kestirmelisin."

Kütüphaneye giderken trafikte sıkışıp kalmak Jack'in uykusunu alması için en uygun zamandı.

"Neredeyse bütün gün hızlı salınımımı düzeltmeye çalışıyordum," diye açıklıyor. "Ve senin uyuduğunu hiç görmedim."

"Çünkü ben buna alışkınım." Dalgınca ayakkabısını ellerimin arasından geçiriyorum. "Fırsatın olduğunda yemek de yemelisin. Aç olmasan bile. Acıktığında yemek için zamanın olmayabilir."

Başını sallıyor, dipsiz soru havuzuna cevap bulmak için içime bakıyor. O bir film yapımcısı. Alt metni görüyor.

Sağlığını önemsiyorum, Highland.

Aslında seni gerçekten

önemsiyorum.

Yoksa neden ona tavsiyelerde bulunayım ki? Jack'in granola çikolatası yemesinden kişisel bir çıkarım yok.

Ama yine de kalbimi ortaya koyarken dikkatli olmalıyım. Çünkü ekliyorum, "Ellerimde bir kazazedeye ihtiyacım yok. Ve senin sıska kışın yemek yemeyi unutmaya devam ederse olacak olan da bu."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Arkasına yaslanırken dudağı yükseliyor. "Ama ben cılız değilim." Elimdeki ayakkabıya bakıyor, ben de onu yere bırakıyorum. "Lisede nasıl biriydin?" diye soruyor ve şaşkınlığımı görünce ekliyor: "Geometriden kaldın mı?"

"Hayır, hiç sınıfta kalmadım. Hiç sınıf *atlamadım*. Çok çalıştım." Kendime gülüyorum. "Çok çabaladım."

"Nasıl oldu?" diye merak ediyor. "Ailen sana baskı mı yaptı yoksa kendi isteğinle mi oldu?"

Şakayla karışık, "Highland tüm ilginç soruları soruyor." diyorum. "Beraberinde-"

"Job," diye bitiriyorum, "Bunu ilk günden biliyordum, kardeşim. Ama bu noktada senin de küçük bir parçan, değil mi?"

Parmaklarını yavaşça ve durgun bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Evet, kapatamıyorum." Bana daha çok gülümsüyor.

"Kendi kendimi motive ettim," diye yanıtlıyorum onu. "Çalışmak, Ivy League'e girmem ve akademik burs almam için ekstra sigorta. Boksun benim için pek iyi olacağını düşünmüyordum ve zihinsel olarak daha teşvik edici bir şey istedim."

Jack kaşlarını çatı. "Ama profesyonel oldun?"

"Ve on sekizimde bıraktım. Çok iyi değildim. Küçük kardeşim gibi değildim." Gözlerimi yere dikiyorum. "Geriye dönüp baktığımda, keşke ailem Quinn ve Joana'yı okula yönlendirseydi diyorum. Ama ailem, özellikle de babam

-*Fiziksel beceriye zihinsel yetenekten daha fazla değer verirler. Kardeşimin lisede sırf babamı rahatlatmak için rastgele çim hokeyine başlamasının nedenlerinden biri de buydu. Babam akademik başarılardan pek etkilenmez ama kötü bir aparkatınız varsa size bir düzine mortadella sandviçi ve coxinhas hediye eder ve sizi aileden biriymişsiniz gibi akşam yemeğine davet eder. Ve annemin coxinhasları cennetten çıkmadır.*"

Jack bir nefes alıyor, gülümsemesi gidip geliyor. "Çok fazla sorum var. Coxinha nedir?"

Coxinha'nın telaffuzu o kadar da mükemmel değil ve bu beni sırtıttırıyor. "İçinde rendelenmiş tavuk olan gözyaşı damlası şeklinde kızarmış hamur. Quinn tavuk yerine jackfruit ile seviyor. O-"

"Vejetaryen," diye bitiriyor Jack. "Hatırlıyorum." *Doğru.* "Mortadella? İtalyan sosisi değil mi o?"

"Öyle, ama ben Philadelphia'da çok fazla mortadella sandviçi yiyerek büyüdüm. Eti alıyorsun, bolca et, provolone, mayonez ve Dijon ekliyorsun, hepsi de ekşi mayalı." Kahretsin, midem neredeyse gurulduyor - yemek portreleri çizmeyi bırakmalıyım. "São Paulo'da popülerdir." Sanırım Jack dövmeme bakarak ailemin oralı olduğunu biliyor.

São Paulo'nun sloganı Latince olarak köprücük kemiğimin üzerine yazılmıştır. *Ben yönetilmem, ben yönetirim.*

"Ailen onları Brezilya'da mı yedi?" Jack soruyor.

"Hayır, ikisi de bebekken Amerika'ya göç etmişler. Aileleri de onlara büyürken mortadella sandviçi yapmış."

Jack'in kafası karışmış görünüyor. "Büyükannenle büyükbabanın hâlâ Brezilya'da yaşadığını sanıyordum.

Peki... annen ve baban buraya bebekken nasıl yalnız geldiler?"

"Gelmediler. Babamın ailesi hâlâ Philadelphia'da ve annemin amcası zaten buradaydı. Teyzesi onu onlarla yaşaması için getiriyordu." Başını sallayışını izliyorum ama aklında başka bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Yani annemin ailesi, iki erkek kardeşi ve daha fazla kuzeniyle birlikte hâlâ Brezilya'da." Ailesi hakkında soru sormak istiyorum.

Ama sonra, "Daha önce söylediğin *fiziksel* hüner..."

"Öyle mi?" Başımı eğiyorum, bunun nereye gittiğini merak ediyorum.

"Benim kötü bir aparkatım yok." Gülümsemeye çalışıyor, ama yine düzleşiyor. *Gergin mi?* "Doğruyu söylemek gerekirse, *hiç* aparkatım yok. Daha önce hiç kavgaya karışmadım ya da kimseye yumruk atmadım..." Sırtışıma görünce duraksıyor. O da gülümsüyor. "Biliyordun."

"Yumruklamadan önce kucaklaşırsınız diye düşünmüştüm." Hiç *şaşırmadım*.

Jack eline masaj yapıyor, hâlâ kararsız ya da... yine *gergin* görünüyor. Belki de hâlâ yorgunlukla bir savaşın içindedir. "Yani ailen Yale'e gitmeni umursamıyor mu?"

"Annem aileme ve arkadaşlarıma övünüyor ama ben profesyonel boksör olduğumda daha çok övünüyorlardı." "Ve kardeşimin dövüşler için sürekli okulu asmasına izin veriyorlardı." diye ekliyorum. Omuz silkiyorum. "Kardeşlerim hiçbir zaman eğitimi benim kadar *önemsemedi*. Bu yüzden ben Yale'e gittim ve ikisi de kendilerini ringlerde buldu."

Jack yine öne doğru eğilir, kollarını kalçalarına dayar. Her zaman dizlerinin arasında futbol topu tutan bir sporcu gibi oturur. Ama futbol topu yerine genellikle bir kamera tutuyor.

Onunla fazla ilgileniyorsun, Oliveira.

Evet.

Ben de yatmalıyım ama en rahat edeceğim yer burası gibi geliyor. Uyanık, onunla konuşuyorum.

"Quinn'in seni neden takip ettiğini anlamıyorum," diyor Jack. "Güvenlik için yani. Madem boksta bu kadar iyiydi, neden kalmadı?"

Başımı salladım. "Tek söylediği farklı bir şey istediği. Güvenlik işinin var olduğunu biliyordu, bu yüzden boksu geride bıraktı. Babamız çok kızardı ama Jo gerçekten çok iyiydi. Yeni çırağımız o." Alnımdaki bukleleri itiyorum. "Quinn'e en çok kızdığım şey üniversitelere bile bakmaması. Bu kariyer verdiğinden daha fazlasını alıyor ve gidebileceği pek çok başka yol var."

Jack yorgun gözlerini ovuşturur. "Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Jesse benim yolumu takip etmek ve kamera işi yapmak istiyor - çoğunlukla fotoğrafçılık, ama sanırım bu senin durumundan biraz farklı." "Kardeşim üniversiteye gitmek istiyor. Mezun olduğum okul."

Philadelphia'da bulunan *Pennsylvania Üniversitesi*. "Ailen UPenn'e gitmen konusunda mutlu muydu?"

"Ben ona sadece Penn diyorum," diyor gülümseyerek. "Ve *hayır*. Hiç de değil. Ülkenin ta öbür ucundaydı. Annem ve babam sürekli *neden Stanford değil* diyorlardı. Jesse Kaliforniya'da kalmam için yalvardı ama Penn'in yüzme takımını sevdim." Dudakları büküldü. "O gün onun kalbini kırdım. Ama FaceTim'ledikçe ve aradıkça daha iyi oldu."

"Anlayabiliyorum," diye başımı salladım. "Belli bir seviyede sanırım. Üniversite için Connecticut'a gittiğimde ağabeyim *nefret etmişti*." Burada on sekiz/on dokuz yaşıdayız ve kardeşlerimiz sadece sekiz/dokuz yaşındaki küçük çocuklar ve biz onlardan kopuyoruz. Jack de bunu yaşadı. "Sanırım Philly'ye hiç dönmeyeceğimi düşünüyordu. Sanki onu bir daha hiç göremeyecekmişim gibi." Başımı kendime doğru sallıyorum. "İrtibatta kalmak konusunda iyi bir iş çıkaramadım. Yale'deyken ailemi neredeyse hiç görmedim, eve neredeyse hiç gelmedim. Ama kendime hep eninde sonunda onlarla birlikte olacağımı, böylece dört yılın geçip gideceğini ve tekrar birlikte olacağımızı söyledim." Gözlerine bakıyorum. "Spor hekimliği okuduğumu biliyorsun, eve gelip babamın çalıştırdığı boksörlere yardım etme fikriyle okudum, tıpkı kardeşim ve ablam gibi. Kötü darbelerden ve yoğun antrenmanlardan sonra onlara yardım ederdim. Buz banyoları, esneme hareketleri, PT."

"Bunu bilmiyordum," diyor Jack usulca. "Bu nasıl değişti?"

Bir elimi gergin, tıraşsız çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Mezun olduktan sonra, boksla ilgili tam zamanlı bir kariyer istemediğimi fark etmeye başladım. Ailem Akara'nın spor salonunda antrenman yapıyor ve beni güvenlik işiyle tanıştıran da Akara oldu. Böylece kendimi burada buldum. Ve sonunda Quinn'le daha fazla birlikte olmaya çalıştım. Korumalık yaparken onu boks konusunda eğitmeye çalıştım. Yeniden bağlanmak için. Ama bir el bombası gibi düştü. Ayrılmamı atlatabildiğini hiç sanmıyorum." Kaslarım gerildi. "Görünüşe göre üniversite ve küçük kardeşler söz konusu olduğunda sen *Ne Yapmalı'sın*, ben ise *Ne Yapmamalı'yım*."

"Hayır," dedi Jack bana. "Bana farklı kartlar dağıtıldı, Oscar. Muhtemelen daha kolay bir set."

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Ama Highland'ın güneşli bakış açısını yine de yutuyorum. Konuşmamız onu daha da uyandırdı ve

güzellik uykusunu böldüğüm için kendimi kötü hissediyorum.

Ayağa kalktım. "Biraz dinlenmelisin." Ayağa kalktıktan sonra bir elimle geniş omzuna dokunarak onu deri koltuğa yaslıyorum.

Bir eliyle ön kolumu tutuyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz, nefeslerimiz ağırlaşıyor. Gözlerimiz aşağı iniyor ve keşfediyor.

Böyle bir şey olamaz. Ama lanet olsun, bir günde kaç kez şaşıracağım? Ta ki iyice kafama dank edene kadar. Benden hoşlandığını. Benimle oynamıyor.

Deri koltukta öne doğru kayıyor. Bir duvar gibi ayakta duruyorum ve diğer eli belime yerleşiyor, parmakları spor şortumun elastik bandına doğru ilerliyor.

"Jack," diye nefes alıyorum.

Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bütün gün bunu düşündüm... öpüştüğümüzden beri. Başka şeyler de yapabileceğimizi söylemiştin, değil mi? İyi olup olamayacağımı bilmiyorum, ama yapabilir miyim..." Göğsü yine maratonun ortasındaymış gibi inip kalkıyor. "Sana sakso çekebilir miyim?"

Sikeyim.

Sikim tepki olarak kabarıyor. *Evet, evet. Sikeyim evet.* Zaten mükemmel bir pozisyondayız. O kanepede otururken ben bacaklarının arasında duruyorum.

Sanki bedenlerimiz beyinlerimizden önce karar vermiş gibiydi.

"Ağızına hiç penis almadın mı?" Emin olmak için soruyorum. Tabii ki daha önce hiçbir erkekle fiziksel olarak yakınlaşmadığını söylediğini hatırlıyorum.

"Sen ilk olursun," diye gülümsüyor. "Dediğim gibi, iyi olmayabilirim, bu yüzden bana durmamı söylerseniz-"

"Ben olsam yapmazdım," diye kestim sözünü. "Cinsel yakınlık mükemmel olmakla ilgili değildir, Long Beach. Eğer sikimi ısırmak üzereysen, sana söyleyeyim, daha *az dış, ağzını daha geniş aç*. Sikişmenin eğlenceli yanı keşfetmektir. İkimiz için neyin işe yaradığını..."

Bu son sözler tuhafıma gitti.

Bir çantaya çok yumuşak vuran bir sol kroşe gibi. Çok nazikçe.

İyi hissettirir ama rakibi nakavt etmez. Bu durum için doğru değil. Çünkü birlikte yatmıyoruz, o ve ben.

Jack yüzümü arıyor. "Anlaşma hakkındaki fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır," dedim. "Seks yok. Hala geçerli."

Bir kez başını sallıyor. "Ama bunu yapabilir miyiz?" Şortumu aşağı doğru çekmeye başlıyor. Sığ nefeslerimiz sessizliği dolduruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve devam edip onları ayak bileklerime kadar indiriyorum. Şortumu çıkarıp Calvin Klein boxer-briefimin elastik bandını parmaklıyorum.

Bakışları, lacivert kumaşa sertçe bastıran sikimin uzunluğuna yapışıyor.

Onun ilki olmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu, onu penis diyarına daha güvenli bir şekilde yolculuk etmesi için hazırladığım anlamına gelebilir. Ama en azından ona doğru davranacağımı biliyorum. İlk seferinde ona nasıl davranılması gerektiğini ve Jack'in zararlı ellere düşmesi - incinmesi ya da duygusal olarak harap olması - düşüncesi gardımı düşürmeye yetiyor. Bunu şimdi istediğimi biliyorum.

Onunla birlikte.

Özellikle de onunla.

Jack boxer-şortumu çekiştirmeye başladı ve ben de kumaşı kıcımdan aşağı çekmesine izin verdim. Sert uzunluğum sınırlarından kurtuldu ve hazır olda duruyor. Göğsünün ham bir uyarılmışlıkla çöküşünü izliyorum. Baktıkça, baktıkça ve *baktıkça* duygu bakışlarını kaplıyor.

Kan kasıklarına doğru pompalanıyor. Daha da sertleşiyorum. Sikeyim.

JACK HIGHLAND

GENİŞ BİR UYANIKLIK İÇİNDEYİM, kaslarım kan hücumuyla geriliyor, ağzım sulanıyor, *kavurucu* bir arzu ve ben sert bir alete bakıyorum. *Onun sikine.*

Oscar benden daha iri ve ben de oldukça dolgunum. Benden büyük olmasını beklemiyordum ve bu beni incitmedi. Ama aynı anda hem daha çok tahrik oldum hem de onu ağzıma almaktan daha çok tedirgin oldum.

Sol elim kaslı belini kavırıyor ve avucumun sırtına doğru gitmesine izin veriyorum. Kıçına kadar iniyor ve onu kavırıyorum.

Karın kasları esniyor.

Tanrım, ciğerlerime bir homurtu dolanıyor ve henüz pek bir şey yapmıyoruz bile. Kanepede kayıyorum. Daha yakın olmak isteyerek, öne doğru eğiliyorum. Dizlerimin arasında kendinden emin bir kale gibi duruyor ve ben daha narin ve yumuşak şeylerle ön sevişmeye alışkınım.

Ama bunu da
sevdim. Hem de
çok.

"Durmaktan bahsettiğimizi hatırlıyor musun?" Oscar soruyor. "İstediğin zaman durabileceğini de biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye başımı sallıyorum. Ama nefesim pürüzlü. Pürüzlü. Sanki daha önce hiç karşılaşmadığım duygularla -fiziksel ve duygusal zirvelerle- boğuşuyormuşum gibi parçalanıyorum. Yıllar boyunca bu kadar çok el değmemiş arzu ve derin ilgi biriktirdikten sonra biriyle gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Bir keresinde üniversite kampüsünde gördüğüm ve sonra buluşmak için buluştuğum biri değil.

Hızlı ve basit değildi.

Onun uyarılmışlığını içime çekerken, avucumu kot pantolonumun üzerine sürüyorum, daha sıkı kavramak ve dokunmak için yalvaran gerginliği hissediyorum ve sonra kendime yaptığım şeyi ona yapmak için o eli tutuyorum.

Onu yumrukluyorum. Onu bir kez okşuyorum ve yüz ifadesini inceliyorum. Oscar bana bakıyor, benim onu izlediğim kadar dikkatle beni izliyor.

Sinirlerim güçlü bir *ihtiyaç* nabızıyla dolup taşıyor. Oscar'ın onu ağzına alamayacak biriyle birlikte olup olmadığını sorguluyorum.

Belki de bunu yapamayan ilk kişi ben olacağım - siktir et *bu düşünceyi dostum*. Yapmak için yola çıktığım şeylerde asla başarısız olmadım ve bazı hedeflere ulaşmam daha uzun sürebilir, ancak sonunda onlara her zaman ulaşırım.

Ve mücadele edersem bana yol göstereceğine dair sözlerine tutunuyorum. Üflemek için daha kötü bir adam seçebilirdim. Tam bir piç.

Oscar öyle biri değil.

Ona güveniyorum ve onu dudaklarımın arasına almadan önce birkaç kez daha çekiştiriyorum. Sinirlerim boşalmaya başlıyor, yerini içgüdüsel bir istek ve arzuya bırakıyor.

Isı toplanıyor, aletim Oscar'a verdiğim ileri geri sürtünme için yalvarıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bir ağzın şaftım boyunca ileri geri hareket etmesi. Basınç. Yanan sinir uçları. Ve bunu başka birine yapmak... hiçbir şeye benzemiyor.

Parmaklarım kıcına giriyor.

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıkıyor. "*Siktir.*"

Bir cehennemin içindeyiz. Ben otururken ve o ayaktayken ikimizin de üzerinde ter birikiyor. Ben verirken o alıyor. Ondaki fazlasını almaya çalışıyorum, ama bu kolay değil.

"Burnunuzdan nefes alın," diye talimat veriyor Oscar.

Fark etmedim ama evet, nefes almıyorum. Ciğerlerime çekiyorum ve ağzımla üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Kasları kasılıyor ve içinden başka bir ses yükseliyor. Duymaya alışık olduğum tiz çığlıklardan çok farklı.

Daha derin. Daha derin.

Sesler neredeyse pantolonuma boşalmama neden olacak. Bir *arada tut.*

"Jack," Oscar boğuk bir fısıltıyla adımı söylüyor. Aletim karşılık veriyor, bundan zevk alıyorum.

Daha iyi nefes almak için onu ağzımdan çıkarıyorum ve bana yapılanları -geçmişte nelerden hoşlandığımı- hatırlayarak dilimi aşağı doğru

kaydırıyorum.

Şaft. Oscar'ın başı neredeyse geriye yatıyor, boynundaki tendonlar geriliyor ve onun tepkilerini ne kadar çok izlediğimi fark ediyorum.

Homurtuları ve vücut seğirmeleri beni ne kadar ateşliyor. İnsanları iyi hissettirmeyi seviyorum ama *onu* iyi hissettirmek beni çok daha fazla tahrik ediyor.

Oscar kalçalarını eğiyor ve ağzımı tekrar dolduruyor. Sürtünmeyi azaltmak için geri çekilmek üzereydim ama başımın arkasını kavıyor ve daha da öne eğiliyor. Hatta bir dizini kanepeye bastırıyor. Derinleşiyor... Sanırım biraz boşalıyorum.

Sikeyim.

Fuuuuuck.

Şaftı yavaşça dudaklarımın arasına giriyor. "Kıpırdama," diyor bana ve *bundan* ne kadar etkilendiğimi görüp göremediğini merak ediyorum.

Çünkü kalçalarını pompalıyor. O işi yaparken ve uzunluğunu dudaklarımın arasında ileri geri yönlendirirken izliyorum. Zevk beni bir mengeneyle sarıyor. Benim uyarılmam onun oynadığı canlı bir tel ve Oscar ağzımın içinde kayboluyor. Boğazımın arkasına çarpıyor ve biraz öğürüyorum.

Yavaşlıyor, beni incitmemeye dikkat ediyor ama neyse ki bizi doyurmaya devam ediyor. Hiç bu kadar sert olmamıştım. İtiyor.

Belini ve kıcını kavıyorum, öne doğru eğildiğini hissediyorum.

Patlamak üzereyim ve sadece *sürtünme* istiyorum. Hırsla, hızla, düğmelerimi açıyorum ve fermuarımı çekiyorum. Ağır nefesleri, bu gece yatağa rüyamda göreceğim sesler. Hareketleri, hissettiğim aç bir tempoyla daha hızlı. Eli başımda sıkılaşıyor, parmakları saçlarımda kenetleniyor ve elimi boxer-şortumun altına daldırıyorum.

O ağzımdayken, şişmiş ereksiyonumu sadece bir kez okşadım ve ikimiz de *sertçe bıraktık*.

"*Siktir*," diye inliyor Oscar.

Tadı acı ve tuzlu ama yutmakta hiç zorlanmıyorum.

Oscar ağzımdan yavaşça çıkıyor ve ben daha sert nefes alıyorum, özellikle de avucuma boşaldığımı fark edince. Boşaltma bezi olup olmadığını sormak üzereydim ki, "Al," dedi bile. Mutfığa gidiyor ve saniyeler içinde bir bulaşık beziyle geri dönüyor.

Kendimi siliyorum.

İkimiz de coşkulu bir inişteyiz. Oscar tatmin olmuş bir nefesle yanımdaki kanepeye çöküyor. Eğiliyor ve yanağıma sıcak bir öpücük konduruyor.

Bu beni anında gülümsetiyor. Başımı ona daha fazla çeviriyorum ve ağızlarımız içgüdüsel olarak buluşuyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum ve dudaklarımız ayrıldığında, çenemin dibine öpücükler konduruyor ve sertçe, "Tanrım, Highland." diyor. Ayağa kalkmadan önce başımın arkasını şefkatle okşuyor. "Bir dahaki sefere biraz bekle, ben de öyle yaparım." Fermuarı açık kotuma doğru başını sallıyor. "Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

Kendime dokunmasam bile onun boşalmasını görüp hissettiğimde muhtemelen kot pantolonumun içinde nasıl patlayacağımdan bahsetmiyorum.

Oscar'ın sikimi yumruklayacağı düşüncesi neredeyse beni tekrar sertleştiriyor. Onun sözlerine tutunuyorum: Bir dahaki *sefere*. Bir dahaki sefere...

Gülümsüyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Dört gözle bekliyorum."

O da sırtıyor ve önce boxer'ını, sonra da şortunu yukarı çekiyor. Döl havlumu alıyor ve bir kralın özgüveniyle yakındaki çamaşır odasına doğru yürüyor. Omzunun üzerinden "Şimdi biraz uyuyacak mısınız?" diye soruyor.

Havluyu sepete atmasını izliyorum. "Önce sana bir soru sorabilir miyim?"

Geri gelir ve sehpanın üzerine oturur. "Devam et."

Şu anda başkalarının seks hayatlarını tartışmaya alışkın olduğumu fark ediyorum. *Seks, We Are Calloway*'in çok içsel bir konusu. Lily Calloway'in seks bağımlılığından Rose Calloway'in seks kasetlerine ve bunların onlara en yakın insanları nasıl etkilediğine kadar. Kız kardeşleri Daisy. Ve çocukları.

Jane, ailesi gibi BDSM'den hoşlandığını düşünen erkeklerle mücadele etti, bu yüzden bana sık sık bundan bahsetti. Daha sonra yayınlanacak olan röportajları dinledim ve kaydettim.

Moffy ne zaman seks hakkında konuşmak istese hep *hayır derdi*. *Bir seks bağımlısının oğlu olmak nasıl bir şey?* Gerçekten de bu gerçeği dünyaya duyurmak zorunda hissetmediği için mutluydum. Belki de hayatının bu kısmı onu rahatsız etmiyordu.

Ama şu anda konuşmak istediğim sadece bir kişi var. Kendimi daha çok bir izleyici gibi hissediyorum, başka bir insanın hayatının bir yönüyle ilişki kurmayı diliyor ve umuyorum. Ve o kişinin karşımda oturan Oscar olduğunu biliyorum.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum. "Yani, erkeklerden hoşlandığını ne zaman anladın?"

Ciddiyet yüzüne yansıyor.

Kahretsin. Öne doğru kayıyorum. "Rahat hissetmiyorsan cevap vermek

zorunda değilsin-"

"Öyle değil." Başını sallar. "İstediğin her şeye cevap verebilirim. Sadece belki de *bunu* daha önce konuşmamız gerektiğini düşünüyorum..." Benden ona doğru hareket ediyor.

"Penetratif seks yapmadık," diye hatırlatıyorum ona. "Anlaşmamız hâlâ geçerli."

Gülüyor, daha yumuşak bir sırıtışla kaybolan bir kahkaha. "*Penetratif* kelimesini eklemen hoşuma gitti."

Gülümsüyorum, arkama yaslanıyorum. "Yardıma olur diye düşündüm."

"Az önce ağzına girdiğime eminim, Highland." Hay sikeyim. Derin olmayan bir nefes alıyorum. "Anal seks yok o zaman?"

"Evet, ama burada tamamen açık olmak gerekirse, oral seks hala sekstir. Ama seks yok dediğimde anal seksi kastetmiştim." Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, daha açık konuşmalıydım-"

"Hayır, sorun değil," diye teminat verdim. "Ben de öyle düşünmüştüm zaten." Daha parlak bir gülümseme çağırıyorum.

Hâlâ üzgün görünüyor, sanki varsayıma güvenmemesi gerekiyormuş gibi. "*Her şeyin* onlar için yeni olduğu biriyle birlikte olmaya alışık değilim. Bu yüzden soru sorman iyi çünkü cevapların sende olmadığını unutabilirim." Parmaklarını şıklatıyor. "Penetrasyon."

Neden bu kadar gerginim? Terliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki aramızdaki ilişkiyi bitirmeye bir kalp atışı kadar yakınmış gibi ve ben bu ilişkinin çok hızlı bir şekilde sona ermesinden korkuyorum. "Ne olmuş ona?"

"Anal seks yapmak zorunda değiliz. Bu her şeyin sonu değil. Eğer bu asla denemek istemeyeceğiniz bir şeyse, sorun değil."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Belki de maceraperestim çünkü anal seksi hiç keşfetmeme fikri beni rahatsız ediyor.

Ama bunu Oscar'a söylemem. Ya benimle oraya hiç gitmemeyi tercih ettiğini söylüyorsa? Dirseğimi dizime dayayıp gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Seviyorum ama asla birine anal için baskı yapmam ya da bunu zorunlu kılmam." Kaşını kaşır. "Pekala, dürüst olmak gerekirse, ben hiç anal *olmadan* bir ilişki yaşamadım ama Farrow yaşadı."

"Moffy ile mi?"

Maximoff yine *seks hayatından* bahsetmiyor ama Oscar'ın Farrow sayesinde bunu bildiğini fark ediyorum ve şimdi kendimi *meraklı* bir hayran gibi hissediyorum. Çabucak ekliyorum, "Buna cevap verme."

Gerçekten bilmeme gerek yok.

Oscar bir kez başını salladı, sonra "Erkeklerden hoşlandığımı ne zaman fark ettim?" dedi. Daha önceki sorumu tekrarlıyor.

"Evet."

"On dört yaşındaydım. Her yaz New York'un kuzeyindeki bir boks kampına giderdim. Benden bir yaş büyük bir çocuk vardı ve onu bir türlü yenemiyordum." Oscar sırtarak ve gülerek anılarına bakıyor. "Kampın son gününde 3 numaralı kulübede takıldık." Açıklarken gözleri benimkilere odaklanıyor, "Birbirimize oral seks yaptık, daha fazlası değil. O zamandan beri erkeklerden etkilendiğimi fark ettim. Kızlara da ilgi duyduğumu anlamam yaklaşık bir yılımı aldı."

Göğsümde bir düğüm var. "Sence yirmi yedi yaşındayken bunları yaşamam garip mi? Senin on dört yaşında yaşadıklarını?"

"Hayır," diyor ham bir inançla. "Herkesin kendi zaman çizelgesi vardır, Highland. Seninki sadece şimdi oluyor, o zamanlar değil."

Onun sözlerini sıvı cesaret gibi yutuyorum.

"Ve eğer biri hayatınız boyunca bunun için size cehennemi yaşatırsa ya da cinselliğini daha uzun süredir bildiği için duygularınızı geçersiz kılsa, onları dinlemeyin. Size kim olduğunuzu söyleyemezler. Bunu yapmaya çalışıyor olmaları, sizden çok onlar hakkında bir şey söylüyor."

Bunu içime çekiyorum. "Ailene açılma konusunda gergin miydin?"

Yüzünü buruşturuyor, neredeyse "öyle *sayılır*" *der gibi*. "Arkadaşlarıma açılma konusunda daha gergindim. LGBTQ dostu kiliseye katılma konusunda kararlı oldukları için ailemin bir sorun çıkaracağını düşünmemiştim. On altı yaşındayken onlara açıldım ve liseden bir çocuğa - ilk erkek arkadaşıma- çıkma teklif ettim."

Başımı sallıyorum ama mideme hiç beklemediğim bir şekilde kramplar giriyor. *Zaman çizelgesi olmadığı* konusundaki güvencesine tutunmaya çalışıyorum ama kendimi geride hissediyorum. Belki de içimdeki aşırı başarılı kişi geri tepiyordur. "Mutlular mıydı?" Merak ediyorum.

"Evet, annem Ryan Kruger'ı çok severdi. Sonunda D1 futbol oyuncusu oldu, sonra da NFL'e seçildi."

Ryan Kruger. Kıskançlığı uzak tutmak için sertçe ısııyorum.

"Babam da onu çok severdi," diye devam ediyor Oscar, düşünceli düşünceli bakarak. "Ama dediğim gibi, *fiziksel hüner* ailem için daha önemli. Hangi cinsiyetten olduğun önemli değil. Sadece çok narinseniz ve elli kiloluk bir ağırlığı kaldıramıyorsanız sorun ediyorlar. Babam tüm çocuklarının darbe alabilen sporculardan oluşmasını istiyor."

Nefes almaya çalışıyorum. Ben bir sporcuyum. Ama nefes alabileceğimden emin Vur. değilim.

Neden endişeleniyorsun, dostum? Oscar'ın benimle buluşmak istemesi gibi değil. Ailesi. Ama evet, onlar tarafından sevmek isterdim. Kabul edilmek. Hoş karşılanmak.

Ailesinin fiziksel becerilere zihinsel becerilerden daha fazla değer verdiğinden ilk bahsettiğinde çok *gerildim*. *Benden hoşlanmayacaklarını* düşünüp durdum. Ivy League'de okudum. Ben bir belgesel yapımcısıyım. Bir yapımcıyım. Bok gibi yumruk atamam. Tüm kupalarım sanat için, atletizm için değil.

Yine de, ben bir üniversite sporcusuydum.

Oliveira ailesinin tek *üyesi* benim gibi görünüyor. Yine de, yüzme temassız bir spor.

Oscar beni çok fazla inceliyor, ben de "Arkadaşların nasıl karşıladı?" diye sordum. En çok biseksüel olduğunu bilmeleri konusunda gergin olduğunu söylemiştin."

Parmak eklemlerini ovuşturuyor. "Evet, lisedeki tüm yakın arkadaşlarım heteroseksüeldi. Bana farklı davranacaklarından korkuyordum. Bazıları davrandı. Artık *erkeklerle* takılmaya davet edilmiyordum; biriyle çıkma konusunu açtığımda aniden ilgilenmiyorlardı. Diğer arkadaşlarım aynı kaldı." Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Onlar en iyileri. Hala aynı kaba şakaları yapıyorlar, hala kiminle olduğumu soruyorlar - bir erkek olsa bile."

Onun gülümsemesine gülümsüyorum.

Bakışlarımı tutuyor. "Biliyor musun, üniversiteye gidene kadar heteroseksüel olmayan arkadaşlarım olmamıştı. LGBTQ kulüplerine katıldım, gey kültürü hakkında daha fazla şey öğrendim ve ayrıca önemli bir şey öğrendim."

"O da ne?"

"Bazı insanlar size 'yeterince gey' ya da 'yeterince biseksüel' ya da 'yeterince bu' olmadığınızı söyleyecek - X, Y ve Z'yi yapmadığınızı söyleyecek - ve en kapsayıcı insanların etrafında olduğunuzu düşündüğünüzde bile, birileri kabul edilmek için tamamlamanız gerektiğini düşündüğünüz gereksinimler ve bir kontrol listesi belirlemeye çalışacaktır."

Daha önce ne dediğini hatırlıyorum: *Size kim olduğunuzu söyleyemezler. Bunu yapmaya çalışmaları, sizden çok onlar hakkında bir şey söylüyor.*

"Bu sana mı oldu?" Ona sordum.

"Üniversite birinci sınıfta kesinlikle *ait olma* baskısı hissettim. İlk başta aşırı telafi ettim. Yurt odamda gökkuşağı bayrakları, gökkuşağı bardak altlıkları, gökkuşağı yastıkları vardı - beni yanlış anlamayın, gökkuşağını severim ama bir Care Bear yurduma sıçmış gibi görüldüğünde değil."

Birlikte gülüyoruz ve ekliyor: "Drag şovlarını hala seviyorum. *Gerçeklik* gibi bir sürü argo ve

Gölge atmanın kökeni 80'lerdeki drag topluluğuna dayanıyor. Özellikle de beyaz olmayan trans kadınlardan."

Başımı sallıyorum, aslında bunu New York'un balo sahneleri hakkındaki bir belgeselden dolayı biliyorum. "*Paris Yanıyor'u* izlemiştim. En sevdiğim belgesellerden biridir."

Oscar sırtıyor. "İyi bir zevkin var, Long Beach." Düşüncelerini toparlıyor. "Anlatmaya çalıştığım şey, bir düzine gökkuşağı bayrağına sahip olmanıza ya da drag gösterilerine katılmanıza gerek yok. Bu sizi erkeklerden daha az hoşlanıyor yapmaz. Hepimiz insanız ve insanların farklı ilgi alanları var. Sen de öylesin."

Mükemmel gey ya da biseksüel ya da hangi etiketi seçersem seçeyim bir "kalıba" uymamanın sorun olmadığını bilmek beni daha rahatlatıyor. Seçtiğim etiket sadece tek tip bir insan değil. Sadece cinselliğimi tanımlıyor. Kim olduğumla ilgili her şeyi değil.

Daha büyük bir nefes alıyorum ve dışarı çıkmayı düşünüyorum. Aileme. Ve Jesse'ye. Oscar'a soruyorum, "Kardeşin senin açılmanı nasıl karşıladı?"

"Sadece altı yaşındaydı," diye hatırlatıyor bana, "ve Jo daha da küçüktü, yani

Beni hep erkeklerden ve kızlardan hoşlanan biri olarak tanıdılar." Tekrar başımı sallıyorum, bakışlarım ellerime düşüyor.

"Dışarı çıkacağın için gergin misin?" diye sordu.

Başımı sallamaya başladım, sonra omuz silktim. "Bilmiyorum. Onlar üzerindeki statükoyu değiştirmek büyük bir olay gibi geliyor." Bir süre duraklıyorum. "Geleceğimi hep bir eşle hayal etmişim, ama ailem bu resmi canlı renklerle çizdi. Özellikle de babam. Aile gezilerine yanımda bir kız arkadaş getirdiğimde çok sevinirdi."

Oscar anlayışla başını sallıyor.

Ben de devam ediyorum. "Eski kız arkadaşım hep annemle takılırdı. Lola'm etrafta olmadığına konuşabileceğim başka bir kadındı. Bu yüzden eski geleceğimi çöpe atıp yerine yenisini koymak onlar için kolay olmayabilir." Bir kahkaha attım. "Bu benim için kolay olmadı. Peki onlar için kolay olmasını gerçekten bekleyebilir miyim?"

"Evet, zamana ihtiyaçları olabilir," diyor Oscar. "Ama umarım alışlıklar ve çizdiğin yeni resmi severler. Sadece en iyi yaptığınız şeyi yapın ve pozitif kalın, Highland."

Gülümsüyorum.

Yüz hatlarımı inceliyor. "Peki ya kardeşin?"

"Jesse'nin umursayacağını sanmıyorum ama bir sürü soru sorabilir." "Aileden geliyor, ha?"

İkimiz de gülüyoruz. Ama benimki, "Hazır olana kadar bekleyebilirim" dediğimde kayboluyor.

"Acele etme," diyor Oscar sertçe. "Aceleye gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "İkimizden kimseye bahsetmemekte bir sakınca görmüyor musun?" "Evet." Bir an duraksıyor. "Bak, bütün arkadaşlarıma bağırarak gitmeyi beklemiyordum.

Seni öptüğüm arkadaşlar. Aksi takdirde, bu seni ortaya çıkmaya zorlar ve ben bunu sana yapmayacağım."

Dudaklarım kalkıyor, gözlerim yanıyor. "Teşekkürler." Keşke ona kesin bir zaman verebilseydim, *tam olarak ne zaman hazır olduğuma dair* bu belirsizlik yerine, *Oscar*. Ben onun saklamak üzere olduğu bir sırrım ve uzun süredir insanların sırlarını saklayan biri olarak bunun her zaman kolay olmadığını biliyorum. Zarar verebilir.

Oscar cevap olarak sadece başını sallıyor, özellikle de pazuma doğru esnediğim için. Ayağa kalkıyor. "Saat neredeyse altı ve uykunu yeterince berbat ettim." Dolaptan bana bir yastık ve battaniye alıyor. Onları bana fırlatarak, "Sabah görüşürüz, Highland." diyor.

Merdivenlerden çatı katına çıkışını izliyorum. "Sabah görüşürüz," diye sesleniyorum. Fırtına gibi esniyor olsam da bu gece nasıl uyuyacağımı bilmiyorum.

Tek düşündüğüm o.

JACK HIGHLAND

"JESSE, KONSANTRE OL." Ekipmanlarımızı ayırırken kardeşimin gezinen gözlerini yakalamaya çalışıyorum. *Ona güveniyorum, ona güveniyorum, ona güveniyorum* - bu yüzden burada ünlülerin arasında ve rastgele bir arkadaşının kameramanı değil.

Şu anki yerimizi alıyor: Calloway Kampı. Bu kampı daha önce sadece belgesellerde ya da sosyal medya paylaşımlarında görmüştü. Poconos'taki ormanlık kamp bugün H.M.C. Philanthropies'in ev sahipliğinde bir Yardımseverlik Koşusu için uygun.

Charlie Cobalt, Maximoff Hale'in kurduğu hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor ama bana işsiz olduğunu söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Onun işi *yok*. Dün bir kafede yaptığım spontane bir röportaj sırasında bile bu yanıtın çok fazla görüntüsü var.

Neyse ki taşınabilir ışıklarımı hatırladım. Röportajlar için bir anahtar ışık ve ikincil ışık ayarlamak çekimin kalitesini sonsuz derecede artırıyor ve hayatım bu hıza bağlıymış gibi hepsini birkaç dakika içinde ayarlamam gerekiyordu. Biraz daha uzun sürseydi Charlie can sıkıntısından ayağa kalkıp kaçabilirdi.

Her neyse, kafede kendisine H.M.C. Philanthropies hakkında daha fazla soru sorduğumda verdiği yanıtı hatırlıyorum.

Dedi ki, "Bu bir iş değil. Bu bir yükümlülük."

Bugün Charlie'yi bir HMC etkinliğinde filme alıyorum ve bir etkinlikte olmayı nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Eğer bu onun için gerçekten bir zorunluluksa.

Jesse çimlerin üzerindeki kamera çantasını karıştırıyor. "Konsantre oluyorum Kuya, ama güvenlik şuradaki dildoları dışarı atsa daha kolay olurdu."

Kime dildo dediğine dair hiçbir fikrim yok.

Ama tika basa dolu kamp alanlarına göz gezdiriyorum. Güvenlik görevlileri ormandaki şövalyeler gibi çeşitli noktalara yerleştirilmiş ve onların arasında Oscar'ı aramaktan kendimi alıkoyuyorum.

Dostum.

Konsantre olması gereken sensin.

Bir nefes veriyorum, odaklanıyorum.

Ünlü aileler kendi arkadaşlık gruplarında toplanıyor ve Eğlence Koşusu'na katılmak için bilet alan koşucular başlangıç çizgisinde geriniyor ya da yemekhanenin yakınındaki check-in masasında kayıtlarını yaptırmaya devam ediyor.

Dinlenme çadırları sol tarafta ve şu anda büyük ölçüde boş. Kamp kabinleri kümesi de, üzerinde *Tıbbi* yazan bir pankart dışında oldukça boş. Görünüşe göre kimsenin yaralanmaması iyi bir şey.

Oscar bu sabah bana Eğlence Koşusu'nun haritasını verdi ve parkurun bir tepeden aşağı inmesi, sonra da ısıltılı gölün etrafını sarması gerekiyordu. Henüz kimse ayrılmadı.

"Dildo kim?" diye sormak zorundayım.

Jesse yukarı ve etrafına bakar. "Bir yere gitmiş olmalılar." "Benim yaşımda görünen bazı adamlar ailelere kaba davranıyordu" diye açıklıyor. Kime karşı olduğunu belirtmiyor.

"Bu çok oluyor." Omzunu sıkıyorum. "Empati kurmak iyidir ama bunun dikkatini dağıtmasına izin verme."

Başını salladıkça dağınık saçları sallanıyor. "Bu onların hayır etkinliği. Korumalarının onları göndermesi gerekmez mi?"

"Biz prodüksiyonuz," diye hatırlatıyorum ona. "Biz onlar için güvenliğin işini yapmıyoruz, onlar da bizimkini yapmıyor." Bu sınıra saygı duymak zorundayız yoksa ikimiz de birbirimizin üzerine yürümeye başlarız. "Hem zaten güvenlik ailelere karşı gelen herkesi uzaklaştırmaya çalışsaydı burada beş kişi falan olurdu Jess."

İç çekiyor. "Bu berbat."

Kameramı kaldırıyorum. "Patlayan bokları filme alıyoruz. İnsanlar gördüğünde bir fark yaratacağına dair küçük bir umutla. *Empati*, Utoy. Onu kaybetme. Kullan onu."

Jesse gülümser. "Her zaman, Kuya. Sen çok petmalu'sun." Tagalog argosunda *harika* anlamına geliyor. Kolumu sevgiyle dürtüyor. "Lodi."

Lodi'nin idol olduğunu bildiğime inanamıyorum. Aynı zamanda argo ve *idol*. tersten yazılmış. Sosyal medyadaki kuzenlerimizden öğrendiği şeyler.

Daha parlak gülümsüyorum ve saçını karıştırıyorum. "Bugün B-roll çekeceksin." "Güzel, telefoto lensi kullanacağım."

Ayrıca ona ultra geniş bir lens veriyorum. "Bana ihtiyacın olursa telsizini kullan."

"Anladım." B-roll'den sorumlu, temelde dizide kullanılan ekstra çekimler (manzara, geniş çekimler vb.).

"Kimi çekmenize izin verilmiyor?" İkimiz de objektiflerimizi takıp kamera ayarlarımızı yaparken ona soruyorum.

"Winona Meadows." Gözleri kısa bir süreliğine Meadows kızlarına kayar. Sulli ve Winona bir meşe ağacının altında birlikte uzanıyorlar. "Ayrıca Beckett Cobalt ve Vada Abbey."

"Evet." Bunlar daha özel olan ve *We Are Calloway*'de ya da belgeselin çalışma adı olan *Born into Fame*'in arka planında yer almak için feragatname imzalamamış olan sadece üçü.

Ayağa kalkıyoruz. Ona içinde ekstra lensi olan sırt çantasını veriyorum. "İhtiyacın olursa ses kiti de orada ama sesle çok fazla uğraşmana gerek yok." Daha ağır olan kamera çantasını sağlık görevlileriyle birlikte kabinde bırakmayı planlıyorum.

Jesse sırt çantasını takar ve Canon'una sarılır, gitmeye hazırdır.

"Şimdi git bana biraz B-roll getir." *Gevşeme* hareketi yapıyorum. "Shaka brah, *brah*." Gülümsüyorum.

O da göle doğru giderken gülümsüyor. "Sonra konuşuruz, Kuya!"

Bir dakika sonra kamera çantasını bırakıp Charlie'nin yanında yeniden toplandım. Canon'un iki yanındaki iki gidonu kavriyorum. Gimbal kamerayı sabitlemeye ve titreşim çekimleri önlemeye yardımcı oluyor. Bazen göğsüme bağlı bir Steadicam kullanıyorum ama her ikisini de kullanmak zor ve tüm gün çekim yaptıktan sonra kaslarımı ağrıtıyor.

Ön kollarımın beni öldüreceğini şimdiden söyleyebilirim.

Güzellik acıdır ve ben o güzel yakın kareyi arıyorum. Yakınlaştırdığım, kişisel hissettiren, izleyicinin mahremiyetten neredeyse rahatsız olduğu bir kare. Charlie'nin hayatına röntgen çekiyormuş gibi hissediyor.

Öyleyim.

Ben de onlardan biriyim ve bunun iyi tercüme edilmesi gerektiğini, aksi takdirde her şeyin boşa gideceğini biliyorum.

Şu anda Charlie'nin kayıt masasının arkasında bir kadını beklerken görüntüsünü yakalıyorum. Kadın elini uzatıp ona bir önlük numarası veriyor.

Oscar'ı yakınımnda hissediyorum.

Yan tarafta. Solumda ve biraz daha geride. Kalabalığı inceliyor, ama ben bakma riskini göze aldığımnda, işimize dönmeden önce gözlerimiz kısa bir an için çakışıyor.

Nefesim kesiliyor.

Odaklan, dostum.

Son üç gündür böyle. Hep iş.

Yatıya kaldığım geceden beri hiçbir şey yapmadık -ilgisizlikten değil- sadece zamansızlıktan. Bugün 31 Temmuzst. *We Are Calloway* prodüksiyonu yarın başlıyor ve Oscar görevde olmadığı zamanlarda Fun Run için güvenlik toplantılarına katılıyor. Charlie'nin gösterisi dışında ikimiz de çok yoğunuz.

Ve hala Oscar zihnimin neredeyse %80'ini işgal ediyor.

Her şeyi tekrar tekrar yaşıyorum ve tekrar olmasını bekliyorum. Biraz mesajlaştık ama dikkatimizi mesleklerimizden uzaklaştıracak kadar değil. Gece rüyalarımnda onu ve beni görmem bunu yeterince yapıyor.

Kameramı Charlie'ye doğru çeviriyorum. *Odaklanıyorum.* "Yarış için heyecanlı mısın?" Ona soruyorum.

"Çok sevindim," diyor kuru bir sesle.

"Affedersiniz, affedersiniz." Bir çift altın çerçeveli havacı gözlüklü, iş kıyafetli bir adam sıranın önüne, Charlie'nin yanına doğru ilerliyor. Oscar ona yol vermek için kenara çekiliyor ve bir saniye geçmeden adamın yüzünü ve mensubiyetini ailelere yerleştiriyorum.

Ernest Mangold.

H.M.C. Philanthropies'in CEO'su.

Darbe yapıp Maximoff'u görevden alan yönetim kurulu üyesiyle aynı kişi. Onu yakalamak için geri çekiliyorum.

Ernest'in tuzlu ve biberli saçları bir rüzgârla uçuşur. Gözünü Charlie'ye diyor ama Charlie onu görmezden gelerek yavaşça önlük numarasını file atletine yapıştırıyor.

Ne yazık ki, Ernest beni kırbaçladı. "Kapa çeneni-"

"Hayır," diyor Charlie kesin bir dille. "Açık kalıyor.

Beni filme alıyor."

Ernest kameraya uzanmadan önce *avukat, dava* ve *yetkisiz* gibi kelimeler kullanıyor ve işte o zaman çekimi durdurmaktan başka çarem kalmıyor.

Ondan uzaklaşarak, "Kapandı," diye garanti verdim.

Kayıt yapmadığımı göstermemi istiyor.

Göz ucuyla Oscar'ın Ernest'e hançer fırlattığını fark ediyorum, sanki neredeyse *bebeğimi* elimden alacakmış gibi.

Gülümsemeye başladım. Bir korumanın benim tarafımda olmasına alışık değilim. Genelde Ernest'e tezahürat yaparlardı. *Kamerayı indir.* İşlerini kolaylaştırır.

Ernest kamera görüntülerini devre dışı bıraktığı için Charlie'ye yaklaşıyor. "Burada olmayacağını söylemiştin," diye fısıldar.

"Kim?" Charlie sorar.

"*Kim olduğunu biliyorsun.*" Acı dolu bir vuruştan sonra Ernest, "Maximoff" dedi.

Yarıştan önce çoğunluğun toplandığı açık alana bakıyorum. Maximoff kolunu göğsünün üzerine uzatmış, amcaları ve babasıyla birlikte bir grup gerdirme hareketine öncülük ediyor.

"O bir Hale," diyor Charlie Ernest'e. "Son baktığımda H.M.C. Philanthropies Hale, Meadows, Cobalt anlamına geliyordu. Onun burada olmayacağını düşünüyorsan aptalsın."

Ernest'in gözleri kararır. "Kendine dikkat et, Charlie." Sesi alçalır. "Kurulun sahibi benim. İstersem seni yarın görevden alabilirim."

"Bunu zaten istiyorsun," diyor açıkça. "Ama yapmayacaksın. Neden biliyor musun?" Charlie başını eğerek güneş ışınlarından kaçıyor. "Çünkü ben Connor Cobalt'ın oğluyum. Ve bu şirketin dağılmamasının tek nedeni benim hâlâ onun bir parçası olmam. Kabul ediyorum, yönetim kurulunun sahibi sensin Ernest. Onlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Ama bana sahip değilsin."

Ormanın batı tarafına doğru yürüyor ve patikanın girişinden tamamen kaçıyor.

Tanrım, lanet olsun.

Peşinden koşuyorum. Herkesi endişe verici bir hızla geride bırakırken yakından takip ediyorum. Oscar da deneğimin diğer tarafında aynı tempoyu sürdürüyor. "Neydi o?" Charlie'ye soruyorum.

"Bir hıyar." Başını bir dalın altına sokuyor ve ormanın sık kısmına giriyor. İnsanlar arkamızda kayboluyor. Bölgeyi uzun yaprak dökmeyen ağaçlar kaplıyor.

"Ondan kurtulamayız," diyor Charlie, bir kayanın üzerinden atlayarak. "Sadece ona dayanmak zorundayım. Hayatımın hikayesi."

Kaslarım yanıyor, sabit bir atış yapıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Oscar müşterisine, "Ön tarafa geçmeme izin ver Charlie," diyor.

"Nereye gittiğimi bilmiyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Nereye gittiğini biliyor *musun*?" Oscar karşı çıkıyor.

Charlie sırtıyor ve ikimize birden bakıyor. "Öyle mi?" Kaşları kalkıyor. "Belki mi? Belki de değil. İşin eğlencesi de bu değil mi?" Adımlarına devam ediyor ve az önceki sorumu yanıtlıyor. "Hayatımın hikâyesi, etrafımın beni sinir eden insanlarla çevrili olması."

"Senin ailen de bu grubun içinde mi?" Merak ediyorum.

"Bazen. Ama genelde beni en az kızdıran onlar oluyor. Özellikle de Beckett." Daha kalın bir alana doğru keskin bir sağa sapıyor. Ama Oscar ve benden daha zayıf olduğu için ağaçların ve dalların arasından daha kolay kayabiliyor.

Ayrıca, bir *kameraya* bakmakla meşgulüm.

Bir kayaya takılıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor, çoğunlukla ekipmanımın ağırlığının altında ezilmesinden korkuyorum. Aletimden bahsetmiyorum.

Oscar bir kolunu uzattı ve belimi kavradı. Yüzüstü düşmemi engelliyor. İki elim gimbalimin gidonunda, dengemi daha iyi sağlıyorum ve Charlie'nin hızı artıyor.

Benim hatam bizi onun gerisine düşürdü.

"Kahretsin," diye küfrederek onun daha büyük bir meşenin arkasında kayboluşunu izliyorum.

Oscar bakışlarımı takip ediyor. "Tekrar yetişeceğiz." Bir dalı yüzümden uzaklaştırıyor, ben de eğilip onunla birlikte hareket ediyorum. "Ona bu kadar çok ne sormak istiyorsun?"

Onunla görüşmek için bu kadar hevesli miyim? "Ernest'ten bu kadar nefret ediyorsa neden yönetim kurulunun bir parçası olduğunu anlamıyorum."

Oscar'ın yüzü yumuşar. "Biliyor *musun*?"

Başını sallıyor. "Pek çok insan için Charlie bir gizem. Ama ben zaten bir süre önce onun bazı yönlerini çözdüm." Dudağını kaldırıyor. "Ve bunu yapmak için onunla röportaj yapmama gerek kalmadı."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sen yeteneklerine güveniyorsun; ben de benimkilere güveneceğim."

Oscar sırtıyor. "Önden buyurun." Bana el sallıyor. Ama gerçekten de ilerlerken birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Ağaçların arasında kayacak fazla yer yok. Kollarımız sürtünüyor, ellerimiz kayıyor ve neredeyse onun parmaklarına yapıştığını hissediyorum.

Elimi tutmak için.

Ama o kadar hızlı geri çekiliyor ki nabzım atıyor. *Seni dışarı çıkmaya zorlamak istemiyor.* Umarım budur ve Oscar'ın korkusu değildir.

onu kefaletle serbest bırak.

Sık çalılıkların arasından geçerken kalp atışlarım boğazıma kadar yükseliyor. Birbirimize bakıp duruyoruz ve Charlie bu kadar yakinken konuşamamak ya da dokunamamak gereksiz bir gerginlik yaratıyor.

Çalışıyoruz.

Charlie'yi küçük bir yonca tarlası açıklığında bulduğumuzda bu gerçek bize çarpıyor. *Nereye gittiğini biliyordu.* Atışımı ona odakladım. Yosunlu bir kayaya yaslanmış, bir elinde kitap, diğer parmaklarının arasında bir esrar. Biz oraya vardığımızda bize bakmıyor.

"Birlikte ormanda kaybolmak - en sevdiğim romantik mecazlardan biri," diye düşünüyor ve esrarı ağzına atıyor.

Oscar ve ben gergin bir bakış paylaşıyoruz. Hay sikeyim.

Charlie niyetini itiraf ettikten sonra bile bu "tuzağın" peşini bırakmadı. Sanırım bırakmazdı. Charlie'yi daha iyi anladıkça, insanların inandığından daha açık bir kitap olduğunu fark ediyorum, ancak sayfaları eski bir dilde yazılmış.

Oscar müvekkiline "Çok komik," dedikten sonra elini kulaklığına götürüyor. İletişim dinleniyor.

Telsizim kendi gözetleme kulaklığında bip sesi çıkarıyor. "10-2," Jesse arıyor. "Kamptan bir mil uzaktayım. Ormana girebilir miyim?"

10-2, 2 numarayı almam gerekiyor anlamına gelir.

Bok gibi.

Gülümsememi bastırıp telsizimi çıkarıyorum, düğmeye basıp alçak sesle konuşuyorum. "Ormanda 10-2 alamazsın. Sen bir profesyonelsin."

Dişlilerle koşuyormuş gibi homurdanıyor. "10-4, tamam." *10-4* mesajı aldığı anlamına geliyor.

Oscar telsizimi takmamı izliyor ve şaşırtıcı bir şekilde nefes nefese bana, "Donnelly telsizde Wawa'nın etkinliğe yemek sağlamasıyla ilgili bir şaka yaptı," diyor.

Birbirimize yaklaştık. Sessizce ona, "Kardeşimin ormana sışması gerekiyordu." dedim.

Çok gülüyor.

Bu da benim gülmeme neden oluyor ve Charlie kayanın üzerindeki tüneğinden bize bakıyor. Keşfediliyormuşuz gibi, ağzımızdan çıkan ses yavaşça kayboluyor.

İşimize dönelim.

Canon'umu kaldırıyorum.

Kamera dönüyor. Oscar

çevremizi tarıyor.

"Bir sorum var," diyorum Charlie'ye.

"Ve gökyüzü mavi." Charlie kitabının sayfalarını çeviriyor, okuduğu bir şeye gülümsüyor. Ciltsiz kitabın başlığını çıkaramıyorum. Sanki o ya da bir başkası harfleri bıçakla çizmiş gibi görünüyor.

Daha da ileri gidiyorum. "Madem Ernest'ten nefret ediyorsun, neden yönetim kurulundan ayrılmıyorsun?" "Bu bir iş değil. Bu bir yükümlülük," diyor Charlie bana bilmem kaçınıcı kez.

Zaman.

Şimdi anladım.

"Bir işi bırakabilirsin," diye fark ettim. "Bir yükümlülüğü bırakamazsın."

Charlie bir sayfa daha çevirir. "Sanırım bir yükümlülüğü bırakabilirim ama bunun çok geniş kapsamlı sonuçları olur."

"Şirket dağılacak mı?"

Charlie başını sallar. "Annem, babam, teyzelerim ve amcalarım paralarını çekerlerdi. Maximoff'un sıfırdan inşa ettiği bir şey bir gecede yok olur." Sarı-yeşil gözleri bana doğru kayıyor. "Yaşam desteği olmayı sevmiyorum ama bulduğum yer burası."

Kitabına ve esrarına gömülüyor ve nesnem hareketsizken lensleri değiştirip geniş çekimlere odaklanıyorum. Oscar güvenlikle sohbet ediyor, ben de onu rahatsız etmemeye çalışıyorum.

Bir saat sonra, aynı sık ağaçlık alandan yürüyerek başlangıç çizgisinin ve kayıtların olduğu açık alana geri dönüyoruz. Charlie bu sefer bizi kaybetmeye çalışmadı. Belki de "ormanda kaybolan romantizm" numarasından vazgeçmiştir.

Sık, uzun ağaçların arasından geçiyoruz ve burada hiç kalabalık olmamasına şaşıyorum. Beş kilometrelik turu tamamlayan tek koşucular Sullivan, Ryke ve Maximoff.

Tişörtlerinde ter lekesi yok denecek kadar az, su şişeleri yarı boş ve çimlerin üzerinde sanki bir blok etrafında bir tur koşmuşlar gibi gevşekçe geriniyorlar.

Oscar, Charlie ve ben kayıt masalarına yaklaşıyoruz. Bir şey... kaşınıyor...

Omzumu kaşıyorum. Yüzümü buruşturarak birkaç kez daha tahrişi gidermeye çalışıyorum ama kaşıntı daha da artıyor. "Hey, Oscar," diyorum. "Sırtımda bir şey mi var?"

Etrafta dolaşıyor ve kendi pazusunu kaşıyor. Kolsuz tişörtümden dışarı fırlayan omzuma odaklanıyor. "Highland..."

Gözlerim koluna kayd1. Kahverengi teninde küçük, koyu renkli şişlikler var. *Oscar*.
"Ormanda neye doğru yürüdük?"
Pazısını tekrar kaşıyor. "Hadi kabinlere gidelim."
Sağlık hizmeti kamp kabinlerinde bulunuyor.
Kahretsin.

OSCAR OLIVEIRA

CHARLIE BOYNUNU ÇİZİYOR, ben de ona benimle ve Jack'le birlikte tıbbi yardım almasını söylüyorum ve kabinlere doğru giderken pazumdaki iltihaplı bölgeleri ezme dürtüsüne direniyorum.

Zehirli sarmaşık, en iyi tahminim bu.

Lanet olası zehirli sarmaşıkların arasından geçtik.

Telsizden homurdanabilirim, ama A.) Jack yanımda ve onun önünde *böyle huysuz* olmak istemiyorum. Biraz klas göstermeliyim.

Ve B.) Drama grevleri.

Bir Epsilon geçici görevlisi, etkinliğin ana frekansını kullanarak telsizden "İçecek çadırlarında savaşın!" diye bağıyor. Tüm korumalar aynı kanalda. "Desteğe ihtiyacım var!" Sesi kulağımda yankılanıyor. "Desteğe ihtiyacım var!"

Açık alanı geçerken beyaz çadırlara odaklanıyorum. Bir grup genç ellerinde su sürahileri ve bardaklarla masayı dolduruyor. Ve iki genç birbirlerine bağırırken tıknaz geçici onları ayırmaya çalışıyor.

Korumayı silkip bağırmaya devam ediyorlar. Buradan kelimeleri ayıramıyorum.

Gözlerimi zorluyorum, koyu kahverengi tüylü saçlarını ve elindeki kamerayı seçiyorum. Lanet olsun, bu Jesse Highland. Vücudumda alarm tetikleniyor ve düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum.

"Charlie bir saniye burada kal," diyorum ona.

Kaşları birbirine çarpıyor ama yürümeyi yarıda kesiyor.

Jack gölgeli beyaz çadırların altındaki kargaşayı duyuyor ve ben kavgaya doğru koşarken o da benimle birlikte kaçıyor. "Jesse!" diye bağıyor kardeşine, kamera

sıkıca kavradı. "JESSE!"

Mikrofonumu tıklıyorum ve koşarken konuşuyorum. "Oscar'dan güvenliğe, kavgayla ben ilgileniyorum, başka kimseyi göndermeyin." Jack'in ihtiyacı olan son şey güvenliğin küçük kardeşinin kışına yapışması.

Dangalağın biri Jesse'yi göğsünden itiyor, Jesse de onu geri itiyor. Birbirlerini itiyorlar ve birkaç kez daha bağırıyorlar ve tam çadıra ulaştığımızda iki çocuk birbirini masaya itiyor. Su sürahileri düşüp dökülüyor, kağıt bardaklar yere saçılıyor. Kalabalık dangalağı alkışlıyor ve gençler çimlerin üzerinde güreşiyor. İkisi de yumruk atmıyor ve ben dangalağı koltuk altlarından kavrayıp Jesse'den uzaklaştırıyorum.

"Hadi" diye homurdandım.

"Biraz komik ol, kaltak!" Ben onu geri çekerken bile Jesse'ye bağırmaya devam ediyor.

"Biraz *kafan çalışsın*, göt herif!" Jesse öfkeyle bağırarak ileri atılmaya çalışır. Jack bir elini göğsüne koyar ve onu dizginler.

"Sakin ol, nefes al," diye koçluk yapar Jack. "Hey-Jesse." Onu dangalağın üzerine atılmaktan alıkoyuyor ve ben de aynısını diğer gence yapıyorum.

"Herkesin çadırı terk etmesini istiyorum!" Aval aval bakan gençlere bağırıyorum. "Şimdi!"

"O başlattı!" diye bağırان birkaç kişi Jesse'yi işaret ediyor.

"Çadırdan çıkın," diyorum tehditle ve zorla. "*Hemen. Dalga geçmiyorum.*" Gözdağı verdiğim gençler ipucunu aldılar ve arkalarında kırık bir plastik masa ve çöp bırakarak dışarı çıktılar.

Jack kardeşiyle bıyık altından konuşurken ben de diğer genci sorguluyorum.

"Adın ne senin?" Dangalağa soruyorum ve onu sıkıca kavrayışımı bırakıyorum.

"Tyson."

"Soyadı da."

Gözlerini deviriyor ve Jesse'ye ters ters bakıyor. "Bunların hepsi *onun* suçu!"

Bakın, Jack'in küçük kardeşini o kadar iyi tanımıyorum ama Jesse iyi kalpli birine benziyor. Ve Jack ona özgür ruh diyor. Şeytan ya da sık kafalı değil. "Bırak onu," diye hırladım gence. "Soyadın ne senin? Ben etrafta oynuyorsun, kardeşim."

Okul bahçesindeki bir itiş kakış için suçlama yapılmayacak. Sadece güvenlik için bunu kaydetmem gerekiyor ve emin olun ki Jesse'nin alanını bir daha asla işgal etmemesi için tam adını hatırlıyorum.

"Neden ona üçüncü dereceden ceza vermiyorsun?" Tyson bön bön bakar. "Sana söylüyorum, *o* başlattı! Bu hiç adil değil!"

Jesse oflayıp pufluyor ve çimenlere düşen fotoğraf makinesini almak için ağabeyinin elinden kurtuluyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Jack teselli edici bir el uzatır. "Jesse-"

"Almam gereken daha çok B-roll var." Sırt çantasını omzuna atıyor. "Üzgünüm, Kuya." Çıkmadan önce kardeşine gözlerinde özürler parlıyor. Ne olduğunu söylemiyor.

Jack, Jesse'nin peşinden koşmak üzeredir, ancak çadırın kanatlarına ulaştığında heybetli bir adam onu engeller.

Ah, lanet olsun.

Kötü zamanlama yine üstümüze çöktü.

Epsilon lideri burada, elleri telsizinde ve kalçasında. Asık suratlı bir asker, Koreli-Amerikalı, kırklı yaşlarının ortasında ve en uzun süreli korumalardan biri - Jon Sinclair'i *yıllar* önce güvenliğe ilk katıldığından beri tanıyorum ve benimle olan sorunu sinir bozucu bir şekilde devam ediyor.

"Ne oluyor lan burada?" Bakışları önce bana, sonra da dangalağa yöneldi.

"Tyson bana soyadını söylüyordu." Derin sesim tamamen ciddiydi. "Başka bir gençle kavga etmiş. Bitti ve dağıldı." Jesse'yi atlıyorum.

Favorilerimle oynuyorum.

Bu adil mi? Evet, *değil*. Hayat adil değil ve kameralı güzel çocuğa karşı yoğun duygular besliyorum. Ve eğer küçük kardeşi zor durumdaysa, onu kurtarmak için yardım edeceğim.

Kavganın ayrıntıları olmadan, ahlakın doğru tarafında olmayabilirim, ancak her zaman olmam gerekmiyor.

Tyson, "Jesse adındaki çocuk yaptı," diye yakınıyor. "Ben değildim." Sinclair Jack'e doğru döner. "Kardeşin Jesse mi?"

Jack kamerasını kolunun altına sıkıştırır. "Bir yanlış anlaşılma oldu-"

"*Prodüksiyonun* bir hayır kurumunda kavga çıkardığı kısmı yanlış mı duydum?"

etkinlik?" Sinclair onun sözünü keser.

Epsilon liderinin korumalarından birini kesmesi, *tamam*. Jack Highland'ı kesmesi, *iyi değil*. Hem de hiç.

"*Dağınık*, Sinclair," diye karşı çıkıyorum ve ona alçak sesle, "daha fazla koşucu bitiş çizgisini geçmeden ve suya ihtiyaç duymadan bu alanı terk etmeliyiz," diyorum.

Dangalaktan daha çok kafayı yiyor.

Ama Tyson ağzından kaçırır, "*Şaka* yapıyordum. Jesse denen adam *şaka* kaldıramıyor." "Ne oldu?" Sinclair soruyor.

"Masaya sahte bir şekilde vuruyordum ve Jesse bunun üzerine eğildi çünkü başka biri -ben değil- Winona Meadows'a böyle binmem gerektiğini söyledi."

Çenem sertleşiyor, gözlerim kısılıyor, başım öne eğiliyor çünkü bu sinir bozucu yorumlara *alışkınım*. Kimse bu tür fıstık galerilerinden hoşlanmaz, ama ünlüler söz konusu olduğunda çenelerini kapatamazlar.

Jack bıkkın görünüyor, ayrıca laf atanlara da çok alışkın. "Arkadaşların burada böyle konuşamaz dostum, hiçbir yerde de böyle konuşmamalılar-"

Sinclair araya girerek, "Bırakın güvenlik sorunlarıyla güvenlik ilgilensin," dedikten sonra genç kıza aynı şeyleri tekrarladı. "Bir kadınla ya da herhangi bir kişiyle bu şekilde konuşulmaz."

Tyson açık tenindeki pembe yumruyu kaşıyor ve bir de ne görsün, sanırım o dangalağa zehirli sarmaşık vermişim.

Buna gülerdim ama Jack'in durumdan uzaklaşmasını izlemekle meşgulüm. Tek istediğim, ortadan kaybolmadan önce onu yakından takip etmek. Ve ayrıca, ortadan kaybolan müşterimi *yalnız* bıraktım.

Charlie hala beni bekliyorsa bu bir mucize olur.

Sinclair çimlerin üzerindeki su ve bardak dağınıklığını inceliyor. "Şunu temizleyin," diye geçici muhafıza emrediyor. "Daha fazla koşucu gelmek üzere."

Jack çadırdan çıkıyor, ama arkasına bir bakış atmadan önce değil. Gözlerimiz *aynı tarafta olduğumuzu* söyleyen bir ritimde buluşuyor.

İlla üretim ve güvenlik olarak değil. Ama sadece ben ve o olarak.

Oscar ve Jack olarak.

Bu adama gerçekten aşık oluyorum, değil mi? Ortadan kayboluyor.

Nabzımı hızlandırıyor. Eklemlerimi ve kaslarımı ağrıtıyor, neredeyse beni onun peşinden gitmeye itiyor. *Peşinden koşmaya*. Sinclair'le bir profesyonel görüşme daha yaptıktan ve telsizden Akara'yla kısa bir konuşma yaptıktan sonra çadırdan dışarı fırlıyorum.

Jack çoktan gitti.

Charlie.... de gitti.

Mikrofonumu tıklarken kaslarım yanıyor, nefesim kesiliyor. "Oscar'dan Farrow'a, Charlie sağlık kabininde mi?" Farrow güvenlik için izinli ve sağlık ekibi için görevdeydi.

Şu anda Charlie'nin peşinden koşma arzusunun yerini Jack'in peşinden koşma arzusu almış durumda.

Telsizler çatırdıyor. "Farrow'dan Oscar'a, bu evet demek." Nefes veriyorum.

Charlie orada güvendeyse gidip Highland'i bulabilirim. Ona mesaj attım ve cevabını bekledim.

JACK ve ben *Blue Daisy* adında boş bir kulübede buluşuyoruz, burada sadece dört ranza, rustik bir bank ve mavi bir sandık var.

Farrow, Charlie'ye baktıktan sonra teşhis ettiği zehirli sarmaşığı tedavi etmemiz için bize bir tüp kortikosteroid krem bıraktı. Kıyafetlerime bitki yağları bulaşmış olmalı ve Tyson da bu yüzden isilik olmuş, yoksa kişiden kişiye bulaşan bir hastalık değil.

Bu boku tedavi ederken resmi olarak görevde değilim.

Kollarım, bacaklarım, boynum, hepsi yanıyor ve sanki bir fiçı dolusu ateş karıncasına batırılmışım gibi kaşınıyor. Gömleğimi çıkardım ve pantolonumun düğmelerini açtım.

Jack fotoğraf makinesini ince ve dayanıksız bir şilte olan üst ranzaya yerleştiriyor. "Sence Charlie bizi zehirli sarmaşığa sürüklediğini biliyor muydu?" Tişörtünü başının üzerine çekiyor. "Sırf ikimizi birlikte soymak için mi?"

Bir kahkaha attım. "İşte *bu* 5D satrancı olurdu." Pantolonumdan çıktım.

"İşe yarıyor," diye belirtiyor Jack, üzerinde sadece gri boxer-şortla dururken. Ama boynu cehenneme kadar kaşınıyor.

"Kaşınmayı kes, Highland." Bileğini yakaladım.

Göğsü yükseliyor, gözleri yarı çıplak bedenimde geziniyor. Üzerimde sadece lacivert boxer-şort var ve bir yanım onu öpmek için çılgık atıyor. Çenesini kavrayıp onu kendime çekmek için. Ama şu anda ikimiz de hafif bir acı içindeyiz ve küçük kardeşiyle az önce çok şey oldu.

Elimi bileğinden avucuna doğru kaydırıyorum.

Elini tutuyorum.

Jack anlamadığımı sorularla yüz hatlarımı tarıyor. Bu beni geriyor. Bundan hoşlanıyor mu? Hoşlanmıyor mu?

Birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyorum. "İyi tutuyorsun, Long Beach."

Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyor.

Baş döndürücü bir his kaplıyor içimi. *Kelebekler*. Otuz iki yaşımdayım ve hâlâ elimi tuttuğunda içimde kelebekler uçuşuyor.

Jack sıkıyor. "Senin için çok sıkı değil mi?" "Benim için asla çok sıkı olmaz," diye sırtıtıyorum.

Alt ranzada yan yana oturuyoruz. Kamp kulübesi şiddetli bir yaz rüzgârıyla gıcırıyor ve birbirimizin kızarıklıklarını inceliyoruz. En kötüsü boynunda, açık kahverengi tenini yakıyor.

Benimki kolumda ve omzumda sürünüyor.

Jack merhemi çıkarır. "Charlie de zehirli sarmaşığın içinden geçti, yani bunu bilerek yaptıysa bile bile kendine acı çektiriyor."

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum. "Kendi hayatına pek önem vermiyor."

Ama Charlie umursamadıkça, günün sonunda hala ayakta olduğundan emin olmak istiyorum.

Jack sıkıntılı
görünüyor. "Sorun
nedir?" diye sordum.

"Bu şovun etiği, ama... şu anda ön planda olan bu bile değil." Gülümsemesi daha hüzünlü. "Kardeşim." Başını bana doğru eğiyor, bal rengi gözlerindeki ışık neredeyse soluyor. "Onu bu projeye, bu ailelere bağlamakla hata mı ettim?"

Başımı salladım. "Ateşe ateşle karşılık verilemeyeceğini öğrenecek. Sen ve ben *bıktık artık*. Her şeyi gördük, her şeyi yaşadık ve buraya alay ve nefreti deneyimlememiş bir ruh getirdiğinizde, bu onları farklı bir şekilde vuracaktır."

"Bunun onu değiştirmesini istemiyorum," diye itiraf ediyor Jack. "Acı çekmesini ya da masumiyetini çok hızlı kaybetmesini istemiyorum."

Quinn'i düşünüyorum.

Kardeşim güvenliğe ilk katıldığında, ailelere ne kadar çok yersiz şey atıldığını fark etmeyecek kadar saftı ve şimdi eskisinden daha sert olduğunu biliyorum.

"O on yedi yaşında," diyorum Jack'e. "Biz istesek de istemesek de kardeşlerimiz büyüyecek. İşin iyi tarafı o burada senin yanında, sen de onun yanındasın." Kaba bir nefesle başımı öne eğiyorum. "Ama dürüst olalım, muhtemelen kardeş tavsiyesi vermesi gereken *son* kişi benim."

Jack bana gülümsüyor. "Hayır, bunu yapması gereken *ilk* kişi sensin. En azından benim için. On yedi yaşında bir kızla yirmi yedi yaşına geldin bile.

Kardeşim ve bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok."

Sırıtırım ve kaşlarını çatırım. "Bana yaşlı mı diyorsun, Highland?" "Öyle desem gururun okşanır mıydı?"

"Hayır."

"O zaman

hayır."

Gölüyoruz.

Jack bana daha çok gülümsüyor. "Arkanı dön, sırtını alacağım." "Önce ben seni yapacağım."

Seçtiğim kelimelerle yer değiştiriyor, burnu alevleniyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve daha fazla anlayış için gözlerine bakıyorum ama...

Onu o kadar iyi

okuyamıyorum. Ne yazık ki.

Memnuniyetle mi? Bilmiyorum, kesinlikle aramıza *bir şeyler* katıyor.

Her şeyin kötü olduğunu söyleyemem. Ama kalbimin etrafında birkaç tuğla harcı var.

Yaralanma, Oliveira.

Başını arkaya doğru eğerek ensesine daha fazla erişmemi sağlıyor. Parmaklarıma krem sürüyorum, lekeli yeri temizliyorum ve başparmağımla küçük daireler çiziyorum.

Sessizlikte nefesini duyuyorum. Dağınık, soluk soluğa.

Gürültü, zonklayan damarlarıma zevk sızdırıyor. Bir kamp kulübesinde yalnızken, Jack'le aramda hissedilir bir yakınlık akımı oluşuyor.

"Böyle bir şey miydi?" diye soruyor bana. "On dört yaşındayken yaz kampında cinsel uyanış yaşadığın zamanlar mı?"

Gölüyorum, yumuşak nefesli ve nazık bir kahkaha. "Cinsel olarak uyanmış hissediyor musun, Long Beach?"

Bir elini başına koyuyor, parmakları saçlarında dolaşıyor. "Bir şeyler hissediyorum." *Ben de*, ama kelimeleri söyleyemiyorum, o zaten bana söylüyor, "O gece senin dairende yaptığımız konuşmayı tekrar edip duruyorum."

O bir gece.

Uykulu kışını, cennetten gelen saksoyu ve ailemle ilgili her şeyi anlatmamı bir an bile unutamıyorum. Jack'e her zaman çok fazla şey anlatıyorum ama *durmama* yardım edecek bir kaldıraç ya da anahtar bulamıyorum.

Zehirli sarmaşık lekelerini kaplamayı bitiriyorum ve Jack bana doğru dönüyor. Ranzanın yayları onun ağırlığı altında gıcırđıyor. Bacaklarını açıyor ve dizi dizime çarpıyor.

Göğüslerimiz çıplak. Çırılçıplak olmaktan sadece bir parça kumaş uzakta.

Gözlerim kaslarının çıkıntılarını ve vadilerini takip etmek istiyor. Ama üstümüzdeki ranzanın bir çitasına tutunuyorum. Sanki bir çarpışmaya doğru gidiyorum ve kendimi desteklemem gerekiyor.

Jack merhemi alıyor ve kremi pazıma sürüyor. "Sikişmenin en eğlenceli yanının keşif olduğunu söylemiştin. Sorularım var."

"Hiç şaşırmadım," diye şaka yapıyorum.

Yüzüne karizmatik bir gülümseme yayılıyor. "Ama sen bunu söyledikten sonra, tüm sorulara sözlerinle değil bedenle cevap vermeyi tercih ettiğimi fark ettim."

Kanım zararlı bir şekilde yükseliyor.

Gülümsemesi duraksıyor, daha belirsiz. Muhtemelen bir şey söylemediğim içindir.

Hadi, Oliveira.

Sıkı bir nefes alıyorum. "Bu akıllıca mı? Bak, ne dediğimi biliyorum ama sen daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadın. Belki de bunu önce konuşmalıyız, olaydan sonra değil. Temel olarak geçen sefer yapmadığımız şeyi."

"Geçen sefer hoşuma gitmişti," diyor kendinden emin bir şekilde, kremayı bir kenara bırakarak. "Şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, çekingen olmaktan çok maceraperestim."

Kardeşlik kardeşime bir kez daha baktım. "Oh, yaptım. Güven bana." Başımın üstündeki çitayı bıraktım. "Ama muhtemelen şimdiye kadar birlikte olduğun tüm kadınlardan daha *güçlüyüm*, Highland. Güç dinamikleri farklı. Sana karşı nazik olmaya çalışsam bile, yumuşak değilim. Sert ve kaba hissedeceğim."

Öne eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış, nefesi kesilmiş. *Tahrik mi oldu?* Gözleri önce bana, sonra da kapalı kabin kapısına kayıyor. "Şu anda seni hissetmek için her şeyi yaparım Oscar ve genellikle bir gülümseme gösterip istediğimi elde edebilirim ama bu seninle zamanın sadece %50'sinde işe yarıyor. Bu yüzden eğer gerekiyorsa dürüstçe sürünürüm."

"Ayaklarına kapanma," diye araya giriyorum ve eğilip başının arkasını kavırıyorum. Sert nefes alıyoruz ve ağzım dudaklarından bir santim ötede.

Eli keşif için karın kaslarımda geziniyor.

"Ne yapmaktan hoşlandığımı bilmek ister misin?" Ağzına doğru fısıldıyorum. Pürüzlü bir inilti boğazını tırmalıyor. "Evet, *evet*, bilmek istiyorum."

Onu sertçe öpüyorum, göğsünü göğsüme bastırıyorum ve onu ranzada daha da yukarı kaldırıp vücudumu atletik yapısının üzerine bastırıyorum. Omuzları ve sırtı çürük şilteye bastırıyor. Tutkulu, bunaltıcı öpücüğü zar zor kesiyorum ve dudakları birbirinden ayrılarak zevk dolu bir "Tanrım,

*lanet olsun" diye küfrediyor. Elleri başına gitti.
Bunu yapmaya devam ediyor.*

Aslında gerçekten çok tatlı.

Ona srtnyorum ve bacağını kalçamın etrafında gererek kalçasını kavırıyorum. Jack pazumu kavırıyor, vücutlarımızı ve sürtünmeyi içerken gözleri açık. Bana karşı sertleşiyor ve kan güneye doğru kaynıyor.

Onu tekrar öperim. Ve tekrar. Parmakları saçlarımı kavırıyor ve alınlarımız birbirine değiyor. Sıcak, elektrikli nefesi aramızda kıvılcımlanıyor.

Jack nefes nefese, "Sert olmasını mı tercih ediyorsun?"

diye soruyor. Gülmemeye alışıyorum. "Bunun sert olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elini karın kaslarıma koyup durmamı söyledi. Duruyorum.

Başının iki yanında avuçlarını gezdiriyorum. Dudaklarım acıyor.

Ranzanın ahşap direğine yeşil kalemle *Camp4Ever!* yazılmıştır.

Jack nefesini tutmakta zorlanıyor. "O zaman bu senin için neydi?" - pantolonunu indirdi - "eğer sert değilse?"

Cevap almak ve iyi olduğundan emin olmak için *onu* gözden geçiriyorum. "Hoşuna gitti mi?" Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Evet." Dudaklarını ıslatıyor. "Kesinlikle eğlendim."

Sırıtıyorum. "Ben buna daha agresif olmak derim, ille de sert olmak değil. Saçını ekmiyorum, Long Beach. Sadece kontrol bende."

Gözleri içime batıyor. "ste çıkmayı sever misin?"

Daha yakına eğilip kulağına fısıldıyorum, "Vücudumun sana göstermesine izin vermeye ne oldu?"

Vücudu esniyor, neredeyse içime doğru yaylanıyor. "*Siktir.*" Aşaağı uzanıyor ve hâlâ boxer-şortunun arkasında sıkışmış olan şaftını avuçluyor. "Beni ldryorsun, Os."

Os?

Sarsılarak Jack'in üzerinden kalktım.

Bir eli daha başının üzerinde, yüzü birçok duyguyla donmuş durumda. "Ben, uh... Özür dilerim." O da doğruldu, nefesi düğümlenmişti. "Birden ağzımdan ıktı." Gülümsemeye alışıyor. "Lakapları sevmiyor musun?"

Onları seviyorum. Elimde olsa ona yüzlerce bayat, zl lakap takardım.

Ama ben tabelaları dinliyorum:

Tehlike!

Uyarı!

Çok ileri gidiyorsun, Oliveira!

Yine de adama yalan söyleyemem. "Sadece bana Ozzy deme." "Neden demeyeyim?"

"niversitedeki erkek arkadaşımla bunu giymişti."

"Anlaşıldı." Sertleşiyor ve ikimiz de ranzada daha da geriye kayarak duvara yaslanıyoruz. Bacaklarımız göğsümüze doğru kıvrılmış. Dizler bükülmüş.

Bir kolumu omuzlarına dolayarak garip bir gerginliği yarıda kestim.

Bana doğru zayıfça gülümsüyor. "Aramızdaki ilişkiyi mahvettiğimi sanıyordum." "Hayır." Ona başımı sallıyorum. "Farkında ol diye söylüyorum, üst olmak ya da

Dipte olmanın baskın ya da itaatkâr olmakla hiçbir ilgisi yoktur. Baskın dipler vardır."

Başka bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bildiğim iyi oldu." Elini diz kapağımdan uyluğuma kadar izliyor, nefes alıyor ve sonra geri çekiyor, sanki yoğunluk ve şişen hisler çok fazlaymış gibi. Tenim hala dokunuştan karıncalanıyor ve o açıklarken dinliyorum, "Henüz neye ilgi duyduğumu söyleyemem... üst veya alt olmak, sanırım seks yapana kadar anlamayacağım."

Kıvırcık saç tellerimi gözlerimden geriye itiyorum.

Highland'e buradan söylemek isterim ki ben zirveyi tercih ederim. En son 10 yıl önce alttan almıştım. Gerginse onunla ilgileneceğimi ve yapmaya hazır olmadığı bir şey için ona asla baskı yapmayacağımı söylemek istiyorum.

Ama ben bir korkağım ve onun bu sözlere vereceği tepkiden çok korkuyorum. Bu yüzden tek bir kelime bile etmiyorum. Ya cinsel olarak uyumlu olmadığımızı düşündüğü için korkup kaçabilir. Ya da daha kötüsü, öyle olduğumuza inanabilir.

Sonra ne oldu? Akıllara durgunluk veren, hayatımın en iyi seksini mi yaptık? Her açıdan birbirimize *çok uygun* olduğumuzu anladık. Birbirimiz için fazla mükemmel, Charlie Cobalt adında yirmi bir yaşındaki bir dahi ve hatta belki de daha yüce bir güç tarafından düzenlenmiş bir eşleşme.

Kader.

Gökyüzündeki yıldızlar.

Onun ve benim için

hizalanıyor.

Ve sonra Jack buna bir sıçrama tahtası diyebilir. *Kısa süreli bir kaçamak.* Belki de güvenlikyken tek iyi olduğum şey budur.

Güvensizlikler tam bir pisliktir ve ben de bu konuda çok zorlandığımı biliyorum.

Boğazımdaki çukuru yutuyorum ve ona daha sıkı sarılıp şakağındaki çili öpüyorum. Dudağı bana doğru kalktı.

Büyük elini tekrar kalçama koydu.

"Peki," diyorum, "benden hoşlandığını tam olarak ne zaman anladın Highland?"

Gülme olduğunu sandığım bir sesle boğuluyor. "Seninle tanıştığımda."
Geriye doğru sallanıyorum, kafatasım duvara değiyor. "Bu... *beş yıl*
önceydi." Parmakları gür saçlarını karıştırıyor. "Ne anlama geldiğini
bilmiyordum-

Sana karşı olan hislerim. Daha önce hissettiklerimden çok farklı oldukları
gerçeğinin ötesine geçemedim." Adem elması sallanıyor.

Zihnim o zamana ve mekâna geri dönüyor. Onunla Charlie'nin
koruması olduğum sıralarda tanışmıştım.

Jack Highland henüz yirmi iki yaşındaydı ve *We Are Calloway'de*
yapım asistanıydı.

Güvenlikte zirveye yakındım.

Yirmi beş yaşında yönetici yapımcı olana kadar onun dünyası
benimkiyle kafa kafaya çarpışmaya başlamadı. Çekim günlerinde
güvenlikle yapılan toplantıları o yönetiyordu ve Charlie ve WAC
çekimleriyle ilgili olarak kendi payımıza düşen alevlenmeleri yaşadık. Ama
her zaman profesyonelceydi.

Tur otobüsüne
kadar. FanCon'a
kadar.

Ve sonra... eldivenler çıktı, sanırım. İltifatları cilveli bir hal aldı ve ben
de kabul ettim. Çünkü neden olmasın? Bir süreliğine eğlenceliydi. Daha
fazlasını arzulamadığım ve *özlem* duymadığım zamanlar. Ve sonra beni
reddetti, ama şimdi beni kucaklıyor ve erken, erken bir bağlantı hissettiğini
söylüyor.

Jack bakışlarımı tutuyor. "İnsanlarla konuşurken onları iyi hissettirmeyi
seviyorum ama seninleyken... Hiç bitmesini istemedim. Daha fazlası için
geri gelmek istedim, hatta *işim 'konuna odaklan'* dediğinde bile. Konumun
sen olmasını diledim."

Göğsüm yükseliyor.

Çok derindeyim.

Ve geri yüzmek istemiyorum. "Neden
böyle düşünüyorsun?" diye
soruyorum.

"Sende de benimkinden vardır diye düşünmüştüm." Gülümsedi.
"*Cazibe*."

Sırıyorum. "Bende var, Long Beach."

Gülüyor. "Evet, ama başka bir şey de var. Daha fazlası." Bakışları
kayıyor ve başını benimkinin yanındaki duvara yaslıyor. "Kendimle ilgili
bu kadar önemli bir şeyi nasıl bu kadar uzun süre kaçırabildim? Yirmi yedi
yıl, dostum. Sanki sis dağılıyor ve her şey çok netleşiyor ve keşke bu

netliğe daha önce sahip olsaydım."

Ona çıkma teklif ederdim.

Şüphesiz, Highland o zamanlar cinselliği konusunda rahat olsaydı şimdiye kadar benim erkek arkadaşım olurdu. Yani beni hala şu an sevdiği kadar seviyor olsaydı.

Şu an.

Ya olursa oyunu acı veriyor ve bana bakın, hala o oyunu oynuyorum.

Kalbimin etrafındaki savunmaya rağmen Jack'e dönüp şöyle diyorum: "Artık netlik kazanmana sevindim. Yeni yolunu, yeni bir yaşam planını belirleyebilirsin."

O cevap veremeden kabin gıcırıyor ve kapı çalınıyor. Jane Cobalt iyi olup olmadığımızı soruyor. Charlie ile başka bir sağlık kabinindeymiş.

"Evet!" Sesleniyorum. "Bir saniye içinde çıkıyoruz!"

Jack çoktan yataktan kalkmıştır. Kıyafetlerini bir yığın halinde topluyor ve giyinmeye başlıyor. Ben de onu takip ediyorum ve kot pantolonunun düğmelerini iliklerken bana şöyle diyor: "Artık geleceğimi planlamıyorum. Sadece yolculuğun beni nereye götüreceğini görecek'im." Eliyle bir *dalga* hareketi yapıyor.

Zayıfça gülüyorum. "Ne kadar Kaliforniyalısın."

Gülümsüyor. "Dünya üzerinde en sevdiğim yer."

"Benimle ne kadar uzun süre birlikte olursan, bunun *Philly*'ye dönüşme olasılığı da o kadar artar." Jack daha parlak bir kahkaha atarak gömleğini başından çeker.

Göğsüm kabarıyor ama tedirginliğimi görmesin diye kendimi geri çekiyorum. Sadece benim için burada olduğuna dair tuğla gibi sağlam bir güvence istediğimi fark ettim. Ne olduğumuzu henüz *tanımlamamışken* bunu istememeliydim bile.

Birbirimizden hoşlanıyoruz.

Bulutların arasından geçmesine yardım ediyorum. Şu anda bu yeterli olmalı.

OSCAR OLIVEIRA

New York'un en prestijli bale topluluklarından birine ev sahipliği yapan süslü bir opera tiyatrosunda KIRMIZI VELVETEN KUTULU koltuklar... Kraliyet ailesine layık bir yer, dolayısıyla bir Cobalt'ın burada olmasına kimse şaşırmamalı.

En azından *ben*. Birini koruyan adam.

Kulaklığımı ayarlıyorum, sandalye yumuşak görünmesine rağmen kışımın altında sert duruyor. Locada sadece dört koltuk var ve müşterim öndeki iki koltuğa yayılmış durumda.

Charlie uyuyor, *Romeo & Juliet'in* programı gözlerinin üzerine yayılmış. Nadiren yorgun görünür. Nadiren esniyor çünkü uyumak için rastgele ve uygun zamanlar buluyor.

Müşterimden epey uzakta, Jack ve ben onun arkasında oturuyoruz. Charlie'yi ve bizi rahat bırak.

Tiyatronun loş ışıklandırması ve orkestranın en klasik, trajik aşk hikâyelerinden birinin etkileyici şarkılarını çalmasıyla, balenin duygusallığına ve romantizmine kapılıyorum. Özellikle de yanımda Jack otururken.

İyi dikilmiş siyah smokin giyiyoruz. Sanki gecenin krallarıymışız gibi.

Gözlerimiz takılıyor, bir ritmi çok uzun tutuyor ve ben Highland'e yaklaştım. Kolum sanki bir randevudaymışız gibi sandalyesinin üzerine uzanmak istiyor.

Hiçbir şey onunla bu an kadar *ilk buluşma* gibi hissettirmedi. Ve ben görevdeyim, ne kadar çılgınca değil mi?

Bakışlarım boynunda eriyor. Zehirli sarmaşık yüzünden cildinde oluşan kızgın lekeler yok artık. Hayırseverlik Koşusu'nun üzerinden birkaç gün geçti.

Ve Şu anda Jack bir kireç emiciyi emiyor, top ağzının içine doğru itiliyor. Bu beni çılgına çeviriyor. Parmaklarımı enemde gezdiriyorum ve onun ışılıtlı gözleri dudaklarından daha çok gülümsüyor. Balerinleri izlerken bana fısıldıyor: "Charlie olmasaydı baleye gider miydin?"

Bunu çok fazla düşünmemiştim. "Muhtemelen hayır." Sesim kulağının dibinde kısıldı. "Baleyi takdir ediyorum ama tamamen ilgimi çeken bir şey değil." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Peki ya sen Highland?"

"Muhtemelen *evet*." Başını bana doğru eğiyor. "Sanatı gerçekten seviyorum."

Kendisi bir film yapımcısı ve ailesinin mesleğini onaylayıp onaylamadığını merak etmeye başlıyorum. "Ailen sanat yanlısı mı?"

Emiciyi diliyle kaydırıyor. "Daha çok iş dünyası yanlısı olduklarını söyleyebilirim. Yaptığım işe saygı duyuyorlar, özellikle de başarılı olduktan sonra, ama bir tür finans sektörüne girmemi tercih ederlerdi."

Finans mı?

Bütün gün sayılarla uğraşmıyorum. Zekadan çok kas gücünün ön plana çıktığı bir kariyer seçtim ve herkes iyi bir koruma olmak için ne kadar sağduyu, strateji ve beyin gerektiğini göremiyor.

Ya ailesi onu iş dünyasına meraklı bir girişimci olarak hayal etseydi?

Bu sen değilsin, Oliveira.

Göğsüm sıkışıyor. Neden umurumda olsun ki? Biz bir çift değiliz ve ailesiyle asla tanışamayabilirim. Ama Jack'in ailesinin onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum ve doğal olarak, sadece iyi taraflarında ya da en iyi taraflarında değil, en *sevdikleri taraflarında* olmak istiyorum.

Sesini alçaltarak şöyle açıklıyor: "Annemle babam her zaman şimdiki kadar iş bilir değildi. Babam Jack Sr. donanmada görev yapmış. Filipinler'deki bir görev sırasında hayatının aşkı Eleonor Loanzon ile tanıştı."

"Annen mi?" Fısıldıyorum.

"Evet." Ailesinden bahsederken daha yumuşak bir gülümseme var. Sanki tüm sevgi dolu anıları kucaklıyormuş gibi. "Her neyse, Manila'daki Santo Tomas niversitesi'nde hemşirelik okudu. Hedefleri pratik olarak başlamıştı ama evlendikten sonra hemşireliği bıraktı. Askerliği bitmiş ve ikisi de babamın memleketine gelmişler."

"Long Beach?" Ben soruyorum.

"Long Beach," diye onaylıyor başını sallayarak. "Birlikte yeni bir yol seçtiler ve emlak işine girdiler ve her şey yolunda gitti." Daha fazlasını soramıyorum; çok hızlı soru soruyor. "Ailen baleden nefret eder miydi?"

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Oh evet. Hiç şüphesiz." Juliet'i canlandıran bir balerin sahnede süzülürken önümüze bakıyoruz ve ekliyorum, "Yine de annem her şeyi ilk ve yüzüncü kez izlemekten keyif alır. Bu deneyimden gerçekten zevk alır."

Annemden bahsetmişken.

Telefonum avucumun içinde titriyor. Bu gece ondan gelen beşinci aramayı susturup mesaj atıyorum: *Görevdeyim.*

Oliveira kriz hattında dün yaşanan en büyük çöküş Brezilya'da yayınlanan bir romandaki kurgusal bir ölümle ilgiliydi. Annem, ben telefonu kapatmak zorunda kalmadan önce tüm olayı telefonda bana tekrar anlattı ve bugünkü felaketin de benzer olmasını bekliyorum.

Ama lanet olsun, yanılmışım.

Lütfen Jo'yu ara. Alaska'ya taşınacağını söylüyor! - Anne

Hayal kırıklığıyla başımı geriye atmamaya çalışıyorum ve mesaj atıyorum: *Onu sonra arayacağım.* Görevde kalabilmek için ailemi beklemeye almak zorundayım. Highland ile bu kadar zaman geçirdiğim için bile şanslıyım.

Telefonumu siyah pantolonumun cebine koyuyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor sessizce.

"Evet, sadece aile dramı." Hızlı bir bakışla Charlie'yi kontrol ediyorum, sonra Jack'e odaklanıyorum.

Kucağında eski bir video kamerayla uğraşıyor. Bana bu gece de çalıştığını hatırlatıyor ama o ekipmanın Charlie'nin şovu için olduğunu düşünemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, lise yıllarımdan beri bu kadar eski bir video kamera görmemiştim.

Ve Jack bana en kaliteli kameralar ve lensler için en yüksek fiyatı ödeyeceğini, böylece dayanacaklarını söyledi. Jesse'nin Canon'u bile bir servete mal olmuş gibi görünüyordu. Küçük kardeşi balede B-roll çekmiyor. Jack, Philly'deki dairesinde ekipmanları düzenlediğini söyledi.

İkimiz de bu kadar kısa zamanda söyleyecek çok şeyimiz varmış gibi ağzımızı açıyoruz ama orkestra tempoyu yükseltiyor. Bakışlarımız tekrar sahneye yöneliyor.

Kirli sarı saçlı Romeo balkondan zayıf, esmer Juliet'e serenat yapıyor. Jack'e doğru eğilip fısıldıyorum, "Ondan hoşlanmıyoruz."

"Romeo?"

"Romeo'yu oynayan adam."

Anlayışla başını sallıyor. "Leo Valavanis. Beckett'in şirketteki rakibi."
"Biz kimiz?" diye sorarken daha da gülümsüyor. Sen, Donnelly ve Farrow mu?"

"Hayır, hayır, hayır." Bir elimi kaldırdım. "En azından Farrow değil. Donnelly, evet. Kobalt Takımı'ndan olan herkesi kapsarız ve Farrow her zaman Hale Takımı'ndaydı, Koca'dan önce bile." "Tarafını akıllıca seç, Highland." diye takılıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Üretim bir taraf seçemez. Ben herkesin takımındayım."

Ağzımın kenarında bir sırıtış belirliyor. "Bu çok diplomatik. Bundan nefret ediyorum."

Gülmemek için kendini zor tutuyor, sonra dudaklarını ıslatıyor. "Biliyor musun, eğer bir taraf seçmek zorunda kalsaydım, seninkini seçerdim" diye fısıldamadan önce beş dakika daha baleyi izliyoruz.

Göğsüm şişiyor, sonra düğümleniyor. Nöbetteyim.

Olmak istemiyorum ve belki de onun sözleri herkes için üretilmemiştir. Derinlerde bir yerde, gerçek olduklarını ve özellikle benim için yapıldıklarını biliyorum.

Bir sürü cevabım var:

Wise, Long Beach.

Ben de senin tarafını

seçerdim. Kendi tarafımızı

oluşturabiliriz. Ama ben en

kötüsünü seçerim.

"Ben ünlü değilim." Sesim çok kısık çıkıyor.

Jack kamerayı kurcalamayı bıraktı. Benden sahneye bakıyor ve tekrar geri dönüyor, bakışlarını yakaladığımda ona "*iyiyiz*" der gibi başımı sallıyorum.

Keşke sadece şefkat gösterebilseydim. Dokunmak en sevdiğim sevgi dilidir ve kamp kulübesinde yaptığım gibi kollarımı ona dolayamıyorum.

Daha gergin bir şekilde, baleyi izliyoruz ve ben temkinli kıcımların ilk randevu gibi hissettiren ilk randevumuzu mahvettiğinden endişeleniyorum.

Romeo, sahnenin bir ucundan diğerine zıplıyor. Doğru bale terimleri hakkında hiçbir fikrim *yok*. Beckett'in pek çok provasına ve çalışmasına katıldığı için Donnelly'nin benden daha çok şey bildiğini düşünüyorum.

Beckett'ın başrolü kapması gerekirdi ama İskoçya'da hepimizle birlikte sıkışıp kalınca kaybetti.

Hâlâ *Romeo ve Juliet*'te oynuyor. Sadece Mercutio olarak.

Jack video kameranın bir panelini kaydırarak çıkarır. Kamera çantasıyla birlikte küçük bir alet çantası getirmişti ve en küçük tornavidayı bir kenara koydu. Dikkatimi çeker çekmez, "Charlie buraya ne sıklıkla gelir?" diye fısıldıyor.

"Haftada en az bir kez. Bazen daha fazla. Her biri için uyanık kaldığını söyleyemem."

Charlie bütün bir yıl boyunca kutuyu satın aldı... son dört yıldır. Aynı kutu. Aynı sandalyeler. Muhtemelen kırımın bunda kalıcı bir izi var. Charlie ve Jane'in Beckett'in dansını izlemek için kimin en çok gösteriye katılacağına dair iddiaya girdiklerini anlatıyorum.

Bazı aylar Jane kazanır. Diğer aylarda Charlie.

Jack kamerayı kurcalarken nefesinin altından küfrediyor.

Şimdi sormak zorundayım. "Bu da ne?"

Pili çıkarıyor. "Bilirsin diye düşünmüştüm." Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalkıyor. "Bunu bana Farrow verdi. Kameranın güvenliğe ait olduğunu söyledi ve görüntülere zarar vermeden tamir edip edemeyeceğimi sordu."

Ha? "Bu...garip." Normalde *güvenlik söz konusu olduğu için* bu huzursuz hissi kendime saklardım ama Jack Highland ile her türlü sınırı yok ediyorum.

Eli video kameranın üzerinde donar. "Ne demek istiyorsun?"

"Güvenlikten kimsenin kamera kullandığını ya da kameraya ihtiyaç duyduğunu duymadım ve elimden geldiğince telsizle iletişim halindeyim." Omuz silkiyorum. "Sanırım dünya çevresindeki uçuşlardan birinde bir şey kaçırmış olabilirim."

"Farrow'un muhtemelen bir nedeni vardır," diyor Jack sessizce, spiralli defterine bir şeyler not alırken. "Bu onun için önemli görünüyordu."

Tuhaf.

Farrow yapabildiğinde kendi işini kendi yapmayı sever. Pek sık iyilik istemez. Not almayı bitirip kalemi kulağının arkasına atarken ona göz gezdiriyorum. "Ne yazdın?" Fısıldıyorum.

"Pil tipi." Video kamerayı ayaklarının dibindeki bir kamera çantasına yerleştiriyor. "Başka bir şey yapmadan önce yeni bir tane sipariş etmem gerekiyor."

Odak noktamız sahneye dönüyor.

Beckett Cobalt bir kılıç dövüşü içindedir, çevik hareketleri ipek gibidir ve bir kılıcı diğerine vurarak dans eder. Yaralı halde sendeleyerek geri çekilirken seyirciler toplu bir nefes alır. Kendini beğenmiş bir karakteri oynuyor ve sanki iyiymiş gibi davranıyor.

Ama düşmanına doğru ilerlerken tökezler, daha fazla tökezler ve son bir

kez daha dövüşür. Tüm bu süre boyunca, bir insanın olabileceği kadar ağırlıksız bir şekilde süzülür.

gerçekten uçmadan.

Bir aslanın vahşiliğiyle zahmetsiz güzellik ve zarafet. Charlie, Beckett'in baş dansçı olarak ilk sezonundan sonra bana bu eleştiriyi okudu. İkiz kardeşinin başarısına gülümsedi ve burada Beckett'i kaç yüz kez zıplarken ve dönerken görsem de aklıma bu alıntı geliyor.

Ve nasıl da Kobalt İmparatorluğu'nun güzel parlaklığı, romantik olanı, ama her şeyin altında çatlaklar var. Ancak pek çok insan gibi ben de romantizme zor günlerde ihtiyaç duyuyorum ve hatta bazen beni taşımasına izin vermeye çalışıyorum.

Jack büyülenmiş bir şekilde izliyor. Bakışları aydınlanmış. Mercutio yok olurken, dansçılar ve duyguları onun cam gibi gözlerinden yansır. Ve bakışlarımız birkaç saniyede bir şehvetli, sıcak vuruşlarda buluşuyor. İkimiz de sahnedeki güzellikten daha fazlasını içiyoruz.

Onun hürmeti üzerimize bir fantezi örtüyor. Çoğunlukla ortaçağ masallarında rastlanan yapmacık romantizmle dolu bir an. *Bu* tür kalp durdurucu bir anı o kadar uzun zamandır istiyordum ki neredeyse gerçek olduğuna inanamayacaktım.

Yanlışlıkla hepsini havaya uçurmamı izle.

Jack yüzünden kendime olan güvenim yerle bir oldu ama beni alçaltan erkeklerden hoşlandığım da açık.

Yaklaşıyor, kalçalarımız birbirine değiyor, sandal ağacı kolonyası burun deliklerimi uyuşturucu gibi dolduruyor. Daha fazlası için içime çekiyorum.

Jack geriliyor ve sonra kolunu omuzlarıma uzatıyor. Kalbim kaburgalarımla çarpışan arabalar oynarken nabzım hız trenine biniyor.

Karanlıktayız. Kimse gerçekten göremiyor ya da fotoğraf çekemiyor. Kamusalda çok özel, hala çalışıyor ve görevdeyim, ama baleyi suçluyorum, burada oturup onunla benim fantezimin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Bu gece krallar biziz.

Daha da rahatlıyor, kolu üzerimde gevşiyor ama sığ nefesini kulağımın dibinde duyuyorum. Göğsünün inip kalkışını hissediyorum.

Juliet sahnede perişan haldedir. Aşk acısı çekiyor ve yas tutuyor.

Bir elimi Highland'ın kalçasına koyuyorum. Sandalyesinde kayıyor... daha yakın. Birbirimize daha sıcak bakışlar atıyoruz. Gerginlik geriliyor ve biz baleyi izliyormuş gibi yaparken, kolunu omzumdan bırakıp elini *kalçamda gezdiriyor*.

Kahretsin... Ben onun gibi kaymıyorum. Ama kaskatı kesildim, nefesim kesildi. Kalçasını yukarı doğru okşuyorum ve eli benimkine doğru yükseliyor.

Her yeni partner gibi Jack'le de deney yapmak istiyorum ama deney olmak istemiyorum. Bu düşünceyi bastırarak, zevkin beni yönlendirmesine izin verdim.

Parmaklarım onun sertleşmiş çıkıntısına doğru kayıyor ve avuç içi benimkine sürtünüyor. Kaslarım kasılıyor, ateşler içinde yanıyorum, burada bir öpücük başlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bale. Yarı halka açık.

Bu seçimi ona vermek istiyorum.

Beni yoğururken bakışları boynumdaki gerginliği okşuyor. Tanrım. Gözlerimi uzun, tahrik olmuş bir şekilde kırpıştırarak kapattım.

Ucunun etrafındaki hassas noktayı parmaklıyorum ve sertçe yutkunuyor, diğer eli başının arkasına uçuyor. *Yakaladım onu.*

Jack sesini bastırmak için enayi çubuğunu ısırır.

Sonra Charlie kıpırdanıyor, program yüzünden düşüyor. İkimiz de kaskatı kesildik ve ellerimizi geri çektik. Charlie hala uyuyor. Gözleri kapalı.

Kulaklığıma dokunuyorum. *Çalışıyorum. Çalışıyorum.* Bu kadar kolay düşmemeliydim. "Üzgünüm Highland," diye nefes alıyorum.

"Üzülme." Enayi çubuğunu çıkardı, bükülmüş omuzlarında bastırılmış bir gerginlik vardı. "Ben de buna geri dönmeliyim." Gösteri için daha fazla görüntü çekmek üzere Canon'unu çıkarıyor.

Hiç kimse işime öncelik vermem gerektiğinde bu kadar anlayışlı olmamıştı. Hiçbir zaman görevdeyken ya da görevde değilken biriyle çıkamadım. Ne bok yiyorsak artık.

Bazen onun işi benimkinden bile daha yorucu olabiliyor ve yorulmak bilmeyen iş ahlakına saygı duyuyorum. Ama ben sadece *sonrasını* düşünüyorum. Bu gece mesaim bittiğinde. Kameron'unu kaldırdı. Saatin kaç olduğu ya da ne kadar zamandır uyanık olduğumuz umurumda değil. Daha önce benimle konuşmak için yorgunlukla savaştığını düşünürsek, onun da umursayacağını sanmıyorum.

Ben de fısıldadım,

"Highland?" "Hm?"

"Muhtemelen yine geç bir gece olacak. Eğer arabayla dönmek istemiyorsan benim evimde kalabilirsin."

Gülümsüyor. "Bu hoşuma giderdi."

JACK HIGHLAND

Oscar Phillies maçını açıyor ve bana bir bira şişesi uzatıyor. O yanıma çökerken deri koltuk sallanıyor. Siyah papyonlarımızı çıkarıyoruz ve beyaz gömleklerimizin birkaç daraltıcı düğmesini açıyoruz. Baleden sonra onun stüdyo dairesine geri dönmek bana şimdiye kadar aldığım en ateşli romantik davet gibi geliyor.

Ben de aldım.

Ondan ne kadar etkilendiğimi ya da işlerin *üst kata çıkmasını* ne kadar çok istediğimi inkar edemem. Onun çatı katına. Yatağına.

Ama bunun nereye gittiğini söyleyemem.

En azından henüz.

"Bunları dene." Ona kamera çantama koyduğum bir torba mısır çerezini uzattım.

Oscar etiketi okuyor. "Boy Bawang Cornick. Acılı peynir aromalı." Atıştırmalık büyüklüğündeki poşeti yırtıp açarken sırtıyor. "Bunlar en sevdiklerin mi, Highland?"

"Filipinli atıştırmalıklar arasında en üst sıradalar."

Ağına bir mısır çerezi atıyor, çıtırdatıyor ve o *değerlendirirken* benim gülümsemem genişliyor. Nefesini üflüyor ve birasını yudumluyor.

"Çok mu baharatlı?" Gülüyorum ve başka bir atıştırmalık alıyorum.

"Seni uyarmalıydım, ateş püskürten yiyecekler söz konusu olduğunda ben bir bebeğim." Doyurucu bir yudum daha alıyor. "Bir de kız kardeşim Jo var, yanında bir şişe *molho picante* taşıyor." "Brezilya acı sosu" diye açıklıyor.

Cornick'i ondan aldım. "Görünüşe göre ben ve kız kardeşin bir elmanın iki yarısı gibiyiz."

Oscar bana bir bakış attı. "Seninle aynı kapsüle girmek için baharatlı mısır çerezleri yetiyorsa, onları geri ver." Çantaya uzanıyor, ben de bir elimi göğsüne koyuyorum.

İkimiz de esniyoruz, damarlarımda sıcaklık atıyor ve ben başka bir atıştırma poşeti kaldırıyorum. "Yonca Cipsi. Sade peynir aromalı."

Hafifçe fırlatıyorum, o da yakalıyor.

O poşeti yırtarken ben de gergin sessizliği bozuyorum. "Jesse sarımsak aromalı Cornick'e bayılıyor. Bir dahaki sefere seni gördüğümde, biraz getireceğim."

Ağzı kalkıyor, neredeyse sırtıyor. *Neredeyse* çünkü ağızda eriyen peynirli cipsleri mideye indirirken yarım saniyeliğine gözlerini kaçırıyor gibi görünüyor. Oscar bana karşı bir sıcak bir soğuk davrandığı için bu şaşırtıcı değil.

Ama bu endişe verici.

Kahretsin, bacağımda neredeyse zıplıyor. Bu uzun zamandır olmamıştı. On, on bir yaşlarındayken bacağımda titrerdi, ter içinde kalırdım, boğazım düğümlenirdi, çünkü bir öğretmen beni bir soruya cevap vermem için çağırırdı ya da sınıfın önünde bir şiir okumam gerekirdi.

Son beş yıldaki halime bakıyorum -kanal yöneticilerine konuşuyorum, ünlülerle röportaj yapıyorum- ve kendimi farklı biri gibi hissediyorum. Küçükken ailem topluluk önünde konuşma konusunda bana yardımcı olması için bir öğretmen tutmuştu ve bir süre sonra kaygım azaldı.

Nefes almayı

öğrendim.

Nefes al. Nefes ver.

Yapabileceğime inanmayı öğrendim. Yapamayacağımı hissettiğimde bile.

Nefes ve güven bana yıllardır tökezlemeden rehberlik etti, ancak WAC çekimlerinin başlaması, Charlie'nin şovunun stresi ve Oscar ile aramda olanların yeniliği ile kaygım yavaş ama güçlü bir dönüş yaptı.

Nefes veriyorum.

Bacağımda hareketsiz kalıyor. "Karar?" Ona soruyorum.

Ağızına bir cips atar ve tatmin olmuş bir ses çıkarır. "Çok iyi," diye ifade ediyor bir avuç dolusunu dudaklarının arasına atarken.

Biramı yudumlarken gülümsüyorum. Clover Chips yiyoruz, içiyoruz ve Phillies hakkında konuşuyoruz. Braves kaleler doluyken sayı yaptığında Oscar inledikten sonra ona "Beyzbol en sevdiğin spor mu?" diye soruyorum.

"İzlemek için, evet. Peki ya sen?" Cipsleri birayla yıkıyor.

Kolumu bacağıma asıyorum, bira parmaklarımın arasında gevşiyor. "Dürüst olmak gerekirse, beyzbol izlemeyi hiç sevmedim."

Yüzü düşer. "Siktir, kardeşim. Kanalı değiştirebilirim." Uzaktan kumandaya uzanıyor.

Omzunu tuttum. "Hayır, açık kalsın. Şimdi izleyeceğim." "Neden?" Oscar yavaşça arkasına yaslanıyor.

"Basta ikaw," diyorum Tagalogca ve rahatça tercüme ediyorum, "seninle olduğum sürece, çünkü o sensin." Biramı yudumluyorum. "Senin yanında beyzbol o kadar da kötü değil."

Oscar sırtıyor, yüzümdeki gülümseme kadar ezici bir gülümseme. Sıcak ve soğğun *sıcak* evresindeyiz ve ben burayı seviyorum.

"Futbol," diyorum ona, elindeki Clover Chip poşetine uzanarak. "İzlemeyi en sevdiğim spor."

Birkaç kez başını sallıyor. "Annem ve kız kardeşim futbola çok meraklılar. Dünya Kupası için ellerinden geleni yapacaklar ve takımları erken elense bile Brezilya ve Amerika formaları giyecekler."

"Kız kardeşin de futbolu seviyor mu?" Parlak bir gülümsemeyle biramı daha yutuyorum. "Şimdiden yeni en iyi arkadaşım oldu."

Oscar'ın benimle ve en iyi arkadaşlarla ilgili hafif bir şaka yapmasını bekliyorum. Ama o kaskatı kesilmiş, kolunu arkamdaki kanepenin arkasına gergin bir şekilde yaymış.

Birasından sıkı bir yudum alıyor, kahverengi gözlerini televizyona dikmiş.

Çok fazla sorum var. Başım dönüyor. Ama ben tek bir soru bile soramadan bana dönüp konuşuyor.

"Küçük kız kardeşimle içinde bulunduğun bu bezelye kabuğu-" "Lafın gelişi Os," diyorum kaşlarımı çatarak.

Ona *Os* dediğimde sessizleşiyor. Daha derin bakıyoruz, keskin nefeslerimiz birlikte zamanlanıyor.

Oscar bira şişesinin dibini kalçasına dayıyor. "Bak, sadece sormak zorundayım... Joana'yla ilgileniyor musun?"

Kaşlarım havaya kalktı. "*On dokuz* yaşında. O senin kız *kardeşin*."

Kendi kendine homurdanıyor. "Biliyorum. Biliyorum." Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Sadece bunu yeniden gözden geçiriyorum" -aramızda bir hareket yapıyor- "çok fazla."

Bizi yeniden mi inceliyor?

Biramı sehpanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum. Onunla daha sert bir okyanusta yüzüyorum ve belki de daha iyi bir güvence sunmam gerekiyor. "Joana baleden sonra geceyi onunla geçirmemi isteseydi, kibarca

reddederdim."

Şu anda bir yatakta uyuyor olabilirdim ama Oscar beni uyanık tutmasını istediğim tek kişi.

Tekrar tekrar başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Yalan söyleyemem, şu anda çekincelerim ve tereddütlerim var-"

"Neden?" Daha sert nefes alarak soruyorum.

"Çünkü sen Jack Highland'sın!" diye bağırıyor hayal kırıklığı içinde. "Çok büyüleyici, çok umutlu, çok seksi, çok kararlı ve cesursun. Sen tam bir paket gibisin - sen bir *nakavtsın* kardeşim ve belki de beni nakavt edeceğinden korkuyorum."

Nabzım hızla atıyor, bir adım daha yaklaşıyorum. "Benim de korkmadığımı mı sanıyorsun? *Neredeyse sürekli* kapattığın yarı açık bir pencereye doğru koşuyorum!"

Duygularına boğuluyor. "Kaybedecek neyin var?"

"Sen!" İçimden bağırıyorum, gözlerim yanıyor. "Seni kaybedebilirim!" Yüzü ham duygularla buruşuyor.

Lütfen bana inan.

Oscar bakışlarımı yakalıyor ve bir arzu mermisi gibi yaklaşıyor. Boynumun arkasını kavırıyor ve bacaklarımız birbirine dolanırken parmaklarım tuzaklarına giriyor. Sıkı göğüslerimiz birbirine kaynıyor ve öpüşüyoruz. Ani ilanlarımız kadar *çiğ* hissettiren aç, ağrıyan öpücükler.

Birbirimizin beyaz önlüklerini parçalıyoruz. Tene tene dokunmak için açıyoruz, vücudu sıcak ve kalp atışları hızlı.

Oscar'ı daha yakından tanımak istiyorum. Yatakta nelerden hoşlandığını. Beni paramparça edene kadar cevapları hissetmek istiyorum.

Ben dilimi onunkine sürterken o geriye doğru yürüyor ama içimden bir inilti çıkaran da o oluyor. "*Oscar*," diye nefes alıyorum, dudaklarına karşı soluk soluğa.

Gözlerimiz daha derin bir özlemle birleşiyor. "Yukarı çıkıyoruz, Long Beach."

Seviye atladım. Bu cümleyi söyleyemeyecek kadar ona bağılıyım. Hemen arkasından Oscar'ı çatı katına kadar takip ediyorum. Tavan burada daha alçak ve eğilmem gerektiğini hissediyorum.

Artık öpüşmüyorken, bedenlerimiz birbirine değmiyorken, birbirimizin siyah pantolonlarımızı çekip çıkarmasını izliyoruz ve sinirlerim kabarıyor. Heyecanla birlikte, daha güçlü bir şekilde kavramaya çalışıyorum.

Oscar yüzümü inceliyor. "Önce konuşmak istemediğine emin misin?" Emin miyim?

Evet.

Ama durup kendimi sorgulamama neden oluyor. "Bir erkekle yatağa girmeden önce genellikle derinlemesine konuşmalar yapar mısın?" Durakladığından beri soyunmak için bekliyorum, koyu gri boxer-briefi boyunu ve kışını şekillendiriyor. Baktıkça aletim daha çok titriyor.

Kan daha çok
pompalanır. Nabız
daha hızlı atar.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor Oscar. "Ama çoğunlukla daha az deneyimli olan da bendim. Sen savunmasız, narin küçük bir yavru gibisin ve ben seni ezmeye çalışıyorum."

Bence o da savunmasız, sadece farklı bir şekilde. Ve Oscar'ın beni önemsedğini bildiğim için daha rahatım. Daha fazlasını yapmaya ve keşfetmeye hazır olup olmadığım konusunda.

"Beni ezmeyeceksin," diyorum sertçe, gülümseyerek. "Hiç yumruk atmadığımı biliyorum ama kendimi koruyabilirim." Boxer-şortumu çıkarıyorum ve gözleri belimdeki kaslarımın izini sürüyor, sertleşmiş sikime giden V çizgisi sürtünme için *yalvarıyor*.

Oscar'ın bir metre öteden bedenimi yiyip bitirdiğini görünce şimdiden nefesim kesildi. Burnu parlıyor ve hızla boxer-briefini çıkarıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor, damarlarıma adrenalin ve zevk pompalıyor. Buklelerini kavıyorum ve beni yatağa götürüyor. Kışım yatağa çarpıyor ve dizi yanıma batıyor. Oscar belimi kavıyor ve beni yatağa doğru kaldırıyor.

Tanrım. Bir iniltiyle boğuluyorum. Başım yumuşak kuş tüyü bir yastıkla buluşuyor ve dizleriyle bacaklarımı daha da ayırıyor, böylece aralarına sığabiliyor. Birinin beni onun yaptığı gibi *kaldırmasına* alışık değilim. Boynunun arkasını kavıyorum. Onu daha da yakınımda istiyorum.

Onun yanında nefesimi tutmakta çok zorlanıyorum. Birlikte yataktayken daha da kötü. Öpüşürken, ellerimiz dolaşırken yoğunluğun altında boğuluyorum. Avuçlarım onun sert göğsündeki koyu renkli kılların üzerinde geziniyor ve bacaklarımız birbirine dolanırken bacaklarındaki kılları hissediyorum. Bana sürtünüyor, ereksiyonlarımız hareketle birbirine sürtünüyor.

Tanrım, lanet olsun. "Oscar," diye inliyorum, gözlerimin kenarlarından sular akıyor. Avuçlarımda altında esneyen kışını sıkıyorum, o da enseme emiyor.

Seks yapmıyoruz ama hiçbir şey bana bu kadar samimi gelmemiştir. Eli başımın arkasından yukarı doğru kayıyor. Sıcak dalgalar halinde tahrik oluyorum. Biz

Kas üstüne kas ve avucunun karın kaslarımızın arasından güneye doğru dalışını izliyorum. Parmaklarını sikimin etrafına sarıyor ve akıl almaz bir sürtünme yaratıyor. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Hassas yerleri aydınlatıyor.

"Siktir," diye boğuluyorum.

Kendimi daha heyecanlı hissettikçe, yeterince *veremediğimi* fark ediyorum. Ama o ileri atıldığında bu düşünce kayboluyor, öpüşmelerimiz açlaşıyor, pazıları çeneme yaklaşıyor. Ellerimi çıplak kıkırda gezdiriyorum. Kaslı kalçalarımız terden kayganlaşıyor.

Oscar ağzıma karşı homurdanıyor, "*Tanrım*."

Bir el başıma kalktı. *Ahbap*. Hayatım boyunca nefesimi tutamıyorum.

Ve dudaklarımız tekrar birbirini buluyor. Dillerimiz güreşiyor. Yüzündeki kıllar çenemi kaşıyarak daha fazla sıcaklık yaratıyor. Ben doğruluyorum, o da yapısıyla beni tekrar aşağı itiyor.

Bu çok iyi hissettirdi. Ağzımızı ayırdım. "Yapamam," diye boğuluyorum. Dondu kaldı.

Kahretsin.

Hayır. "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Demek istediğim..." Göğsümün üzerinde oturmaya başladı bile. "Durma, Os."

"Neydi o?" Oscar soruyor, dudakları şişmiş. Karın kasları esnemişti. "*Yapamayacağımı* söyledin."

İkimiz de hâlâ acı verici bir şekilde ereksiyon halinde ve *istekliyiz*. Dudaklarımı yalayarak gülümsüyorum. "Sadece çok fazlaydı. *İyiydi*."

Beni inceliyor, sonra ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bana kalp krizi geçirttin, Long Beach. Seni kırdığımı sandım."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Kırılması o kadar kolay biri değilim." En azından içtenlikle öyle olmadığımı umuyorum. Pozisyonlarımızı tekrar tekrar izliyorum ve içimde tutamadığım bir soru var. "Kayganlaştırıcın var mı?"

Sertleşiyor. "Seks yapmıyoruz-"

"Bunu anlıyorum ama eninde sonunda birimiz götten sikecekse, bunun için çalışmamız gerekmez mi?" Anal öncesi hazırlığı Google'da araştırdım ve duş almayı kendi başıma çözebildim. O yüzden o sormadıkça bu konuyu açmıyorum.

Kısa bir süre önce birbirimize klinikteki son taramalarımızla ilgili mesaj attık. *Negatif. Cinsel yolla bulaşan hastalık yok*. Ama ben sadece aramızda bir şey olması ihtimaline karşı ikimizin de dikkatli ve sorumlu davranarak kontrolden geçmeyi kabul ettiğimizi düşündüm.

Bu bir garanti değildi.

Hala da değil.

Bu yüzden Oscar sürecinde diken üstündeyim.

Sonra geri çekiliyor ve vücudunu komodine doğru uzatıyor. Eli kalçamda duruyor, sanki bana kıpırdamamamı söylüyor. Çekmecedan siyah bir kayganlaştırıcı şişesi çıkarmasını izliyorum.

Şişeyi sallıyor. "Zehrini seç: parmaklarımın sende olmasını mı yoksa parmaklarının bende olmasını mı istiyorsun?"

Seçenekler.

Kaslarım geriliyor. "Sen seç."

"Seçimimden

hoşlanmayabilirsin."

"Yapmazsam sana durmanı söylerim," diye teminat veriyorum. "Tek bildiğim ikisini de deneyeceğim."

Oscar tekrar eğiliyor ve ben kollarımdan düşüyorum. Tekrar öpüşüyoruz ve şehvetli bir havaya girerken hararet yeniden alevleniyor.

Eli vücutlarımızın arasına iniyor ve beni hiç kimsenin yapmadığı kadar iyi boşaltıyor. *Siktir.* Yeni bir bölgeye girmeden önce kendimi boşalmamaya zorluyorum.

Vermek ve almak için *kimi* seçeceği beklentisi beni yok ediyor. Şişeyi alıp parmaklarını yağlarken gözlerimiz birbirinin üzerinde.

Bu oluyor.

O anı hayal ediyorum, parmakları içimde ve bacaklarımı kaydırıyorum, aletim ağrıyor. Kendimi çekiyorum ve Oscar'ın tüm vücudu uyarılmış bir şekilde geriliyor. İkimiz de zorlanıyoruz ve güçlü bir boşalmaya ihtiyacımız var.

Gözlerim onun güzel yapısını izliyor. Kıvrımlar ve kesikler ve sinirli açılar. Kıvrırcık saçları kirpiklerini fırçalıyor. Burun halkası onu daha da seksi yapıyor.

Göğsünde ve eklemlerinde hafif yara izleri var ve burnu muhtemelen yumruklardan sonra birkaç kez sıfırlanmış.

Çok güzel.

Başka biriyle birlikte olmasını

istemiyorum. Hiç kimseyle.

Sadece ben.

Elimi tekrar boynuna doğru kaydırıyorum ve ağzını ağzıma getiriyorum. "Göğsünü aç" diye fısıldamadan önce bir dakika daha öpüşüyoruz.

Ön kollarımın üzerine yuvarlanıyorum, sırtımı ve kıçımı Oscar'a gösteriyorum. Sorular bakışlarımı diken diken ediyor, bunun doğru olup

olmadığını merak ediyorum. Nabzım hızla atıyor ve bacaklarımı benim için kaydırıldığında rahatlıyorum. Onları birbirinden ayırıyor. Belimi kavıyor.

Oscar, "Kaliforniya'da elinden geleni yap ve biraz daha sakinleş," diyor. Bu beni gülümsetiyor. "Ben rahat değil miyim?"

"Seni incitmek istemiyorum."

Bu içimde kabarıyor. Bunu daha önce söylemiş olsa da, daha çok bir taahhüt ve söz gibi geliyor.

Bedenini bana doğru bastırmadan önce pazularımı, boynumu ve dudaklarımı bir kez daha öpüyor. Zevk nefesimi çalıyor ve beklenti hızla başımı döndürüyor.

Bana doğru hamle yaptığını hayal ediyorum, dizlerimin bağı çözülüyor ve dört ayak üstünde yatıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. Güven veren ve endişeleri yatıştıran ciddi gözleriyle karşılaşıyorum.

Soğuk parmağı giriş yerimde dolaşüyor ve diğer kolu belimi sarıyor. Bir eliyle beni okşuyor ve diğer parmaklarıyla içime giriyor, hafif bir basınçla içime sokuluyor ve sertleşiyor.

Şaftımı bırakıyor ve serbest elini karın kaslarımda gezdiriyor, ateşli dalgalar bırakan sert dalgalar yaratıyor. Pek çok his beynimi eritiyor ve anın içinde *ürperiyorum*.

Bir saniye sonra parmağını içime soktu. Gözlerim bir anda kapanıyor, bir an için şaşkına dönüyorum. Dişlerimi sıkıyorum, burnumdan acıyla nefes alıyorum. Bir gelme hareketi yapıyor ve uzuvlarımı yoğun bir mutluluk içinde sarsan bir nokta buluyor.

Sikeyim.

Parmağının hareketiyle kalçalarını itiyor. Ondan ve benden ilkel bir ses yükseliyor, iniltilerimiz havadaki en iyi müzik. Sert vücudu benimkinin üstünde, benimkine karşı, benimkinin baskısıyla sallanıyor.

Basınç.

Geriye uzanıp Oscar'a tutunmaya çalışıyorum ama kalçaları, uylukları ve vücudu o kadar sıkı ki elim kayıyor. Neredeyse vazgeçiyordum ama sonra avucunun benimkine kaydığını hissediyorum. Parmakları birbirine geçiyor ve sıkıca kavıyor.

Hay sikeyim.

Parmağını daha derine ve daha hızlı hareket ettirmeye başladığında başımı yastığa gömüyorum. Bir inilti daha beni boğuyor. "Os," adını yaralı bir hayvan gibi boğuk bir şekilde söylüyorum. Sanki bu baskının bir serbest bırakmaya dönüşmesi için yalvarıyormuşum gibi.

Ve bana biniş şekli.

Bu çok iyi.

Kendime dokunabilmek için elini omuzlarımdan çekmeye çalışıyorum.

"Nonono, shhh." Avucumu daha sıkı tutuyor ve omzumun arkasını öpüyor. "Biraz daha dayan. Güven bana."

Ona güvenin. Soru yok. Belirsizlik yok. Tüm güvenim onda. Hediye paketi yaptım ve kapısına teslim ettim.

Duygular zevk dolu şok dalgalarıyla yayılıyor. Nefesim boğuk ve düzensiz çıkıyor ve Oscar kulağıma fısıldamaya devam ediyor. Huysuz sesi beni en az beni nasıl çalıştırdığı kadar tahrik ediyor. Prostatıma vurduğunda, görüşümde ışıklar dans ediyor. Bu tekrar oluyor. Ve tekrar. "Os," diye haykırıyorum. Dudaklarımdan çıkan diğer her şey sesler, homurtular ve ağır nefesler.

Ama kafam dev bir ilahi gibi. *Os. Os. Os. Os. Os. Os. Os.*

Bir doruk noktası beni yok ediyor ve onun avucuna bıraktığımı fark etmem bir saniye sürüyor. Oscar dünyanın tüm güveniyle bir havlu kapıyor ve döllerimi siliyor. Dudaklarımin kenarını öpüyor ve iki elim başımın üzerinde, kürek kemiklerimin üzerine düşüyorum.

Sırıttıyor. "Yalan söylemeyeceğim, beklediğimden *çok* daha fazla eğlendin." Nefes nefese gülüyorum. "En büyük sürprizin ben miyim?"

"Evet, her lanet gün, Highland."

Ereksiyonuna bakıyorum. "Yapabilirim-
"

"Biraz soluklan." Oscar yatağın ayakucunda duruyor ve kendini birkaç kez okşuyor. Isınıyorum ve bu muhteşem adamın bir başka sert çekişle *boşalmasını* izliyorum. Kasları esniyor ve dişlerini sıkıyor, gözleri neredeyse dönüyor.

Keşke orgazmı bana daha yakın olsaydı ve benim bedenimden ya da ellerimden olsaydı. "Şimdi bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

Temizlenmek için aynı havluyu kullanıyor ve sırtıtsı yeniden yükseliyor. "Belki bir dahaki sefere, Highland."

Bir dahaki sefere. Aramızdaki sıcak-soğuk ilişkinin kaynar sıcak olmasını istiyorum. Oscar'a güven vermek istiyorum ki pencere tamamen açılsın ve ben de içeri girebileyim. Ama bunu büyük bir açıklama yapmadan nasıl yapacağımdan emin değilim.

Tüm hayatımı değiştirebilecek bir şey.

Aileme heteroseksüel olmadığımı söylemeye hazır mıyım? Jesse'ye söylemeye? Oscar'ın tüm arkadaşlarına ve tanıdığımız diğer herkese söylemeye?

Boğazım kapanıyor.

Nefes al. Nefes verin.

Nefes veriyorum ve bu gece için endişelerimi bir kenara bırakıyorum.

Oscar yatağa geri geldi. Yanıma uzanıp göğsümün üzerinden uzanarak lambanın kablosunu çekiyor. "Saat sabahın beşi," dedi. "Biraz uyumalısın."

İkimiz de yapmalıyız.

Ama bir saat daha uyanık kaldık. Yan yana uzanıyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve onun işi, benim işim, başkalarıyla paylaşamayacağımız çok gizli konular hakkında fısıldaşıyoruz. Ünlü aileler hakkında detaylar. Seks hakkında konuşursak daha fazlasını yapabiliriz, bu yüzden az önce olanları gündeme getirmemek için yoğun bir çaba sarf ediyoruz.

Ayı yatağa yatırıp güneşi uyandırana kadar konuşuyoruz. Parlak ışınlar çatı katına, yatağa, *bize vuruyor*. Uyku bizi yakalıyor. İstemediğim ama bedenimin talep ettiği uyku.

Ve sonunda, gözlerimiz kapanmaya başlar.

OSCAR OLIVEIRA

BU OROSPU ÇOCUĞU.

Studio 9 Boxing & MMA Spor Salonu'nda Gabe Montgomery'ye yüzümü buruşturarak bakıyorum. Çalıştırdığım yeni geçici sanki kafası ters takılmış gibi davranıyor.

"Ama sanki..." Şakağını ovuşturuyor. "Kalabalıkta müşterinin önündeysen, onları nasıl *görebilirim*?"

Kalçamı boks torbasına yasladığımda Cheeto'm ağzımın yarısına kadar donuyor. "Omzunun üzerinden bakabilirsin, Gabe."

Başını sallıyor, dalgalı sarı saçları soluk beyaz alnına düşüyor. "Ama müşterilerin *arkasından* yürümek daha kolay olmaz mıydı?"

Yavaşça çiğniyorum ve sinirimi Cheeto'mdan çıkarıyorum. "O zaman kapıya nasıl ulaşacaklar?" diye soruyorum. "Senin gibi paparazzilerin ve kalabalığın arasından geçemezler."

Gabe'in kalçaları ballı jambon büyüklüğünde. Bu çocuk sadece yirmi iki yaşında, Quinn'le aynı yaşta ve bir buldozer gibi yapılı. Güvenlik genelde böyle yapılı adamları işe almaz çünkü dayanıklılıkları düşüktür ama Gabe giriş seviyesindeki tüm testleri geçti.

Aptal olması çok kötü.

"Huh," diye düşündü Gabe tüm bunları. "Yani... yolu ben mi yapıyorum?"

Yavaşça başımı salladım ve ağzıma bir Cheeto daha attım. Kitsuwon Securities'in verimli çalışabilmesi için iyi bir geçici personel grubuna ihtiyacı var, bu da Omega'daki hepimizin yeni elemanları eğitmek için zaman ayırması gerektiği anlamına geliyor. Ben burada Tweedledum'a ders verirken, Charlie Cobalt da New York'ta başka bir geçici elemanla birlikte.

Umarım Gabe ona fırlattığım şeylerin bir kısmını aklında tutabilir. Thatcher Moretti onu Kitsuwon Menkul Kıymetler'e yönlendirdiğine göre o kadar da umutsuz vaka olamaz. Görünüşe göre, donanmadan yeni ayrılmış ve bir aile üyesinin arkadaşının arkadaşı. Bana sorarsanız, bugünlerde varilin dibini kazıyoruz.

Saatime bakıyorum. Stüdyo 9 *sadece güvenliğe* kapalıyken son üç saattir temel bilgiler üzerinde çalışıyoruz. Şu anda burada sadece biz varız.

Gabe'e "Bana spor salonunun etrafında yirmi tur attır" dedim. "Ve bu geceyi bitirelim."

"Tamamdır." Koşarak uzaklaştı. Koşuşunu izliyorum. Tamam, çocuk o kadar büyük olmasına rağmen hızlı. Hakkını vermiyorum.

Spor salonunun kapısı patlayarak açılıyor ve bir dizi bağırış ve çığlık duyuyorum. "MAXIMOFF! FARROW! MAXIMOFF!" ve "MARROW FOREVER!"

Farrow'un Maximoff'la yaşadığı gibi sonsuza dek sürecektir istikrarlı bir ilişkinin özlemini çekiyorum ama medyanın getirdiği kakofoni ve baş ağrısını da istemiyorum. Oslie söylentileri yeterince kötü.

Onlar içeri girerken Farrow kocasına sırtıyor. Hale prensi, Farrow ne dediyse ya da ne yaptıysa çok sinirlenmiş görünüyor.

Patlamış mısır
nerede? Cheetos'uma
yumuluyorum.

"Hafızanı silebilir misin?" Maximoff neredeyse mükemmel bir fotoğrafik hafızası olan adama sorar. "Son iki dakikayı sil ve üzerine bir yüzyıl daha ekle. Ama sana daha zeki ve seksi olduğumu hatırlattığım kısımları silme."

"Yalan söylediğin kısımları mı kastediyorsun?"

Gülüyorum ve onlar yaklaşırken dikkatlerinin yarısını bana çekiyorum.

Maximoff hayal kırıklığını haykırır. "Cidden, ne dediğimi duymadın."

"Dışarıda bir hayranınızın ünlü aşkınızın kim olduğunu sorduğunu duydum," diyor Farrow daha geniş sırtarak, "ve kesinlikle *kocam diye* cevap verdiğinizi duydum."

"Aww," kirpiklerimi savurarak alay etmeye devam ediyorum.

Maximoff kıpkırmızı oldu. Farrow'a bakar. "Sanki seni bir spor salonu dolabına tıkmamı istiyorsun."

"Ya da başka bir şey," diye gülüyor Farrow.

Kimsenin Maximoff Hale'e nasıl flört edileceğini öğretmediğine dair bir teorim var. Farrow'la resmen anaokulu kum havuzundaki "Senden nefret ediyorum" manevrasını yapıyor ve büyük olasılıkla bunun nedeni, yarak ya da am bulmak için flört etmeye hiç *ihtiyaç duymamış olması*. O lanet olası bir ünlü.

Spor minderlerinin üzerinde yürümek için ayakkabılarını tekmeliyorlar. Asılı boks torbalarının arasından geçerek yaklaşıyorlar.

Ağızma bir Cheeto atıyorum. İyi huylu mizahın yerini acının almasına izin vermemeye çalışıyorum. Maximoff Ripley'i belinde dengeliyor ve Farrow oğullarının kulak tıkaçlarını çıkarırken Maximoff'un daha sessiz bir şekilde şöyle dediğini duyuyorum: "Sadece oğlumuzun seni sevdiğimi bilmesini istiyorum. Medya görüntülerini gördüğünde, seni önemsemediğimi düşünmesini istemiyorum."

Paparazzilere şaka yollu değil de dürüstçe cevap vermesinin nedeni bu olmalı. Farrow usulca bir şeyler fısıldar, eli Maximoff'un kafatasının arkasındadır ve sonra dudakları şefkatli bir öpücükle buluşur.

Bir sızı göğsüme çarpıyor.

Acı çeken biri değilim ve bu boktan duygulara yarım saniye bile olsa dalmaktan nefret ediyorum.

Maximoff'un erkek arkadaşı olduğundan beri Charlie'nin de böyle hissettiğine %99 eminim. Nefret ettiği kuzeninin istediği sevgiye kavuştuğunu görmek daha fazla kıskançlığa neden oldu. Ama ben temel dürtülerimi kontrol edemeyen yirmi bir yaşında bir dahi değilim. Ve *asla bir* başkasının mutluluğunu ya da aşkını gördüğümde acı çekmek istemem. Özellikle de bir arkadaşımın.

Spor salonuna bakıyorum.

Keşke Charlie yanımda olsaydı da Highland de burada olsaydı. Başımı çevirdiğimde onun kameranın arkasına odaklandığını görürdüm. Beni fark eder ve o yüz watt'lık gülümsemesini takınırdı, hatta belki objektifini bana doğru çevirirdi.

"Oliveira," diyor Farrow, beni kötü bir sersemlikten kurtararak. "Öyle mi?"

Ripley doldurulmuş korsan papağanını düşürdüğünde başımız dönüyor. Ona aldığım oyuncağı elime alıp çingırdatıyorum. "Şüphesiz, en çok Oscar Amca'yı seviyorsun."

Ripley kıkırdarak oyuncağa sarılır. Çok tatlı bir bebek.

"Teşekkürler," diyor Maximoff bana, içtenlikle. "Kardeşimin telefonunu nerede bırakmış olabileceğini biliyor musun?"

Kaşlarım düğümlendi. "Xander telefonunu spor salonunda mı unuttu?"

Farrow şöyle açıklıyor: "Bu sabah boks dersinden sonra. Bunu telsizden duyurmak istemedim." Evet çünkü Donnelly bu güvenlik hatası yüzünden patrondan fırça yedi. Xander Hale onun müşterisi ve kayıp bir telefon güvenlik sızıntısından bir kalp atışı kadar uzak.

Donnelly genelde bu kadar dikkatsiz değildir.

"Görmedim," dedim, "ama dolapları kontrol ederdim."

Ripley'i tutan Maximoff minderlerden ayrılır ve dolapların olduğu duvarı arar.

Farrow etrafımda dolanıyor. "İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Sen söyle," diyor delinmiş kaşlarındaki endişeyle.

Son zamanlarda Farrow'a ifade ettiğim tek şey Jack ve benim daha iyi olduğumuzdu. İyiyiz. Artık gariplik yok. *Oldukça doğru*. Ama Jack'in heteroseksüel olmadığını söylemeden daha fazla açıklama yapamam.

Jack'e bunu yapmayacağıma söz vermiştim.

"İyiyim," diye birkaç kez başımı salladım. "*Out Loud* dergisi fotoğraf çekimi ne zaman? Yakında olduğunu duydum."

"Gelecek hafta." Gözlerimi

süzüyor. Sevdiğim bir duyguya

tutunuyorum.

Gurur.

Out Loud'un kapağında yer almayı kabul ettiği için en iyi arkadaşımla gurur duyuyorum. *Evet demesi biraz zaman aldı*. Ve şimdi buradayım, öpüştüğüm ve aşık olduğum adam hakkında konuşamıyorum.

Toplum içinde ona sarılamıyorum bile.

Sevmiyorum ama buna katlanmak zorundayım.

Benim için gurur en iyi sevdiğim insanları kucaklamakla hissedilir. Keşke Highland'i de kucaklayabilsem.

Çok ileri gittim.

Artık ne yaptığımı bile bilmiyorum. Keşke Farrow'dan tavsiye isteyebilseydim. O "ilişki adamı"dır -yatağa atlamadan önce sınırları önceden belirleyen kişi. *Gerçek* bir ilişki potansiyeli olmadıkça biriyle yatmaz bile.

Bir de bana bak, şu uyduruk "seks yok" beyanıyla. Adamla ilk aşamayı çoktan geçtim.

Kendini hurpalama, Oliveira.

Daha sert bir nefes veriyorum.

Jack karmaşık biri. Sorgulamaya başladı. Bu asla *basit olmayacaktı*. Bir ilişki yaşamak istediğine inanmak istiyorum ama uzun zamandır hayalini kurduğu hikayeyi yeniden yazmak onun için kolay olmasa gerek.

Hayatının senaryosuna sadık kalmaya alışkın. Ve bu kadar.

"Akşam yemeği için hâlâ Woody's'e gitmek istiyor musun?" Farrow bana soruyor, bir şeyler olduğunu anlamasına rağmen neyse ki bana zorluk çıkarmıyor. "Donnelly bizimle buluşacağını söyledi."

"Evet, kesinlikle." Ben de duygularımın içindeyim, bu yüzden Cheeto tozunun geri kalanını yutmaya odaklanıyorum ve Gabe'e eve gitmesini söylüyorum.

Stajyer koşuyu çenesinden akan terle bitirir. "Gerçekten mi?" diye nefes nefese kalır. "Bir on adım daha atabilirim."

Sözümü geri alıyorum. Tweedledum o kadar da kötü değil.

"Evine git," dedim tekrar. "Yarın sabah tekrar görüşürüz." Güne başlamadan önce araya bir iletişim dersi sıkıştırıyorum.

"Teşekkürler, Oscar." Duşlara doğru yöneliyor.

Farrow, "O çok büyük," diyor.

"Ama hızlı."

Farrow ıslık çalar ve Gabe'e bakar "Yok artık."

Maximoff, Farrow'a sanki başka bir adamı çağırması gibi bir surat ifadesi takınıyor. Ben de gülüyorum.

"Kahretsin," diyor Farrow dişlerinin arasından ama gülümsüyor. İkisi de bölgeci orospu çocukları.

Koluna dirsek attım. "Kitsuwon'un Sulli'nin geçici görevlisi için kavga edeceğine bahse var mısınız?" Banks müsait olmadığında Akara her zaman en iyi geçici personeli onun yanına verir.

"Hayır. Çünkü bir bahsi kaybetmek istemiyorum."

Akıllıca, Redford.

"Buldum!" Maximoff kardeşinin telefonunu göstererek seslenir. Ripley telefona uzanıyor.

Spor salonundan ayrılmadan önce Farrow bana, "Telefonu bırakmamız gerekiyor, sonra da Woody's'e gitmeden önce tüy yumağını alacağız" dedi. *Tüy yumağı* onların tuhaf Newfoundland yavrusu. Arkham küçük bir kuşu pterodaktil sanıyor.

"Kulağa hoş geliyor." Spor çantamı omzuma atıyorum. "Orada görüşürüz."

Ayrıldık ve ben Farrow'a Jack'e verdiği eski video kamerayı sormayı unuttum.

Cheesesteak restoranına tek başıma gidiyorum ve çürük ahşap güverteye tırmanıyorum. Tepedeki bir tahtada yontulmuş, eski kırmızı boyayla *Woody's yazıyor*. Mekânın büyük bölümü açık havada, güverte boyunca piknik masaları var ve tezgâhtaki sipariş istasyonu içeride. Izgara etin ağız sulandıran kokusu duyularıma doluyor.

Tanrım, acıktım.

Dezavantajı: Woody's bu gece tıklım tıklım. İnsanlar sokağa dökülüyor ve önce sipariş verip sonra bir masa bulmam gerektiğinden, Farrow, Maximoff ve Donnelly için güvertede bekliyorum.

Kollarımı ahşap korkuluklara dayadım, telefon elimde. Tek başıma.

İnsanlar yüzümü tanımaya çalışırken birkaç bakışı görmezden geliyorum. *Ünlülerin koruması. Güvenlik Gücü Omega hottie.*

Birden Jack'le cheesesteak hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. Fazla düşünmeden telefonuma numarasını yazdım. Ama sanırım şu anda New York'ta. Bu öğleden sonra Charlie'nin bazı görüntülerini çekiyordu.

Tereddüt ediyorum.

Siktir et. Mesaj atarım: *Gerçekten iyi bir peynirli biftek yemek ister misin? Benimle burada buluş.* Ona yerimi bildirdim. Bir dakika boyunca midem bulanıyor. Bana Philly'de olmadığını söylemesini bekliyorum ama telefonum çalıyor.

Güzel. On dakika içinde orada ol.

- Highland Gülümsemem yüzümü

acıtıyor.

"Birileri çok güzel sikilmiş gibi görünüyor." Donnelly orantısız bir sırtışla arkamda belirdi. Enerji içeceği Lightning Bolt'un ince bir kutusunu yumrukluyor. "Dökmek ister misin?" Metni okumaya çalışmak için omzuma doğru eğiliyor.

Telefon kilidine hızlıca basıyorum, ekran artık siyah. "İyi penis iyidir."

"Şiir," diye sırtıyor Donnelly.

"Bugünlerde bir şairim, kardeşim." Neredeyse ben de sırtıyordum ama şakalaşmamız onu New York'ta yanımda özlememe neden oldu.

Kulağının arkasından bir sigara çıkardı. "Hala Jack'le ilgileniyor musun?"

Geçen geceye dair bir görüntü beliriyor. Güneş doğarken birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık.

Evet.

"Üzerinde çalışıyorum." Telefonumu cebime koyuyorum ve sarılmış bandanamı geri takıyorum. "Son zamanlarda biriyle birlikte oldun mu?"

Omuz silkiyor, sonra enerji içeceğini yudumluyor. "Bir centilmen asla öpüşmez ve söylemez."

Yanından geçip gidiyorum. "Beyefendi nerede?"

Donnelly gülüyor. "O bir tane." Aletini işaret ediyor. "Ve biraz sıcak sevgiye ihtiyacı var."

"Bir dahaki sefere daha sert ovala."

"Elim bir şey değil..." Elini ve dilini yanağının iç kısmına dayayarak oral seks taklidi yapıyor.

Bir kadın piknik masasından Donnelly'ye sert bir bakış fırlatıyor. "Burada çocuklar var," diye alay ediyor, eliyle kızının gözlerini kapatıyor.

"Hayır, gerçekten mi?" Donnelly elinde bir kutu varken bile bir sigara yakıyor. "Ben sadece bunun küçük bir yetişkin olduğunu düşünmüştüm."

Şaşkınlık dolu sesi kameraların tıkırtısı ve paparazzilerin çığlıklarıyla bastırılıyor. "Redford burada," dedim.

Yine de, henüz göremiyorum. Sıcak güneş batmaya başlıyor ve ben elimle parıltıyı koruyorum.

Ama Farrow ve Maximoff kaldırımında yan yana yürürken kameramanların ayağı takılıyor. Donnelly ve ben görev başındaki Farrow'un kameramanların oğlu ve kocasını sıkıştırmasını engellemesini izliyoruz. Ripley göğsündeki taktik yeleğin içinde bacaklarını oynatıyor ve Maximoff aslında Arkham'ı taşıyor. Köpek yavrusu korkmuş, tüylü bir bebek gibi davranıyor.

Bu noktada oğulları paparazzilere köpeklerinden daha iyi meydan okuyor. Donnelly ve ben gülüyoruz ve sıraya girmeye çalışırken Farrow'u azarlıyoruz.

Çok fazla orospu çocuğu bir araya toplanmış, sıralarının gelmesini bekliyor.

Neyse ki paparazzilerin güverteye çıkmasına izin verilmiyor ama hayranlar Maximoff'a yaklaşıp selfie isterken korkuluklara doğru daha da geriye itiliyoruz. Görevde değilim ve hâlâ etrafı inceliyorum.

Bu iyi bir alışkanlık. Ünlü birinin şirketimizde olduğunu düşünürsek.

Kıvrımlı bir çizgide duruyoruz ve daha ileriye doğru omuz atabiliriz, ancak bunu yapmak çok fazla insanı kızdırır ve kötü basını körükler.

"Bu Jack Highland mı?" Donnelly ayaklarının üzerinde zıplayarak sorar.

Neredeyse hep bir ağızdan, başlarımızı çevirip güverte korkuluklarının üzerinden bakıyoruz.

Jack'in çocuğu, batı kıyısına dönmüş gibi kaldırımdan aşağı kayıyor. Pazuları, mavi-yeşil bir şortun içinde daha da yontulmuş görünüyor.

Batik atlet. Kaliforniyalı bir adama aşık olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, onu ben davet ettim," diyorum ve konuyu kapatıyorum. Farrow başını sallıyor ve sırtmaya başlıyor. "Umutsuz vakasın."

"Kalbim kırıldığında en iyi biradan altı paket istiyorum." "İyi deneme, bir bira. Ilık. Soğutulmamış bile."

Gülüyorum ve sokağa bakarak adamıma bakıyorum.

"Nasıl gidiyor güzel insanlar?" Jack kaldırımından bize sesleniyor.

Şimdi burada olduğun için daha iyiyim. Belki gözlerim bunu yansıtıyordur. Gülümsemesi daha bunalmış görünüyor ve bakışlarını değiştirmek zorunda kalıyor.

"Oldukça iyi," diye karşılık veriyor Maximoff. "Seni görmek güzeldi dostum." Az bile söylemiş.

"Sen de Moffy." Jack uzun kaykayı yerden kapar ve kalabalık merdivenlerden sıkışık bir şekilde geçmeye başlar.

"Sana lakap olarak *Moffy* dememizi istemediğini sanıyordum?" Donnelly soruyor.

Farrow Maximoff'a kaşlarını kaldırır.

"Jack farklıdır," diye açıklıyor tasma elinde. Arkham'ı çoktan yere bıraktı ve köpek yavrusu ortak bir su kabından su içiyor. Burada köpeklere izin veriliyor.

"Yani, Jack üretim yapıyor." Neredeyse ekleyecektim, *ona özel ayrıcalıklar da verirdim.* Kalabalığı yararak güverteye çıkarken gözlerim Highland'dan hiç ayrılmıyor.

Bize ulaşıyor ve onu kucaklayarak selamlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bir öpücük. Özellikle de ısıtılı bal-kahverengi gözleri benimkilerin üzerinde gezinirken ve dudakları daha da güçlü bir gülümsemeyle yükselirken.

"Sadece bekliyor musunuz?" Jack herkese sorar.

"Ve soğanlı bir wiz bifteği hayal ediyorum." Donnelly, sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırdığı eliyle Şimşek'i yudumluyor. "Neden burada olduğumuzu merak ediyordum. Daha iyileri Güney Philly'de."

Jack parlıyor, sırtışı göz kamaştırıyor. "Biri bana burada daha iyi olduklarını söyledi." "Kim söyledi?" Donnelly havlıyor.

"Ben."

Donnelly bana bir bakış fırlatıyor ve sonra elindeki konserve/sigara kutusuyla beni işaret ediyor. "Devam ediyor."

Farrow ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Ne oluyor lan," diyorum gülerek.

"Donnelly ne zaman hukuk fakültesine gitti?" Farrow gülümseyerek şakalaşıyor. "İyi bir okul da değil."

Donnelly orta parmağıyla bir öpücük gönderir. "Xander bir sürü Law & Order izliyor."

Sırada ilerliyoruz ve açılan çift kapıdan geçiyoruz. Tezgâh ve çıkıntılı menü ortaya çıkıyor.

Kolum Jack'inkine sürtünüyor ve parmakları hafifçe benimkinin üzerinde kayıyor. Ben nefes alıyorum, o da zor nefes alıyor. Hayatlarımızın hikayesi.

Donnelly aniden ceplerini yoklar. "Biliyor musun? O kadar da aç değilim. Sonra görüşürüz." Farrow'un ve benim sırtımı sıvazladıktan sonra omuzlarını kaldırarak restorandan *çıkıyor*. Her şey o kadar çabuk oluyor ki, hâlâ Jack Highland'in büyüleyici aurasından kurtulmaya çalışıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Farrow bana soruyor. "Parası yoktu," diye fark ettim. "Siktir."

Biz hepsi başla Başlık geriye doğru aracılığıyla ve açıldı Kapılar, ve içgüdüsel olarak Jack'in elini tutuyorum. Böylece o da beni takip edecekti.

Biz bir çift değiliz.

Hemen bırakıyorum.

Daha çıkmadı bile.

Amına koyayım.

Göz göze geliyoruz ve benimkinde özürler çınlıyor.

Sorun yok, dedi. Ve sırtımı hafifçe iterek arkadaşımın peşinden gitmeye devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Dışarıda, güvertede hemen iki çıkış görüyorum: merdivenler ya da korkuluklar. Merdivenler tika basa dolu, bu yüzden durmadan korkuluktan atlıyorum ve aşağıdaki kaldırıma yumuşak bir şekilde iniyorum.

Farrow merdivenlerden inmek zorundadır, bebeği vardır ve görev başındadır.

Sıkışık caddeyi inceliyorum ve batan güneşe gözlerimi kısarak bakıyorum. Tıraşın yoğun olduğu saatlerde arabalar korna çalıyor ve Donnelly'den hiçbir iz yok.

Hatta kaldırımında koşuyorum ve ara sokaklara göz gezdiriyorum.

Nabzım atmaya başladı, cep telefonumu çıkardım ve numarasını hızlı aramaya başladım. Kulağıma bastırarak, "Aç şunu, seni orospu çocuğu." diye bağırdım.

Farrow, Maximoff ve Jack benim yürüdüğüm kaldırıma ulaşıyor ve arkadaşımı tekrar arıyorlar.

"Cevap yok mu?" Farrow sorar.

"Başı belada, kardeşim."

Farrow bir eliyle beyaz saçlarını tarıyor. "Bizi uzaklaştırmaya devam ederse nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum.

Bu beni korkutuyor.

Jack sörf tahtasını bıraktı ve yanıma geldi. "Cüzdanını unutmuş olabilir mi?"

Yönümüzü değiştirip Woody's'e geri dönerken, "Onu korumamızı isterdi," diyorum. "Bu onun yaptığı şeyle ilgili olmalı..." Sözümü kesiyorum. Herkesin gözü Farrow'un göğsüne yaslanmış Ripley'e takılıyor.

Paparazziler bize doğru koşarken sesimizi alçaltıyoruz ve kaldırımda duruyoruz. "Scottie'ye hapisanede para veriyorsa," diyor Maximoff, "parasını ödeyebilirim.

Donnelly geri dön-"

"Bunu kabul etmeyecektir, Hale. Hepimiz bir avuç gururlu aptalız."

Farrow elini yüzünün yan tarafına siler. "Kahretsin."

Evet.

Kahretsin.

Hiçbir şey yapamayız. Arkadaşımız kendine çizdiği yolda ilerlemeye devam edecek.

"Büyük ihtimalle dairesine dönüyordur," diyorum telefonumu cebime sokarken.

Farrow başını sallar. "Hadi bir şeyler yiyelim, ben de ona peynirli biftek getireyim." "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Paparazziler Maximoff ve Farrow'u ahşap merdivenlere ve kalabalığa doğru ilerlerken takip eder. Woody'nin güvertesi boyunca dizili çok renkli ampuller aniden yanar, güneş neredeyse kaybolmuştur.

Maximoff'un kolunu kocasının omuzlarına nasıl doladığına odaklanmadan edemiyorum. Birbirlerine nasıl sokulduklarına ve sessizce konuştuklarına.

Göğsüme bir sancı saplandı.

"İyi misin?" Jack yanıma geliyor. Longboard'dan inerken, kaldırımdan aşağı kaymaması için bir ayağını üstte tutuyor.

En iyi arkadaşıma bir kez daha baktım. Kocasına. Bebeğine. Ve köpek yavrusu.

Jack burada dururken *yalnız* hissetmemeliyim. Ama hava bizi ayırıyor. Mesafe. İkimizin de kapatmak için mücadele ettiği dayanılmaz bir acı.

Highland'e tekrar baktığımda, onun parlak ve güneşli olmadığını fark ettim. Yer değiştiriyor, keskin bir nefes alıyor, bir eli gergin boynuna dayanıyor.

"Öyle misin?" Ona sordum.

Konuşmaya başlar ama bir kelimede boğulur.

Benimle ol.

Gözlerimi sıkıca kapattım. O benimle ve daha fazlası için ona baskı yapamam. Gözlerimi açtığımda, bakışlarındaki azap tam olarak hissettiğim şey. Aynı ıstırap çukurundayız. Etrafta çırpınıyoruz.

Derin bir nefes alır.

Nefes verirken, "Bana bir söz verebilir misin, Os?" diye sorar.

"Herhangi bir şey."

"Bir şey var mı?"

Jack Highland için dünyadaki *her şeyi* yapabileceğimden emin bir şekilde başımı sallıyorum.

Yumuşak kahkahası nefes nefese geliyor. "Tamam, bundan sonra ne olursa olsun pencereyi yüzüme kapatmayacağına söz ver. Pencerenin ardına kadar açık olduğuna ve diğer tarafta seninle olduğuma, sen ve ben olduğumuza ve içeri girmeye çalışan herkesi dışarıda tutmama yardım edeceğine söz ver."

Duygular gözlerime batıyor.

Güçlü bir şekilde, şüphesiz, ona "Söz veriyorum. Oscar ve Jack Philadelphia'ya, New York'a, Kaliforniya'ya, tüm dünyaya meydan okuyor - sen ve ben, Long Beach." Göğsümden onun göğsüne doğru işaret ediyorum, gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor.

Bir tanesi çoktan çenesinden aşağı kaymış.

Aniden, güçlü bir şekilde, yankılanarak aradaki boşluğu kapatıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde. Zaman donuyor. Dünya geri çekiliyor ve biz birbirimizin yüzünü kavrayıp ruhumuzu taşıyan bir tutkuyla *öpüşüyoruz*. Dayanıyoruz. Sanki bir eksen üzerinde dönüyormuşuz ve gökyüzüne doğru gidiyormuşuz gibi.

Acı yok oluyor. Ve hayatımda bir ya da iki kez karşılaştığım bir duygu her zamankinden daha güçlü bir şekilde üzerime çöküyor.

Dudaklarımız ayrılırken alnımız birbirine değiyor, kollarımız birbirimizin omuzlarına dolanıyor ve henüz kucaklaşmamızdan kaçmıyoruz. O daha parlak gülümsüyor. Ben daha güçlü sırtıyorum. Kalbim göğüs kafesimin dışında atıyor ve nefes alıyorum, "Az önce beni herkesin içinde öptün, Highland."

Bir kaldırımın ortasında.

Tıka basa dolu bir cheesesteak restoranının önünde. Arkadaşlarımın önünde.

Paparazzilerin önünde.

Beni öptü.

"Sen de beni öptün," diyor gülümseyerek, sanki bu bir şüphemiş gibi. "Yani resmi olarak çıktığımızı söyleyebiliriz, değil mi?"

Çok mutluyum.

"Ha di dostum," diye nefes alıyor, gözleri içimi aydınlattığını hissettiğim ışıkla parlıyor.

"Evet, seninle çıkıyorum."

Kalbi göğsümde hızla çarpıyor. Aşağı bakıyor olmalıyım çünkü gülüyor, "Bunu hissediyor musun?" Eli buklelerimin arasında yükseliyor.

Başımı salladım. Jack korkmuş mu, gergin mi, yoksa... "Pişman mısın?" "Hayır," diye hemen sözümü kesti. "Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Hayatımda çok şey istedim Oscar. Çok şey elde ettim. Sadece sana sahip olamadım."

Bir söz verdim ve yüzde yüz bağlıyım. Pencere onun için ardına kadar açık. "Artık bana sahipsin," diye mırıldanıyorum güçlü bir şekilde ve dudaklarımızı tekrar birleştirmek üzereyken bir şey bize doğru süzülüyor - görmek ya da yakalamak için çok geç.

Soğuk, ıslak bir sıvı yanağıma sıçırıyor.

Jack... Jack çilekli milkshake'e bulanmış. Pembe sıvı saçlarını ıslatıyor ve şakağından, çenesinden aşağı damlıyor, batık tankını lekeliyor ve ayaklarının dibindeki longboard'u ıslatıyor.

Highland'i koruyorum, hızlıca öne çıkıyorum ve koruyucu elimi göğsünde tutuyorum. Gerginleşmiyorum, katılaşmıyorum - kargaşada tetikte kalmaya, şokta donup kalmamaya şartlanmışım. Ama *koruma içgüdüsü* - lanet olası bir *milkshake* ile vurulduğunda neredeydi? Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Kameramanlar, hayranlar, laf atanlar ve peynirli biftek sipariş etmeye çalışan şaşkın insanlardan oluşan kalabalığa sert bir bakış attım.

"Yuva yıkıcı!" diye bağılıyor on üç yaşından büyük olmayan genç bir kız gözyaşları içinde. Parmağıyla *Jack'i* işaret ediyor. Elinde bir Woody's bardağı, içinden çilekli milkshake kalıntıları damlıyor.

Başım dönüyor. Gözlerim daralıyor. Kanım kaynıyor. "Oliveira!"

Farrow sesleniyor, Maximoff'la birlikte savunmaya yardım etmek için yaklaşıyor.

Jack.

Hayır. İyi değil. Farrow'u ne kadar sevsem de, paparazzilerle birlikte geliyor ve taktiksel olarak, başka bir genç milkshake'ini ona fırlatmadan önce Highland'i buradan çıkarmalıyım.

"Redford!" Ben de bağıryorum ve kolumu yukarı kaldırıp caddenin aşağısını gösteriyorum.

Anlıyor ve ailesiyle birlikte diğer yöne doğru yola çıkıyor. Paparazziler her zaman odadaki en ünlü kişilerin peşine düşer. Bu durumda, sokakta. Ve her kameraman Maximoff'un peşinden koşar.

Bizi bununla baş başa bırakıyor.

"Sen bir EV HIRSIZISIN!" diye bağıryor kız tüm varlığıyla ve yüzümü seğırtten tiz bir desibelde feryat ediyor.

Arkadaşı cep telefonuyla çekim yapıyor, o da gözyaşları içinde. "Oscar, Charlie Cobalt'la birlikte! Onunla ne yapıyorsun?!"

Milkshake kızının nefreti sadece Jack'e yöneldiği anda, duygularının nereden kaynaklandığını anladım.

Oslie.

Oscar + Charlie.

Aşk hayatımın baş belası. Charlie Cobalt'a olan derin bağılılıkları şimdi Jack'in zararına oluyor.

Highland sırlıslık olmuştur kaykayını tutuyor ve ben de onun elini kendi elimle yakalıyorum. "Bırak onu!" diye bağıryor milkshake kızı. "Oscar'a zarar veriyorsun!"

Duygusal patlamalara karşı büyük ölçüde duyarsızlaştığımı sanıyordum, ama bu seferki sinirli kıcımı *öfke* bölgesine doğru tekmeliyor. "Onun elini tutuyorum," diye öfkeyle homurdandım. "Charlie benim müşterim. Biz birlikte değiliz!"

"Yalan söylemeyi kes!" diye bağıryor.

Yalan söylemiyorum!

Sıkılmış dişlerimin arasından sinirli bir ses çıkarıyorum.

Jack gömleğimin arkasını yumruklayarak beni uzaklaştırıyor.

Boş bardağı ona doğru fırlatıyor ve ben de bir kenara atıyorum. "Geri çekil!" "Az önce kızıma ne dedin sen?" Annesi dışarı çıktı.

restorana götürüyor. Kızı arkasından itiyor. "Siz yetişkin adamlarsınız. Gecenin bir yarısı *sokakta* on üç yaşında bir çocukla konuşulmayacağını bilmeniz gerekir."

Kafamın içinde Donnelly'yi duyuyorum. *Bayan, kaldırımdayız.*

Daha da kötüleştirirdi, ama kahkahayı özledim.

"Bir ergenle kavga etmeye çalışmıyorum," diyorum ona. "Ayrıca başka birinin üzerine milkshake fırlatan da ben değilim."

Gözleri kızına doğru kayıyor. "Claire?" Bu benim çıkışım.

Dönüyorum ve Jack'in yanına doğru yürüyorum...? "Buraya mı park ettin?" diye sordum.

"Evet, iki blok aşağıda." Kirli tankıyla milkshake'i temizlemeye çalışıyor.

"İşte." Tişörtümün arkasını kavıyorum ve kumaşı başımın üzerine çekiyorum. Tişörtü ona fırlatıyorum. "Zaten bütün kıyafetlerimi alıyorsun, Highland."

Dudakları yükselir. "Bunu bir daha göremeyebilirsin." Saçındaki pembe sıvıyı siliyor. "Bu bir Summer Fest tişörtü, değil mi?" O festival logosunu incelerken ben de az önce olanlara verdiği tepkiyi inceliyorum.

Jack... Highland...

Yürürken sessizliğimi hissediyor. "Neyin var?"

Bana yalvarışı. Öpüşmeden önce. Dedi ki, *sen ve ben varız ve içeri girmeye çalışan herkesi dışarıda tutmama yardım edecek misin?*

Dışarıda kalmama yardım edeceksin.

"Biliyordun," diye fark ettim. "Eğer herkesin içinde, kameraların önünde öpüşürsek, sadece ortaya çıkmayacağını biliyordun. Oslie söylentileriyle yüzleşeceğini biliyordun. Oscar + Charlie için 'diğer adam' olacağını biliyordun."

Jack yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Halkın algısını anlamak işimin bir parçası. Sen ve Charlie'yi eşleştiren hayranlar çok yoğun. Yani evet... Her şeyin yüzüme patlayacağına dair içimde iyi bir his vardı."

"Ve yine de beni öptün mü?" Benimle birlikte olmanın bedelinin astronomik derecede yüksek olduğunu biliyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Sokakta park etmiş bir Mazda'nın yanında duruyoruz.

Nefes alıyor. "Seni öpmediğim için pişman olurdum. Tıpkı Anacapri'de seni reddettiğim için pişman olduğum gibi." Sertçe yutkunuyor, bir elini başına koyuyor. "Lafı dolandırmayayım, korkuyorum."

Hızlı kalp atışını. Herkesin içinde öpüştükten sonra hissettiğim. Pişmanlık değildi. Korkuydu. "Ne hakkında?" Onun için kaykayını tuttum.

"Milyonlarca düşmana sahip olmaktan," diyor Jack kızarmış gözlerle, cebinden arabasının anahtarlarını çıkarırken. "Bu kadar uzun zamandır gördüğüm ve filme aldığım nefretin bana yönelmek üzere olduğunu düşündüğümde beni kahrediyor."

Muhtemelen haklı olduğunu bilmek beni kahrediyor. Gelgitli bir olumsuzluk dalgasıyla yüzleşmek üzere. Peki ben ne yapabilirim?

"Bunun için eğitildim. Seni elimden geldiğince koruyacağım." *Uzun vadede varım, Highland.* Yaklaşıyoruz, sarılırken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Şakağına bir öpücük konduruyorum, biraz çilek tadı alıyorum.

Parmakları bir dakika daha benimkilerde kaldıktan sonra bırakıyor ve arabasının kilidini açıyor. "Bu gece dışarı çıkmak aslında beni daha iyi hissettiriyor. Çünkü en azından *o* korku büyük ölçüde yok oldu... ve bu işte yalnız değilim."

Beni
yakaladı.
Şüphesiz.

Başımı sallıyorum, ağzım yukarı kıvrılıyor. "Seninle gurur duyuyorum."
Highland gülümsüyor, daha duygusal bir gülümseme ve tekrar sarılıyor, bu sefer daha sıkı ve daha uzun.

Ayrıldığımızda bana sordu, "Nereye park ettin? Seni arabana bırakabilirim. Yarın sabah senin evinde olacağım ve erkenden başlayabiliriz." Gösteri için demek istiyor.

İş, onun duygusal bombalardan uzaklaşma tekniği olabilir.

"Diğer yön." Woody's'i işaret ediyorum ve kurumuş milkshake ile keçeleşmiş saçlarına bakıyorum. "Seni eve bırakayım. Arabamı alması için kız kardeşimi çağıracağım." Bu iyilik için Joana'ya bir ya da yirmi dolar borçlu olacağım ama buna değecek.

Jack'in bu gece yalnız kalmasını istemiyorum.

"Oscar Oliveira ile bir saniye daha, neden olmasın?" Gülümseyip anahtarları bana fırlatıyor ve sürücü koltuğuna oturduğumda, aslında tüm bunların nasıl gerçekleştiğine dair pişmanlıklarım olduğunu fark ediyorum.

Keşke Woody's'de Charlie'den hoşlanmadığımı daha yüksek sesle ve daha sert bağırıyaydım. Keşke Jack'i sevdiğimi bağırıyaydım.

Jack Highland ile
çıkıyorum. Jack Highland
ile birlikteyim.

Sözlükteki her cümlenin anlamı, *benim için o*.

JACK HIGHLAND

Arabanın klimasının sesi tanıdık, hoş bir sestir. SoCal'da yaşadığım zamanlarda güneş Mazda'mın üzerine vururdu ve bazen PCH'de tampon tampona trafikte otururken müziği kapatırdım. Camlar açılırdı. Sahilden gelen taze rüzgar, havalandırma deliklerinden gelen hava kadar beni serinletirdi.

Bu gece arabamda olmak biraz farklı. Görünürde okyanus yok. Philly gecenin ilk ışıklarında parıldarken şehir sesleri etrafımı sarıyor. Korna sesleri. İnsanlar barların dışında sigara içerken ve arkadaşlarıyla bir araya gelirken bağırıyorlar. Ve telefonum yıllardır konuşmadığım insanlardan gelen mesajlarla dolu.

*Hey, dostum! Uzun zamandır konuşmuyorduk, haberleri yeni gördüm!
Gerçekten Charlie'nin korumasıyla birlikte misin?*

Yeni sevgilin için tebrikler! Bu doğru mu?

Erkeklerden hoşlandığını bilmiyordum. Aferin

sana, dostum. Eşcinsel olduğunu bilmiyordum.

Neden bana söylemedin? Ve sonra küçük

kardeşim.

KUYA! Wtf?!? - Utoy

On dört kez FaceTime'dan aramaya çalıştı, ben de mesaj attım: Söz veriyorum arayacağım. Bana bir saniye ver. Seni seviyorum.

Cildimi kaplayan yapışkan milkshake ve göğsümü garip bir şekilde emen tankımla yolcu koltuğunda gergin bir şekilde kayıyor ve sosyal medyada gezinmeye devam ediyorum. *Jack Highland kimdir? #homerwrecker* ve *#OslieSurvives* ile birlikte trend oldu.

Oscar'la cheesesteak restoranının dışında öpüştüğümüz videoyu sessize alarak tekrar oynatıyorum. Güçlü ellerimiz birbirimizin yüzünde, yapılarımız birbirine kaynaşmış, tutuşumuz acil bir özlemle sıkışıyor ve dudaklarımız diğerini daha yakına çağırıyor - güçlü bir nefes içime doluyor.

İşte bu his yüzünden hayatımı nereye ineceğini bilmeden havaya fırlatmaya karar verdim. Onunla bu duyguyu kaybetmek çok yıkıcı olurdu.

Her şey altüst olurken ona tutunuyorum. Ailem -Tanrım, ailem beni beşinci kez arıyor ve ben çınlamasına izin verip mesaj atıyorum: *Sonra ararım. Her şey yolunda.*

Telefonum çalıyor.

Bu bir reklam gösterisi mi? -

Baba Ouch.

Ağır bir nefesle geri sallanıyorum.

"İyi misin?" Oscar bana bilmem kaçınıcı kez bakarak soruyor. Direksiyonu kavraması güçleniyor. Sanki ondan bir yere gitmesini istesem, bir milisaniye içinde arabayı kırbaçlar ve yönünü değiştirirdi.

"Babam az önce öpücüğün bir reklam gösterisi olup olmadığını sordu." Emniyet kemerimi çözdüm. Çok rahatsız olduğum için milkshake ile ıslanmış atleti vücudumdan çıkarıyorum. "Oraya gittiği için onu suçlayamam - benim hakkımda daha iyi düşüneceğine inanmak istesem de. Halkla ilişkiler taktiği olarak erkeklerden hoşlanıyormuş *gibi davranacak biri değilim*. Ama o benim kafamın içinde değil. Hepimizin farklı bakış açıları var."

"Benim bakış açım seninki kadar uzlaşmacı değil, kardeşim." Bakışları önce yolu, sonra dikiz aynasını parlatıyor. "Babanın sana böyle bir mesaj atması çok boktan. Başka bir şey de söyleyebilirdi."

"O kadar da kötü değil," diyorum ama Oscar'ın beni nasıl savunduğuna gülümsüyorum. Kirlenmiş depoyu doldurup arka koltuğa, longboard'umun durduğu yere atıyorum ve babama cevap veriyorum.

Mesaj atıyorum, *numara değil*. Oscar'la çıkıyorum. Seni ve annemi sonra ararım.

Oscar şerit değiştiriyor. "Onunla tanışana kadar çok sert yargılamamaya çalışacağım."

Ailelerle tanışmak. Emniyet kemerimi bağlıyorum.

Oscar'ı sevecekler mi? Yale mezunu ama *koruma olarak çalışıyor*. Tahmin edilebileceği gibi, babam bana *hayattaki amacının ne olduğunu* soracak. *Ne için çabalıyor?*

"Bir ünlüyü korumanın" bu işi çözeceğinden emin değilim.

Babam donanmada görev yaptı. Daha sonra özel güvenlik sektörüne girebilirdi ama o daha kazançlı bir kariyer seçti. Yüksek risk, yüksek ödül.

Oscar'ın işi yüksek riskli, ödülü yok. Buna saygı duyuyorum ama bunu yapıp yapmayacaklarını öngöremiyorum.

Stresli bir şekilde, defans oyuncusu gibi omuzlarımı yuvarlıyorum, kollarımı yukarı doğru uzatıyorum ve sonra birini Oscar'ın kafalığının üzerine uzatıyorum.

"Vücudun ağrıyor mu?" Oscar ağır ekipmanları kaldırdığımı düşünerek soruyor.

"Stresliyim dostum," diye itiraf ediyorum.

Ne zaman *adam desem* kendimi hazırlıksız yakalıyorum. Kaliforniya'da yaşarken çok daha fazla "dostum" derdim ve bu bana on sekiz yaşından beri Philly'de olduğumu hatırlatıyor.

Kahretsin... neredeyse
on yıl. Zaman nereye
gitti?

Bir rüyanın peşinde. Daha yüksek bir yer arıyorum. Bu düşünce bana bir şarkıyı, müziği hatırlatıyor ve neredeyse radyoyla oynuyorum.

Oscar'ın endişesi benim üzerimde. "Meu raio de sol, sana biraz olumlu telkinlerde bulunmama izin ver."

Bana Portekizce ne dedi? Dudaklarım kalkıyor ve ona bakıyorum.

"Pozitif olumlama benim işim değil mi?"

"Ben sadece iltifat aramam, Long Beach. Onları nasıl vereceğimi de bilirim."

Daha çok gülümsüyorum. Beni hiç kimsenin yükseltmediği kadar yükseltti. "Bu doğru." Kolumu koltuk başlığının üzerinde tutuyorum.

"Hazır mısın?" diye
sorar. "Evet."

Bir an için gözlerimi yakalıyor. "Telefonun şu anda ishal modunda olabilir ama bu geçici bir durum. Ve bu stresli an da geçecek."

Bunu sevdim.
Nefes al. Nefes ver.

Nefes veriyorum ve kesinlikle bok yığınları çeken telefonuma bakmamaya çalışıyorum.

"Nasıl oldu bu?" Oscar merak ediyor. "Benim kitabımda tam bir A+'sın."

"Övgü için minnettarım." Oscar bana ciddi bir bakış attı. "Ama asıl sormak istediğim, *şimdi nasılsın?*"

Birkaç kez başımı salladım. "Daha iyi alışıyorum."

Evime vardığımız andan korkuyorum. Jesse'yi görmek zorunda olduğum için değil, Oscar'a veda edeceğim için. O şu anda benim en büyük teselli kaynağım ve onu geride bırakmak acı verici geliyor.

"Ne daha iyi olurdu biliyor musun?" Yumuşak bir gülümsemenin başlangıcıyla söylüyorum. "Yemek."

Gülüyorum. Cheesesteak sipariş etmeden Woody's'ten ayrıldık. "Evet, geceyi benimle geçirirsen daha da iyi olur." Bu gecenin stresine rağmen kendimi rahat hissediyorum. Son zamanlarda Oscar'ın etrafında daha çok çalkalandığım için bundan zevk alıyorum.

"Keşke yapabilsem..." Sesi gergin, dudakları bükülmüş ve koyu kahverengi gözleri yola dönmüş.

Nabzım düşüyor.

Hay sikeyim.

"Charlie'nin geçici doktoru eve döndüğünü söyledi," diye hızlıca açıklıyor Oscar. "Onun için erken bir saat, yani muhtemelen sabahın köründe uyanmış olacak. Benim New York'ta olmam gerekiyor."

Yalan yok. Bu biraz acıttı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kafatasımı koltuk başlığına bastırıyorum. Kolumu koltuğundan indirdiğim anda bana "Gel bu gece bende kal" diyor.

Başım gözleriyle buluşmak için tembelce yana kayıyor. Benden yola bakıyor, sonra endişeyle bana dönüyor. Gülümsemeye başlıyorum.

Gördü. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diyorum. "Bu bir evet."

O da benim sırtışıma uyuyor. "Güzel." Elini direksiyondan çekip benimkini kavırıyor. Parmaklarımızı geçiriyorum ve göğsü yükseliyor. "Ben The Walnut'a uğrayacağım, sen de eşyalarını dairenden alabilirsin." diye ekliyor.

"Gerek yok." Dönerken elini bırakmak zorunda kalıyorum, emniyet kemeri çıplak göğsümü sıkıyor. Sırt çantamı arka koltuktan çıkarıp

kucağımda. "Burada her şeyim var. Bir diş fırçası ve bir takım elbise bile. Kasabada Oscar Oliveira'nın iyi tavsiyeler verdiğini duydum, ben de dinleyeyim dedim."

"Görünüşe göre zeki bir adamla çıkıyorum." Bir SUV kırımından geçerken dikiz aynasını kontrol ediyor. "Ve kıyafetlerini topladığına gerçekten şaşırdım."

Sırf seninkini çalmak için bilerek unutmayı düşündüm. "Ben de kendimi şaşırttım," diye gülümsüyorum ama sırt çantasını yere iterken göğsüme uzun zamandır hissetmediğim bir baskı oturuyor.

"Yine o bakışı takınmışsın," diyor Oscar, yüzünü sertleştiren endişeyle. "Seni rahatsız eden ne, kardeşim?"

İki elimi de saçlarımın arasından geçirip başımın üzerinde bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Aileme ya da halka *ne* söylemem gerektiği konusunda gerçekten çok fazla düşünmedim." "Cinselliğim hakkında. Ve dürüst olmak gerekirse bir etiket üzerinde düşünecek zamanım olmadı. İnsanlar kendimi ne olarak tanımladığımı soracaklar ve benim buna verecek bir cevabım yok."

"Sadece bunu söyle."

"Bir tane olmadan, korkarım bana sürekli "*emin misin?*" diye soracaklar. Ya da insanlar bunun bir evre olduğunu düşünecek."

Oscar bana "Biseksüel olduğunu söyleyen bile böyle düşünebilirler" diyor.

Başımı sallıyorum. *Bu da doğru.* "Biliyor musun, duygularıyla gerçekten birkaç dakikadan daha uzun süre otursaydım, sanırım insanlardan etkilendiğimi bilirdim. Düpedüz. Cinsiyeti ya da cinsiyeti ne olursa olsun. Muhtemelen hep böyleydi, ama hayatımın nasıl görüneceğini düşündüğüm dar çerçevelimin dışındaki her şeye kendimi kapattım." Ellerimi kalçalarımın altına indirdim ve bir nefes verdim. "Cinselliğimin nerede olduğumla ya da ne yaptığımın hiçbir ilgisi olmadığı konusunda bana söylediklerine tutunmaya çalışıyorum. Bu sadece kimi çekici bulduğumla ilgili. Ama bazen kendime panseksüel dersem sahtekârlık yapmış olacağımı hissediyorum. Sanki bu etikete yeterince hizmet etmiyordum gibi. Yirmi yedi yaşımdayım. Partiye çok geç kaldım."

Oscar'ın yüzü kırılır. "Çok geç kalmış değilsin. Yargıların seni bir kenara atmasına izin vermeden ne hissediyorsan onu yap. Hangi etiketi seçersen seç -ya da seçmezsen seç, bir etikete sahip olmak zorunda değilsin-kimsenin bunu senden almasına izin verme. Gerçeğinizi yaşayın. Ve eğer biri seni kontrol etmeye kalkarsa, onun ağzını burnunu dağıtıyorum." Direksiyonu sıkıca kavırıyor, pazularındaki damarlar kıvrılıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Beni savunurken çok seksi oluyor. "Jack Highland Takımı'ndan mısınız?"

"Şöyle söyleyeyim: Jack Highland hayran kulübünün tepesinde oturan başkan her kimse, benim tarafımdan tahtından indirildi."

Kalbim kabarıyor. "Ne tesadüf. Oscar Oliveira hayran kulübü başkanlığı benim tarafımdan gasp edildi."

İkimiz de sırtıyoruz.

Camı açıyorum. Yaz gecesinin arabanın içine dolmasına izin veriyorum ve telefonumu şimdilik cebime koyarak derin bir nefes daha veriyorum.

Oscar fark etti. "İyi tarafından bakmana yardımcı olan bir şey var mı?" Olumsuzlukların saldırısı yeni başladığına göre benim için endişeleniyor olmalı.

"Güven, nefes alma, bazen sörf yapma."

"Peki bu başarısız olduğunda?"

Arabamın eğlence sisteminin kablosuna bakıyorum. Telefonumu takıp Spotify'a giriyorum. "bangır bangır müzik." Şarkıya tıklamadan önce duraklıyorum. "*Acı verici bir şekilde* Kaliforniyalı olmak üzereyim ama bu babamın en sevdiği grup ve ben onları dinleyerek büyüdüm."

"Senin de favorin onlar mı?" diye soruyor, henüz kim olduğunu bilmeden.

"Temelde her şarkının her sözünü biliyorum ve ondan fazla albümleri var."

"Yani bu *evet* demek," diye gülüyor Oscar. "Çal bakalım, Highland."

Red Hot Chili Peppers'ın orijinali Stevie Wonder *tarafından* söylenen "*Higher Ground*" şarkısını açıyorum ve hemen şarkı sözlerini söylemeye ve ritme göre başımı sallamaya başlıyorum.

Oscar şaşırtıcı bir şekilde bana katılıyor. Nakaratı biliyor ve bir kolumu pencereden dışarı uzatarak elimi arabanın kaputuna vuruyorum.

Birbirimize şarkı söylüyoruz ve ben iyi bir sesim olduğunu sanıyordum, sıcak bir günde tereyağı gibi eriyen bir ses. Ama Oscar bu şarkıyı harika söylüyor. Sesi daha derin, daha zengin ve daha pürüzsüz, bir rüzgar akımı gibi havaya ait.

Ve eli tekrar benimkine kayıyor. Kıyıya vurup şarkı söylüyoruz ve ben onun şefkatinin ve melodilerin dışarıdan gelen gürültüyü yatıştırmasına izin veriyorum.

İçeri girmesine izin verme.

"Bana söyleyemeyeceğini düşündüğün bir şey söyledim ya da yaptım mı?" Jesse merak ediyor, yüzü FaceTime üzerinden karanlıkta gölgeleniyor. Yatakta, başını yastığa koymuş olduğunu zar zor anlayabiliyorum.

Oscar dışarıdan yemek almak ve ailemi aramak için bana biraz zaman vermek üzere çıktı. Ben de belimde bir havluyla mutfak bar taburesine oturup telefonumu kapattım. Sıcak bir duş sayesinde artık çilek ve krema gibi kokmuyorum.

"Sen değildin; bendim Jess," diye açıklıyorum. "Kafam karışık ve şimdiye kadar kimseye söylemeye hazır değildim." Çabucak ekliyorum: "Ve sen sormadan söyleyeyim, ben hâlâ kadınlardan hoşlanıyorum. Cinsiyet ve cinsellik, romantik ya da cinsel olarak kimi çekici bulduğum konusunda gerçekten etken değilmiş gibi hissediyorum."

"Tamam, tamam." Jesse bunu anlamaya çalışırken sırtı patlar. "Yani, insanlar söz konusu olduğunda, sette gerçekten bir as buldun. Oscar hasta. En azından seninle bu projede çalışırken bildiğim kadarıyla. Boks yapıyor, ünlüleri koruyor, birden fazla dil konuşuyor, komik şakalar yapıyor-ah bekle, soru." Jesse bu soru için ayağa kalkıyor ve ben de kardeşimin bu haberi sorun etmemesine sevinerek öne doğru rahatlıyorum. "Veriyor musun, alıyor musun Kuya?"

Yüzüm yanıyor. Bunların hepsi çok yeni. Kardeşimden gelen bu soru da dahil. "Çözdüğümde sana haber veririm. Tabii sana da aynı soruları sormamın sakıncası yoksa."

Jesse gülümser. "Bu tamamen adil. Benim daha önemli bir sorum var. Bu soru *en* önemli soru."

Kaskatı kesildim. Bunun nereye gittiğini bilmiyorum. "Sörf yapıyor mu?"

Dudaklarım titriyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ona ne zaman öğreteceksin? Yarın plaja gitmeliyiz. Tanrım, *Kuya*, paddleboard ile longboard arasındaki farkı bile biliyor mu?" Konudan konuya atlıyor ve ben de gülerek onu dinliyorum. Jesse'yi ancak yarın sabah New Jersey'e bir sörf gezisi planlamaya başladığında durduruyorum.

"Bunu ertele, vahşi çocuk. Bizim *işimiz* var."

İç çekiyor. "Kahretsin, korkunç J.O.B." Sessizleşiyor, sonra soruyor: "Oscar'la ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Resmi olarak mı? Bugün. Gerçi yıllardır duygularımın etrafında dolanıyordum.

Sonunda ona "O kadar da uzun değil. Bu daha yeni."

"Yeniye severim." Onun cesaretlendirmesi çok şey ifade ediyor ve ben de bunu ifade ettikten sonra ona bu gece dairenin kendisine ait olduğunu söylüyorum. Şimdi Oscar'la çıkmam konusunda çok hevesli çünkü daha fazla odası var.

"Parti yok," diye emrediyorum.

"Kimi davet edebilirim ki, Kuya? Philly'deki tek arkadaşlarım sörf tahtam ve dizüstü bilgisayarım."

"Eğlence Koşusu'ndan sonra Winona ile numaralarınızı değiştüğınızı sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bana Vahşi Yaşamı Koruma fonunun numarasını verdi." Bu reddedilme karşısında pek de yenilgiye uğramadığını ifade ederek tekrar uzanır.

Vedalaşmadan önce *Born into Fame* belgeselinin çekimleri hakkında konuşuyoruz. Ekran kararmadan önce "Sonra konuşuruz, Kuya," diyor.

Şimdi daha zor bir karar.

Babamı arıyorum ve FaceTime açılıyor. Ahşap yuvalardaki kırmızı şarap şişeleri ekranı dolduruyor. *Ailemin şarap mahzeni*. "Baba, ön kameraya geç."

"Kahretsin, özür dilerim." Sık sık küfür ediyor. Kamera döndüğünde, klasik western filmlerini süsleyebilecek güneşten bronzlaşmış bir yüze bakıyorum. Ama rol yapmayı beceremiyor. Beni de uyarmıştı ama yine de kaykay hakkında amatör bir film projesi için ondan yardım istedim.

Sesi robot gibiydi.

Ve ollie yapmaya çalışırken neredeyse kıcını betonda kırıyordu. Onu çok seviyorum.

"Ben de tam 1934 Merlot alıyordum." Alnında kırışıklıklar var. Kahverengi saçlarında sadece birkaç gri var; ben doğduğumda o daha gençmiş. "Yani...? Basınla aran iyi mi? Orada güvende misin?"

Başımı salladım. "Evet. Annem de buralarda mı?" İkisiyle de aynı anda konuşmayı tercih ederim.

"Yatmaya gitti ama ona neler olduğunu anlatacağım. Çok gururlu, biliyorsun. Onunla tanışmak istiyor." Merlot'nun etiketini inceliyor.

"Peki ya sen?"

Şişeyi yere bıraktı. Beklediğim kadarıyla bir erkekle birlikte olmamı destekleyici sözler söylüyor. Beni sevdiğini söylüyor ve sonra sorular geliyor.

Erkeklerden hoşlandığını ne zaman anladın? Biseksüel misin? Oscar nasıl biri? Sana karşı iyi mi?

Her birine dürüstçe cevap veriyorum.

Ve sonra soruyor, "Hedefleri ne? Sonsuza kadar koruma olmak istemiyor, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Bir *hmm* sesi çıkarıyor.

"Bu iyi bir meslek."

"Hayır, değil. Özel güvenlikte çalışan bir arkadaşım var ve hiç para ödemiyor. Çok tehlikeli. Artı, sırtı elliye kadar vurulacak."

"O zamana kadar sırtım vurulmuş olacak."

"Kameramanlık yapmayı bırakmalısın. Benim gibi yaşlanmadan önce vücuduna iyi bak." Bir an duraksıyor. Ciddi konulara geri dönmeyi düşünüyormuş gibi hava geriliyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Dürüst olacağım, senin bir erkekle birlikte olman fikrine alışmam annenden daha uzun zamanımı alıyor. Eğer bir erkekle evlenirsen, bir *damadım olacağımı* düşünüp duruyorum." Bir nefes verdi. "Bunu hiç hayal etmemiştim."

Bunun olacağını bildiğim halde kaslarım gerildi. O gelecek resmi. Çok canlı bir şekilde çizilmiş olan. "Anlıyorum," diyorum ama kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. "Ama sadece bunun da iyi bir resim olduğunu düşün çünkü istediğim şey bu. Ve içinde mutlu olacağım."

Gülümsemesi sıcaktır. "Bunu biliyorum. Neyi seçersen seç, senin için de mutlu olacağımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve buna inanıyorum.

Biz daha fazla konuşurken Oscar hakkında baskı yapmıyor. Şarap mahzeninden çıkıp özel rıhtıma çıkıyor, teknesi Napoli Kanalı'nın ısıltılı sularıyla sallanıyor.

Çocukluğumun geçtiği evi görmek Long Beach'i özlememe neden oluyor.

Görüşmeleri bitirdikten on dakika sonra Oscar geri geldi. Onu yakaladım ve babamın onun kariyer seçiminden nefret ettiği kısmı atladım.

Oscar'ın Philly'ninkiler gibi olmadığını söylediği New York cheesesteak'lerinden yedik. Sonra kendimizi onun yatağında bulduk. İkimiz de bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmış halde sert bir uykuya daldık.

O olmasaydı bu kadar iyi uyuyabilir miydim emin değilim. Uzuvarının ağırlığı, vücudunun sıcaklığı, kalbinin ritmi - korkularımı bastıran bir müzik.

Ondan önce uyanıyorum.

Ve çatı katının merdivenlerinden mutfığa doğru süzıldüm. Telefonumu bar tezgahının üzerinde takılı bırakmışım ve cevapsız mesajlar kafamı allak bullak ediyor.

Kahvaltı hazırlarken onları okuyorum. Bir tavayı ısıtıp bir poşet pandesal açtım ve yumuşak bir ekmeği ikiye böldüm. Ekmeği Oscar'ın denemesi için sırt çantamda getirdim. Hayatım patlarken pandesal kızartacağımı düşünmemiştim.

Tanrım, lanet olsun, bu e-postalar.

We Are Calloway'in diğer yürütücü yapımcıları bana bir korumayla olan ilişkimi ve bunun belgesel dizinin bütünlüğünü etkileyip etkilemeyeceğini soruyorlar.

Sorun değil.

Sorun değil.

Bu sefer cazibemi kullanabilirim. Mesajlara tıklıyorum. Ali, diğer yöneticiler soru sorarsa Ambrose'la birlikte arkamı kollayacaklarını söyledi.

Ambrose mesaj attı, *aileye hoş geldin.*

Dudaklarım kabarıyor ve ekmeği tepsiye yerleştirirken Jane, Maximoff ve Sulli ile bir grup sohbet başlığına tıklıyorum.

Sizi seviyoruz ve %100 destekliyoruz!!! Kötü basını engellemek için yapabileceğimiz bir şey varsa, bize bildirin. - Jane

Sizin için buradayız. Neye ihtiyacınız olursa. Bizi arayın ve orada olacağız - Moffy

Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Boş olduğun bir gün yüzmek ve çörek yemek ister misin? - Sulli

Onları tekrar okudum.

Yıllardır Moffy ve Jane'in bir arkadaşına ya da bir kriz anında yardıma ihtiyaçları olduğunda yanlarında oldum, son zamanlarda Sulli de öyle. Spot ışıklarının sıcaklığını ve bağırsaklara yumruk atan söylentileri anlıyorlar. Pek çok krizde yanlarında oldum ve gerçekten de onlara bu kadar ihtiyaç duyduğum bir pozisyonda hiç bulunmamıştım.

Artık biliyorum, farkındayım.

Kendimi hafiflemiş hissederek mesaj attım: *Konuşmaya ihtiyacım olabilir. Müsait olduğumda seni ararım. Teşekkürler xo.*

Ve alışkanlıktan dolayı sosyal medya bildirimlerini, bana gönderilen tweetleri açıyorum.

Basınç geri dönüyor, nabız yükseliyor.

Sen bir yuva yıkıcısın.

Neden Charlie ve Oscar'ı rahat bırakmadın? Oslie

sen gelene kadar mükemmeldi.

Neyin var senin?

Siktir git, Jack Highland, seni isimsiz ezik. Bir

sebepten dolayı alakasızsın. Git başımdan.

"Ne yanıyor?" Oscar çatı merdivenlerinden aşağı koşar.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, dönüp tavadaki kararmış pandesale bakıyorum. Ocağı kapatıyorum ve Oscar bir havluyla dumanı siliyor. Yıpranmış başımı sallıyorum. "Üzgünüm, daha var." Ekmek torbasını kapıyorum.

Oscar gözünü kırpmıyor. Önce ekmeğe, sonra bana bakıyor. "Bu Filipin ekmeği."

"Bana tost mu yapıyordun?" Sanki diz çökmüşüm gibi söylüyor.

Gülümsüyorum. "Evet, muhtemelen iyi pişirdiğim tek şey bu." Yanmış çöreği çöpe atıyorum. "Genellikle."

Yavaşça başını sallıyor ve bir eliyle ensesini ovuşturuyor. Güneş doğmaya başlarken duvarda turuncu haleler parlıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Anladım. Dün akşam yemeğinin parasını sen ödedin." Bir parça daha pandesal kestim. "Akara bana mesaj attı."

Oscar protein tozu ve bir şişe alır. "Ben de. *Tebrikler* dedi. *Kankalar için iyi seçim.* Senin kardeşlik derneği üyesi olduğunu biliyordu, değil mi?" Gülüyorum. "Evet. Bazı kardeşlerimle tanıştı."

Oscar su şişesini karıştırarak sallıyor. "Nerede kalmıştım?"

"Çalışmak ya da benimle flört etmek." Karın kaslarına bakıyorum ve telefonumdan yüksek bir ses çıktığında kollarımız birbirimizin kesik

bellerinde kaymaya başlıyor.

"Bakabilir miyim?" Oscar bana sordu.

"Al bakalım."

Bildirimleri kontrol eder. Bakışları kısık ateşten öfkeli bir kaynamaya dönüşüyor ama geleceği mantıklı kılmaya çalışıyor. "Charlie'yle birlikte değilim. Bu lanet bir yalan. Buna uzun süre inanamazlar. Ben sadece bir korumayım, o kadar ünlü bile değilim."

Sıcak pandesal tabağı. "Algı yaratmak, onu değiştirmekten çok daha kolay, Os. İnsanlar bir yalana inandıklarında, ona tüm güçleriyle sarılırlar. Neden biliyor musun?" Ellerimi eşofmanıma silerek ona dönüyorum. "Çünkü yalan olduğunu kabul ederlerse, bu yanıldıkları anlamına gelir." Acı acı gülüyorum. "İnsanlar yanılmak istemez."

Telefonum elinde bir kez daha öfkeli bir vızıltı çıkarıyor ve onu kapatıp tezgâhın diğer tarafına kaydırıyor. "Evet, ama hepsi YANLIŞ!" Telefona bağırıyor.

Gülmeye başladım.

Dudakları kalktı. "Dur," dedi bana. "Çünkü bu orospu çocuklarına gerçekten bağırıyorum gerekiyor ve bunu isteyken yapamam."

"Hayır, buna ihtiyacım vardı." Ona el salladım. "Kızgınken ve beni savunmaya çalışırken çok seksi görünüyorsun."

Dudakları havaya kalktı. "Ben her zaman ateşliyim, Highland." Yanıma geliyor ve ellerini yanaklarıma koyuyor. "Benimle olmak karmaşık bir şey."

Nabzım her yöne sekiyor. "Pencereyi kapatma-"

"Kapatmayacağım," diye zorluyor

"Emin misin?"

"Elbette," diyor Oscar güçlü bir sesle. "Sadece sana açık penceremden sürünerek çıkma fırsatı veriyorum." Daha sert yutkunuyor, düşüncesi boğazında düğümleniyor. "Hâlâ geri çekilebilirsin. Bu daha ilk gün. O kadar derinde değilsin."

Hiçbir fikri yokmuş gibi gülüyorum. "Evet, öyleyim." Duygularım... onlardan uzaklaşmam. Ve o şu anda güvenli bir yer. Ona batan bakışlarımdaki bu cevabı görmeli.

Aramızdan baş döndürücü bir şey geçiyor ve Oscar dudaklarıma bir öpücük konduruyor, vücutlarımızı çok daha yakınlaştıran bir öpücük. Sinir uçlarım diken diken

-Ve sonra yeni bir sesle kesiliyoruz.

Telefonu çalıyor ve arayanın kimliğine baktığında endişesi artıyor. Telefonun hoparlörünü açtığımda ilk duyduğum şey yangın alarmı ve Charlie'nin boğuk sesi oluyor.

OSCAR OLIVEIRA

"SENI DUYAMIYORUM, CHARLIE!" Cep telefonuma bağıryorum. Telefonu kapattı. Jack ve ben tişörtlerimizi bile giymeden bir anda koridora çıktık.

Kapıdaki altın 2166 numaraya sertçe vuruyorum. *Bu sabah tam da ihtiyacımız olan şey.* Suratsızlık, zaman zaman çok iyi takındığım bir görünümdür.

Cobalt'lar arasında felaketler olağandır ama Jack'in üzerine yağın medya fırtınasından hemen sonra böyle bir felaket beklemiyordum.

Ve bana tost yaptı.

Tamam, adam önce tostı *yaktı* ama bu beni daha fazla etkilemediyse kahretsın. Jack kusursuz bir insan değil ve benim kafamda Phillies'e takıntılı, mükemmel bir kahvaltı hazırlayan ve hayatı boyunca hiçbir derneğe gitmeyen mükemmel bir adam vardı.

Sonunda birlikte olacağımı düşündüğüm kişi, aşık olduğum adamın daha güzel bir gerçekliğini bırakmak için bir kenara süpürüldü.

Artık resmen çıktığımıza göre, Jack'e her şeyimi vermek için can atıyorum. İnternette yediği haltlar yüzünden benim ilgimi, çabamı ve korumamı hak ediyor. Birlikte 1. Gün gibiydi, daha ciddi bir şeyin başlangıcıydı ve şimdi bana bak, adamı geride bırakıyorum.

Tam olarak doğru değil, Oliveira.

Highland hemen yanımda. Jack de kapıyı çalıyor, omuzları aynı aciliyet ve endişeyle dikleşmiş. Bu aileleri seviyor. Onun da küçük bir kardeşi var. *Anlıyor.*

Charlie kapıyı açarken düşünceler hızla dışarı fırlıyor. İçeri girmemi engelleyerek dışarı kayıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Bende var.

halledildi," diyor. "Ama bir sorunumuz var."

"Bunu hallettin mi?" Dairesine doğru el sallıyorum. "Yangın alarmı da neyin nesi?"

"Duman var," diyor sanki çok açılmış gibi.

Hayır, Sherlock. Göze batan bir gerçeğin etrafına büyük kırmızı bir daire çizmek istiyorum: AZ ÖNCE BİR BELEDİYE BİNAMIZ YANDI.

Duman = ateş = beni içeri al. Bunu geçip gitmeyeceğim.

"Charlie, lütfen beni içeri al." Genelde evinde yaşanan sefahat sonrasında yardım etmemi engeller.

"İçeri gelmiyorsun."

"Neden?" Jack bir elini Charlie'nin başının üzerindeki kapı çerçevesine dayayarak soruyor. Atletik vücudu duruşuyla birlikte esniyor. *Jack Highland*, herkes. Flört, arkadaşlık dışı ya da gerçek bir ilişki içinde olmamız fark etmez, o kocaman bir D ile dikkat dağıtıcıdır.

Gözlerimi ondan ayırıyorum.

Charlie bana bakıyor. "Oscar nedenini biliyor."

"Anlıyorum," diyorum, hiç vakit kaybetmeden. "Pisliklerini temizlememi istemiyorsun. Bunun güvenlik görevlerimin bir parçası olmadığını düşünüyorsun-"

"Öyle değil. Camları süpürmek zorunda kalmamalısın-" "Cam mı var?" Jack kaşlarını çatar.

Bu yıkıcı Amerikan tanrısı benim bebeğim kardeşim gibi içeri dalmaya çok yaklaştım.

"Minimal cam," diye vurguluyor Charlie. "Eskisi kadar değil."

Daha önce olduğu gibi.

Bunun için içeri alınmadım.

Jack, "Sadece kontrol edip yardım edip edemeyeceğimize baksak nasıl olur? Eğer yapamazsak, buraya geldiğimizi bile anlamazsınız." Taktiği: dostça davranarak içeriden izin almaya çalışmak.

Bu benim müşterimde işe yaramayacak ama Highland'i çabası için takdir ediyorum.

"Hayır," diyor Charlie bir son not gibi.

"Bak, biz buradayız Charlie," diyorum daha güçlü bir şekilde. "Ben ve Jack'ten başka kimse yok." *Ve önemsiyoruz.* "O yüzden lütfen bizi içeri al. Lanet olası bir apartman yangınıyla tek başına uğraşmayı mı tercih edersin?"

Bir saniye daha tereddüt eder.

"Teklif ediyorum, kardeşim.

Kabul et."

İç çekerek kapıyı araladı. "Misafirim olun."

Jack ve ben onu içeri kadar takip etmeden önce temkinli bir bakış paylaşıyoruz. Tonoğlu tavanlar, koyu renkli ahşaplar, deri ve endüstriyel aydınlatma - daire koridorun sonundaki stüdyoma çok benziyor.

Sadece daha büyük.

Yanmış olması gereken lüks bir bekar evi.

Kolçağı yanmış bir kanepeden dumanlar fışkırıyor ve tek bir rüzgar yangın alarmına doğru yükseliyor. Duvarlara bıçaklar saplanmış ve birisi Van Gogh tablosuyla dart oynamış, tablo eğilmiş ve yırtılmış. Cam parçaları, kırık çerçevenin altındaki döşeme tahtalarını kirletiyor.

Kalaylı kadehler mutfak tezgâhına dağılmış, kırmızı sıvı deri bar taburelerinin üzerinde kurumuş, eminim dün geceki bir partinin artıkları.

Bir parti.

Tek bir kelime kanımı yavaşça kaynatıyor. *Aslında* iş tanımımda ne var: Bir ev partisindeki tüm konukları incelemek.

Partiden haberdar olmak bile güzel olurdu. Ama bana bu bile verilmedi. *Kimse bana söylemedi.* Charlie'nin dün geçici bir koruması vardı, yani bu bilgi geçici korumasından bana aktarılmış olmalıydı.

Öyle bir şey olmadı.

Daha da iyisi, Eliot, Tom ve Beckett'in korumaları beni arayabilir, mesaj atabilir ya da kapımın altından bir not atarak burada bir parti olduğunu haber verebilirlerdi.

Wreath kardeşler ve O'Malley'nin yaşadığı Epsilon'un dairesinin tam olarak koridorun aşağısındayım. Charlie'nin evine doğru adım attıkça daha da sinirlenmeye başlıyorum, ama sonra Jack'in göz kamaştırıcı bakışlarını yakalıyorum ve dudağı bükülüyor.

Ben de sıırıtmaya başladım.

Şu an sıırıttığıma inanamıyorum. Benim asık suratlı ruh halimi yok edecek güce sahip. Ve Jack Highland, Kobalt İmparatorluğu'nun yaramazlıklarından etkilenmiyor.

Olaydan sonra içeri girdiğimizde bile. Tom Cobalt, 1.80 boyundaki Eliot Cobalt'ın omuzlarına tünemiş, tavandaki yangın alarmını söküyor.

"Oscar," diyor Eliot başını sallayarak. "Charlie sana söyledi mi?"

Tetikteyim, gözlerim pencerelerde. Yatak odalarının kapılarına. Girişler, çıkışlar.

"Yapmak üzereydim." Charlie şakağını ovuşturuyor ve yangın alarmı çalmaya devam ederken gözlerini kapatıyor. "Tanrı aşkına, kapat şu şeyi."

Ses kesilir.

"Anladım," diyor

Tom.

Charlie bana baktı. "Kardeşlerim dün gece bir parti verdiler ve misafirlerine benim odamdan uzak durmalarını söylemeyi akıl edemediler." Eliot'a ters ters baktı.

Eliot, Tom'un omuzlarından inmesine yardım ederek, "Onlara söyledim," diye karşı çıkıyor. "Kapın kilitliydi, Charlie. Onun kilitleri açabildiğini nereden bilebilirdim ki?"

Charlie kuru bir sesle, "Bilmiyorum," der. "Çünkü insanlar yalan söyler, Eliot. Konuklara göz kulak olmaları için korumalarının partiyeye girmesine izin verebilirdin."

Bu fikri sevdim. "Senin temp parti olduğunu biliyor muydu?" Charlie'ye sordum.

"Hayır. Beni buraya bıraktı ve başlamadan gitti."

Başımı salladım. "Bu konuda bana mesaj atmayı düşünmedin mi?"

Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor. "*Aslında* bunu düşünmüştüm ama dün gece ellerin doluydu." Jack'e bakıyor. "Tebrikler. Orada bir saat boyunca trend oldun. Yuva yıkan Highland." Alaycı tonu dikkat çekiyor. Bir elini saçlarının arasında gezdirerek telleri karıştırıyor. "İnsanlardan nefret ediyorum."

"Bana çok daha kötü şeyler de diyebilirler," diyor Jack. "Homewrecker Highland'in kulağa hoş gelen bir ismi var." Gülümsemesi soluyor ve zayıflıyor. Nabzımı hızlandırıyor. Ya kendisi için ya da Charlie için pozitif kalmaya çalışıyor.

Uzanıp elini kendi elimle kavıyorum. Dokunuşla arabası kalkıyor ve parmaklarımızı birleştirirken, "Evet, tiz bir zili var. Bunu *sessize* alacağım."

Jack daha çok gülümser. "Hadi ama, akılda kalıcı. Homewr-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Sessiz, meu raio de sol." Jack için fazlasıyla doğru olan dramatik lakabımı seviyorum.

Avucuma bakarak gülüyor ve partinin kalıntılarına geri döndüğümüzde hava hafifliyor.

"Burada kaç kişi vardı?" Jack'in telefonunu kontrol etmek için elimi bırakmasını izleyerek soruyorum. Ağzını açıyor, *Jesse*.

Başımı sallıyorum ve o da koridorda kardeşinin telefonuna cevap vermek için ayrılıyor.

"Dört kişi," diye yanıtlıyor Tom, yanık kanepeye çökerek. "*Neredeyse* bir parti bile değil."

Charlie homurdanıyor. "Beckett ve ben en fazla dört kişiyi davet etmenize izin

veririz."

Etrafta dolaşıyor, akıllı bir "misafirin" gizli kameralar yerleştirmiş olabileceği köşe bucakları inceliyorum. "Beckett nerede?"

"Ailemizin evinde kaldı," diye açıklıyor Tom.

"Çünkü buna uyanacağını biliyordu." Charlie bir sigara yakar. "Ve sorun *bu* bile değil." Bana dönüp bakıyor. "Luna'nın fanfic'i çalındı."

Kitaplığın yanında yuvarlanıp durdum. "Ne?"

"Çalındı, soyuldu, *araklandı*," diye açıklıyor.

Teşekkür ederim.

"*Swiped'in* ne anlama geldiğini biliyorum."

Charlie bunu atlıyor. "Onu geri almam gerekiyor ama el yazmasını çalan adamın soyadını bilmiyorum."

Bu büyük bir sorun.

"Ian ya da Vance biliyor olmalı," diye karşı çıkıyorum. Tom ve Eliot'ın korumaları tamamen beceriksiz değiller ve Epsilon olmalarına rağmen, bana bir isim verecek kadar uzun süredir onlarla çalışıyorum.

Bir şeyler hala yerine oturmuyor. Charlie'ye baktım. "Dün gece evde değilsen, neredeydin?"

"Çatıdaydım."

Tabii ki öyleydi. Çünkü *neden olmasın?*

Eliot siyah gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlar. "Biz de seninle geliyoruz."

"Hayır, değilsin," diyor Charlie, sigara dumanı dudaklarından kelimelerle birlikte yükseliyor.

"Luna bizim en iyi arkadaşımız, eğer ona ait bir şey çalındıysa, onu geri almaya yardım edeceğiz." Eliot gömleğini siyah pantolonunun içine sokuyor. "Bu bizim görevimiz."

Radyoma gerçekten ihtiyacım var.

"Hayır," der Charlie ona. "İkiniz de *yeterince şey* yaptınız. Sen burada kalıp bu lanet yeri temizleyeceksin ki Beckett kendini kaybetmesin. Ben de Oscar ve Jack'le birlikte fanfic'i bulmaya gideceğim. Anlaşıldı mı?"

Tom ve Eliot bakışır, sonra Tom, "Sen de öyle," der. Eliot başını sallar. "Kabul ediyoruz. Bu seferlik."

Charlie gözlerini deviriyor, sonra sigarasını yanmış kanepenin üzerinde söndürüyor. Ben zaten kapıya doğru gidiyordum. Önden buyurun.

RADYO TAKILI, telsizler açık, silah kılıfında ve hırsız piçin ismi elimde, Hell's Kitchen apartmanından Wreath kardeşlerin suratına vurmadan çıkıyorum.

Bana olgun de. Bir yetişkin.

Beni partiden çıkardıklarına hâlâ inanamıyorum ama en azından bana hırsızın ev adresini verdiler. İzini kendim sürmekten kurtuldum.

Bir güvenlik cipi kullanıyorum. Charlie arka koltukta camdan dışarı bakıyor, Jack de yolcu koltuğunda klimayla uğraşıyor. Burası sauna gibi.

Kıçıma yapışan bir paparazzi minibüsünden kurtulmaya çalışarak şerit değiştiriyorum. Jack'e bakarken onu kamerasız görmenin ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum. O benim için burada. Charlie için.

Born into Fame için değil.

Çalıntı bir el yazması için New York'ta dolaşmak onun işi değil ama ona *eve gitmesini* söyleyemem. Highland'i yanımda çok seviyorum, bulutlar onun güneş ışığını kapatmaya başladığında daha da çok. Çünkü onu bir şekilde neşelendirmek istiyorum. Daha iyi hissetmesini sağlamak. Aklını olumsuzluklardan uzaklaştırmak istiyorum ve eğer ayrılırsak bunu yapamam.

Jack klimayı kapatır. "Bozulmuş olmalı. Sadece ısı üflüyor."

"Banks Moretti'nin numarası sende var mı?"

"Evet." Cep telefonunu cebinden çıkarır.

"Ona mesaj atıp tamir edilmesi gerektiğini söyler misin?" Banks arabanın tamircisi ve Akara da elinden geldiğince yeni şirket için para biriktirmeye çalışıyor.

"Tabii. Hangi araba olduğunu nereden bilecek?" "SFO buna Kara Dul diyor."

Yazarken gülümsüyor.

Telefonum ping sesi çıkarıyor. Zaten gösterge paneline yerleştirilmişti ama Farrow ve Donnelly'den gelen birkaç cevapsız mesaj için bir bildirim görebiliyorum. Uzanıp onlara tıklıyorum ve hızlıca okurken gözlerimi yoldan ayırmamaya dikkat ediyorum.

Sen ve Highland. Çok hoş. Bunu beklemiyordum ama senin adına çok sevindim Oliveira. Olumsuzluklara kulak asma. Biz senin arkadayız. - Farrow

*Yakala şu kıçı! Nefret edenleri de siktir et. Sen ateşsin. Jack de ateş.
Birlikte, büyük bir ateş topusunuz - Donnelly*

Arkadaşlarımın tepkilerine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onların istikrarlı ve sadık dostluğu şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi ve benim için burada olmalarından memnunum.

Jack "Kumusta ka?" dediğinde ona baktım. Telefonla konuşuyor. Birkaç dakika sonra kapattı.

"Az önce Tagalogca *nasılsın* mı dedin?" Şok içinde soruyorum. "Öyle mi?" diyor hafif bir şaşkınlıkla. "Nereden bildin?" "Como está?" Portekizce söylüyorum. "Sesleri birbirine çok benziyor."

Daha büyük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve Jack, Tagalog'daki birçok kelimenin İspanyolca'dan nasıl geldiğini veya türetildiğini açıklıyor ve İspanyolca ile Portekizce arasında birçok kelimenin benzer olduğunu biliyorum.

Hırsız piçin evinden birkaç dakika uzaktayken Jack soruyor: "Ya Clifford Flannagan evde değilse? O zaman planımız ne?"

Charlie bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Onun işine git. Eliot'ın sahne aldığı tiyatrodaki şef." Sinirli bir nefes verir. "Dün Prag gezimi iptal ettim."

Dikiz aynasından ona bakıyorum. "Bunu duydum." Sıcaklık artık havaalanına gitmedikleri konusunda beni uyardı.

Jack omzunun üzerinden bakıyor. "New York'ta kalmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Kardeşlerim." Charlie kambur durur. "İçimde bir şeyler yapacaklarına dair bir his vardı." Maximoff ve Jane'in kardeşleriyle uğraşmak için New York'a taşınmalarını umuyordu ama sonunda onlara Philadelphia'da kalmalarını söyledi.

Bebek bakıcılığı yapması gerektiğini biliyordu. Ve son zamanlarda New York'ta daha çok takılıyor. Sadece onları korumak ve hatalarını temizlemek için daha büyük bir sorumluluk hissettiğini varsayabilirim.

Jack başını sallıyor, koltuğunda geri dönüyor. "Sezgisel."

"Hayır, sadece tahmin edilebilirler." Charlie telefonunu avucunun içinde çeviriyor. "Öngörülebilirlikten bahsetmişken, kurduğum düzeneğin amaçlanan etkiyi yarattığını görüyorum."

"Hayır," diyorum, bu konuşmayı başlamadan bitirmeye çalışıyorum.

"Hayır mı?" Charlie koltuklarımızın arasında biraz daha öne eğiliyor. "Yani siz ikiniz dün gece öpüşmediniz mi? O zaman bu bir deepfake miydi?"

Jack ve ben hep bir ağızdan "Öpüştük," diyoruz. Bu ikimizin de gülümsemesine neden oldu. Ve ekliyorum, "Ama bizi *sen* ayarladığın için değil." Bizi doğru yörüngeye oturtmuş olması umurumda değil; Charlie'nin hayatıma karışmasına ihtiyacım yok.

Bir daha asla.

"Tabii ki hayır." Charlie tekrar arkasına yaslanıyor. "Ben ayarlamamış olsaydım ikiniz kesinlikle birlikte olurdunuz. Eminim tüm bu zamanı birlikte geçirmenin bir yolunu bensiz de bulurdunuz."

Alaycılığına sıırtmamak için dişlerimi sıkıyorum. *Ben dost muhafızı değilim.*
Değilim.

A. Buddy. Gardiyan.

Jack bir elini saçlarının arasında gezdirirken gülümsemesi yükseliyor.

Charlie cama vuruyor. "Yine de tam olarak işe yaramadı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Jack soruyor, yüzü düşüyor. Gözlerini bana dikti. Sanki Charlie'ye *bizimle* ilgili bir şey söyledim ve onu dışarıda bıraktım. Yok artık.

Highland'e karşı başımı gergin bir şekilde sallıyorum.

"Bunun Oslie söylentilerini *sona erdirmesi* gerekiyordu," diye açıklıyor Charlie, "insanların bu söylentiler yüzünden sizden nefret etmesini değil." Sinirli bir ses çıkarıyor. "Her şey karmakarışık."

"Hayatımızın hikayesi, kardeşim." Şerit değiştirdim ve bir otoparka girdim. "Evet." Charlie yavaşça başını salladı. "Demek öyle."

Park ediyorum ve Clifford'ın apartmanına kolaylıkla ulaşıyoruz. Paparazzi yok. Çılgık atan hayranlar yok. Neredeyse çok kolay. Bu yüzden Clifford'un evde olmaması sürpriz olmadı.

Sonraki durak, tiyatro. Başka bir park yeri buluyoruz ve dışarı çıkıp tiyatro binasına doğru yürüdüğümüzde, bunun... boktan bir gösteri olduğu açık.

Kızlar ve erkekler afişler asıyor ve 1900'lerden kalma eski yapının önünü tutuyorlar. Tiyatro güvenliği onları geri itiyor ve birkaç paparazzi minibüsü parkmetrelerin bulunduğu kaldırımı kucaklıyor.

"Her zaman erken gelirler," diye açıklıyorum Jack'e ve kulaklığımı ayarlıyorum. "Eliot'ın birkaç saat içinde öğleden sonra gösterisi var." Yan taraftan yaklaşıyoruz, henüz fark edilmedik.

"Eliot'ın hayranları benim favorim," diyor Charlie. "Çoğunlukla ona Shakespeare aşk mektupları ve ölü kuzgunlar gönderen tiyatro inekleri."

"CHARLIE KEATING COBALT!" Bu tiz çılgık, üzerinde *Eliot Alice, ceset gelinin olabilir miyim* yazan dev bir pembe poster panosu tutan bir kızıdan geliyor.

Jack her şeyi ilgiyle dinliyor ve ben de neredeyse beş kez elini sıkıyorum, sanki bir erkek arkadaşımın sokakta yürüyormuşum gibi.

Çalışıyorum.

Görevdeyim.

Charlie'yi korumak için buradayım. Keskin kalmak için kelimeleri kafamda oynatıyorum.

Alarm.

Charlie kalabalığa kayıtsız bir el sallıyor - onları selamlamaktan çok bir sivrisineği fırçalıyormuş gibi ve hepsi sanki az önce evlenme teklif etmiş gibi şaşkın bir sesle karşılık veriyor.

Etkilenmemiş.

Açıkta olmamız hoşuma gitmiyor.

"Arka kapı," diye talimat veriyorum ve hızla o yöne doğru adım atıyorum. Ama artık çok geç. Birisi Jack'i fark etti.

"Yuva yıkıcı!" diye bağıyor.

Charlie olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Benden uzaklaşmadan önce gömleğini yumrukluyorum. "Ben heteroyum!" diye bağıyor onlara. "Oslie diye biri yok!"

"Sorun yok Charlie," diye araya giriyor bir kız. "Bunun bir sır olarak kalmasını istediğini biliyoruz.

Hazır olmadığını biliyoruz sen-"

"Siktir git," diye alay ediyor.

"Aman Tanrım, Charlie, bunu bana da söyleyebilir misin?!" diye zıplıyor birisi.

"Charlie, lütfen sik beni!" Bir istek korusu havaya karışıyor.

Charlie arkasını dönüp gözlerime bakıyor. "Git."

Onu tiyatroya götürmeye başlamıştım ki Jack'e doğru fırlayan bir mermi fark ettim. *Bir ayakkabı.* Çirkin bir lastik sandalet ve ben de onu yolundan çekiyorum.

Görevdeyken bana hiç benzemeyen bir şey: Neredeyse hamle yapacak ve geri konuşacaktım. "Dur." Jack bir kolunu belime doladı. Beni uzaklara götürüyor.

hayal kırıklığımın ve öfkemin kaynağı. Daha önce Oslie hayranlarından nefret ediyordum ama şimdi kalbimin sahibi olan adama fiziksel olarak saldırdıkları için neredeyse onlara dayanamıyorum bile.

Tiyatrodayız ve Jack boynuma sarılıyor. "Hey, ben iyiyim."

Başımı sallıyorum, sakinleşiyorum, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor. Neredeyse onu öpeceğim. *Görev başındayım Oliveira.* İşte bu yüzden erkek arkadaşını bu kadar tehlikeli iş yerine getirmiyorsun.

Ayrılıyoruz.

Kahretsın.

Charlie çoktan uzaklaştı.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve harekete geçiyorum. Hızımı artırarak Charlie'nin önünde koşuyorum. Aceleyle, sahne arkasında beyaz bir

Kısa mohawklı bir adam bir merdivenin üzerinde dengede duruyor, büyük sahne ışıklarını tamir ediyor. Onun yanında sahne boş.

"Hey!" Charlie bağıyor. "Clifford Flannagan!" Clifford aşağı bakar.

Kaslarım geriliyor, diken üstündeyim ama Charlie daha hareket etmeden ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum. Taktiksel olmak beş adım önde olmak demektir ve şu anda Charlie'nin bir adım önünde olmama rağmen onu durdurmuyorum.

İstemiyorum.

Bunu yapmak benim işim değil.

Ben de kayarak tamamen durdum ve Jack bana şaşkın şaşkın baktı.

Charlie sağ ayağını bir düşmanı uçurumdan aşağı iter gibi merdivene vurur. Merdiven savrulur ve metal merdiven Clifford'la birlikte büyük bir gürültüyle sahneye düşer!

"Siktir," diye inliyor, dizine tutunarak. Gözleri ölümcül bir şekilde Charlie'ye kayıyor. "Seni psikopat!"

Charlie etrafından dolanır ve bir adım öteye çömelir. "Ve böylece psikopat hırsıza," der soğuk bir şekilde, "sende bana ait bir şey var ve ben onu geri istiyorum."

Clifford'un burnu alevlenir. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bakışları bana ve benim soğuk bakışlarıma yöneliyor. Gözlerinden korku fışkırıyor. "Uh..."

"Otuz saniye var," dedim ona.

Clifford başını sallar. "İkinizin de canı cehenneme." Charlie'ye bakar. "Yazdıklarını en yakın alıcıya satacağım ve ne kadar tuhaf ve iğrenç olursa olsun, paramın karşılığını alacağım."

Charlie göz kırpmıyor. "Son cevap mı?"

Clifford ağır ağır nefes alıyor, hâlâ dizini tutuyor.

Charlie bir sigara yakarak, "Çabuk düşün, Clifford," diyor. "Zamanın azalıyor ve bu psikopatın canı çok kolay sıkılıyor." Dumanı ona doğru üflüyor.

Clifford bir nefes verir. "Destek masasının altında. Sepetin içinde."

Jack koşarak oraya gider ve dekor sepetini karıştırır.

Charlie'nin işi bitmedi. "Eliot'la bir daha asla konuşmayacaksın. Kardeşimden uzak dur, yoksa seni mahvederim." Ayağa kalkmadan önce sigarasını Clifford'a doğru üflüyor.

Jack el yazmasıyla döndü ve Charlie'yi arka kapıya doğru yönlendirdim. Clifford'un görüş alanından **ç ı k a r** çıkmaz, Charlie

topallıyor ve sinirli, acılı bir şekilde yüzünü
buruşturuyor. "Charlie-" diye başlıyorum.

"Ben iyiyim," diyor kayıtsızca. "Sende kalsın." Jack'e bakar, zaten onun
elinde olduğunu bilmektedir. Gözleri bir an için buluşur. "Kameran yanında
olsun ister miydin?"

Jack başını sallar. "Hayır, pek sayılmaz." Sahne çıkışının yanında
duruyoruz. "Bu benim göstereceğim bir şey değil."

"Neden olmasın?" Charlie soruyor. "Ben buyum."

OSCAR OLIVEIRA

HALA UYANIK MISIN? Çarşamba gecesi güvenlik toplantısından sonra Jack'e mesaj attım. Philly'deki Independent bilardo ve dart barında bayat kahve içiyorum, tipik. Ama artık bekar değilim.

Çok *az* boş zamanım var ve tam da kendimi mesai dışında bulmuşken, gece geç saatlerde bir güvenlik sohbetine çağrılıyorum.

"Neden suratın asık?" Farrow bir sakız balonunu patlatırken bana soruyor. "Jack sik fotoğrafını beğenmedi mi?" Donnelly soruyor, yarım-eskiz defterine kiraz çizmeye yoğunlaştı.

"Sadece sen penis resimleri gönderiyorsun, kardeşim." Telefonumu kabin masasının üzerinde ters çeviriyorum. Güvenlik toplantısı resmen sona erdi. Büyük bir O ile.

Yine de Omega'nın geri kalanıyla birlikte yerel bir bardayım. Kulübeden Thatcher, Banks, Quinn ve Akara'nın bilardo oynadıklarını ve bayat kahvelerini içtiklerini görebiliyorum. Alfa ve Epsilon korumaları *da* burada olduğu ve içki içmedikleri için bu gece kimse alkol almak istemiyor. Eğer acil bir durum olursa, sarhoş olan kişi günü kurtarmaya gidemez.

Hepimiz kahraman olmak isteriz. Ve ben Price'ın Üçlü Kalkan'ını bir üst seviyeye çıkarmaktan yanayım.

Saati kontrol ettim. *Geç oldu.*

Eğer bugün Çarşamba olmasaydı, müvekkilimle birlikte New York'a geri dönüyor olurum.

Haftalık Cobalt Çarşamba Gecesi Yemeği, Charlie'nin kaçırmamak için elinden geleni yaptığı bir şey. Çarşamba günleri olanlar onu bir saplantı gibi Philly'ye geri götürüyor. Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayır

Cobalt'lar ve Thatcher Moretti dışında kimse davetli değil. Şanslı piçin ayrıntıları anlatmasını sağlamaya çalıştım bile, ama kırılmadı.

Charlie'nin güvenli bir mahallede güvende ve sağlam olması, görevde olmadığım ve nadiren boş zamanımın tadını çıkardığım anlamına geliyor. Güvenlik toplantıları ya da geçici eğitimler için çağrılmadığım sürece.

Masanın diğer tarafına bakıyorum.

Farrow kaşlarını kaldırıyor. "Hiç düşünmediğin bir anda Jack'e sahip oldun, o zaman bu endişe niye?"

Başımı sallayarak, "Ben sağlam bir avım," diyorum, "ama biliyor musun, şu anda kendimle çıkacağımdan bile emin değilim. Çarşamba gecesi izinliyim ve sonra *bam!* Bir toplantı için çağrıldım." Elimi kaldırdım. "Söylesene kardeşim, benimle çıkar mısın?"

"Hayır," diyor Farrow yavaşça, "çünkü ben Maximoff Hale ile evliyim." Alkışlıyorum, neredeyse sırtıyım.

Donnelly de alkışlıyor.

Farrow gözlerini devirir. "Dostum, Jack'in senin işinle bir sorunu olsaydı, seni en başta öpeceğinden şüpheliyim. Neye bulaştığını biliyordu."

Bu doğru.

Donnelly ile aynı tarafa oturarak rahatlıyorum. Okuma gözlüklerini çıkarıyor. "Belki de ona bir sık fotoğrafı göndermelisin."

Farrow'la birlikte gülüyorum.

"Onu düşündüğünüzü bilmesini sağlayın," diye bitiriyor Donnelly.

"İşte bu yüzden Paul Donnelly'den flört tavsiyesi almamalısın," diyorum ve telefonumu çeviriyorum. Yeni mesaj yok.

Uyuyor olmalı.

Ama keşke uyanık olsaydı ve takılmak isteseydi. Beş dakikalık bir sohbet olsa bile, merhaba, *iyi görünüyorsun, Highland, bir tür sohbet.*

Farrow, "Ara onu," diye öneriyor.

"Onu uyandırmamalıyım." Boş telefon ekranına bakıyorum. "Bu öğleden sonra Charlie'yi çekmeye çalışırken korkunç bir zaman geçirdi. Ona tek bir soru bile sormadı çünkü ağzını her açtığında paparazziler ona bağırıyordu."

Farrow yavaşça sakız çiğniyor. "Öpücüğün hakkında mı?" "Evet."

Sessizlik standımızı kemiriyor ve bilardo toplarının şingirtı sesi daha yüksek görünüyor.

"Çok sinir bozucu," diyor Farrow sonunda. "Paparazziler, internetteki nefret, ama bazı haftalar diğerlerinden daha iyi."

Telefonumu tekrar çeviriyorum ve ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı fark ediyorum. "Jack'e duyulan nefret delilik, kardeşim. Charlie'yle aramdaki hayali anne-efek romantizmine kafayı takmış olan hayranlarım *durmak* bilmiyor. Bir tanesi geçen gün ona boğulup *ölmesini* söyledi." Bu tür bir hayranlık dilini daha önce de duymuştum ve gözümü bile kırpmamıştım, ama şimdi duygular beslediğim birine yönelik olduğu için...

Acıtıyor.

Atış talimi yaptıkları kişi olmayı tercih ederim.

"Onlar hayran değil," diyor Donnelly. "Hayranlar ama büyük olasılıkla karşıtlar."

"Bir *anti* mi?" Farrow kaşlarını çatır.

"Redford'la birlikteyim. Bu da ne böyle?" Hayranın ne olduğunu biliyorum, kısacası aşırı tutkulu bir hayran. Ama Donnelly gibi fandom kültürüne derinlemesine dahil değilim. Yine de Farrow'dan daha iyi takip ediyorum.

Donnelly, "Hayran karşıtı, gemi karşıtı," diye açıklıyor. "Bir çifte karşı sert bir şekilde kök salıyorlar. Bir TV programını nefretle izlemek gibi ama gerçek hayatta dostum. Bir fandomun en sevmediğim kısmı bu. Sevgi yok, nefret var."

Hay sikeyim. "Şimdi de gemi karşıtlarıyla mı uğraşıyoruz? Bu benim hatam," diye devam ediyorum, "Jack'in başına gelenlerin sorumlusu benim. Benimle çıkarsan, yükümle gelirim."

Farrow öne doğru eğilir. "Bak, burada yaptığımız şey kendini suçlamak değil. Osie'yi sen yaratmadın ve internetteki saçmalıklardan ve anti-sikicilerden kurtulamazsın. Ama Jack'i korumanın bir yolunu bulacaksın çünkü sen Oscar Oliveira'sın."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Evet.

Bir yolunu bulmalıyım. Çünkü bir ilişkiye layık olduğumu hissederek çıkabileceğim tek yol bu.

"Bu tavsiye için benden ne kadar istiyorsun Redford?" Hafifçe soruyorum, sözlerimle ruh halim düzeliyor.

"Eh, bedava. *Altına yazıyorum, yüzüne daha fazla bakamadım.*"

Donnelly gülüyor.

"Siktir git." Farrow'u tersliyorum ve hepimiz sırıtıyoruz. Bir an için Jack'in bana mesaj atmadığını unutmaya başlıyorum.

SFO bilardo oyununu bitiriyor ve Thatcher, Akara, Banks ve küçük kardeşim bizim kabine kayıyor. Phillies, Thatcher'ın yaklaşan düğünü ve bize ölümüne bakan Epsilon hakkında konuşuyoruz.

Kıskanç orospu çocukları.

"Philly'den defolun!" diye bağılıyor birkaç sarhoş adam bardan.

Donnelly ayağa kalkarken elimi omzuna koyuyorum. Kıcı koltuğa çarptığında ağzını kapattı. *"Biz Philly'liyiz!"* diye bağırarak üzere olduğuna eminim.

Daha önce de duymuştum.

SFO biraz ün kazandığından beri bu barda çok düzenli olarak kışkırtıcı alaylar oluyor. Burası her zaman bizim yerel mekanımız olmuş olsa bile yerel halk bize katlanamıyor.

Dışarı atılmayı reddediyoruz.

Akara ona dostça bir bakış atıyor. "Hey, Epsilon'a bizden daha iyi olduklarını söylemesi için bir sebep verme."

Donnelly başını sallıyor ama Thatcher bara ters ters bakmaktadır.

Güney Philly'liler şehir gururları söz konusu olduğunda çok kolay patlıyorlar. Philly'yi ölümüne seviyorum, orası benim evim oldu, ama yerel heckler'ları beslemiyorum.

Sohbetimize geri dönüyoruz, herkes soğuk kahveler karşısında yüzünü buruşturuyor ve bir on beş dakika daha sonra Farrow oturduğu yerden kalkıyor - herkes kabini doldurduğu için duvara yaslanmış durumda. Ve Thatcher, Akara ve Banks'ten kışkırtıcı kaldırmalarını istemek yerine, kelimenin tam anlamıyla masanın üzerinden yürüyerek atlıyor.

Donnelly ve ben alaycı bir şekilde alkışlıyoruz.

Farrow veda etmek için birkaç parmağını kaldırır. "Ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz çocuklar." Çıkışa doğru rahatça yürür.

"Ve işte gidiyor," diye espri yapıyorum.

"Çok erken gitti. RIP," diyor Donnelly.

Hepimiz gülüyoruz ama telefonuma bakarken gülümsemem kayboluyor. Uyuyor olması gerektiğinden emindim. *Onu yarın göreceğim.*

En azından buna tutunuyorum.

JACK HIGHLAND

GREENLAND.

Parlak kırmızılar, sarılar, yeşiller ve maviler içindeki rengârenk evler, kayalıklar arasında derin bir su girişi olan bir fiyortun içine dalan dik yosunlu dağlara bakmaktadır. Buzdağları deniz mavisi sudan dışarı çıkar ve balinalar denizi yararken, oyuncu fokların sesi soğuk havayı doldurur.

Mekân o kadar *çarpıcı ki* uydurma gibi görünüyor. Kuzey Kutup Dairesi'nde çekim yapmak isteyen bir mekan keşifçisi olarak süslediğim bazı sahalar gibi.

Ama bu gerçek.

Parlak mavi bir evin güvertesinde, fotoğraf makinemi tripoda sabitliyorum. Ekipmanımın etrafında dolaşırken ağırlar ve sızılar alevleniyor. Kışlık ceketimin altında çürükler vücudumu süslüyor. *Dirseklerimin* her yerinde. Kalçalarımnda. Kalçamda ve dizimde büyük bir yara var.

Geçtiğimiz beş gün boyunca Charlie'yi çekmeye ve paparazzileri geri püskürtmeye çalışmak çok yorucuydu. Fiziksel olarak, bazen zihinsel olarak. Biraz da duygusal olarak.

Kameralarını yüzüme tutup "*Jack!*" diye bağırırlar. *Jack! Jack! Korumayı öpmeden önce Oscar ve Charlie'yi biliyor muydun?!*" Bu bir ironi, değil mi? Kameram var. Charlie'yi çekmek için oradaydım ve ben onu çekerken paparazziler de beni çekiyordu.

Ama Charlie bana onun hayatını kurcalamam için izin verdi. Çoğu paparazzi kadar agresif ya da yakıcı olmadığımı söyleyebilirim. Beni elli kiloluk ekipmanla ağırlaşan değil de usulca görüntü alan bir *kelebek gibi gösteriyorlar*.

Rahatsız edici durumlara karşı yüksek bir eşiğim vardır. Elimden gelenin en iyisini yaparım. Ama Jane'i çekerken neredeyse sınıırıma

ulaşıyordum,

Sullivan ve Luna birlikte bir bardaydı. Başka bir kameraman sırtıma dirsek atmakla kalmadı, aynı zamanda *bana* bağırarak sorular sorarak tüm çekimlerimi mahvetti.

Her şeyi çöpe atmak zorunda kaldım.

Charlie bile öfkeden deliye döndü. Grönland'a uçuş rezervasyonu yapmadan önce bana ve Oscar'a bir gün önceden haber verdi. Özel bir uçak ve mekik yolculuğundan sonra vardık.

Tüm bunlardan kaçmak için kelimenin tam anlamıyla *Kuzey Kutbu*'na uçtu.

Objektifimi Disko Körfezi'nin uçsuz bucaksız deniz mavisini sularının ve pitoresk buzdağlarının panoramik manzarasına doğru konumlandırıyorum. Dışarısı huzurlu ve sakin. Bıraktığımızla tam bir tezat.

Ama kendimi daha güzel bir manzaraya bakarken buluyorum. Oscar kollarını güvertenin korkuluklarına dayamış, elinde ciltsiz bir kitapla soğukkanlı bir şekilde eğiliyor. Kışlık kıyafetlerini iyi giymiş, sert iklimlerde tam bir profesyonel ve gülümsemem yükselirken kameramı kaydırıyorum. Ta ki tamamen kadraja girene kadar.

Yüzüne zoom yapıyorum. Kıvrık saçları kulaklarını ısıtıyor ve gözleri bizimkinin sağındaki sarı kulübeye doğru kayıyor.

Charlie verandada bir şezlonga uzanmış, açık havada battaniyesine sarınmış bir şekilde kitap okuyor.

Oscar'ın işini anlamasaydım, belki de sürekli oraya bakması beni kızdırırdı. Manzarayı çekmeye odaklanmam konusunda daha iyi değildim.

Her neyse, Charlie'ye olan konsantrasyonu Oscar'ı tüm ihtişamıyla yakalamama izin veriyor. Onu kameradan izliyorum, gülümsemem genişliyor. Kitabının bir sayfasını çevirmeden önce birkaç parmağını tıraşsız çenesinde ileri geri gezdiriyor.

Çıkıyoruz. Bunun bizi nereye götüreceği beklentisiyle nabzım hızla atıyor, adeta başım dönüyor. Oscar'ın etrafında ne kadar çok olursam kendimi o kadar *büyülenmiş* hissediyorum ve işim büyük bir stres faktörü haline geldiği için bu duygulara daha sıkı tutunuyorum.

Daha fazla yakınlaştırıyorum.

Oscar başını bana çeviriyor. Ağzında bir sırıtış beliriyor, gözleri önce bana, sonra da kameraya dikiliyor. "Beni mi çekiyorsun Long Beach?"

"Kadrajımdasın," diyerek gülümsüyorum ve kahverengi gözlerindeki ışığı yakalamak için kamerayı yukarı kaldırıyorum. "Şu ana kadar ortamın en güzel kısmı. Ne yapıyorsun

söyleyecek bir şeyin var mı Oscar Oliveira?"

Tamamen bana doğru dönüyor, dirsekleri korkuluklara dayanmış. Elindeki kâğıt gevşek. "Buradaki en güzel şeye bakarken ortamın en güzel parçası olmanın mümkün olmadığını."

Gözleri benimkileri hiç terk etmiyor.

Bedenimin içinde aydınlık bir şey parıldıyor. "Kameramanla flört etmek senin için nasıl gidiyor?"

Takmadığı bir saati kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Bunu söylemek için çok erken ama şu ana kadar çok iyi. Onu çıplak ve kollarıma aldığımda size daha fazla bilgi vereceğim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. *Lanet olsun.* Oscar'la oynamak istiyor muyum? *Bu bir soru mu dostum?* İşe boğuldukça, daha fazla keşfetmek için daha az zamanımız oluyor ve onun benim tahriklerimi, benim de onunkileri keşfetmem kadar cazip gelen başka bir keşif yok.

"Beni bilgilendirmeye devam et," diye gülümseyerek şakalaşıyorum. Serin bir rüzgâr esiyor, titriyorum ve kışlık ceketimin fermuarını çekip beyzbol şapkamı başıma takıyorum.

Oscar korkuluktan inerek ciltsiz kitabını arka cebine yerleştiriyor. "Bere yerine o şapkayı aldığına hâlâ inanamıyorum."

"Düşünmüyordum." Başımı sallıyorum, hatırlıyorum. "Toplanırken bir şey dikkatimi dağıttı." Yaklaşırken kafasının karıştığını görüyorum, o yüzden açık konuşuyorum. "Diğer yöneticiler bardaki kızların görüntülerini *almadığını* duydular ve bana ne olduğunu sordular."

"Onlara paparazzilerin senin alanını işgal ettiğini mi söylüyorsun?" Ceketinin fermuarını indiriyor ve boynundaki atkıyı açıyor.

"Hayır." Gerginim. "*Yalan söyledim.*" Elimi saçlarımda dört beş kez gezdiriyorum. "Yalan mı söyledin?" Oscar şaşırmış görünüyor. "Onlara daha önce hiç yalan söyledin mi?" "Asla," diyorum sertçe. "Ama onlara doğruyu söyleseydim, bana yalan söyleyebileceklerini biliyordum. çekimlere katılımımı sınırılıyor ve Jane, Sulli ve Moffy için kamera operatörü olmak benim için önemli."

"Neden?"

"Bana güveniyorlar," diye açıklıyorum. "Hepimiz arkadaşız ve eğer dışarıda kalmak zorunda kalırsam, bu hem onlar hem de benim için bir kayıp olur. Ve belki de bu bir gururdur." Ölümcül bir gülümseme yayıyorum. "Ben hiç bir projeden atılmadım. Bu yüzden yalan söyledim ve ekipmanın arızalandığını söyledim."

Oscar birkaç kez başını sallar. "Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım." Bu aslında beni biraz daha iyi hissettiriyor ama yüzü ciddi. "Yani onlar

kıçından mı?"

"Evet."

Hâlâ benim gibi gergin. "Benimle birlikte olmanın işini bu kadar kötü etkilemesinden nefret ediyorum. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Sorun yok, Os." Ellerimi başıma koyuyorum, gerçekten de mavi beyzbol şapkamın üzerine. "*Artıları eksilerinden daha ağır basıyor.*" Ona bir gülümseme gönderiyorum. "Sen benim profesyonelimsin."

Sırıttırıyor. "Birçok şeyde ustayımdır." Eşarbını yavaşça açıkta kalan boynuma doluyor. "Seni sıcak tutmak gibi, Long Beach."

İçim alev alev yanıyor, gözlerimiz birbirinin üzerinde sıcak izler bırakıyor. Kollarımı onun omuzlarına bırakıyorum ve o da şapkamın kenarını geriye doğru çeviriyor. Sadece eğilip beni öpmek için.

Ağzlarımız yavaş yavaş artan bir sıcaklıkla buluşuyor. Parmaklarım onun yumuşak saçlarına kayıyor, bedenlerimiz birbirlerine karşı ilkel bir zevkle şarkı söylüyor. Her öpücük 360 derece dönüyormuşuz gibi hissettiriyor. Başımdan kan fışkırıyor, başım dönüyor. Heyecan verici.

Ve sonra çenemi çok sert kavradı. Bir çürük oluştu. Dişlerimin arasından irkildim.

Oscar bir öpücüğü kırar.

"Özür dilerim." Zor nefes alıyorum.

Endişesi üzerimde yoğunlaşıyor. "O... burada mıydı?" Başparmağı çene çizgimdeki hassas deriyi okşuyor. Bir kanon çeneme çarptı. *Paparazzi tehlikesi.*

"Evet." Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kısmen oksijene ihtiyacım var çünkü bu adamdan çok etkileniyorum. Kısmen de arkamızda bıraktığımız medya karmaşası yüzünden. Sıcak, eşarbi çözüyorum ve uçlarını göğsüme doğru sarkıtıyorum.

Önce güverteye, sonra da buzdağlarına bakıyor. "Seni ve Charlie'yi aynı anda koruyabileceğimden emin değilim ve bu beni deli ediyor."

"Yeterince şey yaptın." Birden fazla mermi yakaladı.

Ben.

Gözleri çenemdeki morluğa dönüyor. "Hadi gidip çürüklerini sayalım, Highland."

Zayıf bir kahkaha attım. "Düşündüğünüz gibi *narin biri* değilim. Bu artık işimin bir kazası ve ben buna katlanmayı seçiyorum." Omuzlarını kavriyorum. "Koruma gibi davranmayacağım. Ben koruma değilim. Muhtemelen hayatımı kurtarmak için bir adama vuramam ama senin işin *Charlie'yi* korumak. Bırak da çekeyim."

Başını sallıyor, sonra sırtıtıyor, "Az önce Jack Highland'dan moral konuşması mı

aldım?"

Gülümsemeye başladım. "Beğendin mi?"

"Kendini yere bıraktığın kısmı sevmedim," diye itiraf ediyor. "Hayatını kurtarmak için bir adama vurman gerekiyorsa, kendini kurtarabileceğini biliyorum Highland." Şapkamı düz çeviriyor ama kenarını kaldırıyor. "Ama ben senin en ateşli desteğin olacağım."

Ben buna inanıyorum.

Elime uzandı. "Buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Beni güvertenin kenarına getiriyor, dirseklerimiz korkulukla buluşuyor. Güneş ufkun hemen üzerinde geziniyor, denizin üzerine turuncu bir parıltı yayıyor. "Saati kontrol et."

Cep telefonumu çıkardım ve yerel saate tıkladım. Hayır mı?

"Bu doğru olamaz," diye fısıldıyorum.

"Öyle." Ağzı kıvrılıyor. "Gece yarısı." Kalçasını parmaklığa yaslıyor. "Buna gece yarısı güneşi deniyor. Sadece yaz aylarında Kuzey Kutbu ve Antarktika Çemberleri çevresindeki yerlerde olur."

Vay canına.

Gözlerim önümdeki portreyi resmetmeye çalışıyor. Güneş, deniz mavisi buzdağlarıyla kaplı denizin üzerinde süzülüyor. Uzakta bir balina su sıçratıyor, tepemden su püskürtüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

"Charlie bana nereye gitmek istediğimi sordu," diye nefes alıyor. "Bunu görmeni istedim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Derin bir nefes alır. "Bana seni hatırlatıyor."

Şok olmuş bir nefes ile üstesinden gelinmiş bir kahkaha arasında bir ses kaçıyor benden. Acıyan gözlerim onun üzerinde. Hiç kimse beni odak noktası gibi hissettirmemişti. İlgi odağı. Ben asla konu değilim.

Sadece beni *görmüyor*. Sanki sadece bir filmin değil, her filmin başrolünde ben olmalıymışım gibi davranıyor ve bu iyi hissettirmiyorsa başka ne hissettirebilir bilmiyorum.

Gece yarısı güneşine bir kez daha bakıyorum. "En karanlık saatte parlayan en parlak ışık," diye gülümsüyorum. "Bu oldukça iyi."

"Ben sadece seninle en iyi işimi yapıyorum, Long Beach."

Gülümsüyorum ama dudaklarım yavaş yavaş düşüyor. "Işık söndüğünde ne olur? O zaman hala ilgileniyor olacak mısın?"

"Ah evet." Oscar başını sallar. "Ben senin etrafında dönen her yıldızım. Bir kıvılcıma ihtiyacın olursa, ben oradayım." Bunu bir söz verir gibi söylüyor.

İçimde kabarıyor. Gözlerim kızarıyor, gülümsemem daha da artıyor. Başkaları için her zaman pozitif bir güç oldum ve birinin benim olması her şey ve daha fazlası.

Oscar eşarbin ucundan tutup beni kendine çekti. Dudaklarımız aç bir öpücükle çarpışıyor. Daha fazla temas için çekip kavırıyoruz. Ve gözlerimiz aynı tutkulu ihtiyacı dile getiriyor, *şimdi sadece sen ve ben*.

Kamera ekipmanımı toplarken aletim pantolonuma sürtünüyor. Oscar bir eliyle bir mesaj yazıyor ve mavi evimizin kapısını benim için açık tutuyor. "Charlie'ye şehre indiğinde ya da dışarıda bir şey duyduğunda beni araması gerektiğini bildiriyorum" diye açıklıyor.

Dudaklarım kalktı. "Görevde değilsin o zaman?"

"Evet, şimdilik." Kapıyı arkamızdan kapattı. "Ben tamamen seninim, Highland."

Gözlerimiz yutuyor. Ve kameramı olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırdım. Jesse'ye seyahat planlarından bahsettiğimde, çekimleri düzenlemek için Philly'de kalmam için bana yalvardı. Gerçekten, sanırım bunun özgürce sörf yapma şansı olduğunu biliyordu ve Kuzey Kutbu olmak istediği son yerdi.

Yani sadece ben ve Oscar varız.

Dağ kenarındaki bu şirin evde tam boy bir yatak, tüylü battaniyeler, örme yastıklar ve odun şöminesinin önünde dokuma bir halı bulunmaktadır.

Grönland'da romantizm canlıdır.

Kat kat giyiniyoruz. Ta ki boxer-şortlara düşene ve Oscar beni mavi boyalı, yıpranmış bir gardıroba yaslayıp öpene kadar. Dudaklarım batıyor, başım dönüyor, omuzlarım tahtaya gömülüyor ama kalçalarım ona doğru esniyor. Kaya gibi sert, onun eli ve becerisi için yanıp tutuşuyorum.

Küfrediyorum ve nefes almak için başımı arkaya vuruyorum.

Öne doğru gıcırdatarak ikimizden de daha derin bir ses çıkmasına neden oluyor. "Bu gece sikimi içinde ne kadar çok istiyorsun Highland?" diye fısıldarken çenesinin sertliği benimkinin hafif kirli sakalına sürtünüyor. *O*

kadar sertleştim ki. Sözleri beni neredeyse patlatacaktı. Çıkıyoruz, kararlıyız. *Seks* yok anlaşması pencereden uçup gitti. Onu içime çekmeye devam ediyorum, tepeden tırnağa. Oscar profesyonel bir boksörün fiziğine sahip.

O artık öyle biri değil.

İçimde nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Ona ne kadar yakın hissedeceğimi, ağırlığının ve gücünün bedenime nasıl dayanacağını. Bu benim için bir ilk olacak ve ilkler her zaman biraz tırnak yedirir ama bu da çekiciliği artırıyor.

Bu gece onun sikini içimde ne kadar çok istiyorum?

"Bildiğinden daha fazla," diyorum sığ ve istekli bir nefesle.

Aletimi avuçluyor. "Sanırım oldukça iyi bir fikrim var." Şakacı sırtışı genellikle benimkini dışarı çıkarır.

Gülümseyemeyecek kadar zevk içindeyim. Oscar'ın ihtiyacımı karşılayan kendinden emin, şefkatli ellerinden çok etkilenmişim. Boxer-şortumun lastiğini kaslı belimden aşağı çekiyor. Dizlerinin üzerine çökerken elleri kalçalarımın yanındaki izleri bırakıyor.

Esas duruşta duruyorum. Elim başının arkasını kavlıyor ve gözlerinin vücudumdaki her çukuru ve kesiği takip edişini izliyorum. Bakışları çürükler ve yaralar üzerinde yumuşuyor.

"Bunu sık sık yapmayı seviyor musun?" Henüz bana kafa atmadığı için merak ediyorum. Bu bir ilk. Bir adam bana sakso çekiyor -Oscar bana sakso çekiyor ya da en azından çekmek üzere ve ben kısmen bir gardıroba yaslanmış olabilirim, ama koltuğumun kenarında olduğumu hissediyorum.

"Sandığından da fazla," diye sırtıyor Oscar, benim kelimelerimi kullanarak. "Denemem için bile çok hızlı gelmeye devam ettin."

Kısık bir kahkaha attım. "Söz veriyorum, genelde daha uzun süre dayanırım dostum. Sadece mükemmel bir tutuşun ve dokunuşun var." Avucunu uzunluğumun etrafına sarabilir, iki kez okşayabilir ve ben de yükümü boşaltabilirdim.

"Bir aleti nasıl idare edeceğimi biliyorum, Long Beach." Oscar beni dudaklarının arasına ustalıkla almadan önce okşuyor. *Oh...aman...siktir.* Bir inilti boğazımı tırmalıyor.

Kalçalarımı daha da eğiyorum, daha derine inmek istiyorum.

Ağızına girip çıkıyor, basınç sinir uçlarımı aydınlatıyor. Tüm vücuduma şok dalgaları gönderiyor. Kaslarım yanıyor, elim tıraşsız çenesinden aşağı kayıyor. Zevk taşaklarımı sıkıyor ve bildiği gibi, onları doğru kuvvetle sıkıyor.

Diğer elim başıma gitti.

Sırtarak sikimi ağızından çıkarıyor, dilini boydan boya gezdiriyor, sonra daha fazlası için geri giriyor. Bu anın tadını çıkarıyorum.

Kendimi bize ve bana yaptıklarına o kadar kaptırmışım ki vücudum zirveye daha hızlı ve daha hızlı tırmanıyor. Zirveye doğru yarışıyorum ve o hızlanır hızlanmaz

öne doğru sarsılıyorum. Ayrılan dudaklarımdan düğümlü bir inilti kaçarken başım yana doğru yuvarlanıyor. "Oscar."

Dönüyorum.

Yutkunuyor, ayağa kalkıyor ve birkaç vuruşla daha doruk noktamı sağlıyor. Ona karşı irkiliyorum, bu zevk içimde dalgalanıyor. Gözlerimiz kilitlendi. Dudaklar dudakları gölgeliyor.

"Bu... bana verilen en iyi kafaydı." Hâlâ zevkten titriyorum. "Yalan yok."

Dudaklarında başka bir sırtıma oyuncağı. "Emdiğim siki sevince işim kolaylaşıyor. Ve adamı."

Daha çok gülümsüyorum. Beni sevdiğini mi söylüyor? *Muhtemelen söylemiyor.* Ama Oscar'ın övgülerini her zaman cebime koyacağım, tıpkı onun da benimkileri bir kenara atmayacağını bildiğim gibi.

Geri çekiliyor, boxer-şortunu çıkarıyor ve çıplak bir şekilde yatağa doğru yürüyor. Ne yaptığıyla o kadar ilgileniyorum ki, adımlarını takip etmiyorum.

Oscar dokuma halının üzerine yastıklar atıyor. Arkasına baktığında, uzuvlarımda bir titremenin gezindiğini görüyor olmalı. "Üşüdün mü?"

Pazularımı ovuyorum. "Evet. Görünüşe göre senin sıcaklığına ihtiyacım var."

Gülüyor. "Zayıf Kaliforniya kanı." Odun şöminesinin önünde diz çöküyor ve birkaç odun atıyor.

Tuvalete gidiyorum ve geri döndüğümde Oscar kollarını dizlerine dayamış, dokuma halının üzerinde oturuyor ve ateşin çıtırtısını izliyor.

Çırılçıplak, yanına oturuyorum. Avuç içlerimi ısıtarak başımı çeviriyorum. Beni öpüyor; ben de aynı güçle karşılık veriyorum ve arzuladığım bir şeyin içine batmak üzereyiz.

Bir elimi göğsüne koyup anı durduruyorum.

Vücudu geriliyor. "İyi misin, Jack?"

Jack. Ne zaman ilk adımı kullansa, sesi ciddi çıkıyor. Bu beni daha da geriyor.

"Konuşalım," diye ısrar ediyor Oscar. "Önceden konuşmak yok saçmalığının canı cehenneme, bu kadar yeter."

Nefes veriyorum. "Tamam. Konuşalım." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. "Seninle seks yapmak için ölüyorum, Os. Seninle seks yapmak için can atıyorum, bu yüzden seni yönlendirdiğim yer orası değil."

"Sonra ne olacak?" Alnındaki bukleleri itiyor. "Almayı değil de vermeyi mi tercih ediyorsun? Acıtmasından mı korkuyorsun?"

Başımı eğiyorum. "O kadar da uzak değilsin." Oscar gözlerini ovuşturuyor.

"Üstü mü tercih edersin?"

Gülümsüyorum çünkü Oscar'ın üstte olmayı tercih ettiğini bir süredir biliyordum. Kimse bana "*Sikimi içinde ne kadar çok istiyorsun?*" gibi şeyler sormazdı. Onunla sevişebilirdim ama bu ruhumu biraz incitirdi.

"Alttan almayı denemeyi tercih ederim," diyorum dürüstçe.

Eli dizime düşüyor, alnında şaşkınlık çizgileri belirliyor. "Pekala, şimdi beni nereye götürdüğünü tamamen kaybettim, Highland."

Anlaşıldı.

Gülümsüyorum. "Önce sana verebileceğim bir şey var mı diye merak ediyordum. Seni parmaklamaya falan çalışmadım. Gerçekten sormadın ve denemekten korktuğumu düşündüğün için mi yoksa istemediğin için mi bilmiyorum."

Farkındalık yüz hatlarını kaplıyor. "Korktuğunu düşünmemiştim. Sadece parmaklayan kişi olmayı seviyorum."

Ona bakıyorum. "Peki daha önce hiç parmaklandın mı ya da dibe vurdun mu?" "Evet." Başını sallıyor. "Ama uzun zaman oldu. İlk kez anal alıyorum

on dokuz yaşındaydı. Üniversitede. Ve üniversiteden *beri* yapmadım." "Nasıl oldu?"

"Ben senin içinde olmaktan, senin benim içimde olmandan daha çok zevk alıyorum."

Gülümsüyorum, henüz içime girmediği konusunda şaka yapmak üzereydim ama Oscar benden önce davranıp, "Ben seninkini isterken başka bir adamın göt deliğinden bahsetmiyorum, kardeşim," diyor.

Yine sertleştim.

Ereksiyonu şimdiden dokunmak için yalvarıyor ve biz de yaklaşıyoruz. "Eğer bir gün üstte olmak istersen, senin için altta olurum," diye nefes alıyor Oscar. "Ama dürüst olmak gerekirse, her seks yaptığımızda bunu yapmaktan hoşlanacağıma söz veremem."

Açık sözlü olmasını takdir ediyorum.

"Sanırım bu iyi olacak," diyorum sessizce, ateş tenimi ısıtıyor. Bizi ısıtıyor. Közler çatırdıyor ve alevler çıplak bedenlerimize gölgeler düşürüyor. "İlk seferinde ne kadar acıyor?"

"Seni yeterince çalıştıracam." Önce çenemi, sonra dudaklarımı öpüyor ve ben de bir elimi karın kaslarından aşağıya, boyuna doğru sürüklüyorum. Ben onu okşarken, o da ağırlığını bana veriyor. Sırtımı dokuma halıya yaslıyor, boynum ve başım yastıkla buluşuyor.

Derin öpüşüyoruz, bacaklarımız iç içe geçerken daha sert. Belim yukarı kalkıyor. Avuç içlerini kasıklarımın iki yanına yerleştirerek bastırmaya devam ediyor.

Ellerimi kıkında gezdiriyorum ve kendimi bu hissin içinde kaybediyorum. Bacaklarım kalçalarının iki yanına nasıl da yayılıyor. Ereksiyonu girişime karşı alay ediyor, ama beni bir parmağıyla daha fazla rahatlatıyor, sonra yağlanmış bir tıkaç. Basınç beni bunaltıyor, baldırlarımı, karın kaslarımı, her bir kas tendonumu kasıyor.

Zor nefes alıyorum.

Oscar'la yakınlaşmanın fizikselliği akıllara durgunluk veriyor: kaslı vücudu, gücü ve kontrolü. Beni öperken çenemi kavrayan eli - tek başına bu bile beni *ateşliyor*.

Ama tepkilerimi, kas spazmlarımı okuyan, sanki özümde tutunmak istercesine daha derine dalan, her şeyi tüketen bakışları olmadan hiçbir şey olmazdı. Birlikte bir dalgaya binerken özümü.

Çenesini kavriyorum, elim saçlarına doğru yükseliyor ve başparmağım alnının üstündeki yara izini takip ediyor. Küçük ama diğerleri kadar silik değil.

Burnu duygusallaşılıyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Sinirlerim geriliyor ve nefes alıp veriyorum. Tıkacı yavaşça çıkarıyor ve sikim seğiriyor, tekrar o dolgunluğu arzuluyorum. "Ben...?" Arkamı dönmek üzereyim.

"Hayır." Oscar dizimi yakaladı. "Orada kal." Belimin altına bir yastık yerleştiriyor.

Arkama yaslanıyorum ve tekrar kıkına tutunuyorum. Beni öpmek için eğildiğinde göğüslerimiz ve ereksiyonlarımız hafifçe sürtünüyor. Dudaklarını daha da aralıyorum, diller güreşiyor ve prezervatif almak için çekilirken tahrik olmuş bir ses çıkarıyor.

Paketi yırtıyor, kendini kılıflıyor, sonra da boyunu yağıyor. Doğruluyorum. Bedenim aklımdan daha sabırsız.

Oscar kalçamı ovuyor. "Eğer canını yakıyorsam, bana durmamı söyle." Başımı sallıyorum, beklentim artıyor.

Kendini kavriyor ve aynı zamanda havada süzülen bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırıyor. Damarlı aletini içime doğru yönlendirdiğini hissediyorum. Acı önce sıkıştırıyor ve bacaklarım kayıyor.

Birini daha yukarı uzatıyor, daha derin öpüyor. Saf, çiğ bir zevkin alıcısıyım. Bu beni şaşırtıyor. Bana ne kadar çok şey *veriyor*. Onun ihtiyacı hakkında ne kadar az endişeleniyorum.

Oscar daha da içeri itiyor, nefesim kesiliyor.

Bekliyor.

"Siktir, *siktir*." Kıkını kavriyorum. "Daha derine git, Os."

Biraz daha gevşiyor.

Acı geçti. Tıkaçtan daha büyük ama kayganlaştırıcı sürtünmeye yardımcı oluyor. Bu deneyimi kabarcıklı, baş döndürücü bir hale getiriyor. İtiyor.

İtiyor.

Yüce İsa.

Baskın eli göğüslerimizin arasındaki sertliğimden zevk alıyor ve pompaladıkça pompalıyor. İlkel öpücükleri paylaşmadığımız zamanlarda gözlerimiz kilitli kalıyor.

*Beni tekrar becermesine
izin vereceğim. Yarın bile
yapabilir.*

Ve ertesi gün.

Kalçalarını çalıştırıyor. "Highland," diye inliyor ağzıma karşı. Ağır homurtular, ter ve bizi daha da ileriye taşıyan ciddiyet duyguları.

İçimdeki sürtünme daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Prostatıma ulaşıyor ve şimdiye kadar hiç çıkarmadığım bir sesle soluk soluğa kalıyorum. "Os, Os."

Zevk her yanıma sarıyor ve onun tam adını söylememek için gözlerimi kapatıyorum. Elimi başının arkasına götürüp parmaklarımı buklelerine doluyor, sonra tekrar kışına indiriyorum.

İçime doğru sallandığını hissettiğimde hız duyularımı öldürüyor.

Kıçıcı avuçlarıma karşı esniyor. Kıçının yanaklarını sıkıyorum ve içinden boğuk, zevk dolu bir ses çıkıyor.

Kıçını tokatlıyorum.

İterken bana sırtıyor.

İçimden bir inilti kopana kadar gülümsüyorum. "Siktir," diye inliyorum. *Bu harika hissettiriyor.* Üzerimizde ter birikiyor ve o hızını artırıp derinleştiriyor.

O noktaya tekrar
ulaşmak. Ve tekrar.

Kutsal-

Ve o kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse bayılıyorum.

"*Kahrolası ah,*" diye inliyor Oscar, bir kez daha, doruğa ulaşırken iki kez daha itiyor ve eli hâlâ bana sarılmış durumda.

Çok zor nefes alıyorum ve göğüs kafeslerimize bakıyorum. Karın kaslarımızın arasında sperm -benim spermim- kayganlaşıyor. Dudaklarım kalkmaya başladı.

Oscar ağır bir nefesle gülüyor. "Tanrım, bu cidden A+++'ydı."

"Ben sana bir artı daha verirdim." Hâlâ oksijen arıyorum.

"Yapma. Bırak da bir şeyler arzulayayım," diye sırtıyor Oscar ve nazikçe çekilip yanıma uzanıyor. Bacaklarımı uzatıyorum, ayak bileklerimiz birbirine dolanıyor.

Birbirimize biraz sarıldık ve bunun hakkında konuştuk.

Bundan ne kadar keyif aldık ve gerçek şu ki, Oscar'la neden bu kadar ana kapıldığımı anlamaya başlıyorum. Geçmişte hiç yapmadığım halde neden bu kadar kolay geliyorum.

"Mükemmel bir dokunuşu" olduğundan değil - öyle hissettirse de - sadece yatakta başkasının zevkine odaklanmaya alışkınım. Orgazmlarını beslemek için. O yere ulaşmalarına yardım etmek için.

Oscar'la seks yaparken kendimi bencil hissediyorum.

Duygularımdan bahsetmeyi düşündüğümde dilim ağırlaşıyor. Anı mahvetmemeyi tercih ederim. Grönland'da ateşin önünde yerde seks.

Oscar Oliveira ile.

Senaryoyu daha iyi yazamazdım.

Uyumadan önce Oscar bana "Aldırmanı sabah 5'e kur; erkenden kalkacağız" dedi.

"Ne için?"

"Göreceksin.

"

Neredeyse Charlie'nin ayrıntıların eksikliğiyle onu etkilediğinden bahsedecektim ama yorgunluk beni ele geçirdi ve uykuya daldım.

OSCAR OLIVEIRA

"ŞİMDİYE KADAR AKLINA GELEN EN İYİ FİKİR," diyor Jack rahat bir nefes alarak.

Sedir ağacından yapılmış, dumanı tüten jakuziye yanımdan geçerek giriyor. Yan güvertedeyiz. Mahremiyet duvarları ve tepedeki kafes olası izleyicileri engelliyor ama yine de ön taraftaki buzdağlarıyla kaplı denizin aynı manzarasına sahibiz.

Çürüklerine ve yaralarına uzaktan göz gezdiriyorum.

Bu kalbimi acıtıyor. Ringdeki dövüşlerden sonra erkeklerin cehenneme kadar dövuıldüğünü görmeye alışkınım. Ve buna karşı korkunç bir şekilde duyarsızlaşmış olabilirim, ama Jack söz konusu olduğunda, duygusuz değilim.

Kalçasındaki yarayı ilk gördüğümde irkildim.

Çenesindekini görünce sanki biri yüzüme sağ kroşe atmış gibi irkildim.

Keşke Grönland'a onun için losyon getirseydim. Görünüşe göre Highland için ekstra ıvır zıvır toplamaya başlamam gerekecek. Kamera ekipmanı dışında gerçekten ihtiyacı olan hiçbir şeyi getirmeyi hatırlayamıyorum.

Sanırım ultra geniş lensinden önce bir *dişini* geride bırakırdı. "Bana böyle derler," diye takılıyorum. "Fikir makinesi."

Jack arkasına yaslanıp kollarını dairesel ahşap kenarın üzerine yayarken gülümsüyor. Pazuları yontulmuş ve sergileniyor. "Öyle mi? Bana da bir şey diyorlar."

Ona bir bakış attım. "Sakın söyleme." "Yuva yıkan-"

Suyun içindeki Jack'in yanına koşup bir elimle ağzını kapatıyorum. "Sana takılan lakapları seviyorum. Bundan nefret ediyorum."

Gülümsemesi avuçlarımda yumuşuyor. Üzerinde dururken soğuk tenimi ısıtıyor, sadece belden aşağısı suya batıyor ve bal rengi gözleri sert, çıplak göğsümün üzerinde geziniyor. Ve daha aşağılarda.

Çıplağız ve suya uzanıp onu kavramama iki saniye kaldı.

Bir ses başımı döndürüyor.

Telefonum, jakuziye dayadığım yüksek bir masanın üzerinde çalıyor.

Charlie uyanır da ararsa diye.

Sikeyim.

Ondan uzaklaşıyorum.

"Charlie çoktan uyandı mı?" Jack soruyor ve hayal kırıklığının belli belirsiz sesini duyuyorum.

Kahretsin, yarattığım andan itibaren aldatılmış hissediyorum. "7'den önce kalkmaz sanıyordum."

Gökyüzüne bakar. "Güneş doğdu. Bu fikrini değiştirmiş olabilir."

Elimi uzatıp telefonumu aldım. Ve karar...

"Charlie değil," diyorum ona. "Akara, Omega'nın bir sonraki güvenlik toplantısı için bir tarih ve saat mesaj attı." Daha fazlasını okudum. "Tüm ailelerin katılacağı büyük yardım amaçlı golf turnuvası için hazırlık."

Jack başını sallar. "Evet, o etkinlik için DAK prodüksiyon programını aldım. Herkesten çok Moffy ve Jane'i çekmem gerekiyor. Bu da bir sorun çünkü Moffy Charlie'nin etrafında pek bulunmuyor ve ben de *Born into Fame* için biraz görüntü almayı umuyordum."

Tekrar karşısına oturdum. "Neden Charlie'yi takip edip *We Are Calloway* için olduğunu söyleyip yan proje için kullanmıyorsun?"

"Çünkü diğer yöneticiler yaptığım şeyin bu olduğunu bilecekler. Moffy ve Jane'in hayatı büyük ölçüde hava yaratıyor, bu yüzden onları takip etmek için zaman ve para harcamaya değer. Charlie'nin tek kelimelik yanıtları ve cevapsızlıkları öyle değil ve daha fazla açılıyor ama hala kullanamadığım içerikler var."

Tiyatro gibi, farkındayım.

Charlie'nin bir piçi merdivenden düşürdüğü yer.

Omuzlarımı ılık suya daldırmak için eğildim. "Hayır amaçlı golf etkinliğine bile gitmeyebilir."

"Jack, "Fun Run'a ve diğer birkaç H.M.C. Philanthropies etkinliğine katıldı," diyor. Bunun bir zorunluluk olduğunu söyledi."

"Bu yükümlülüğü çok fazla atladığı biliniyor."

Jack iç geçirir. "Umarım gider. İyi bir görüntü olur." Yapımcı La La Land'e bakar, sonra başını sallar. "Her neyse..." Gözleri üzerimde parlıyor. "Seninle ilgili bir sorum var."

Ve kesinlikle bunu duymak istiyorum. "Ateş et."

"Diğer kardeşlerinizle aranızdaki bu devasa yaş farkı nasıl oluştu? Seni ailen mi planladı?"

"Evet," diye başımı salladım. "Ben onların hayatlarının ilk aşkıyım." "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diye sırtıyorum. "Evlendikten birkaç yıl sonra, babamın boks kariyerinin zirvesindeyken beni doğurmuşlar. Amcalarım daha çok jiu-jitsu eğitimi aldığı için boks yapmayı bir aile dostundan öğrenmiş. Ama annemle babam dövüşler için çok seyahat ettikleri için beni doğurmuşlar." Annemin kişisel antrenör olduğunu ama boks yapmadığını açıklıyorum. Daha çok kardiyo ve ağırlık. Sonra da ekliyorum: "Babam emekli olup antrenör olunca daha fazla çocuk yapmaya karar vermişler. Sonra küçük kardeşim ve ablam dünyaya geldi." Ona başımı salladım. "Peki ya sen?" Göğsüm yükseliyor, soruyu Highland'e yöneltebildiğim için mutluyum.

Aynı on yaş farkına sahip olduğunu.

Ben de "Seni planladılar mı?" diye sordum.

"Hayır," diye gülüyor. "Ben tamamen bir sürprizdim. Annem beni yirmi yaşındayken doğurmuş ve eğer aileme kalsaydı, planladıkları çocukta *yaptıkları* gibi otuza kadar beklerlerdi." *Jesse.*

Arkama yaslanıyorum. "Sen de benim için bir sürprizdin Highland."

Doksan vatlık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Seni şaşırtmayı seviyorum." Birkaç parmağıyla beni öne doğru itiyor.

Çağrı kabul edildi.

Ben geliyorum.

Ağzlarımız yavaş, şehvetli bir hızla birbirine çarpıyor. Nabızı gümbür gümbür atarken, dokunuşumla durgun sıcaklığı dışarı çekiyorum. Elim suyun altında karın kaslarına doğru iniyor ve parmaklarımı sertleşen uzunluğunun etrafına sarıyorum.

Jack dudaklarıma karşı "siktir" diye inliyor.

Onu yiyip bitiriyorum. Kesik kesik nefesi, başına dönen eli, daha fazlasına ihtiyaç duyarak esneyen bedeni. O çok fazla. Sikim kalkıyor, sert bir ağrı etrafımda kasılıyor.

Evet, onu becermek istiyorum, dün gece içinde olduktan sonra daha da fazla. Jack'le seks yapma fikri yüksek seviyeli. Gerçeklik, bu fikri atmosferin dışına attı.

"Oscar." Yüzümü tutuyor, göğsü oksijen için kabarıyor. Nefes almaya ihtiyacı olduğunu anladım. Kıçımı sıkıyor. Ciğerlerimden hırıltılı bir tahrik sesi yükseliyor ve ona daha fazla mastürbasyon yapmamak için direniyorum.

Highland hakkında öğrendiğim şey: o eğlenceli ve tutkulu bir karışım. Zevk almaya başladığım ve günlük D vitamini dozu gibi ihtiyaç duyduğum bir karışım. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Kaslarım daralıyor. "Hiç şüphesiz, Long Beach." Çenesini öpüyorum ve sonra yükselen gülümsemesini görüp sırtıyorum. "Burada bekle." Sıcak küvetten çıkıyorum, soğuk etimi ısıtıyor ama prezervatif ve kayganlaştırıcı almak için içeri giriyorum. İlk seferinden bu kadar kısa bir süre sonra ilişkiye girmek isteyeceğini düşünmemiştim.

Onu *çok* iyi becermiş olmalıyım.

Dün gecedен ne kadar keyif aldığını bildiğim için konfetiler üzerime yağıyor olabilir. Dışarıya, yan güverteye çıktığımda güzel bir resimle karşılaşırım.

Jack güçlü kollarını sedirin kenarında kavuşturmuş, öne doğru eğilmiş ve deniz mavisi denize bakıyor. Buhar, jakuzideki suyun üzerinde kayarak onu bir buhar tarlasında koza gibi sarıyor.

Koruma olmak bana Jack'le bu seyahati ve lüksü kazandırdı. Şu anda minnettarım. Üretimde olduğu için. Ben çalışırken ve o çalışırken *burada* benimle olabildiği için.

Gülümsemesi beni aydınlatıyor. Ben küvetin etrafında dolanırken o da dönmek üzere ama ben "Kıpırdama. Öyle kal."

Uyarılma dudaklarını ayırıyor ve geniş omuzları geriliyor. Bu gerginlik sinirden ya da arzudan kaynaklanıyor olabilir. Kuşkusuz, hangisinden olduğunu kestirmekte zorlanıyorum.

Ben de "Senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Başını sallıyor ve ben ereksiyonumu kolayca prezervatifle kapatıp kendimi yağlarken gözleri vücuduma yapışıyor. "Beni arkadan almak üzere olduğunu ima ediyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Evet."

Burnu alevlenir, *kesinlikle arzuludur*. "Hadi oraya gidelim."

Kıçıcı kesinlikle maceracı. Kafamdaki kelimelere sırtıyorum. Ben daha suya dönmeden ısı beni çoktan yıkamıştı.

Ama şimdi tekrar küvete giriyorum, bacaklarım, belim ve karın kaslarım daha da ısınıyor. Jack'in arkasından yaklaşıyorum, göğsüm onun kaslı sırtıyla birleşiyor ve başını hafifçe çevirdiğinde, birbirimizin dudaklarını bunaltıcı bir öpücükle yakalıyoruz.

Kaslarım yanıyor, sikim kışından işkence gibi uzakta ve kendimi onu bu kadar hızlı almamaya zorluyorum.

Bu anı parmağımla onu tahrik etmek için kullanıyorum. Nefesi kesiliyor, öpücüğü kesiyor.

"İyi misin?" Dudaklarına karşı soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Bu harika hissettirdi." Sesi çoktan uçurumun kenarındaymış gibi boğuk çıkıyor. Yüzü Disko Bay'e dönük. Bir elini başına koymak üzere ve Highland'in bu alışkanlığı ne kadar seksi olsa da, kolumu katlanmış kollarının üzerine koyuyorum. Onları sıcak küvetin sedir kenarına tutuyorum.

Daha yakınız, birbirimize daha sıkı kenetlenmiş durumdayız, Jack'in içine dikkatlice girdiğimde daha da fazla. Vücudu kasılıyor ve ben bir an durup deltoidini öpüyorum.

Zor nefes alıyor. "Senin için bir şey yapabilir miyim?" diye soruyor.

Kalçalarımı pompalamaya başladım. "Sadece yolculuğun tadını çıkar." Daha fazla giriyorum, sikim Jack'in içinde kayboluyor - bu his her hassas siniri elektrikliyor ve onu öne eğen keskin bir zevk sesiyle karşılık veriyor. Onu göğsüme doğru daha sıkı tutuyorum.

Bedenim içgüdüsel olarak kontrolü ele alıyor, en iyi hissettiren şeyi yapıyor ve hipnotik bir ritimle ona doğru itiyorum. İçine. Sallanmam suyun dalgalanmasına neden oluyor. Etrafımızda dalgalar yaratıyor ve ben daha da esnedikçe çenem onun çenesine sürtünüyor.

İsa.

Jack inliyor, "Os."

Suyun altında ağzını sulandıran ereksiyonunu okşuyorum ve onu daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. Gözleri saf bir coşkuyla kapanmıştı. Ayrılmış dudaklarının arasından pürüzlü nefesler yayılıyor ve içimden bir inilti yükselirken dişlerimi sıkıyorum.

Cazibe, bizi birbirimize kaynaştıran sıcak bir meşaledir.

Gözlerini bana çeviriyor ve zevk sesleri ikimizi de terk etmeden önce bir kez öpüşüyoruz. Kalçalarımı biraz döndürüyorum, sonra kışına daha hızlı vuruyorum.

"Ah, siktir," diye

nefes nefese kalır.

Kahretsin.

Yavaşladım.

Denize bakıyor, sonra bana dönüp başını sallıyor. *O iyi.* Öpüşüyoruz ve ben hızlanan tempoma geri dönüyorum. İleriye doğru her hamlemde küvetin kenarından su sıçırıyor.

Onu ovuyorum ve taşaklarını sıkıyorum.

Sanki bir melekke karşılaşmış gibi şaşkın, ilahi bir ses çıkarır.

"*Jack*," diye inliyorum boğuk boğuk, alçak sesle. Onun içinde olmak beni aydınlatıyor, ama bu kadar yakın olmak da öyle. Göğsüm sırtına yaslanıyor, kollarım kollarına dolanıyor. Onu itiyor ve hareketle birlikte getiriyorum. Birlikte bir yolculuğa çıktık ve dümende ben olabilirim ama onsuz hiçbir şey olmaz.

En yüksek tepeye tırmanıyorum. Kenarda. Elim Jack'i daha fazla zevkle beslerken üç kez daha derinlemesine soktum ve doruğa ulaştık.

Orgazmı onu ileri doğru savuruyor. Daha sıkı tutuyorum, kaslarının kasıldığını ve yapıma karşı dalgalandığını hissediyorum. *Sikeyim.*

Sikeyim.

Nefesimi hapsediyorum, görüşümde siyah noktalar var. İçgüdüyle, kalan son zevki de sağlamak için pompalıyorum ve kolumu onun kollarından çekiyorum.

"Tanrım," diye boğuluyor Jack, alnını kavuşturduğu kollarının üzerine koyarak- sakinleşmesi sıcak bir saniye alıyor. Ağrıyan kaslarındaki tüm gerginlik ve acı gitmiş görünüyor. "Uzun çekimlerden sonra buna alışabilirim." "Jakuzi değil" diye açıklıyor.

Jack'ten yavaşça çekilirken, "Duydun mu, sik," diyorum, "jakuziden daha üstünsün."

"Sadece sakin değil," diye nefes alıyor Jack, parmaklarını saçlarında gezdirip telleri ıslatarak. "Hepiniz, Os."

Göğsüm kabarıyor. Elbette, Highland her zaman beni pohpohlamak için ne söyleyeceğini bilir, ama derin sözlerinde ve parlayan gülümsemesinde samimiyet var. Gerçekten kaybolan bir gülümseme.

Bir nefes veriyor, gözleri çözemediğim bir bakışla beni süzüyor. Ben lanet olası bir arkeolog değilim. Jack Highland'i bir saniyede kazabilmeyi ne kadar istesem de, onun için yeni bir şeye geçiyoruz. Ve bunu onunla yapmak benim için de yeni.

Yüzünü tamamen bana dönüp gülümsemeye çalışıyor ve bu gülümseme ağır bir sessizlik içinde daha da hızlı kayboluyor.

Ne oluyor lan?

İç organlarım az önce vücudumdan kaçtı. Lanet olası kalbimi Grönland'da bırakamam. "Bir terslik var" diye yüksek sesle söylüyorum.

"Bir sorun yok," diyor hafifçe. Kulağa *gerçek gibi geliyor.*

"O zaman canını sıkan bir şey var," diye yeniden ifade ediyorum ve belini tutuyorum.

Havadaki soğuktan titriyor. Sıcak kalmak için sıcak küvetin ortasında daha derine batıyoruz. Su göğsümüze kadar yükseliyor.

Jack iki avucuyla kıkımın yanaklarını kavırıyor. Bu da beni çıldırtmıyor değil. Kıkıma dokunuyor, az önce yaptıklarından pişmanlık

duyuyor olamaz.

oldu. Bu mantığın zorlama olup olmadığı umurumda değil, bu boku birden fazla kıta arasında uzatıyorum.

Kelimeleri buluyor. "Az önce yine seks yaptık. Ve *yine* sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Bu kadar bencil bir ortak olduğum için kendimi ahmak gibi hissediyorum."

"Bencilce mi?" Az önce ciddi ciddi seviştığımız jakuzinin kenarına doğru bir elimi uzatıyorum. "İçine *girmeme* izin verdin, ki bu bana *bencilce olmayan* bir hareket gibi geliyor."

Başını sallıyor. "Ben öyle düşünmemiştim." "Nasıl düşündün?"

"Benim bakış açıma göre, senin ihtiyacına ancak odaklanabiliyorum."

Başımı salladım. "Muhtemelen benimkini alacağımı bildiğin içindir. Kontrol bende, bu yüzden beni boşaltmaya çalışmıyorsun. Buna ihtiyacın yok."

Bakışlarımı tutuyor. "Ben sadece kadınlarla yattım. Şimdiye kadar..." İkimiz de gülümsemeye başlıyoruz. "Ve o zamanlar," diye devam ediyor, "O'ya ulaştıklarından emin olmak için çok zaman harcadım."

"Onları tatmin etmek için mi?"

"Evet."

"Ben tatmin oldum ve doydum, Highland," diye teminat veriyorum. "Sen bencil bir ortak değilsin. Sahip olduğumuz şey sadece senin alışık olduğundan farklı bir dinamik. Asıl soru şu: Hoşuna gitti mi?"

Gülümsemesi patlar. "Çöldeki su gibi."

Ben de sırtıyorum ve *en iyi* tavlama cümlemi kullanıyorum. "Susuzluğunu benimle gidermeye devam et."

Suyun altında kıcımı sıkıyor. Birbirimizin dudaklarına gülüyoruz, öpüşmek üzereyken güvertemizin hemen önünde karaya vuran bir tabanın çıtırtısını duyuyorum.

Başım öne doğru fırlıyor.

"Günaydın." Charlie espressosunu yudumluyor, kalın bir ceket giymiş, sanki kıcını kaldırıp şehre gidecekmiş gibi. Ve ben Jack'le lanet olası bir jakuzideyim. Çırlıçıplak.

Çıplağız.

Kahretsin.

Sikeyim.

Kahretsin.

İkimiz de aceleyle küvetten çıktık. Müşterim paketlerimizi görmesin diye belimize havlu sarıyoruz ama az önce seks yaptığımı biliyor.

O bir dahi ve parçaları bir araya getirmek için aşırı zekasına gerek yok.

"Gidiyor musun? Neden önce aramadın?" Ciddi bir şekilde sordum.

"Evet, ben de sana sürpriz yapayım dedim." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

Hiç şaşırmıyorum, geri çekilmek istiyorum ama Charlie ve Jack beni sürekli diken üstünde tutan iki kişi. "Önce ara," diye vurguluyorum.

Jack zaten mavi eve doğru koşuyor. Kamera çantasını hazırlaması, benim kıyafetlerimi giymemden on kat daha uzun sürecek. Grönland'daki tek koruma ben olduğumda telsize gerek yok.

Charlie espressosundan bir yudum alırken, "Genelde sürprizlerden hoşlanırsın," diyor. "Ne değişti?" Dudağı küçük bir ukala gibi yükseliyor. Ve gözleri yüksek masanın üzerindeki prezervatif ambalajına ve kayganlaştırıcı şişesine kayıyor.

Ben profesyonel bir korumayım.

Omega'daki *en* profesyonellerden biri olduğumu söylemeye bile cüret edebilirim. Şakalar ve eğlenceli zamanlar bir yana, müşteriye karşı terbiyeli ve uygun davranırım.

Görgüsüzlükten bahsetmek istiyor - bu görgüsüzlük.

Bu sabah itibarımı zedeledi. Omega'nın bunu görmek için burada olmamasına seviniyorum. Votka ve burbon sersemliğiyle koca ağzımı arkadaşlarıma açmazsam, bunu gömeceğim.

"Değişen bir şey yok," diye zorladım. "Orada kal." Kapıya doğru yöneldim. "Eğer seni beklersem, bir şeyler değişmiş demektir!" diye geri sesleniyor.

Biliyorum, Charlie. Eve girdiğimde onu tanımıyorum. Giyinmeye başladım. Jack çoktan kışlık ceketini omuzlarına atmış, kamera ekipmanlarını toplamaya çalışıyordu.

"Seninle orada buluşacağım," diyor. "Bana mesaj at yeter."

Charlie'ye yetişmeliyim. Jack'i geride bırakmak kolay değil. Kaslarım neredeyse çığlık atacak ve beni ona doğru geri çekmeye çalışacak. En azından Philly'de ya da New York'ta değiliz, orada üzerine yakıcı sözler ve mermiler yağdırılabilir. Bu Jack'in kendi işini, benim de kendi işimi yapmamı kolaylaştırıyor.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup elini sıktıktan sonra koşarak çıktım. Charlie beni beklemedi.

Peşinden koşarken ağzım daha da kıvrılıyor.

OSCAR OLIVEIRA

EYALETLERE DÖNÜŞ, daha acımasız bir gerçekliğe dönüş.

"Hey, hey, hey." Yüzü binlerce farklı şekilde paramparça olurken, kızarmış gözleri telefonundayken Jack'e olabildiğince yaklaşıyorum. "Bakma ona. Bildirimleri devre dışı bırak."

"Anlamıyorsun." Sesi alçalıyor, stres yüz hatlarını deliyor. "Bu her zamanki *siktir git* kınaması değil, Oscar." Yanındaki fotoğraf makinesini kavriyor.

Ayaklarımız sıcak kumda dengesiz bir şekilde batıyor. *Kaliforniya*'da bir plajdayız. Tam olarak Seal Plajı. Gökyüzünde hiç bulut yok, tuzlu okyanus kıyıya vuruyor.

Ve bakışlarımı yarım saniyeliğine Jack'ten kaçırıyorum. Şu anda bir milisaniye bile ona ihanet gibi geliyor. İnternette *Oslie*'yle ilgili bir şey yüzünden üzgün ve *Charlie*'ye bakarak bana bakıyor.

Siktiğimin Charlie'si.

Benim görevim, her günün her dakikasının her saniyesinde benim işim. Ondan 15 metre uzaktayım. Mavi bir şemsiyenin altına uzanmış, gözleri yeşil güneş gözlükleriyle gölgelenmiş.

Yakınlarda, Jesse Highland Jack'in çekime verdiği kısa arayı kollarını sallamak için kullanıyor. Jesse ağır bir boom mikrofon tutuyor. Sahilde olduğumuz için, dalgalar gürültü parazitine neden oluyordu, bu yüzden bir boom kiti çıkardılar.

Charlie

güvende. O

iyi.

Ama çok uzakta değil, sağ tarafında, güneşlenen dört üniversiteli kız pembe Zeta Beta Zeta havlularının üzerinden onu süzmeye devam ediyor.

Lütfen sorun çıkarma.

Şimdi olmaz, Jack için burada olmak istediğimde olmaz. Dikkatimi tekrar ona veriyorum, yüzü daha da yıpranmış. "Hayır, hayır..."

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Kaydırırken hasta
görünüyor. Bu *beni çok*
üzüyor.

"*Jack,*" diyorum zorla.

Telefonunu göğsüme sokuyor. "Instagram yorumlarımda hepsinde var."

"Zaten yorumlarınızın her yerinde varlar." Ve büyük ölçüde vitriolü geride bıraktı

"Bu şekilde değil." Çenesi titriyor. "Onlar da *We Are Calloway*'ın Facebook Sayfası, belgeselin Instagram hesabı."

Yorum bölümüne bakıyorum.

Cobalt'ları çekmeyi bırakın! Hemen

bırak! Kovulmalısın!

İğrençsin. Kameranı indir. Yuva yıkıcı!

Charlie'yi çekmeyi bırak!

Sen gidene kadar We Are Calloway'i

izlemeyeceğiz!!! #FireJackHighland

#FireJackHighland

#FireJackHighland

Onu kovdurmaya çalışıyorlar.

Bu benim içime sert bir tekme gibi geldi ama bu Jack için yüz kat daha acı verici olmalı. Bu onun kariyeri. Peşinden koştuğu hayali, tırmandığı merdiven, hayatı. Etrafında parçalanmaya başlıyor.

Etrafımızda.

Hashtag'e ters ters bakıyorum. "Instagram hesabımdan tekrar paylaşım yapacağım," diyorum ona. Sildiğim uygulamayı çoktan yeniden indirdim ve sevimli çift fotoğraflarımızı paylaşıyordum. Ama bir haftalık fotoğraflar. Hesabı *taktiksel olarak* kullanıyorum ve kimsenin konumumuzu gerçek zamanlı olarak bilmesini istemiyorum.

Jack acı dolu gözlerini ovuşturuyor. Kamuoyu algısı konusunda benden daha bilgili ve bunun zayıf bir girişim olduğunu biliyor olmalı. Sıkı bir nefesle elini indiriyor. "İşime *son verilmesini istiyorlar*. Diğer yapımcılara e-posta atıyor olabilirler, Oscar."

"Duyguları incinmiş bazı düşman taraftarlar yüzünden sizi gerçekten kovarlar mı?"

Jack gergin bir şekilde omuz silkiyor, sonra elimden telefonunu alıyor. "Bu *korkunç bir* reklam ve beni kovmak ellerini bu pislikten temizlemenin kolay bir yolu olabilir." Gözlerini kırptırarak işkence görmüş gibi bakıyor.

Şu anda ona kolumu bile dolayamıyorum. "Hales, Meadows, lanet olası Kobalt *İmparatorluğu* bunun sana olmasına izin vermez Highland."

Başını sallıyor, göğsü üzerine ağırlık binmiş gibi gergin. "Bunu kesin olarak bilemezsin, Os."

Sahip olduğum tüm güvenceyi daha da artırmak üzereydim ki gözüme bir hareket ilişti.

İşimi sikeyim.

Onunla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Kesinlikle onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Jack'e özür dileyen bir bakış attıktan sonra çizgili bikinili bir kız öğrenci birliğine doğru koşuyorum.

Charlie'ye yaklaşmak için arkadaş grubundan ayrıldı. Jack'e dönüp baktım.

Müşterimi çekmek için kamerasını kaldırdı -işine de geri dönüyor- ama kasları o kadar gergin ki. Rahat edemiyormuş gibi ağırlığını değiştirip duruyor.

Kulaklığını çıkar, Oliveira.

Görevi bırak, git onu rahatlat.

Yapamam.

SFO'daki herkes gibi ben de koruma olmak için kaydolduğum gün bir yemin ettim. Başka birini Charlie'nin güvenliğinden üstün tutmak bu yemini bozar.

bağlı söz.

Ben de hızımı kesmedim ve yuvarlanarak kız öğrenci yurdunun önünde durdum. "Özür dilerim," dedim içtenlikle. "Ona yaklaşılamazsınız."

Yüzü düştü. "Beni tanıyor."

Bunu binlerce kez duydum, ama o haklı. Charlie bu kızı tanıyor sayılır. Yüzü geçmişteki bir geceden tanıdık geliyor ama adı aklıma gelmiyor. "Hâlâ yaklaşılamazsın."

Güneş gözlüklerini sarı saçlarına doğru kaldırıyor. "Ya ona bir şey vermek isteseydim?" Hasır plaj çantasından bir zarf çıkarıyor.

Charlie Keating Cobalt siyah mürekkeple düzgünce yazılmıştır.

"Bunu okuması gerek." Zarfı yüzüme doğru sallıyor. Başka bir korumaya yönelen bakışlarını takip ediyorum.

Kaliforniya'da daha fazla güvenlik için telsizim var.

Eğittiğim kısa boylu, tıknaz, sarı saçlı geçici personel Gabe Montgomery, Jack Highland'in etrafında dolanıyor. Kollarını kavuşturmuş, sürekli kaşlarını çatmış, gözdağı vermek için elinden geleni yapıyor, bu yüzden kız öğrenci yurdundaki kız benim yerime onunla pazarlık yapmayı düşünmüyor.

Bu potansiyel baş ağrısını ortadan kaldırır.

"İçinde tehlikeli bir şey yoksa Charlie'ye zarfı verebilirim ama ona yaklaşılamaz ya da onunla konuşamazsın" diye açıkladım. Gerçek: Charlie hayran mektuplarını açmıyor. Onları atıyor.

Arkadaşları havlularını, kitaplarını ve plaj çantalarını toplamaya başlar.

Gitseler ve buraya gelmeseler iyi olur.

"Ona soramaz mısın?" diye tersliyor. "Zaten sordum."

Sahile vardığımız anda yaptım. İsteklerini tekrar dile getirdim ve o da *benimle kimsenin konuşmadığını* söyledi.

Kıllanıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Yaratıcı bir cevabım yok.

Az önce Jack'e çarpan #FireJackHighland gelgit dalgası hâlâ bana çarpıyor ve sabırsızlığımı artırıyor ve sesimi yükseltmediğim için kendimle gurur duyuyorum. Sakinliğimi koruduğum için.

Gerginliği azaltma, en iyi koruma oyununun adıdır.

"Bunu ona ver o zaman." Zarfı bana uzattı. "Bunu aldığından emin ol. Muhtemelen beni hatırlamıyorsun ama bir keresinde geceyi Charlie'yle geçirmiştin. Yani bu *o kadar* önemli."

Hamile olduğunu ima ediyor.

Gözümü bile kırpmadım.

Birincisi, Charlie'nin seks hayatı hakkında çok fazla şey biliyorum. Bana sayısız kez "Ben kadınların üzerine *boşalırım*. İçlerine değil." Onunla seks hayatım hakkında hiç konuşmam -Greenland aramızdaki ilk sarsıntıydı- ama Charlie kendi seks hayatı hakkında TMI bölgesine girecektir.

Daha fazla ayrıntı sormadım, ama bana daha sonra onları temizlemeye yardım ettiğini söyledi, bu yüzden eğer biri onun çocuklarının babası olduğunu iddia ederse - muhtemelen bir çöp kutusu beyanıdır.

Bir diğeri, bu kız öğrenci yurdundaki kızla ilk ve tek buluşması, *onun* çocuğuna hamile olamayacak kadar uzun zaman önceydi.

"Daniella!" diye sesleniyor arkadaşı, diğer Zeta Beta Zeta kızlarıyla birlikte otoparka doğru yürürken. *Gidiyorlar*.

Daniella arkalarından koşuyor, kumda sallanıyor.

Tüm dikkatimi vermesi gereken Jack'in üzerinde yarım saniye durarak etrafı inceliyorum. Hâlâ kuma gömülmüş bir sandalyede uzanan Charlie'yi filme alıyor.

İkimizin de çalışıyor olması beni daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor. İşim bizi daha çok engelliyor. Güvenlik toplantıları, geçici eğitim ve Charlie'yi korumak arasında beni yüzlerce yöne çekiyor. Ve geçen hafta, birlikte seks yapmak için zaman bulamadık. *Grönland'dan* beri. Elbette, seks bir ilişkide her şey değildir. Ama Bizimkinde bir şey var.

Daha uzun süreceğini düşündüğüm başarısız kısa süreli kaçamaklarımı duymaya devam ediyorum.

"Hiç ortalıkta yoksun, Oscar."

"*Yedi* randevudan erken çıktın."

"Neredeyse hiç müsait değilsen buna devam etmenin ne anlamı var?!"

Highland'in benim verebileceğimden daha fazla zamanı ve duygusal desteği hak ettiğini anlamasını bekliyorum. Sonra balta düşecek ve daha yeni başlamışken işimiz bitecek.

Charlie'ye yaklaşıyorum ve yine etrafına göz gezdiriyorum. Çoğu insan müşterimden uzak duruyor ve cep telefonlarıyla onun fotoğraflarını çekiyor, hepsi de belli bir mesafeden. UCLA tişörtleri giymiş üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığa yaklaştım ve yirmi adımlık bir çevreyi korumalarını söyledim. Buna uyacak kadar kibardılar ve zorlamadılar.

Kızlar gözden kaybolunca zarfı yırtıp açıyorum.

Protokol: Charlie'nin postalarını kontrol et, çöpe atsa bile.

Charlie, Haziran'da o şeyde tanıştık ve takıldık. Ben hamileyim. Bu bebeğin hayatında olmanı çok isterim. Bu süre zarfında yanımda olmamanı hayal bile edemiyorum. Paraya ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var. Lütfen benimle her şekilde iletişime geçin.

Tam adını, telefon numarasını, ev adresini, Instagram ve Twitter adresini ve TikTok hesabını bıraktı.

Umarım Charlie zamanla hayatına manipüle ederek girmeyecek birini bulabilir. Ama bugün o gün değil.

Ona mektubu vermem gerektiği için Jack'le aramda acı verici bir mesafe bırakmak zorundayım. Jesse'nin bomu topladığını ve Jack'in telefonuna geri döndüğünü fark ediyorum.

Telefonu bırak, Highland.

Charlie'den bir adım uzaktayım.

"Gabe'den Oscar'a," diyor yeni geçici görevli telsizden. "Bir grup erkek plaj voleybolcusu yaklaşıyor."

Mikrofonumu tıklıyorum ve aynı şeyi fark ediyorum. Adamlardan ikisinin elinde de genellikle paparazziler tarafından kullanılan, profesyonel görünümlü pahalı kameralar var. Telsizle konuşuyorum. "Ona yaklaşmalarına izin vermeyin."

O dediğimde Jack'i kastediyorum.

Grönland'dan eve döndüğümde, Jack'i fiziksel olarak korumanın en iyi yolunun, ben yapamadığımda, geçici bir koruma tutmak olduğunu biliyordum.

Gabe kendi görevine atandı ve işler iyi gidiyor. Sadece yedi gün olduğunu düşünürsek, ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Jack paparazzilerle kafa kafaya çarpışmadı. Gabe tüm mermileri bile engelledi. Jack'e atılmak istenen Fizz Life soda kutusu, Gabe'in demir adam göğsünden sanki alüminyum havaymış gibi sekti.

"Anlaşıldı," diye

yanıtlıyor Gabe.

Müşterime

odaklanıyorum.

Daha zarfı uzatmadan Charlie bana "Çöpe at," dedi.

"Bunu oku," diye tavsiye ediyorum. Ben farkına varmadan bir şekilde Houdini'yle kızın pantolonuna girmiş olabilir diye.

Charlie iç geçiriyor, sonra zarfı parmaklarımdan çekip

alıyor. Bakışlarım Jack'e döndü.

Telefonunu cebine koymuş, kamerasını endişeli bir şekilde tutuyor ve kardeşine soruyor: "Biz ayrılmadan önce sahili çekebilir misin?"

Jesse  zlemle okyanusa bakıyor. İşinin bittiğini ve s rf yapmaya gidebileceğini d ş nm ş olmalı. Ama kardeşine başını sallar. "Elbette. Sen

Havadan çekim mi istiyorsun? Gidip drone'u alabilir miyim?"

Jack alnını ovuşturuyor, sadece kısmen var. Göğsüm düğümleniyor, bakışlarım Jack ve Charlie arasında gidip geliyor.

"Kuya?"

Odaklanmaya başladı. "Biliyor musun, ben bakarım. Zaten çok şey yaptın. Git sörf yap."

"Emin misin?" Tereddüt eder. "Gerçekten umurumda değil-"

"Evet. Bende bu var." Fotoğraf makinesini kaldırıyor. Nedense elinde daha ağır görünüyor.

"Teşekkürler, Kuya." Jesse ağabeyinin yumruğuna vurur ve bom kitini toplamayı bitirir. Gözleri bir süre daha ağabeyinin üzerinde kalıyor. Sanki o da bir şeyler olduğunu anlamış gibi.

"Bu çok sinir bozucu," diye mırıldanıyor Charlie tedirgin bir nefesle. Mektubu toparlayarak bana şöyle diyor: "Bu bir yalan. Ekim ayında yattık, neredeyse bir yıl önce. O zamandan beri onu görmedim, kesinlikle Haziran'daki 'şey'de de görmedim." Hava tırnakları kullanıyor.

Başımı salladım, aynı sonuca vardım.

Charlie beni yeni bir kamera lensi takan Jack'i kontrol ederken yakalıyor. Müşterimden ukalaca bir yorum bekliyorum ama o yeşil camlı güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor ve bana şöyle diyor: "Gabe'i benim yerime görevlendirip görevden ayrılabilirsin. Jack sana sörf yapmayı öğretmek istemedi mi?"

Evet.

Bu kötü haberlerden önceydi ve Jack bunu bir genelleme olarak söyledi. Bugün birlikte okyanusta yüzmek için boş vaktimiz olacağını düşünmemiştik.

Charlie'nin sözlerini duyan Jack kamerasından başını kaldırıp bana bakıyor. Hâlâ midesi bulanıyor gibi görünüyor ve benim de midem bulanıyor. Jack nefes alarak, "Oscar'a bugün nasıl sörf yapılacağını öğretmeyi ne kadar istesem de, bu B-roll'u çekmem gerekiyor" diyor. Yeni lensi takmayı bitiriyor.

Jack'i kamerayı bırakması için ikna etmek istiyorum. Bir saniyeliğine. Ama ben kimim ki konuşayım? Kelimeleri bile söyleyemiyorum, *görevden ayrılıyorum. Gabe, benim yerime bak.*

Hızlı bir bakışla sahili tarıyorum. "Aşk tanrılığından emekli olduğunu sanıyordum," diyorum Charlie'ye. "Ve sen bir defile için burada değil misin?" Bu sabah Kaliforniya'ya özellikle onun katılmak istediği bir defile için uçtuk.

Bana sorarsanız fena halde pahalı.

Kimse yırtık bir tişört için bin dolar ödemek zorunda değil. Ama bu benim param değil. Charlie istediğini yapabilir.

"Bunun için buradayım." Charlie gözlerini yine güneş gözlüğüyle kapatıyor. "Ama aynı anda birden fazla şeyi başarabilirim."

Senin belgeselin gibi, ben de neredeyse karşılık vereceğim. Hayatını merkeze alan bir şov istemek için *birçok* nedeni var ve filme alınmasının ana nedeni hakkında hala hiçbir fikrim yok.

Öfkeli Oslie hayranları Jack'in *We Are Calloway*'den kovulmasını talep ederken, bu diğer projenin üzerinde asılı bir soru işareti olmasından hoşlanmıyorum. Onun için çok *şey ifade eden* bir proje.

Charlie'nin mantığı diziyi mahvetme potansiyeline sahip olabilir. Jack'in gerçekleşmesi için canla başla çalıştığı bir şov.

Bir uçurumun kenarındayım ve Jack'in bu uçurumdan daha da aşağıya adım atmasından korkuyorum ve elini tutup onu geri çekecek kişi ben olmalıyım.

Ben.

Oscar Oliveira.

Ya ben Charlie'yi kovalamakla meşgul olduğum için Jack düşerse? Bu durumda, sonsuza kadar bekar kalmalıyım.

Aklım başımdan gidiyor ve hâlâ görevde olmama rağmen Jack'le geçirebileceğim anlar bulabiliyorum. Ve o kıyı şeridinde mükemmel dalgayı bekleyen sörfçüleri çekerken bir tanesini yakalamayı başarıyorum.

Su çıplak ayaklarının üzerinde geziniyor ve ben de yanına geliyorum, Charlie'yi de görebilmek için açımı değiştiriyorum.

Jack sessiz.

"Böyle olduğu için üzgünüm," diyorum, sesim boğuk ve hissettiğim acıyla delik deşik.

"Bu senin hatan değil-"

"Ah, hayır. Bu Jack Highland'in kendimi iyi hissettirdiği saat değil. *Senin için buradayım, kardeşim.*"

Bakışlarımız şu anda bedenlerimizin yapamayacağı şekilde kucaklaşırken gözleri doluyor. "Daha önce hiç geri adım atmamıştım. Bu kadar sert değil. Her şeyi yapabileceğime inandım, böylece zirveye çıkabilirdim ve şimdi kariyerim boyunca çabaladığım *her şey* elimden alınmak üzere gibi geliyor."

"Öyle değil," diyorum güçlü bir şekilde. "Eğer her şeyi yapabileceğine inanıyorsan, şu anda her şeyin dağılmasına izin vermeyeceğime de *inan*. Sen beni seçtin,

değil mi, Long Beach? Parçaları bir arada tutan yapıştırıcı olacak bir adam için her şeyi riske attın."

Daha büyük bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. Gülümsemesi savaşımaya çalışıyor. "İyi moral konuşmaları yapıyorsun."

Tam cevap vermek üzereydim ki Gabe koşarak yanıma geldi, şakağından bir damla ter akıyordu. "Aklıma bir şey geldi, Oscar."

Düşünsene. "Öyle mi?"

Jack kamerayı okyanusta kürek çeken küçük kardeşine yaklaştırır.

"Belki Akara'yı beni 7/24 kadrosuna alması için ikna edersin diye düşündüm." Bu Gabe'i resmen Omega koruması yapacak ve geçici olmaktan çıkaracaktı. Hızlıca ekliyor, "Onunla zaten konuştum. Şu anda kadroya giremeyeceğimi çünkü bunun için bütçeleri olmadığını söyledi. Sonra... bilirsiniz, diğer geçici çalışanlara kıyasla neden bu kadar uzun saatler çalıştığımı sordum. Bana daha fazla ödeme yapıldığını söyledi, ama senin tarafından, bu yüzden belki onu ana kadroya katılmama izin vermesi için ikna edebileceğini düşündüm."

Jack bana doğru dönüyor, kamerası anında yanında asılı kalıyor. "Bir saniye, Gabe için mi *ödeme yapıyorsun*?"

"Güvenliğe ihtiyacın vardı."

"Charlie ile ilgili olduğu için firmanın masrafları karşılayacağını düşünmüştüm..." Acı dolu bir ses çıkarır. "Ben lanet bir aptalım-"

"Hey-"

"Çevre güvenliği için paraları olmadığını bilmeliydim. Akara zaten çok sıkışık durumda." Bir elini yüzüne sürüyor. "Ne kadar ödüyorsun?"

Maaşımın yarısı. Muhtemelen daha fazla birikim yapmam gereken bir zamanda yaptığım ilk büyük harcama. Geçmişte buna kötü bir finansal karar derdim, ama lanet olsun her kuruşuna değdi.

"Ben seni korurum," diyorum ona.

"*Oscar.*"

"*Seni koruyorum,*" diye vurguluyorum.

"Param var," diyor nefesinin altından. "Sadece ödememe izin ver-"

"Hayır-"

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim *erkek arkadaşımsın*," diyorum büyük bir inançla. "Sen benim erkek arkadaşımsın Jack ve eğer fiziksel olarak yanında olamayacaksam, olabilecek birini tutacağım." Duraksadım. "Ben de öyle yaptım." Tartışmamızdan garip bir mesafede duran Gabe'e doğru bir başparmak sallıyorum.

İlk kavgamız, fark
ettim. Küçük bir şey.

Ve neredeyse anında yatıştır. Şaşkın bir nefes onu terk eder, dudakları yükselir. Ta ki daha içten gülümseyene kadar. "Ne yani, şimdi de mag jowa mı olduk?" Gözleri vücudumda geziniyor.

Onun şakacı mutluluğunun güçlü bir geri dönüş yaptığını görerek sıırtmaya başlıyorum.

Tagalogca ne dediğine dair bir fikrim yok. Ben de

"Mag jowa?" diye sordum. "Erkek arkadaşlar," diye çevirdi Jack.

Başımı sallayarak gülüyorum. Çıkıyoruz ama henüz birbirimize açıkça "erkek arkadaşım" demedik.

Zamanı gelmişti, Oliveira.

"Evet"-başımı sallamaya devam ediyorum-"sen benim kankamsın, mutlu-şanslı erkek arkadaşımsın."

"Belki şanslı kısmın üstünü çizirim." Parmaklarımız birbirimizin elini tutmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. "*En* azından, her şey başarısız olduğunda, bana sahip olduğun için şanslısın."

Jack hafif bir sesle gülüyor ama ses azalıyor. "Gabe'i işe aldığın için minnettarım, ama her şeyi benim ödememe izin vermeyeceksen, o zaman masrafı bölüşelim. Bu beni daha iyi hissettirir."

Sadece bu son beyan nedeniyle katılıyorum.

JACK HIGHLAND

"WALKIE-CHECK," diyor bir asistan telsizden.

Ben kendiminkine tıklıyorum. "İyi kontrol."

We Are Calloway ekibinin her bir üyesi bu gece sahada, ayrıca bazı ekstra tutucular da var ve ben karanlıkta göğsümde bir Steadicam koşumuyla golf sahasında kışımı taşıyorum.

Ünlü ailelerin katıldığı büyük bir hayır etkinliği, büyük bir çekim anlamına geliyor. Tüm Hales, Meadows ve Cobalt'lar katılıyor. Korumaları da dahil. Aile dostları, bağışçılar ve artı-one'lar da eklenince cesetler her yere dağılıyor.

Bire bir çekimleri tercih ediyorum ama büyük grup çekimlerini de seviyorum. Her şeyden çok, bu geceye tutunuyorum. Bu, *We Are Calloway* ile son çekimim olabilir.

Hâlâ baş yapımcıyım ama bu hayır etkinliğinden sonra WAC ofislerinde ciddi bir toplantıya katılacağım. Diğer yöneticilerle bir toplantı.

Belgesel dizisi ile "geleceğim" hakkında konuşmak için.

Endişe göğsümde dört bin kiloluk bir fok balığı gibi. Steadicam'den daha ağır. Ama nefes alıyorum, nefes veriyorum, hayvandan *kurtulmaya* çalışıyorum.

İşin iyi tarafı Oscar. Beni toplantıya götüreceğini söyledi. Aslında erkek arkadaşım la baş başa araba yolculuğunu dört gözle bekliyorum.

Bu gece işten çıkmayacak, dostum. Bu düşünce berbat, ama beklentilerimi düşürmeye çalışıyorum. Umutlarımı azaltıyorum ki "*Artık yapamam.*" dediğinde yıkılmayayım ya da hayal kırıklığına uğramayayım. *Charlie'yi takip etmek zorundayım.*

Oscar bana, "Seninle toplantıya geliyorum, orada olacağım," diye güvence verdi ama sanki kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Her neyse, *şu anda* birkaç saat sonrası için endişelenmekten daha acil meselelerim var. Beşinci delikte koşmaya devam ediyorum. Bu düşünce beni neredeyse güldürecek.

Sarkan pırıltılı ışıklar ilk dokuz deliği aydınlatıyor. H.M.C. Philanthropies'in her yıl düzenlediği hayır amaçlı golf turnuvası bir hayır amaçlı golf *suaresine* dönüştü.

Takım elbiseli erkekler. Balo elbisesi giymiş kadınlar. Süslü masalar ve açılır barlar sahayı süslüyor ve yeşil çelenklerle süslenmiş golf arabaları bir duraktan diğerine yavaşça ilerliyor.

Oscar bana Banks Moretti'nin buna "lüks bar gezintisi" dediğini söyledi. Bu Oscar'la ayrılmamızdan önceydi - bu konuda pek mutlu değilim ama ikimiz de çalışmakla meşgulüz.

Bir golf arabasına doğru koşuyorum, ön koltukta tanıdık yüzler var. Akara benim için yavaşlayarak durdu ve onun yanında Sullivan çıplak ayaklarını gösterge panelinin üzerinde dengeledi.

"Hey," diye nefes nefese selam verdim. "Charlie'yi gördün mü? Acilen onun görüntülerini almam lazım." *Born into Fame* pilotunu tercih ediyordum gibi görünmeden önce.

Ayrıca ekliyorum, "Ve görünüşe göre belalı bir güvenlik şirketinin patronu Oscar'ı paparazzi kontrolü için Hole 3'e çekmiş. Bu yüzden erkek arkadaşına Charlie'nin yerini bile soramıyorum."

Oscar *şu anda* Charlie'nin yanında değil.

Akara gülümsüyor. "Çünkü erkek arkadaşın her iki firmanın da en kıdemli güvenlik görevlilerinden biri. Onu değiştirmek zorunda kaldım ve Charlie'nin yanına geçici görevliler verdim. Paparazziler çalılıklardan sahayı istila ediyorlardı."

"Tüyler ürperticiydi," diyor Sulli.

Önce onun yumruğuna, sonra da Akara'ninkine vurarak selamlıyorum.

Akara Kitsuwon hakkında bir sır: Üniversite arkadaşım, birlikte olduktan sonra dört hafta boyunca Akara **hakkında** övgüler yağdırdı. Onu bir yatak başlığına iple bağladı ve beş kez boşalmasını sağladı.

Akara onun anlattıklarını doğruladı. Bana dedikodu yapmamam için yemin ettirdi.

Tabii ki sırrı sakladım.

Akara bana "Charlie'yi bulabilirim" dedi. "Bekle."

Pantolonuna iliştirilmiş radyosunun düğmesini çevirirken bekliyorum. Korumalar konukların arasına *karışmak* için takım elbise giyiyor.

milyon dolarlar gibi görünüyor ve ben burada egzersiz kıyafetleriyle terliyorum.

Prodüksiyon kamera ekipmanıyla karışamaz.

Sulli de resmi kıyafetler -yeşil payetli bir tulum- giydiğinden, ikisi yan yana neredeyse bir çift gibi görünüyorlar. Her zaman Akara'nın ondan hoşlandığını düşünmüştüm, ama o kararlı bir şekilde *hayır* dedi.

Son zamanlarda, gördüğüm kadarıyla, birlikte biraz garip davranıyorlar. Sulli şimdi ona bir bakış atıyor, sonra o da ona. Sulli başını çevirip yıldızlara bakıyor.

Telsizle konuşurken gözlerini ondan ayırmıyor. "Akara'dan Güvenlik'e, Charlie'yi gören var mı?" Cevap bekliyor, bakışları tekrar bana dönüyor. Elimdeki telsize bakıp gülüyor. "O küçük şey senin için çalışmıyor mu Jack?"

Güvenlik ribbing üretimi. *Bir statüko hala sağlam.*

Telsizi anteninden tutup sallandırıyorum. "Bu küçük şey gayet iyi gidiyor."

Tekrar gülüyor, sesi daha çok göğsünden geliyor. Ben de gülümsüyorum ama dudaklarım bükülüyor.

Çünkü telsizden asistanlara Charlie'yi görüp görmediklerini sorabilirim. Mesele şu ki, ekibe özellikle Charlie'yi aradığının reklamını yapmamayı tercih ederim. Önceliklerimin bu yan proje olduğunu düşünmelerini istemem.

Bu yüzden hızlı hareket etmem gerekiyor. Şakaklarımdan ter damlıyor ve bileğimle yüzümü siliyorum.

"Teşekkür ederim. Anlaşıldı." Akara bana bakıyor. "Delik 2'de."

Tanrım, lanet olsun.

Bu uzak bir koşu.

"Atlayın," diye arka koltuğu işaret ediyor Sulli. "Seni oraya götürebiliriz."

Teklifi hemen kabul ettim. "Teşekkürler, Sulli." Steadicam ile biraz zorlanarak arka koltuğa tırmanıyorum ve Akara gaza basarak elektrikli golf arabasını Delik 2'ye doğru çeviriyor.

"Kardeşin nerede?" Akara merak ediyor.

"Ona gidip mümkün olduğunca çok görüntü almasını söyledim. Yani buralarda bir yerde." *Jesse'ye güveniyorum.* Mükemmel işler çıkarıyor. Kardeşim kamera ve manzara çekimleri konusunda yeteneklidir.

Parkur boyunca ilerliyoruz ve Sulli saçlarını yüksek bir topuz yaparak bükmeye başlıyor - Ankara frene basıyor. "Sulli, yere yat!"

"Ne? Kitler mi?"

Onu kucağına çekiyor.

Bir golf topu arabaya doğru uçuyor ve ben arkama yaslanıyorum. Çerçeveye çarpıyor ve sekiyor. Nabzım atıyor. Birkaç santim daha aşağıda olsa Sulli'nin suratına çarpabilirdi.

"Bu da ne...sikim?" Sulli başını yavaşça, temkinli bir şekilde kaldırıyor. Saçları yarım topuzdan dökülüyor. Akara'nın kucağına bakıyor.

Yani, yüzü adamın kasıklarındaydı.

Gülebilirim. *Neredeyse* gülecektim ama yüzü pancar gibi kızarmıştı. Göğsü garip bir nefes alış veriş düzeniyle çöküyor. Ona bakıyor, sonra kafasını golf sopalı üç sarhoş adama doğru çeviriyor.

"Üzgünüm!" diye

gülüyorlar. "DÖRT!"

diye kıkırdar biri.

Akara öfkeleniyor. "Burada kal, Sul." Arabadan atlıyor. "Hey! Bu gece kimse golf oynamıyor!"

Bougie bar-hop.

Akara'yı bekleyemem.

"Görüşürüz, Sulli."

"Evet..." Akara'nın sarhoşlarla yüzleşmesini şaşkınlıkla izliyor.

Ben kaçıyorum.

İkinci deliğe ter içinde ve nefesimi tutmaya çalışarak ulaştım. Kimse görüntülerde öksürerek ciğerimi söktüğümü duymak istemiyor.

Charlie geceleyin karanlık bir göletin kenarında dolanıyor. Temps kenarda duruyor, müdahale etmiyor. Kameramı ona odaklıyorum.

Şampanyasını yudumluyor, buruşuk gömleğinin alt kısmı elbise pantolonundan sıyrılmış. Bakışları başka yöne dönüyor. "Beni sahneye mi çıkarmaya çalışıyorsun?" diye soruyor.

Konuştuğu diğer kişiyi yakalamak için geri çekiliyorum.

Sikeyim.

Bu onun ikiz kardeşi. Gıcır gıcır bir takım elbise giymiş, siyah saçları ustaca şekillendirilmiş Beckett Cobalt, Charlie'ye doğru ilerliyor. Kameramı kapattım.

Beckett'i kaydedemiyorum.

Yine de Charlie'ye ulaşmam çok uzun sürdü, bu yüzden bu etkileşimi bekleyebilirim.

"İnan bana, bugün karşılaştığım herkes *seni* sordu," diyor Beckett gülümseyerek. "Doğarken şeytan tarafından lanetlenmişsin, yemin ederim."

Charlie acı acı gülümser. "Yalnız kalmak isteyen her zaman aranır." Şampanyasını bitiriyor. "İlginç biri tarafından istenememem çok kötü."

Beckett bu yorumu geçiştiriyor ve başını sallayarak beni onaylıyor. "Nasıl gidiyor, Jack?"

"Gidiyor." Steadicam'ın altında omuzlarım ağrıyor. "Charlie harika bir izleyici oldu. Aslında konuklardan ziyade onunla sosyalleşmeyi tercih ediyorum."

Ciddiyim.

Kümelenmiş gruplarında kahkahalar atan kadın ve erkeklerin hepsi sahte kabadayılıklarla parlatılmış görünüyor. Charlie'nin babası Connor Cobalt bile samimiyetinin altında bir aldatmaca yatan bir çekicilik havasına bürünmüş.

Charlie, Oscar'ın deyimiyile "tam bir baş belası" olabilir ama her zaman kendisidir.

Beckett kayıtsızca, "Charlie de senin için aynı şeyi söyledi," diyor.

Charlie'nin ikiz kardeşiyle benim hakkımda özel olarak konuşması beni şaşırttı. Yine de haftalardır onu takip ediyorum. Sanırım daha önce hiç olmadığım bir şekilde onun hayatının bir parçası oldum.

Charlie Cobalt hakkında bir sır: Bana Beckett'i kokainle tanıştıranın kendisi olduğunu ve o zamandan beri pişman olduğunu söyledi.

Charlie, yanından geçen bir sunucunun tepsisinden bir şampanya kadehi daha alıyor. "Jack!"

Oscar'ın on dokuz yaşındaki kız kardeşi Joana'nın sesini duyunca döndüm. *Olamaz.*

Beckett'a Oscar'ın beynine çivi çakacağı bir bakış fırlatıyorum.

Joana Oliveira'yı rahat bırak.

Koşarak yanıma geliyor, gümüş rengi elbisesini bir eliyle yukarı kaldırıyor ve bukleleri her adımda havuza doğru zıplıyor. Topuklu ayakkabı yerine bir çift Vans giyiyor ve önümde dururken Charlie ve Beckett'tan kaçınmak için özenli bir çaba sarf ediyor. "Kardeşimi gördünüz mü?"

Beckett'ı engellemek için yer değiştiriyorum.

"Hangisi?" diye soruyorum. "Çıktığın kişi,"

diyor. "Belli ki." "Delik üç."

Gitmek üzereydi ki Beckett etrafımda süzölüp "Sana da merhaba" dedi.

Joana sertleşiıyor ve bakışlarını ona çeviriyor.

Gerildim.

Bilgin olsun, ben hiç böyle bir durumda kalmadım. Bu erkek arkadaşımın küçük kız kardeşi. Evet, kız kardeşi. Oscar'ın telefonunda onun adını gördüm ve

Ona birçok kez "küçük kardeşim" dedi. Onu neredeyse kızı gibi gördüğünü biliyorum ve Beckett ile Joana'nın birlikte olma fikrinden nefret etmesi - hayır, *tiksinmesi- nabzımın* adrenalinle atmasına neden oluyor.

Bu aileler söz konusu olduğunda, kimsenin adına müdahale etmemeye alışkınım. Güvenliğin taraf tutmasına izin veriyorum.

Ben bir film yapımcısıyım. İzlerim. Kaydederim. Geride durur ve olayların gelişmesine izin veririm.

Aralarına girecek olan Oscar'dı.

Kameram kapalı ve etik olarak Beckett için kapalı tutmak zorundayım.

Oscar'ın yerine geçmek yerine, onun kız kardeşi benim erkek kardeşim olsaydı ne yapardım, onu yapmaya karar verdim. Lise dansındaki yetişkin bir şaperon gibi gözlem yapıyorum. Tehditkar.

Ve gerektiğinde müdahale etmeye hazır.

Joana Beckett'in etrafına bakmaya başlar, bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi yaklaşır. Onun arkasını arıyormuş gibi yapar.

Beckett kaşlarını çatıyor ve zarıfçe bir seksenlik yaparak onunla yüzleşiyor. "Ne yapıyorsun sen?" Reddit'te ölümüne meme'lenen o ikonik *ne sikim* surat ifadesine sahip.

Joana hiç de üzgün değilmiş gibi, "Ah pardon," diyor. "Her zaman sırtına bağlı olan yatağı arıyordum."

Charlie şampanyasını içerken
boğuluyor. Nefes almayı
bıraktım.

Beckett'in kaşları Joana'ya doğru kalkıyor. Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ben de senin için aynısını söyledim ama sen arkadan dayak yemeyi seven bir kıza benziyorsun."

Homurdanıyor. "Klas."

Ne sikim izliyorum ben?

Kadehini kaldırır. "Toujours." *Her zaman.*

Tekrar koşabilmek için elbisesinin kenarını kaldırıyor. "Bununla birlikte" -bana bakıyor- "kardeşimi bulmaya gidiyorum."

"İyi fikir," diye kabul ediyorum.

Muhtemelen bir lise dansında şaperon olmamalıyım. Oscar çıldıracak. Beckett'a dönüyorum. "Bir daha oraya gitme," diyorum. "Tüm SFO seni uyardı. Şimdi ben de seni uyarıyorum."

"Bunu o kışkırttı." Beckett servis elemanının tepsisinden bir hamur işi alıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca, bana resmen sürtüğ dedi."

Charlie, Beckett'a hızlıca Fransızca bir şeyler söylüyor ve telsizim "Ethan'dan Jack'e" diye ötüyor.

Düğmeye bastım. "Ne oldu?"

"Kulüp binasında Jane'e ihtiyacımız var."

Hadi ama.

Kabul edip konuyu bırakmakta tereddüt ediyorum. Ama "Hallediyorum." dedim. Ve sonra yeşilin yukarısından büyük bir gürültü yankılanıyor. Üçüncü deliğin yakınında.

Oscar.

Kulüp evi mi Oscar mı?

Biz Calloway miyiz yoksa erkek arkadaşım mı? Yanında bir sürü insan var, az önce her ne olduysa yardım etmek için orada bir sürü koruma var, ama kaza çok gürültülüydü. Korku ve endişe beni ona doğru itti.

Üçüncü deliğe doğru koşmaya başladım. Adrenalin pompalanırken, Steadicam aniden havadan daha hafif hissettiriyor.

OSCAR OLIVEIRA

"OSCAR'DAN GÜVENLİĞE, bir doktora ihtiyacım var. Bir doktora ihtiyacım var." İki kez tekrarlıyorum ve konumumu ekliyorum ki herkes kontrollü sesime rağmen durumun kötü olduğunu bilsin.

Bir golf arabası alabora oldu ve yuvarlandı.

Uyanık kırım kızgın kömürlerin üzerinde. Tüm gücümle golf arabasının yuvarlandığı yamaca doğru koşuyorum. Parlayan ışıklar bölgeyi *zar zor* aydınlatıyor. Ortalık loş ve az önce paparazzilerle uğraştığım için kaza yerine en yakın yerdeyim.

Birkaç Alfa görevlisi hâlâ etkinliğe gizlice giren kameramanları zapt etmeye çalışıyor.

"Yaralanan var mı?!" Ters dönmüş arabaya doğru hızlı bir inişle koşarak bağıriyorum. "Luna?! Tom?! Eliot!?" Kaza yapmadan önce üçünü de golf arabasının üzerinde gördüm.

Bir daha asla görmek istemediğim bir şey. Golf arabası büyüklüğünde olması umurumda değil. Bir daha asla kaza yapmak istemedim.

Hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

Bahse girerim Alpha, Epsilon ve Omega'daki çoğu kişi de aynı şeyi söyleyecektir.

Arabaya doğru çömelirken aşırı miktarda adrenalin dikkatimi toplamamı sağlıyor. "Beni duyabiliyor musunuz?!" *Lanet olsun, biri bana cevap versin.* Ezilmeleri ihtimaline karşı golf arabasını üzerlerinden kaldırmalıyım.

"Uh..." Tom aniden çerçevenin altından sersemlemiş bir şekilde yuvarlanır. Beyaz gömleğini otlar boyar ve alnındaki kesikten bir damla kan akar.

"Eliot! Luna!"

Sesleniyorum. "Sıkıştım,"

diye homurdanıyor Eliot.

"Ah, ah," diye irkilir Luna.

Karanlıkta onları görmek zor.

Çabucak duruşumu genişletip golf arabasını kavradım. Ben kalkmadan Quinn yanımda beliriyor. Koşarak gelmiş gibi nefes nefese ve diğer ucundan tutuyor.

"Bir, iki, üç," diye sayıyorum ve golf arabasını birlikte kaldırıyoruz. Sabit tutuyoruz.

Eliot dirseğini sürüyerek dışarı çıkıyor ama Luna'nın onu takip edebildiğinden emin olmadan önce değil. Kolunu ısıltılı tulumuna yaslayarak bacaklarıyla kendini itiyor.

Sıkı tutarken kaslarım yanıyor.

Eliot iyi görünüyor, ama Luna'nın kemiği yüzde yüz mahvolmuş. Radius, ulna-ön kolu acı verici bir şekilde bükülmüş. Golf arabasından uzaklaştıklarında, küçük kardeşim ve ben arabayı tekerlekleri üzerinde düzelttik.

"Luna!" Maximoff küçük kız kardeşine doğru koşarak yamaçtan aşağı iniyor. Hale prensi, omzunda bir sağlık çantasıyla birkaç adım gerisinde duran Farrow'u geride bırakıyor. Ripley yanlarında değil, bu yüzden Maximoff'un ailesinden birinin bebeği tutuyor olması gerektiğini varsayıyorum.

"Kolu, Redford."

Yanımdan geçerken odaklanmış gözleri bana takılıyor, bunun ikimizin birlikte yaşadıklarına çok yakın olduğunu küçük, ciddi bir şekilde kabul ediyor. Tanrı'ya şükür o kadar kötü değil.

Farrow tıbbi bir değerlendirme yaparken ve Maximoff ailesini kontrol ederken, ben de çevremizi hızlıca gözden geçiriyorum. Nabzım hâlâ en yüksek seviyede.

Kulüp binasının güvertesinden izleyen seyirciler var, ancak Hole 3'ün etrafında pek misafir yok. Paparazziler dışında, alkolsüz bar buraya yerleştirildiğinden beri burası boş.

Maximoff'un endişesi kısa sürede yerini öfkeye bırakır. "Ne oluyor lan?" diye hırlıyor onlara. "Arabayı kim kullanıyordu? Neden donut yapıyordunuz?"

Sorun çıkaranları çörek yaparken görmedim.

Telsizler kulağımda patlıyor. Epsilon ve Omega. Akara'nın sesini seçiyorum. "Akara'dan Quinn'e, Luna, Tom ve Eliot'ın daha önce bir golf arabası ve bir kasa şampanya çaldığını gördünüz mü?"

Quinn cevap vermiyor.

"Hey." Kolunu dürttüm. "Akara az önce seni telsizle aradı, küçük kardeşim." Quinn bana gözlerini deviriyor, sonra

mikrofonunu tıklıyor. "Evet."

Bir müşteriye söylenmekten nefret ederim ama kardeşim bunu ihbar etmeliydi. Akara onları ailelerine ispiyonlamazdı. Hepsi yetişkin.

En azından hepimiz içki içtiklerini ve gezintiye çıktıklarını bilirdik.
Quinn bana ters ters baktı. "Ne?"

B e n i hayal kırıklığına uğrattı ve bunu yüzümden gizleyemiyorum.
"Kahretsin," diye küfrediyor Eliot ve arkamıza bakmamıza neden oluyor. Bakışları

ebeveynlerinin öfkeyle indiği kulüp binasının güvertesinde.

"Annem mi o?" Tom gözlerini kısıyor ve bir elini gözlerinin üzerinde tutuyor.

Eliot, "Kardeşim, öbür dünyada görüşürüz," der. Tom'la parmaklarını tokuşturur ama Luna'nın yanından ayrılmazlar. Farrow onunla yumuşak bir şekilde konuşurken ve ayağa kalkmasına yardım ederken kalırlar.

Röntgene ihtiyacı var.

"Babamla konuşabilir misin?" Luna, Maximoff'a acı dolu bir yüz ifadesiyle yalvarır. O da boyun eğer. "Evet."

"Akara'dan Quinn'e, neden müvekkilinizin bir golf arabasında olduğunu daha yeni duyuyorum?"

Quinn mikrofonunu tıklar. "Önemli değildi."

Hat kesiliyor ve golf sahasının öbür ucundaki Akara'nın hayal kırıklığı ve öfkeyle gece gökyüzüne küfrettiğini hissedebiliyorum. Bizim hatalarımız onun hataları.

Kardeşim mikrofon kablosunu düşürdü. "Ne?" diye bana tekrar homurdanıyor.

"Ben bir şey demedim." Jack'in -benim Jack'imin- göğsünde ağır bir Steadicam ile bize doğru koştuğunu görüyorum.

Uzaktan dudaklarını okuyorum. Ağzından, *iyi misin?*

Endişesi beni şaşırtmamalı. Görünüşü de şaşırtmamalı ama ikisi de şaşırtıyor. Muhtemelen sadece film çektiğini düşündüğüm için.

Çalışıyor. Bana nasıl zaman ayırıyor? Özellikle de benim kığım onun için daha fazlasını yapmaya çalışırken.

Göğsüm yükseliyor, Highland'in bana doğru adım atmasını arzuluyorum. Ve ona başımı sallıyorum. *Ben iyiyim.* Ama bir Jack Highland kucaklamasına ihtiyacım var.

Bir öpücük. Üç öpücük. Sonsuz miktarda. Kahretsin, açgözlüyüm.

Quinn, "Bir şey söylemene gerek yoktu Oscar, o bakışı attın," diye tersledi.

Bakışlarım tekrar küçük kardeşime kayıyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Ben sadece burada duruyorum, kardeşim."

Çenesini kaşıyor, bakışları zehirle delinmiş. Gözünün altındaki yara izi - ringde nakavt olduğunda orada değildi. Sert bir yumruk elmacık kemiğindeki deriyi yarmış.

"Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Onu kızdırmak istemediğim için nazıkçe soruyorum.

Neden bu kadar az öfkeli olduğu konusunda *gerçekten* kafam karıştı. Ve bilmek istiyorum.

"Konuşmayan sensin," diye karşılık verir Quinn. "Sadece *bakıyorsun* "Sanki Doritos'unu kanalizasyona atmışım gibi bakıyorsun bana." Sırıttım. "İyi benzetme, kardeşim."

Parlıyor. "Siktir git." Ne oluyor lan? "Quinn-"

"Sadece söyle!" Yüzüme vurdu. "Aramam gerektiğini düşünüyorsun. İşimi yapamadığım için yaptığım her *küçük* hareketten Akara'yı haberdar etmem gerektiğini düşünüyorsun-"

"İşini yapamayacağını hiç söylemedim." Gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor, inciniyorum. "Bunu ihbar etmen gerektiğini düşünüyor muyum? Evet. Keşke yapsaydın diyor muyum? Evet."

Sinirli bir hırıltıyla inliyor.

"Kötü bir koruma olduğunu hiç söylemedim." "Söylemene gerek yoktu!"

"Mesele bu mu?" Soruyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyor ve iki elini göğsüme götürerek beni geri itiyor.

Güçten sallanıyorum ve kendi isteğimle geri çekiliyorum. Bize alan açıyorum. "Sadece konuş benimle, kardeşim." *Lütfen.*

Haşlanıyor. Göz kamaştırıcı.

Şak diye söyledim. "Bu kan davası senin kafanda Quinn!" Kızgın parmağım ile şakağımı işaret ediyorum.

"Kafamın içinde mi?!" Ellerini göğsüme vuruyor ve ben de birlikte kaldırdığımız golf arabasına doğru tökezliyorum. Dikkatleri üzerimize çekiyoruz ama Quinn'den başımı çevirsem tüm golf sahası patlayacakmış gibi geliyor.

"Quinn." Öne çıkıyorum.

Beni sarsmaya çalışır gibi gömleğimin yakasını tutuyor. Yüzünde o kadar büyük bir acı var ki anlamıyorum.

Etrafımızda sesler yükseliyor ama kakofoni azalıyor.

Sadece ben ve yirmi iki yaşındaki kardeşim varız.

Konuş benimle.

Bir yumruk atıyor.

Eğildim. Eğileceğimi biliyordu.

Sağ kroşesi göğüs kafesine çarptı. Nefesim kesildi. Nefes almak için çırpınıyorum. Açıkçası fiziksel olarak bu şekilde çok kavga etmiyoruz. Hayatımda pek çok kez dayak yedim ama en kötülerini hep ağabeyimden geldi.

Geri geliyor ve birbirimizi kavırıyoruz. Güçlü bir şekilde tutunmaya çalışarak dik bir şekilde güreşiyoruz ve birbirimizi golf arabasından daha da uzağa çekiyoruz.

Yumruğu yine karnıma geldi.

Sikeyim.

Beni bir kum çukuruna itti. Küçük spot ışıkları çukuru aydınlatıyor ve ben daha iyi görüyorum. Quinn'in daha sert bir darbe indirmesini engellemek için çenesine vuruyorum.

Dudağı yarılmış. Dudağı yarılmış.

Ne yapıyorum ben böyle? Kendimi hasta hissediyorum ve kumda ayakta durmaya çalışıyorum. Ama ikimize de savaşmak öğretildi, kaçmak değil.

Biz sorunları *yumruklarımızla* çözmeyi öğrenerek büyüdük.

Savaşın.

Kardeşimle hiç dövüşmek istemedim.

Yüzüme öyle sert bir darbe indiriyor ki kıcımlarım üzerine düşüyorum. Ağzıma kan doluyor; içimden bir inilti yükselirken elimle siliyorum. Bir darbe daha.

Ve zonklayan yanağımı tutuyorum. Gözlerimde yıldızlar. Öfkesinin içime sızdığını hissediyorum ve artık neredeyse hiç güç kullanmıyorum.

Diz çöküyor ve koluma hafif bir yumruk indiriyor. Ağlamanın eşliğindeymiş gibi nefes alıyor.

O kadar çığ ve acı verici ki, buna neden olacak bir şey yapmadığıma bir an bile inanmıyorum.

Özür dilerim.

Ne bok yediğimi bilmiyorum ama çok üzgünüm.

Kollar omuzlarımdan çekilip belime iniyor, beni çekiştiriyor ve etrafımdaki sesler aniden odaklanıyor. Sanki biri sonunda televizyonun sesini açmış gibi.

"DURUN ARTIK!" En yüksek sesle Jo bağılıyor. Quinn'i çekiştirirken Farrow ve Jack'in beni kavgadan uzaklaştırdıklarını fark ediyorum.

"Oscar." Jack'in sesi dikkatimi çekiyor. Tam arkamda duran o. Beni belimden tutup geriye doğru çekmeye çalışan da o. Artık Steadicam'i takmadığını fark ediyorum. Göğsünden koparmış olmalı.

Kan lekeli avucum, karın kaslarıma bastırıldığı elinin üzerine kayıyor.
Hâlâ kum çukurundayız. Başım dönüyor. Jack'e daha çok dönüyorum, kolum ona dolanıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, şişmiş yanağıma bakıp yüzünü buruşturarak.

"Hayır." Yavaşça ayağa kalkan kardeşime bakıyorum. *Bu acıttı.*

Jack parmaklarımızı birleştiriyor. Neredeyse gözlerim yaşaracak. Tanrıya şükür şu an burada. Keskin bir nefes çekiyorum.

"Sizin neyiniz var?!" Jo, Quinn'in pazusunu tutarken bize bağırıyor. Quinn ona karşı koymaya cesaret edemiyor. Kuma bir tomar kan tükürüyor.

Thatcher ve Akara bize doğru koşuyor, ben de yeşili süpürüyorum. Kahretsin. *Lanet olsun.* İlgi odağıyız. Konuklar uzaktaki kulüp binasının güvertesini doldurmuş. Bizi izliyorlar. Ve bunun golf arabası kazasıyla bir ilgisi yok.

Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Akara "Kum çukurundan siktir git" dediğinde zar zor fark ettim.

Telsizden Alfa liderinin "Kitsuwon, adamlarına hakim ol" dediğini duydum.

Hava geriliyor.

Akara'dan bir öfke cehennemi gibi ısı yayılıyor. Bu kötü bir görüntü. Kitsuwon Securities, hata payı düşük olan yeni bir şirket ve Price'ın Üçlü Kalkanı ile itibar konusunda rekabet halinde olduğumuzu her zaman kabul eden bir alt akım var.

Hepimiz kanlı kumu arkamızda bırakarak yeşil alana ayaklarımızı sürüyoruz. Çalınan golf arabasına ve kırılan şampanya şişelerine doğru ilerliyoruz. "Akara-" diye başladım.

"Şu anda ikinizi de kovmamam için bana tek bir neden söyleyin," diye tükürüyor, benimle kardeşimin arasına bakarak. "Tek bir neden!"

Quinn ve ben ikimiz de
sessiziz. Bizi gerçekten
kovmalı.

Bir yardım etkinliğinde kavga etmenin hiçbir mazereti olamaz. Ama güvenlik olmadan benim hayatım ne ki? Başından beri başka hiçbir şeye benzemeyen mükemmel bir uyum oldu.

Jack ellerimizi çözdü. "Akara." Patronuma yaklaşıyor. "Onu kovamazsın." Sanki bir sözleşme görüşmesi yapıyormuş gibi konuşuyor. Bu muhtemelen Highland için iş yarardı, ama bu güvenlik.

Burası SFO.

O bir davetsiz misafir.

Yine de erkek arkadaşımı alkışlamalıyım, çok cesur.

Akara'nın bakışları Jack'e yönelir. "Sakın buna cüret etme. *Sakın* arkadaşlığımızı burada kullanmaya cüret etme."

Jack incinmiş görünüyor. "Senden bir iyilik isteyemez miyim, Akara? Gerçekten mi?"

"*Gerçekten mi?*" diye zorlar Akara. "Bu konuda değil. Oscar'la çıkman harika, onaylıyorum. Harika. Ama adamlarımın ve güvenliğimin işine karışırsa, işte o zaman sorun yaşarım Jack. Oscar'a kısmi muamele yaparak sana iyilik yapamam. Eğer işleri berbat ederse, bunun sonuçları olur."

Jack başını sallar. "Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum, o yüzden arkadaştan arkadaşla konuşmayı bir kenara bırakalım. Mantıklı bir insandan mantıklı bir insana konuşmaya ne dersin? Oscar'ı kovamazsın. Çünkü Charlie'nin koruması olabilecek başka birini bulamazsın. Onun gibi değil."

Mikrofon düştü.

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor.

Highland iyidir. Charlie'nin koruması olduğum sürece bu görevde kalabileceğimi biliyor.

Akara biraz sakinleşir, Jack ile aynı fikirde değildir.

Takdir etmek için erkek arkadaşıma başımı sallıyorum, o da kırk watt'lık bir gülümsemeyle başını sallıyor ama çok erken kutluyoruz.

Akara, "Yardım etkinliği bittikten hemen sonra tüm SFO için zorunlu Omega güvenlik toplantısı," diye emrediyor. "Güvenlik otobüsünde buluşun. Geçiciler müşterilerinize evlerine kadar eşlik edecek."

Olaydan hemen sonra mı?

Hayır, hayır, hayır.

Jack'i belgesel yöneticileriyle *yapacağı* toplantıya götürmem gerekiyor. Ya tamam ya devam toplantısı. Sıfır işle çıkabileceği bir toplantı. Tüm dünyası paramparça olacak ve ben erkek arkadaşımın yanında olmalıyım. Ağlayabileceği bir omuz olmalıyım. Onun moral kaynağı. Moral konuşması ve en büyük hayranı.

Güvenlik toplantısında sıkışıp kalamam.

Zihnim dönüyor, Akara'nın bir sonraki sözlerini zar zor kaydediyorum.

"Oscar ve Quinn, derhal görevden alınıyorsunuz. SFO toplantısı hala *zorunlu*, bu yüzden etkinlik bitene kadar orada kalmanız gerekecek."

Toplantıyı başka bir güne erteleyecek durumda değilim ama yine de deniyorum. Jack için.

Çünkü bu gece benim için çok daha fazlasını yaptı.

Ve ben onun için ne yapıyorum ki? Akara'ya "Bundan hemen sonra Center City'de olmam gerekiyor" dedim.

"Umurumda değil," diye tersledi. "Lanet olası *ailelerin* önünde kavga ettiniz. Misafirlerin önünde. Alfa ve Epsilon'un önünde. Seni çoktan kovmadığım için çok şanslısın."

Biliyorum.

Jack kalbimi delecek bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Sorun yok, Os."

Öyle değil. Başımı

salladım. "Seni

arayacağım."

"Hemen sonra," diye söz

verdiriyorum. "Evet. Hemen sonra."

EKSTRA GENİŞ GÜVENLİK minibüsünün bir koridoru ve dört sıra siyah deri koltuğu var. Golf sahasının kulüp binasının dışına park etmiş durumdayız. SFO'nun yedi korumasından altısı burada. Farrow hariç herkes. Şok olmamıştı. Sadece kızgın.

Buz torbasını yanağıma yerleştirirken telefonumdan saati kontrol ediyorum. Redford'u öldüreceğim. Bu bok onsuz başlayamaz.

"Pringle?" Donnelly ince barbekü Pringles kutusunu bana uzatıyor. Benim önümdeki sırada oturuyor ve yanlamasına oturuyoruz, başlarımız renkli cama dayalı ve yüzünün bir kısmını görebiliyorum, geri kalanı koltuk tarafından engelleniyor.

"Hayır, teşekkürler." Şu anda stresle yemek bile yiyemiyorum.

Küçük kardeşim ilk sırada sürücü koltuğunun yanında. Kulaklıklarını takmış, camdan dışarı bakıyor. Moretti kardeşler ve Akara en arkada o kadar kısık sesle konuşuyorlar ki hiçbir şey ayırt edemiyorum. Eminim kardeşimin güvenlikteki kaderini tartışıyorlardır.

Yerim doldurulamaz ama Quinn'in gitmesine izin verilebilir. Bu bana ağır geliyor.

Tıkandığımı hissederek düğmeli ceketimin birkaç düğmesini daha ilikliyorum. Erkeklerin çoğu özel dikim takım elbise ceketlerini ve çözülmüş kravatlarını çıkarmış. Yumruk yumruğa kavga etmiş ayık bir bekârlığa veda partisine benziyoruz.

Yumruk yumruğa bir kavgayla bitti, Oliveira.

Daha kaba bir nefes üflüyorum.

"Kaç kez yuvarlandı?" Donnelly daha sessiz soruyor. Golf arabasını kastediyor.

"Anlayamadım." Pekala, bir Pringle
çalıyorum. Tatlı, cennet *yiyeceği*.

Donnelly bir çipi çıtırdatıyor. "Başından beri Cobalt'ların yenilmez olduğunu söylüyordum. Eliot ve Tom'da ne kesiği var? Luna'nın kolu da muhtemelen kırılmıştır."

"Bozuldu," diye fısıldadım. "Bundan hiç şüphem yok, kardeşim."

Donnelly iç çekiyor. Ailelerin incindiğini görmekten nefret ediyor. Hepimiz öyle ama bu gece kimsenin ciddi şekilde yaralanmamış olması beni teselli edecek.

Beş Pringles'ı üst üste diziyor. "Kötü şans ekibi." Ağzını tıka basa dolduruyor ve Hale ailesini kastettiğini anlıyorum. "Cobalts asla ölmez" diye bir şeyler mırıldanıyor saygıyla.

Eğer Jack şu anda onunla birlikte olmam gerekirken yalnız olmasaydı, sırtıyor olurdum. Başparmağımdaki barbekü baharatını yalıyorum.

Farrow zamanında gelseydi, *"Teknik olarak Charlie geçen yıl araba kazasında yaralandı. Ben de öyle. Yenilmez değiller."*

Ama Kobalt İmparatorluğu'nu birkaç basamak aşağı indirmek için burada değil. Biz de en sevdiğimiz ünlü ailenin zırhlı romantizminden zevk alıyoruz.

Saati tekrar kontrol ediyorum.

Hadi, Redford.

"Başaracaksın dostum," diye güvence veriyor Donnelly. "Jack iki saat boyunca prodüksiyon toplantısında olabilir."

Doğru. Onu tam çıkarken yakalayabilirim.

Farrow acele ederse tabii.

Üç dakika geçti.

Sonra beş tane daha. "Kitsuwon," diye arkaya
sesleniyorum. "Evet?"

"Bu gece SFO değil de Farrow'un sağlık ekibi olduğunu söyleyip onsuz başlayabilir miyiz?"

Donnelly, "Ben onu yakalarım," diye araya girer. "Not alabilirim." Okuma gözlüklerini takmak üzere.

"Farrow'u bekliyoruz," diye buyuruyor Akara, onun saçma sapan, katı sınırları benim cezamın bir parçası sanırım. "Sağlık ekibi olduğu kadar SFO'dan da."

Lanet olsun, ugh.

Saat ilerlemeye devam ediyor.

On dakika daha, sonra bir yirmi dakika daha. Üç Pringles kutusu daha tozlandı. Ve sonunda Farrow minibüse daldı. İlk sıraya zar zor ulaşıyor ve ben dilimi ısıramıyorum.

"Hangi cehennemdeydin?"

Koridorda durdu ve sert bakışlarımı şaşkınlıkla karşıladı. "Hastanede." Sağlık çantasını boş bir koltuğa fırlattı.

Evet... Kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Luna iyi mi?" Quinn müvekkili hakkında sorular sorar.

Tuz yarayla buluştu. *En büyük ahmak ödülü bana gidiyor.*

Farrow, "Röntgene ihtiyacı vardı," diye açıklıyor. "İyileşecek." Doktor-hasta gizliliği kapsamında söyleyebileceği tek şey bu. Benim oturduğum koridorun karşısındaki koltuğa oturuyor ve kafasını bana *doğru* sallıyor.

Jack'in toplantısı hakkında onunla konuşacak zamanım olmadı. Yani Farrow bir an önce buradan siktir olup gitmenin önemini bilmiyordu.

"Sonra konuşuruz," diye mırıldanıyorum, Akara ön tarafa doğru ilerlerken göz göze geliyoruz.

Ayakta, patronumuz toplantıyı başlatıyor.

Hadi gidelim.

Bu şeyi bitirmeye hazırım.

Akara parmaklarını avucunun içinde şıklatır. "Hepimiz bu gece olanların iş akdinin feshi için gerekçe olduğunu biliyoruz. Şunu kesinlikle açıklığa kavuşturmak istiyorum, eğer hepimiz hâlâ Triple Shield'da çalışıyor olsaydık, sizi burada tutacak gücüm olmazdı." Quinn'den bana baktı. "*Kovulmuş* olurdunuz." Şimdi herkese hitap ediyor. "Hepimiz en iyi arkadaş olmak zorunda değiliz, ama bu işi yapacaksak aileler bunu asla bilmemeli. Kırılmaz bir kale gibi görünmeliyiz ve eğer kığımızı gösterirsek başarısız oluruz. Onları her zaman koruyabileceğimize dair sarsılmaz bir inançları olmalı."

Otobüs sessiz.

Hepimiz Akara'ya saygı duyuyoruz ve onun sözlerini ciddiye alıyorum. Bu gece fena çuvalladım.

"Oscar, Quinn." Akara doğrudan bizimle konuşuyor. "Eğer birlikte çalışamazsanız, ikiniz de kalamazsınız."

Bu anı düşündüm. O anın geleceğini biliyordum ve kelimelerimi dikkatle seçtim. "Eğer onu kovarsanız," dedim patronumuza, "istifa ederim."

Farrow bana *şimdi ne halt ediyorsun* der gibi bakarak yavaşça sakız çiğniyor.

Donnelly, "Oscar bırakırsa, ben de bırakırım." der.

Farrow başını sallıyor ve biz aptalmışız gibi gözlerini deviriyor.

Banks'in arkada Thatcher'a "Yale çocukları" hakkında bir şeyler söylediğini duydum.

Her iki arkadaşımın tepkisi de içten içe *onlara ait* ve sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bu geceden önce, küçük kardeşimin işten atılması için her şeyi verirdim. Güvenliği geride bırakır ve üniversiteye başvururdu. Kaçırıldığı deneyimi yaşayacaktı.

Ama Quinn'in acısı hâlâ zihnimde çok taze. Şişmiş yanağımda hissedebiliyorum. İçimde kıvrandığını hissedebiliyorum. Ve onun hiçbir şey kaybetmesini istemiyorum.

Quinn koltuğunda hafifçe dönüyor, kulaklık kablosu boynuna asılı. İfadesi beni kırıyor ama meşe ağacının altındaki budaklı kökleri hâlâ göremiyorum.

"Beni gerçekten bu duruma mı sokuyorsun?" Akara bana bir hayaletmişim gibi bakarak soruyor.

"O benim kardeşim," diyorum.

Akara benimle Quinn'in arasına bakıyor. "İkiniz de işinizi istiyor musunuz? SFO'da kalmak mı istiyorsunuz? O zaman iki aylık maaş kesintiniz ve birlikte zorunlu terapiniz var. Haftada bir kez."

Quinn bana doğru bakmıyor bile. Gözlerime bakamazsa terapi nasıl işe yarayacak?

Yine de her şeyi deneyeceğim.

Birkaç güvenlik meselesinin daha üzerinden geçeceğiz. Geçici eğitim planlaması gibi. Ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan tırnaklarımı yiyorum.

Toplantı bitti ve ben minibüsten fırladım. Başka bir güvenlik aracı olan Kara Dul'u kullanacağım ve telefonum çaldığında SUV'a giden yolu yarılamıştım.

Hayır, hayır, hayır.

Eğer arıyorsa, görüşmesi bitmiş demektir. Kaderine karar verildi ve ben orada değildim. Orada değildim.

Jack olma.

Jack olma.

Cebimi karıştırıyorum ve ekrana bakıyorum. Arayan kimliği: *Highland*.

Midem bulandı. Kaçırdım.

Neden biri benimle birlikte olmak istesin ki?

OSCAR OLIVEIRA

JACK toplantısından sonra benimle birlikte olmak için New York'a geri döndü. Hâlâ belirsizlik içinde. Hâlâ durumu "değerlendirdiklerini" söyledi ama Maximoff ve Jane, Jack'in aynı görevde kalması için yöneticilere baskı yapıyorlarmış. Yapacaklarını düşündüğüm gibi. Jack'i gerçekten önemsiyorlar.

Erkek arkadaşım dün gece enkaz gibiydi. Tipik bir erime tarzında değil. Gözyaşı yoktu. Kanepede takılırken bacağı sürekli sallanıyordu. *Özür dilemek için* eve getirdiğim paket tatlıyı zor yedi.

Kariyeri arafta ve bu onu daha da strese sokuyor. Eğer ona doğrudan nihai bir cevap vermiş olsalardı, bu kadar endişeli olur muydu merak ediyorum.

"Kusura bakmayın, şu anda tam bir oyunbozanım," dedi bana, boğazında bir düğümle pastayı yutmaya çalışırken.

Bu kalbimi acıttı. "Senden taklalar atmanı ve etrafımda parıltılar saçmanı beklediğimi mi sanıyorsun?" Ona ciddi bir şekilde sordum. "Kötü bir gece geçirdin. İkimiz de kötü bir gece geçirdik. Hadi birlikte yuvarlanalım ve pasta yiyelim."

Gözlerine ışık değdi.

Güçlü bir kolla beline sarıldım.

Gülümsemesi yavaşça yükselirken arkasına yaslandı. Bir iki dakika sonra, "Öpüşmek ister misin?" diye sordu.

Evet, öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık. Duygusal bir gecenin özgülleştirici bir kapanışıydı. Ve yeni bir güne uyanmak, büyük bir akşamdan kalmayla uyanmak gibidir.

Çoktan öğleden sonra oldu ve zihinsel olarak midem bulanarak hayır amaçlı golf etkinliğine göz gezdiriyorum.

Kitsuwon Securities 1 - Triple Shield 1.

Alfa ve Epsilon korumaları bütün gün çamura batmış yüzümüzle övünüp durdular. Omega'nın pisliğini nasıl temizlediklerini. SFO'nun Anacapri'de kız takımını bulması bizim için büyük bir düşüştü.

Kendimi Omega'nın en tepesine koyardım, kibirli bir pislik olma riskini göze alarak. Hatalar ve ben arkadaş değiliz. Tanıdık bile değiliz. Ben zekice planlar yapan, tehditleri doğru okuyan, kaos beni yakalamadan önce kaosun etrafından dolaşan korumayım ve şimdi Omega'ya bir galibiyete mal olan korumayım.

Henüz kaybeden değiliz ama şirketin itibarını zedeleyen ilk kişinin ben olacağımı düşünmemiştim. Neredeyse suçluluk duyarak, Jack'le olan ilişkim yüzünden değil de kardeşim yüzünden işleri berbat ettiğim için mutluyum.

Kimsenin bir erkek arkadaşım varken iyi bir koruma olamayacağıma inanmasını istemiyorum. Eğer bu işte sadece *bekarken* başarılı olursam.

Evet, bu trajik düşüncenin üzerinde uzun süre oturmayacağım.

Şu anda meşgulüm. Ve çatı katında dizlerimin üzerindeyim - ne yazık ki, Jack Highland'e üfleme ve onun geldiğini görmek için değil.

Kız kardeşimin bavulunu açıyorum.

Ben kot pantolonunu çekmeceye yerleştirirken, o yatağın kenarında Jack'in yanında oturmuş müzik listesini gösteriyordu. "Oscar'la ortak çalma listenize Emerica ve Ludmilla'yı da eklemelisiniz. Muhtemelen oraya bir ton pop ve axé koymuştur."

Küçük kız kardeşim en sevdiğim müzik türlerine ateş ediyor ve yarım saniyedir benimle yaşıyor. Funk'ı gerçekten çok seviyor.

Jack bana sırtıyor. "Axé nedir?"

Birlikte hazırladığımız çalma listesinde bu şarkıyı daha önce dinlediğinin farkında değil. New York ve Philadelphia arasındaki iki saatlik yolculuk için şarkılar eklemeye devam ediyoruz. "Axé biraz reggae ve calypso'ya benziyor," diye açıklıyorum. "Afrika kökenleri var." Joana'ya bakıyorum. "Ve *pop*'a karşı takındığınız tavra alınıyorum. Herkes Lady Gaga'yı seviyor."

"Hmm." Joana sahte bir dikkatle gözlerini kısıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Destek için elimi Jack'e doğru uzattım.

Dudaklarını ıslatırken gülümsüyor, ışıldayan gözleri beni Lady Gaga'dan daha çok sevdiğini söylüyor, bu yüzden Jo'ya "Lady Gaga'yı seviyorum. 'Stupid Love' harika bir parça." Yarısına kadar atlamadığı tek şarkısı bu.

Jo telefonuna odaklandığında, Jack dudak okuyabildiğimi bilerek bana bakıyor, *bir elmanın iki yarısı gibi*. Beni ve onu işaret ediyor. Aynı müzikten hoşlandığımız için değil -her zaman hoşlanmayız- ama benim yalnız bezelye taneme katılacağı için.

Lanet olsun, aşık olmuş on iki yaşında bir aptal gibi konuşuyorum. Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor.

İlişkimizin temelini her geçen gün daha da çok seviyorum. Cesaret, sevgi ve destek üzerine kurulu. Onun benim en büyük hayranım olacağını ve benim de onun hayranı olacağımı bilmek çok güzel bir şey.

Jack daha parlak
gülümsüyor. Ciğerlerimi
ateşliyor.

Keşke Oslie hayranları da *bunu* görebilseydi, *belki* anlarlardı. #FireJackHighland hala yaymayı sevdikleri bir hashtag, ancak Jack'le daha uzun süre birlikte olduğumda - toplum içinde daha uzun süre birlikte görüldüğümüzde - bunun kısa vadeli veya bir tanıtım dublörü olmadığını daha fazla anlayacaklarını umuyorum.

Kalmak için buradayız.

Ben de buna inanmak zorundayım. Sağda solda çuvallarken bile.

"Buna bayılacaksın," diyor Joana, yeni bir şarkıya geçerek. Brezilyalı bir rapçi olan Emerica'nın "Levanta e Anda" şarkısını çalıyor.

Başlarını ritme göre zıplatırlar.

"Bunu başka kim severdi biliyor musun?" Jack yarı yolda söyledi.
"Akara."

Sikip attığım patrandan bahsedilince inledim.

Jack yüzünü buruşturdu. "Hâlâ hassas bir konu mu?"

Kirpiklerimdeki bukleleri itiyorum. "Hâlâ kendimi en büyük ahmak gibi hissediyorum. Özellikle de Kitsuwon Securities benim ve Quinn'in terapi masraflarını karşıladığı için." Akara'nın bunu yapmasına gerek yoktu. "Ona yaklaşık on beş tane *çok üzgünüm* hediye sepeti göndermem gerekiyor. Bu sefer içlerindeki kurabiyeleri bile yemeyeceğim."

Jack gülüyor.

Ama Joana müziği aniden kapatıyor. "Bu sabah terapi nasıldı?" Ciddiyeti daha dik oturmama neden oluyor, egzersiz tişörtlerinden biri elimde yarıya kadar katlanmış. Elmacık kemiğimdeki yaraya bakıyor.

Jack'e zaten gerçeği söyledim: terapi önemli hissettiriyor ama bugün etkisizdi. Quinn altmış dakika boyunca sessiz kaldı. Eğer bir

profesyoneller bunu çözmemize yardımcı olamaz, daha iyi bir zemine ulaşacağımıza dair umudumu kaybetmeye başlıyorum.

Bugün ilk gün. Belki de dün geceki kavga yüzünden her şey hâlâ çok taze. "İyi geçti," diyorum, gerçeği esneterek... hem de çok.

"Gerçekten mi?" Sesi umutlu geliyor.

Başımı sallıyorum ve bavulun cebinden inhalerini çıkarıyorum. "Evet."

"Belki de taşınmak için bana ihtiyacın yoktur," diyor Joana.

Sonunda benimle yaşamayı kabul etti çünkü Quinn'le yumruk yumruğa kavga ettikten sonra bana acımişti. Açık olmak gerekirse, kendimi bilerek *acınacak halde gösterdim*. Düşünebildiğim en iyi strateji.

Ve işe yaradı.

Bu taktik yüzünden suçluluk duymuyorum. Bir sonraki planı rastgele kanepelerde sörf yapmaktı ve burada güvende olmasını tercih ederim. Beckett'la aynı koridorda olma pahasına bile olsa.

Jack kız kardeşimin golf sahasında Beckett Cobalt'la karşılaşmasını yeniden anlattı ve ben de Beckett'a bir mektup yazmayı düşündüm:

Flört Etme Görgü Kuralları 101:

Joana Oliveira ile Flört Etmeyi Bırakın

Ondan yüz adım uzakta olmak istediğinde onu aramaya devam ediyor, bu yüzden büyük bir sorunum var. Ama kız kardeşimin de kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum.

"Sana burada ihtiyacım var, Jo." Ona bir bakış attım. "Ve sen çoktan eşyalarını yerleştirmişsin." "Yarı yolda, ama harika bir iş çıkarıyorsun."

Ve ekliyor, "Ve ben gitmiyorum her yerde."

Güzel.

Bavuluna dönmek üzereyim.

Duruyorum ve onları yatakta, beni de yerde değerlendiriyorum. "Ben senin üstünü katlarken sen orada erkek arkadaşımın müzik paylaşıyorsun. Bu resimde yanlış olan ne?"

Jo, "Üstleri katlaman değil, asman gerekiyor," diye takılıyor.

Yüksek sesle alkışlıyorum.

O da kendini alkışlıyor. "Eşyalarımı taşımama yardım ettiğin için teşekkürler, gerçekten." Dudakları yükseliyor. "Jack'le daha fazla vakit geçirebildiğim için mutluyum." "Oscar üniversitedeki erkek arkadaşını eve hiç getirmedim, bu yüzden onu hiç ızgara yapamadım."

Jack şok olmuş görünüyor, eli siyah saçlarında geziniyor ve uzun, çok uzun bir süre başının üzerinde duruyor.

Kahretsin.

Onun tepkisi ve *eski sevgiliden* bahsetmesi göğsümü geriyor. Joana'ya bakıyorum. "Sanki şu anda Jack'i sorguya çekiyorsun? Ona en iyi arkadaşım demeye daha yakınsın."

"Jack'i siz çıkmaya başlamadan önce de tanıyordum. Bu farklı bir şey. Darrien'la hiç tanışmadım."

"Darrien?" Jack tekrarlar.

Şuna bak, ona eski sevgilimin *adını* vermiş. "Evet." Nefesimi hapsediyorum, gözlerimiz kilitleniyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Dizleri zıplıyor. "Onu neden eve getirmedi? Ailenin sevmeyeceğinden mi korktun-?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Eve çok sık gelmiyordum, o yüzden geldiğimde de onu Philadelphia'ya getirmedi."

"Oscar Yale ile evliydi," diye açıklıyor Joana. "O, kardeşimi aileden çalan diğer kadındı."

Jack bakışlarını kız kardeşime çeviriyor. "Üniversite bunu yapacaktır." *Anlıyorum* der gibi kaçamak bir gülümseme atıyor.

Yale'den bir saniye bile pişmanlık duymadım. Bu deneyim dünyamı açtı ve hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Şu an olduğum kişiyim çünkü evden ayrıldım ve ailevi baskılar olmadan kendimi keşfettim. Hayatımın özgürleştirici bir dönemiydi.

Bu aynı zamanda kişisel, iç gözlemsel bir durum. Bunu erkek ve kız kardeşlerimle paylaşıyordum, onlarla birlikte olmak yerine yalnız kalmaya değer verdiğimi düşünerek üzülmelerdi.

Bana göre *öyle değil*.

Üniversiteyi sevmedim çünkü onları hiç görmedim ama tek başıma olmak kendim için ne istediğimi anlamama yardımcı oldu.

Jack endişeyle telefonuna bakıyor, parmakları saçlarının arasında geziniyor. Hâlâ yöneticilerin gerçek bir kararı e-posta ile göndermesini bekliyor.

Ayağa kalkıyorum.

"Yani *yatağı* ben alıyorsam," diyor Joana, elini gri *yorganın* üzerine koyarak, "ve kardeşin de seninle yaşıyorsa...?" Jack'e bakıyor. "O zaman ikiniz nasıl...?" Aramızda bir bakış atıyor.

Aman Tanrım. On dokuz yaşındaki kız kardeşim Jack'le nerede sevişeceğimizi soruyor.

Highland parmaklarını ağzına götürmüş, gülümsemesi yükseliyor. Onu hiçbir şeyin etkilememesine bayılıyorum.

"Ah, ah, ha." Jo'ya bir parmak salladım. "Bu yasak."

Meraklı ailem ve çıktığım kişiler söz konusu olduğunda sınırlarım var.

Ellerini havaya kaldırır. "Bu dürüst bir soru, Oscar. Kapı falan yok! Lanet olası bir *stüdyodayız*."

Jack, *kız haklı der* gibi başını öne eğer. Yataktan kalkıyor. "Ben bir film yapımcısıyım," der Jo'ya. "Nasıl yaratıcı olunacağını bilirim."

Kaslarım kasıldı. Kız kardeşime çok fazla bilgi vermiş olabilir ama çok seksi.

Joana etkilenmiş bir şekilde başını sallar. "Buna saygı duyuyorum."

Bir postacı çantasını göğsüne asıyor. "Dışarı çıkmalıyım. Jesse'ye yeni bir kurgu yazılımı öğretmem gerekiyor." Pilot bölümün bir kısmını birleştirmeye başlamak için ellerinde yeterince görüntü var ve Jesse yakında sadece hafta sonları Philly'de olacak. Jack kardeşinin son senesinin başlamak üzere olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki Highland ve ben o kadar uzun süre "yaratıcı olmak" zorunda kalmayacağız.

O gitmeden önce erkek arkadaşımın yanına geliyorum ve sonra kapı çalıyor.

"Oscar!"

"Joana!"

"Annem ve babam burada mı?" Jo seslerini duyunca bana sordu. "Evet."

Haber vermeden geldiler. Ayrıca şok olmadım. Eminim Joana'nın yerleşmesine yardım etmek istiyorlar. "Kapıyı açabilir misin, Jo?" "Tabii ki."

Kız kardeşim kapıyı açmak için çatı katının merdivenlerinden inerken, Jack benden bir adım ötede durdu. "Ailenle tanışmak üzere miyim?"

"Seni pencereden atmadığım sürece, ama yüksek bir binadayız, o yüzden..." Stres yüzünü çiziyor. "Lanet olsun."

Elini kendi elimle tutuyorum. "Hey, sen bir insansın, Highland. Bu iş sende."

"Ailenin beni sevmesini istiyorum, Os." Alnını ovuşturuyor. "Dün gece yöneticiler bana belgesel için bir 'yükümlülük' olduğumu söyledikten sonra, mutlu bir yüz ifadesi takınmaktansa bir deliğe girip bebek battaniyesine sarılıp ağlamak istiyorum."

"Ben varken neden bir bebek battaniyesinin içinde ağlıyorsun?"

Kahkahası çok hızlı sönüyor. Avuçlarını belinin iki yanına koymak için elimi bırakıyor. Sanki bir maratondan sonra soğumaya çalışıyormuş gibi.

Özgüvenine ara vermişti ve ben onu geri getirmek üzereyim. "Sen gerçekten de ilk buluşmadaki en sevimli orospu çocuğusun. Kutuplardaki buzulları eritebilirsin."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

"Gökyüzündeki tüm yıldızları güneş için düşürebilirsin."

Jack bana daha derin bakıyor. Derin bir nefes alıyor ve kollarını omuzlarımdan sarkıtarak yavaşça dans ediyor. "Bana daha önce hiç kimseye söylemediğin bir sırrını söyle."

Kısa bir zaman aralığımız var. Joana kapıda ama ben her saniyeyi değerlendiriyorum. Belinden tutarak eğilip fısıldıyorum, "Estou apaixonado por você." "Sana aşığım" diye tercüme ediyorum.

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Gözleri canlı duygularla dolu. Göğsümde hissediyorum.

"Oscar Felipe Oliveira," diye sesleniyor annem mutfaktan. "Neden dolapların abur cuburla dolu?" Portekizce küfrediyor. "Kız kardeşinin nasıl yemek yemesini bekliyorsun?"

Ben daha çok Jack'e odaklanıyorum.

İşiliyor, gülümsemesi hiç azalmıyor. Elimi sıkıyor ve merdivenlerden en alt kata inerken bize liderlik ediyor.

Jo'nun yemek yemesini nasıl bekleyebilirim? Anneme cevap veriyorum: "Getirdiğin bir yığın arroz ve feijão ile, işte böyle." Tezgâhın üzerinde ev yapımı yemeklerden oluşan kaplar var.

Joana'yı benimle yaşaması için davet etmenin bir avantajı.

"İyi ki de öyle yapmışım," diyor annem buzdolabında yer bulurken. Kıvrıcık saçları kıvrıcaksız lüleler halinde şekillendirilmiş. Kendini ünlü bir dizi yıldızı gibi taşıyor ve bana döndüğünde yanağımdaki yaraya bakıp iç geçiriyor ve Quinn ile benim nasıl kardeşler olarak bir araya gelmemiz gerektiğinden bahsediyor.

Şunu al.

Bunu

istiyorum.

Şu anda bebek kardeşinle böyle bir şey yapma.

Kardeşlik ilişkimizi inişli çıkışlı bir süreç olarak görüyorlar.

Annemin yanaklarından öpüyorum ve Jack'i tanıştırıyorum. "Bu benim erkek arkadaşım."

Jack daha *merhaba* bile diyemeden ona sarılır. "Seni bazı aile etkinliklerinde gördüğümü hatırlıyorum." Jack'i daha da sıkıyor ve Hale, Meadows ve Cobalt ailelerini kastediyor. **G e r i ç e k i l i y o r .**
"Sen genellikle

bir kamera taşımak." Eli kalbine dokunuyor. "Çok güzel bir gülüşün var."

Jack o yüz wattlık gülümsemesiyle gülümsüyor. Elbette, onu çağırdığım için kısmi bir kredi alıyorum. "Muhteşem olan sizsiniz Bayan Oliveira," diyor sıcak bir şekilde. "Oyuncu yönetmenleri sizi güzellik çekimleri için hemen işe alırdı ve ben de muhtemelen bekleme listesine alınırdım."

Evet, doğru. Neredeyse gülecektim.

Annem Highland'in gururunu okşamışa benziyor, öyle olacağını biliyordum. "Bana Sônia de. Oscar'ın babası Rodrigo."

Şu anda babam daha çok Jo ve boksla meşgul. Avuçlarını kaldırıyor ve kombinasyonları söylüyor. Eğer ped taksaydı yapacağından daha hafif yumruk atıyor.

"Hadi, daha hızlı," diye koçluk yapıyor.

Gülümsüyor, sonra sol taklidi yapıyor ama istediği aparkatı ıskalıyor. "Jo," diye kaşlarını çatıyor. "Dinle." Kızın şakağına dokunuyor.

"Yaptım," diye tersliyor.

Annemiz Jo'ya arkadan konuştuğu için onaylamayan bir bakış atıyor.

Hızla kestim. "Baba, bu Jack, erkek arkadaşım. Birazdan yola çıkacak ama gitmeden önce onunla tanışmanı istedim."

Jack öne çıkar ve elini sıkar. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Babam o kadar güzel kaşlarını çatır ki, bir boz ayıyı bile korkutabilir. Elimi tıraşsız çenemde gezdiriyorum.

Jack göz teması kurmaya çalışıyor ama *Rodrigo* elini normalden iki vuruş daha uzun süre sıkıyor.

Otuz iki yaşındayım. Babam bir erkek arkadaşla tanışmayı aileye girmek için iş görüşmesi gibi görmemeli.

Jack Highland benimle birlikte olmaya hak kazandı çünkü ben öyle söylüyorum. "Baba," diye araya giriyorum, "bu bir bakışma yarışması mı yoksa onunla konuşacak mısın?"

Bana sinirli bir bakış attı, sonra Jack'e, "Oscar'ın bana söylemediği şeyleri internetten okudum," dedi.

Boğazımda sert bir ses yakalıyorum.

"Hepsi iyi şeyler mi?" Jack karizmatik bir gülümsemeyle sorar. "Eh." Bir omzunu kaldırır, sonra uzaklaşır.

Jack şaşkın görünüyor, yüzü yavaşça düşüyor.

Bir kolumu Highland'a doladım. "Sorun sen değilsin. Sadece oyun oynuyor."

"Rodrigo," diye azarlıyor annem. "Baba," diye tersliyor Jo.

Geri döner ve Jack'e, "İyi bir tokalaşman var," der. Jack'in altı-dört boyuna bakar. "Üniversite yüzücüsü mü? Lisedeki şampiyonluğunla ilgili bir makale görmüştüm. Çok çalışıyor olmalısın."

Jack gergin bir nefes alarak başını sallıyor. "Kolay değildi."

Babam başıyla onaylıyor, gözleri bana kayıyor. "Tam ona göre." Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor, ama bu Rodrigo'dan gelen milyon watt'lık bir gülümseme de olabilir.

Jack'e veda etmek için ailemden izin alıyorum. Koridorda baş başa kaldığımızda bir eliyle saçlarını tarıyor. "Neredeyse altıma sıçıyordum."

Ben gülüyorum, o da benimle birlikte gülene kadar rahatlatarak nefes alıp vermeye devam ediyor. Gözlerimiz kenetleniyor ve gürültü azalıyor, yerini daha tatlı bir şeye bırakıyor.

"Bir sorum var," diye nefes alıyor Jack. "Bu sırrı ne zamandır saklıyorsun?"

"Sana aşık olduğumu mu?"

"Evet." Başını salladı.

Nabzım hızlandı. "Bir süre." Duraksıyorum. "Karşılık vermek zorunda değilsin eğer..." Azalıyorum ve ortaya çıkan gülümsemesine sırtıyorum. "Bu kadar komik olan ne, Long Beach?"

"Gerçekten seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Jack gülerek söylüyor. "Oscar." Başını sallıyor ve sonra yüzü ciddi anlamda *kötü* duygularla buruşuyor. Son zamanlarda onu rahatsız eden duygular. "Şu anda beni ayakta tutan tek şey senin sevgin. Sanki ben..." Ağır bir gerginlikle iç çekiyor.

"Hey." Bir kolumu omuzlarına doluyorum. Sıkıca sarılıyoruz ve nefesimizin ve nabzımızın temposuna göre sallanıyoruz. Bir dakika geçiyor ve ben ona şarkı söylemeye başlıyorum. Yavaş, şehvetli bir şarkı değil, neşeli ve eğlenceli bir şey.

George Michael'dan "Faith".

Anında güldü. Jack parmaklarını şıklatıyor ve koridordaki karaokede bana katılıyor. Ağzıma karşı "bebeğim" diye şarkı söylüyor ve dudaklarımız eğlenceli bir tutkuyla buluşuyor.

Daha derin bir öpücüğün içinde gülümsüyoruz, göğüslerimiz kaynaşmış, bacaklarımız kenetlenmiş, ellerimiz dolaşiyor - bu mükemmel bir an, *Oscar Oliveira* tarih kitapları için bir tane.

Neredeyse kamerasını çıkarmasını isteyecektim. Çek bizi.

Bizim gerçek iyi hissettiren sevgimiz.

İlgi odağı olmaya değer. O arka planda değer. Ben de değerim. İnternette en sevilen gemi biz olmalıyız. Hayranlar onunla kek yapıyor olmalı.

"Tüm Zamanlar İçin Oscar ve Jack" yazan posterler asıyoruz.

Her zaman.

Kısa bir süre için değil, uzun bir süre için değil. Ama her zaman için.

Bu biz olacağız. Eğer zor kısımları atlatabilirsek. Bahse girerim

o.

Jack gitmeden önce koridorun ortasında durur. Bir kalemi

Parmakları, dalgın dalgın yaptığı bir şey. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bana doğru yürümesini izliyorum. "Dikkatimi çektin."

"Sana söylemek istiyordum ama-"

Sonra telsizim çaldı. Bugün izinliyim ama telsizi açık tuttum.

Kulaklık omzumda sallanıyor, telsiz konuşmaları koridorda yankılanıyor.

"Quinn'den Akara'ya." Kardeşimin sesi kanımı donduruyor. "Luna

Hell's Kitchen'daki dairesine gidiyor. Geceyi Tom ve Eliot ile geçirecek.

Bir otelde uyumak için izin istiyorum."

Bir otelde.

Jack

kaşlarını

çattı.

Diğer alternatif Quinn'in benim stüdyomda kalması. Müşterileri Cobalt kardeşlerin dairesine geldiğinde SFO'nun burada kalması gerekiyor. Akara ve Omega'nın geri kalanı, böyle zamanlarda daha az yer olacağını bildikleri için Joana'nın burada kalmasına çoktan onay verdi.

Akara cevap verir, "Protokol böyle değil. Luna ile aynı binadaki güvenlik dairesinde kalmanız gerekiyor."

Quinn'in itiraz etmesini bekliyorum ama bir saniye sonra sadece "Peki" diyor.

Akara'nın ne yaptığını anlıyorum. Eğer Quinn ve ben takımdaki diğer adamlar gibi birlikte çalışamayacaksak, o zaman burada olmamalıyız. Ama kavgamız çok taze ve kardeşimin ortalığı karıştırmamaya *çalıştığını* görüyorum. Bu gecenin ilk günü ilerlememizi mahvetmesini istemiyorum.

Jack'e "Eğer Quinn burada uyuyorsa, gece için başka bir yere gidebilirim," dedim ve duygularımı açıkladım.

"Benimle kalabilirsin ama bir şey olursa Charlie'den 2 saat uzakta olursun."

Bu bir risktir.

Planlarımı yapmadan önce, "Bana söylemek istediğin şey neydi?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Önemli bir şey değil." Tedirginliği aksini söylüyor,

ama rahatını bozmak istemiyorum. O kadar çok şeyle uğraşıyor ki,

ve eğer bir diken daha az olabilirsem, onun için ipeksi pürüzsüz bir taç yaprağı olacağım.

Bu gece burada olacağımı düşünmemiştim. SFO'nun Philadelphia'daki dairesinin çekyatındayım. Farrow'un çatı katının üç kat altında. Ve Jack'le birlikteyim. Yanımdaki ince çarşafın altında, düz olmayan yayların üzerinde zar zor uyuyabiliyor.

Buraya nasıl geldiğimiz klasik bir "ne boktan şey". Bir mesajla başladı.

Quinnie sizin evinizde kaldığına göre, odasını bir geceliğine kiraya vermenin kurallara aykırı olduğunu mu düşünüyorsunuz? - Donnelly.

O mesajı aldığımda Philly'ye gidiyordum. Telefonumla konuştum. "Kardeşim, odayı neden kiralaman gerekiyor? Gönder."

Çünkü boş bir oda. Kanepeyi de kiraya versem nasıl olur? Ne dersin? - Donnelly

Benim düşüncem, *iflasa yaklaştığı* yönündeydi.

Ona kanepeyi kiralayacak birini tanıdığımı söyledim. İsim istemedi. Sadece "kanepeyi kiralayan kişiye" fatura gönderebilmesi için bir e-posta adresi istedi - ve Donnelly e-postamı bildiği için erkek arkadaşıma ulaştım.

Jack parayı Donnelly'ye gönderdi. Bu gece kanepede yatmaya gittiğimizde, Donnelly'nin arkadaşlarına kızdığı gibi kızgındı.

Çok sert iç çekti. Ve sonra bıraktı. Jack'e bira bile teklif etti.

Yaratıcılığımı ayakta alkışlıyorum.

En azından Donnelly'nin biraz parası olduğunu bildiğimiz için rahat uyumamız gerekirdi. Ama çekyat rahatsız ve gecenin çoğunu fısıldaşarak geçiriyoruz.

"Tam olarak ne zamandı?" Jack yan yana yatarken mırıldanıyor. Kolum beline dolanıyor ve onun şu açıklamasını dinliyorum: "Nerede

"Evet, ondan hoşlanıyorum. O adamı becerebilirim."

Sırıtıyorum. "Ben daha çok şuna vurabilirim diye düşünüyordum." "Ne zaman?" Gülümsemesi biraz daha arttı.

"FanCon turuna katıldığınız gün. O gece herkes Los Angeles'taki otel odasından ayrıldıktan sonraydı." Kalabalık kontrolü berbattı. Ateşli Bodyguard videosu sızmıştı. Hayatım bir an için altüst oldu ve Jack Highland elinde bir çanta dolusu malzemeye herkesi geçirmeye geldi.

Onun neşesi boğucu bir günde taze bir nefes oldu. Ve benimle flört etmeye başladı. O gece benimle *gerçekten flört* etti.

Tüm bunları Jack'e fısıldadım.

Ve ekliyorum, "Sen de ateşlisin, yani evet, ona vurabilirim."

Daha çok gülümsüyor. Eli kıcımda rahatça serinliyor. "O gece senden çok hoşlanmıştım ve sanırım bunun bir çekim olduğunu biliyordum. Sadece ne tür olduğundan emin değildim. Ama hep seninle takılmak istedim."

"Neden?"

Bir an düşünüyor, sonra dudakları titriyor. Tagalog dilinde "Basta ikaw," diyor ve tekrar tercüme ediyor, "Çünkü seninle olduğum sürece sensin."

Göğsüm kabarıyor ve öpüşmeye başlıyoruz. Sessizce, nazikçe. Kaslı bacaklarımız çarşafın altında birbirine dolanıyor ve sonra döşeme tahtalarının gıcirtısını duyuyorum.

Doğrudum, gözlerim karanlıkta kısıldı.

Bir ceset mutfığa giriyor ve duvara çarpıyor.

"Lanet olsun," diye küfrederek çarşafı bacaklarımdan atıyorum.

Koşarak mutfığa girdim. "Neler oluyor?" Jack beni takip ederek fısıldıyor.

Işıkları açıyorum ve Donnelly'nin uyurgezer olduğunu görüyor. En iyi arkadaşım duvara çarpıyor, gözleri açık ama odaklanmamış. Mikroalgaya doğru dönüyor, kestane rengi saçları dağılmış ve boxer külotu beline kadar inmiş.

"Bunu daha önce de yaptı mı?" Jack fısıldıyor, arkadaşımı yatak odasına geri götürmeye çalışırken beni dikkatle izliyor.

"Evet, bazen. Her zaman değil." Donnelly mırıldanıyor, "Mmahmm..."

Onu korkutup uyandırmamaya çalışıyorum. "Bu taraftan, kardeşim." "Mmah...Lun...Luna..."

Jack ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. Neden en iyi arkadaşım uyurgezer bir halde Luna Hale'in adını mırıldanıyordu?

Sesini alçaltıyor. "Onlar sadece arkadaş, değil mi?"

Akara ve Banks şu anda bu dairede uyudukları için daha da yumuşak bir şekilde fısıldıyorum. "Gevşekçe. Grup ortamlarında gördüğün ve sohbet ettiğın türden bir arkadaş." Ona daha önce de prezervatif teklif etmişti ama bir eküri olarak, siki için değıl.

"Lun... evet... sana yardım edeyim, bebeğim." Açılır kanepeye doğru koşmak üzereydi. Onu engellemeye çalıştım. Bana çarpıyor, sonra salona doğru dönüyor. "...en iyi amcık..."

Oroşpu ocuğu.

Jack kaşlarını çatar ve ağzını açar, *takıldılar mı?*

Omuz silkiyorum.

Öyle görünüyor. Tabii bu sadece onun fantezisi değılse. Her iki durumda da, tüm işaretler

Kötü. Hem de çok kötü. Luna Hale'in babası iyileşmekte olan bir bağımlı.

Donnelly'nin tüm ailesi meth *bağımlısı*. Loren Hale hiçbir şekilde onun kızına bulaşmasını istemez.

Çok geç.

"Cevapları yarın alacağım," diye fısıldıyorum Jack'e, "gerçekten aklı başında olduğunda-"

Bir telefon çok yüksek sesle alar.

Donnelly aniden irkilerek uyanır.

"*Siktir.* zr dilerim." Jack ekyata doğru koşar ve çarşafların arasında bükülmüş olan cep telefonunu arar.

"Donnelly. *Donnelly.* Gvendesin, kardeşim." Ayağı kayar ve kıının üstüne düşer.

"Uyurgezerlik yapıyordun."

"Ha?" Gözlerini kısarak ışığa bakıyor.

Erkek arkadaşıma hızlıca bir göz attım. Acaba diğer yöneticiler onu işi hakkında mı arıyor diye. Ama saat sabahın 5'i. Bir iş görüşmesi için erken.

Jack telefonunu kulağına dayadı ve hızla daireden ıktı. Sanırım koridorda telefon görüşmesi yapıyor. Gğşm yanıyor, ama onu takip etmemi isteseydi, bana işaret ederdi.

Bu yüzden Jack'in Charlie gibi davranıp detay vermeden ya da uyarmadan ortadan kaybolmayacağına güveniyorum.

Arkadaşıma odaklanıyorum ve Donnelly'nin yanına meliyorum. "Su ister misin?" "Hayır." Kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Kanepe nasıl? Buna değer mi?

fiyat?"

"Değeri 0 sent." Yere oturuyorum. "1 yıldız."

"1 yıldız hiç yıldız olmamasından iyidir." Gergin yüz hatlarımı okuyarak parmak eklemlerine masaj yapıyor. "Ne?"

"Luna Hale?"

Yüzü düştü. "Farrow mu söyledi?"

Şaşkınlıktan boğuldum. "Farrow biliyor muydu?"

"Kahretsin." Bir gözünü kapatır, sonra açar. "Yani bu uzun bir hikaye. Ama şu anda Luna'yla hiçbir şey yapmıyorum."

"Ama sen yaptın?"

"Bir kez." Koridora doğru bakıyor ve sonra o kadar sessiz fısıldıyor ki kulaklarımı zorlamak zorunda kalıyorum. "Onu yedim. Hepsi bu."

Hikâyenin çoğunu anladım ve sadece Farrow, Maximoff, Jane ve Thatcher'ın bildiğini öğrendim. Şimdi de ben ve Jack. *Bu şekilde devam edelim.*

Hâlâ sersemlemiş durumdayım. Bunu anlamaya çalışırken aklımı kaçıracam. Donnelly ve Luna.

Luna ve Donnelly.

Bir bilim deneyi mi?

O çizgiyi aştığına inanamıyorum. Çoğunlukla Luna Maximoff'un küçük kız kardeşi olduğu için. Maximoff o zamanlar Farrow'un nişanlısıydı. Ve Donnelly Farrow'a sadık. Arkadaşlık sınırını aştı.

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?"

diye soruyorum. "O iyi biri," diyor umursamazca.

Normalde bir kova patlamış mısır alırdım ama içimde kötü hisler var. Ve Donnelly yeterince şey yaşadı, bu yüzden bu gece bu konuya girmeyeceğim.

Ayağa kalkıyorum, Donnelly'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve o da yatağına gidiyor. Jack dönmedi. Kapıya ulaştım.

Lütfen hala orada

olun. Lütfen salonda

olun.

Kapıyı açtım ve koridora bir göz attım. Ve boş olduğunu fark ettim.

Telefonum çalıyor.

Evime gitmem gerekti. Özür dilerim. Sonra ara - Highland

Bu onun yapacağı bir şey değil. Endişe, *gitme* içgüdüsüne dönüşüyor. Anahtarlarımı aldım, pantolonumu giydim ve erkek arkadaşımın peşinden gitmek için yola koyuldum.

JACK HIGHLAND

ŞAŞIRDIM. Üzerimdeki ilgi çok yeni. Başı dertte olan genellikle Jesse'dir ve ben on yedi yaşında bir çocuğun olacağı şekilde "başım dertte" değilim.

Sokağa çıkma yasağını ihlal etmiyorum ama aileme göre hayatın en kötü yollarından biri kariyerin patlamasıdır. Eğer kendim patlattıysam, sorun değil. Annem hemşirelik kariyerini değiştirdi. Ama bunu başkası yapıyorsa, hiç hoş değil.

Görünüşe göre, kurtarılmaya ihtiyacım varmış gibi buraya gelmişler. Jesse'nin onlara baş yapımcı olarak statümün tehlikede olduğunu söylemesiyle ilgili bir şeydi.

Beni arayıp Philadelphia'daki evime geldiklerini söyler söylemez, "Neredesin?!" diye bağıldılar -sanki kariyer tanrılarına çoktan kurban edilmişim gibi- düşünmedim, SFO'nun dairesinden çıktım.

Oscar'ı terk ettim.

Ve Walnut'a gittim.

Hemen geri dönüp ona nereye gittiğimi söylemek istedim. Ona katılmak isteyip istemediğini sordum. Ama ailemin evimde üzgün olduğunu bilerek zaman kaybedemezdim. Geri dönmek beni daha kötü hissettirirdi. Ve yoluma devam etmek beni daha iyi hissettirmiyordu.

Ona mesaj atabilirdim. Belirli bir cevabı nasıl formüle edeceğimi bulamadım, bu yüzden belirsiz davrandım.

Belirsiz olmaktan nefret ediyordum.

O kadar çok yöne savrulduğum ki yutuluyorum.

Dalgaya bin.

Dostum.

Boğuluyorum. "Anne, ben iyiyim. Otur lütfen."

Oturmayacak. "Sen iyi bir insansın. Kimseye zarar vermezsin." Gözyaşları içinde, ince çerçeveli gözlüklerinin altındaki ıslak çizgileri siliyor. "İnternette senin hakkında söylenenler korkunç Jun-Jun." Benim için bir lakap kullanıyor.

Babam Jesse'nin yanındaki kanepede, "Biz de senin hakaret davası açmandan bahsediyorduk," diyor. Murphy yatak Jesse yeni uyanmış gibi aşağı çekilmiş.

"Hayır," diyorum onlara ve anneme sarılıyorum. "Bunu yaşamak daha çok baş ağrısı, hem de ne için?"

"İtibarınız." Yüzünü ovuşturuyor. "Gerçek." Jesse ona bir kutu mendil getirir.

"Gerçeği biliyorsun anne," diye hatırlatıyorum ona. "Jesse biliyor. Babam da biliyor. Ben yuva yıkan biri değilim. Söyleyebileceğimi söyledim. Medya böyle oynuyor." Gözlerini mendille silerken onu bıraktım.

Mutfak dağınık. Bu beni rahatsız ediyor. Beni normalde rahatsız etmeyecek şekilde rahatsız ediyor. Temizlemek için oraya gidiyorum. Jesse kadar sık gelmiyorum buraya. Pilav ocaktaki tencereye yapışmış. Lavaboda sosisli sandviç parçaları ve muzlu ketçap kalıntıları var.

Yiyecekleri çöpe atıyorum.

"Kahretsin," diyor babam ateşli bir şekilde nefesinin altında ve başını sallayarak. "Gerçekten yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Bir şeyler olmalı."

Parmaklarımı şıklatıp herkesin benim gördüklerimi görmesini herkesten çok isterdim. Sadece bir an için. Her zaman çok fazla lens, filtre ve görüş olduğunu biliyordum.

Çektiğim belgesel diziler bile binlerce farklı göz tarafından binlerce farklı şekilde yorumlanabilir.

"Kamu algısının değişmesi zaman alacak, eğer değişirse," diye açıklıyorum kirli bulaşıkları yıkarken. "Yapılacak en iyi şey beklemek."

"Susmaryosep," diye haykırıyor annem elini alnına götürerek. Kısaca *İsa, Meryem ve Yusuf* dedi.

Ellerimi bulaşık havlusuna siliyorum. "Ben iyiyim anne."

Bana sarıldı. "Seni seviyorum Jun-Jun. Seni çok ama çok seviyoruz."

Onun anne sıcaklığı ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi. Göğsüm kabardı ve ben de ona sarıldım. Başlangıçta işim için savaşımaya geldiklerini sanmıştım.

Ama daha çok benim için buradalarmış gibi geliyor.

Jesse temizliğe yardım etmek için geliyor. Filipinlilere özgü bir süpürge olan walis'i kapıyor ve yerdeki kahve tanelerini süpürüyor. Kardeşimin bunaldığını anladığına dair şüphelerim var. Bu yüzden takviye çağırdı.

Highland ailesi. Ünlü olmayabiliriz ama sıkı dostuz.

Annem nihayet oturup babamın yanına çöktüğünde, babam anneme sarılıyor. "O ailelerle çalışmanı seviyordum ama artık bilmiyorum" diyor.

"Bu yüzden mi suya dokunmadın?" Buraya ilk geldiğimde aileme verdiğim PuraFons su şişelerini gösteriyorum. PuraFons bir Fizzle ürünü, tıpkı Dasani'nin Coca-Cola için olduğu gibi.

Ve Fizzle aslında tüm ünlü aileleri birbirine bağlayan şeydir.

Babam barışçıl davranıyormuş gibi ellerini açıyor ama sözleri hararetli. "Sana yardım etmiyorlarsa onları destekleme ihtiyacı hissetmiyoruz."

"Yardım ediyorlar," diyorum gergin bir nefesle. "Moffy ve Jane yöneticilerin beni kovmaması için *ellerinden geleni* yapıyorlar ve kaç tanesinin Instagram'da Oscar'la benim fotoğraflarımızı ve hikayelerimizi paylaştığını anlatamam bile."

Annem kokluyor, sonra iki su şişesini de alıyor. Birini babama veriyor.

"O zaman neden çalışmıyor?" diye soruyor, kendi su şişesinin vidasını açarak.

"Sana karşı bu kin niye?"

"Çünkü" diyorum ona, "bazen insanlar *nefret* kavramına o kadar sıkı sarılırlar ki, *sevmeyi* denemek için bile iki saniyelerini ayıramazlar." Bir şeyden nefret etmek istiyorlar.

Birisi.

Ben şu anda o kişiyim.

Bunlar daha önce de söylediğim sözler. Maximoff Hale'e söylemiştim. Öfkesini ve hayal kırıklığını yatıştırmaya çalışıyordum. Jack Highland ile terapi.

Hatırladıkça gülümsüyorum çünkü bu iyi bir hatıra. Söylediklerimi anladı çünkü bunu zaten hissediyordu. Anlamak güçlüdür. Anlaşıldığını hissetmek. Duyulduğunu hissetmek.

Sonunda sarıldık ve kendimi birine daha yakın hissettim. Geriye dönüp baktığımda, bu derin ve güçlü bağlara en az Moffy ve Jane kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

Sevgi dolu ailemin arasında durmak, artık sahip olduğumdan emin olduğum sevgi dolu arkadaşlarımı düşünmek ve aşık olduğum adamı hayal etmek - bu baskının bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Aşka tutun.

Telefonuma uzandım. "Osc'u aramam gerek-" Kapı çalınıyor. İçimde o olduğuna dair bir his var. Başka kim bu kadar erken gelebilir ki?

Oscar'ın diğer taraftaki derin ve acil endişesini görmek için kapıyı kırbaçla açıyorum.

Oscar Oliveira hakkında bir sır: O bana aşık.

"İyi misin?" diye soruyor, aynı anda ben de "Özür dilerim" diyorum. Birden kapı aralığında kucaklaştık.

Kulağına doğru yumuşak bir nefesle olanları anlattım.

Başımın arkasını avuçluyor. Gözlerimden akan duyguları siliyorum.

Tükendim. Kahretsin, çok tükendim. Öpüşüyoruz ve ona "Seni tanıştıracam." diyorum. Kapıyı arkamızdan kapatarak, ayağa kalkan aileme işaret ediyorum.

"Anne, baba, bu Oscar."

Önce anneme gitti. "Sonunda ikinizle tanışabildiğime sevindim. Üzgünüm, gömlek giymiyorum Bayan Highland. Dışarı çıktım."

Benim için dışarı koştu.

O kadar hızlı.

Kısmen onu üzdüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama çoğunlukla Oscar'a sahip olduğum için minnettarım. İnternetteki nefret ve işten çıkarılmam için yapılan çağrılar onunla birlikte olmaktan kaynaklansa bile, yine de her şeyi yine yaparım.

"Bana Tita Len de," diyor ve ona sarılıyor. Oscar'a "Onu koru, olur mu?" dediğini duyuyorum.

Gülümsediğimi hissediyorum. Bu yeni bir şey. Annemin çıktığım kişiyi korumamı söylemesine o kadar alışmışım ki, bunu değiştireceğini hiç düşünmemiştim.

"Hiç şüphesiz, her zaman," diye söz veriyor.

Daha geniş sırtıyorum ve babamın erkek arkadaşımın elini sıkmasını izliyorum. "Biz de tam Jack'e aldığı nefret konusunda nasıl yardımcı olabileceğimizi konuşuyorduk. Sen güvenlik görevlisisin. Herhangi bir fikrin var mı?"

"Maalesef daha önce denemediğimiz bir şey değil." Selamlamak için Jesse'ye başını sallıyor ve Jesse de elindeki cevizleri bir kenara bırakarak gevşek bir hareket yapıyor.

Oscar'ın telsizi çalışıyor.

Kulaklığına dokunduğunda hava çatırdayabilir. Hepimiz sessiziz, ama farklı nedenlerle. Onlar işini merak ediyor, ben ise *gittiğini* düşünüyorum,

dostum.

Charlie hareket halinde ve ben *Born into Fame*'i kamerayla takip edemem. Şu anda olmaz. Ailemle kalmam gerek.

Oscar üzüntüsünü takınıyor, sonra ailemden özür diliyor, hızlıca vedalaşıyor ama ayrılmadan önce güçlü kollarımızı birbirimize doluyor ve uzun bir süre sımsıkı sarılıyoruz.

Şakağımı, alnımı, çenemi, dudaklarımı öpüyor ve kulağıma doğru fisıldıyor, "Daha fazla kalamayacağım için üzgünüm."

"Gerek yok. Bu kadarı yeter." Oscar'ın gelmesi bile çok şey ifade ediyordu. O şekilde gittiğim için bana kızmış olabilirdi.

Konuyu hiç açmadı bile. Sanki önemsizmiş gibi. Önemli olan tek şey benim gerçek duygularım ve neyle uğraştığımdı.

Bu çok seksi. Sanırım insanlardaki duygusal olgunluk beni cezbediyor.

O gittikten sonra kapıyı kapattım ve ailemle yüzleştim. "Ne düşünüyorsun? Anne? Hemen gitmesi gerektiğini biliyorum ama..." Gülümseyerek devam ediyorum.

Annemin gözleri yaşardı. Farklı türden. Daha iyi türden. Başını salladı, tıkanı. *Onay verildi.*

Babamın Oscar'ın mesleği hakkında atıp tutmasını bekliyorum. "İkiniz iyi bir çift oldunuz." Boğazını temizliyor, benim adıma seviniyor. Bunu açıkça görüyorum. "Senin için beklediğim gibi biri değil ama onu sevdiğini görebiliyorum."

Seviyorum. Hissediyorum ama Oscar'a da bir şey söylemem gerekiyor. Kötü zamanlama yine çirkin yüzünü göstermeden önce ona daha önce söylemeye çalışmışım. Önemli bir şey bile olmayabilir - ya da belki de bu sadece benim iyimserliğimin yükselişidir. Ama ondan ne kadar uzun süre saklarsam, o kadar büyük bir sırra dönüşüyor.

JACK HIGHLAND

JACK: Jane ve ailesi ile gelinlik çekimi

Not, DAK ekibimle paylaşılan Google elektronik tablosuna gönderildi. Yapım müdürüm son dakikada bir değişiklik yaptı ve Calloway Couture butiğindeki ünlüleri çeken üç kamera operatöründen biri oldum.

Gelinlikler, LCV'ler, gelin sevinci. Güzel zamanlar geçirelim, değil mi?

Ancak başka bir düğüne katılmak zorunda kalmayacağım gün çok yakında olacak. Aptalca bir şekilde düğün sezonunu geride bıraktığıma inanmıştım.

Bu yıl Jack Highland için başka düğün yok. Ben doydum. Maksimuma ulaştım.

Başka biriyle yüz yüze gelmek utanç verici bir ev videosu izlemek gibidir, iyi bir sonucun -ben ve Oscar'ın birlikte- var olduğunu bilerseniz bile.

Bana Oscar'ı öpme fırsatını kaçırdığım Anacapri'yi hatırlatıyor. Bana Ali & Troy'un düğününü ve Ambrose & Cody'nin düğününü hatırlatıyor, orada tek başıma dolaştım ve "artı biriniz kim" sorusunu engelledim. Yüz kere.

Sonra posta kutuma, Thatcher ve Jane'in pastel mavi bir kanepede, yedi kedinin kucaklarına yayılmış olduğu bir fotoğrafla birlikte davetiye geldi.

Ve bu düğün için yer açacağımı biliyordum. Kalbimde ve zihnimde. 1 Kasımst, orada olacağım. Hatta çekim yapıyor bile olabilirim (eğer hala bir işim varsa) ya da bu sefer gerçek bir artı-bir ile el ele olabilirim.

Oscar'la birlikte olmak her gün iyi hissettiriyor.

Her neyse, magazin basını Jane'e karşı şok edici derecede tatlıydı ve şöyle makaleler yayınladı: "*Thatcher ve Jane'in İlginç ve Sevimli LCV'sini yeniden yaratın!*"

Ünlüler arasında medyadan olumlu tepki alma olasılığı en düşük olanlardan biri. İlişkisi Oslie hayranları tarafından her gün saldırıya uğrayan ve incelenen biri olarak, medyanın yaklaşan düğününü kutlamasına ve yıkmamasına sevindim.

Jane Cobalt bunu hak ediyor.

Neyi hak ediyorsun, ahbap?

Birincisi, işim. Soru yok. Tereddüt yok.

Hepsini kaybetmek için çok çalıştım.

Ancak yürütücü yapımcı olarak rolüm hala "değerlendirme" aşamasında - ve tüm bunların çözümsüzlüğü en kötü kısmı. *Tamamlanmamışlık* hissi. Etrafımdaki her proje, her hedef yarım kalmış durumda ve ne kadar çaba gösterirsem göstereyim asla bitmeyebilir.

Her zaman başladığım işi bitirdim ve parlak bir geleceğe giden bir yol çizdim ve hiçbir yolda olamayacağımı bilerek...

Bu bana zarar verdi. Zihinsel olarak.

Bu durum işimden daha fazlasını eksik hissettirdi. Mazda'ma benzin dolduracak zamanımın olmaması gibi küçük şeyler. Çeyrek depo beni bir tsunaminin altında bırakacakmış gibi hissettirmemeli.

Ve itiraf etmeliyim ki, eskiden öyle değildi.

Günlerimi güneşli bir esinti gibi geçirebilmeyi özlüyorum. Bunu Oscar'a söyledim ve o da bana hiç terapistle gidip gitmediğimi sordu. Gittim, gençken. Anksiyete için ilaç kullanıyordum ve ilaç kullanmayı bıraktığımda çok mutlu oldum. Hatta gururlandım. Sanki artık daha güçlüydüm.

Yanıldığımı biliyorum.

Yardıma ihtiyacım olduğu için zayıf değilim. Bu bir utanç rozeti değil. Hayatımı geri almak için bir araç ve bugün bunu hissediyorum. Yeni bir terapistle görüştüktan sonra, bu sabah anksiyete ilaçlarını aldıktan sonra, o ezici tamamlanmamışlık hissi sustu.

Ve nihayet, boğulmadan işime odaklanabiliyorum.

Calloway kardeşler ve kızları şezlonglarda ve krem rengi koltuklarda sohbet ederken ben butikte (mağaza bugün halka kapalı) dolaşıyorum. Herkes Jane ve annesinin soyunma odasından çıkmasını bekliyor.

Kızıl saçlı, mavi gözlü Audrey Cobalt bir peçeteye çilekli petit four tükürüyor ve doğrudan kamerama bakıyor. Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi.

Bunu yayınlamayacak. Muhtemelen montaj odasında kalmasını isteyecektir.

Canon'un arkasından gülümsüyorum ve gevşek bir hareket yapıyorum. Kızardı.

Gülmemeye çalışıyorum.

Ailelerdeki herkes arasında Oscar Oliveira'nın artık bekâr olmamasına en çok Jane'in on dört yaşındaki kız kardeşinin üzüleceğini düşünmüştüm. Ona büyük bir aşk besliyordu ama sosyal medyada desteğini ilk paylaşanlardan biri de oydu.

Bir kamera operatörü olan Giselle, Jane soyunma odasındaiken ona atanır.

Ben de bir içecek masasına gidip Maximoff'u çektim.

Bir sürahidenden bir bardak buzlu su dolduruyor ve kameradan çok beni görüyor. "Jack Highland bir gün daha hayatta kalacak."

"Dayanıyorum," diyorum hafifçe, hiçbir aynanın beni görüntülememesi için yer değiştiriyorum.

"Diğer yapımcılardan haber aldınız mı?" Objektifte keskin elmacık kemikleri ve orman yeşili gözlerinin aynı anda hem sertleştiğini hem de yumuşadığını görüyorum.

"Henüz değil." Bir saniyeliğine kaydı durduruyorum. "Ne karar verirlerse versinler, bence bu belgesel dizinin bütünlüğüyle ilgili olacak." Halkın öfkesinin ötesinde, hala konulara çok yakın olduğumu ve anlatının çok fazla parçası olduğumu söylediklerini açıklıyorum.

Bunun *Born into Fame'i* nasıl değiştirdiğini de düşündüm. Oslie söylentilerini ve benim katılımımı dışarıda bırakırsam nasıl bir hikaye anlatmış olurum? İkisi de Charlie'nin hayatının bir parçası.

Maximoff uzun bir süre düşünerek uzaklara bakar. "Yapabileceğim başka bir şey varsa, ben buradayım."

"Teşekkürler, Moffy."

"Oscar'a bana anlattıklarından bahsettin mi?"

Bu. "Henüz değil." Maximoff, Jane ve Sulli'ye sırrımı açıklamak daha kolaydı. Bir şekilde ilişki kurabileceklerini biliyordum. Oscar'ın tepkisinden emin değilim. Gimbal'ı tutarken esnettiğim kolumu salladım. "YouTube'da Kingly'nin neredeyse Phelps'in 200 metre serbest stil rekorunu kırdığını gördünüz mü? Çok *güzeldi.*"

"Evet. Yarı balık ya da gizlice Aquaman olmalı."

Daha fazla gülümsüyorum ve başka bir kameramanın bana ters ters baktığını görüyorum. Kıyasıya bir mücadele içindeyim. Kıskançlık arkadan gelir.

yüz. Genç ve üst düzey bir pozisyonda olduğum için bana çok şey yöneltildi. Şimdi de bir denekle atış yapıyorum.

Harika. *Seni kovmaları için onlara daha fazla sebep ver, dostum.*

Kamerayı tekrar açarken Maximoff'a "Çekiyorum," diyorum. Tatlıların, petit fours'ların ve çikolatalı kaplumbağaların üzerinde geziniyorum; müstakbel gelini bekleyen kadınlardan bazılarını çekiyorum, sonra Moffy'ye zoom yapıyorum. "Jane'in nedimesi olmaya ne dersin?"

Bugün ünlü ailelerden davet edilen tek kişi o.

Ve dudakları yavaşça geniş, içten bir gülümsemeye dönüşüyor. O bana cevap veremedi, koltuklardan bir dizi şaşkın ses yükseliyor.

Kadrajı Jane'e odaklıyorum.

Göğüs kısmında pembe kumaştan çiçekler işlenmiş nane yeşili bir elbiseyle dışarı çıkar. Rose Calloway kararlı ve odaklanmış bakışlarıyla Jane'in arkasından geliyor ve kızının dairesel bir podyuma çıkmasına yardım ediyor.

Audrey elini kalbine götürür. "Oh Jane, çok güzel görünüyorsun."

Aile üyeleri övgüler ve fikirler yağdırıyor. Birbirlerinin üzerine o kadar çok konuşuyorlar ki kimin ne dediğini unutuyorum. On dakika sonra fikir birliğine varılıyor: Jane *beyaz elbise* istemediği halde çok yeşil.

Rose dudaklarını büzüyor. "Tarzını beğendiyseniz rengini değiştirebilirim."

Jane ellerini kumaştan aşağı kaydırıyor. "Bence... belki başka bir tane deneyelim? Daha fazla tülle ihtiyacı var."

"O zaman daha fazla tül alacaksın." Rose kızını soyunma odasına geri götürür. Giselle de kanonuyla onu takip eder.

En yakınımda olduğu için Moffy'ye dönüyorum. "Bütün elbiseleri Jane'in annesi mi tasarladı?"

Başını sallıyor. "On seçeneğin hepsi." Sadece 3. seçenekteyiz.

Saatime bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Keder, bunu hissediyorum. Jane'in etrafında olmaktan ve hayatındaki bir dönüm noktasının parçası olmaktan ne kadar keyif alsam da, Charlie'nin sağlam görüntülerini yakalamakta zorlanıyorum. *We Are Calloway* çekimleri başladığından beri başka yönlere çekildim.

İyi bir şov yapmak için elimde malzeme yoksa *Born into Fame*'in hiç şansı yok ama şu anda bir yan projeye odaklanmak katlanarak riskli. *We Are Calloway*'e %100 odaklanmalı ve kimseyi kızdırmamalıyım.

Ama...

Charlie'nin yanında olmanın Oscar'ın yanında olduğum anlamına geldiğini inkar edemem. Pilot bölüm üzerinde çalışmak bizi tekrar aynı hizaya getirdi, ne diyebilirim ki?

Dengeli hissetmeyi seviyorum.

Sadece bugün, dikkatini dağıttırımışım gibi bana bakışını özledim. O sert ve seksi *alışıyorum* yüzünü. Bunu bazen Oscar'ın atıştırmalıklarını bana sunması takip ediyor. Kamerayı ona doğrulttuğumda nasıl da küskün görünüyor.

"Ben senin deneğin değilim, Highland."

Yine de mercekten onu izlememi seyrediyor. Ben de onun kollarında geçirdiğim telaşlı günlerin ve yorgun gecelerin tadını çıkartıyorum.

Bir saniye daha fazla konuşabilmek için uykuyla savaştığımız.

Jane 4. kıyafet seçeneğiyle dönmeden önce telefonuma hızlıca bir mesaj yazıyorum. *Hey, bu gece mesain bittiyse, biraz eğlenmek için benimle DAK Ofislerinde buluşmak ister misin?*

Az önce gönder tuşuna bastım.

Tekrar okuyunca, sanki seks istiyormuşum gibi geldi. Umurumda değil. Onu becermek istiyorum. Onunla konuşmak da. Ve ona bakmak. Tanrım, onunla aynı odada durmayı bile kabul ederim. Oscar'ın yanında olmak şu anda bir istek bile değil. Bu bir ihtiyaç.

Ona ihtiyacım var.

Telefonum bir saniye sonra bip sesi çıkartıyor.

Bir zaman seç, Long Beach. Ben de orada olacağım. - Oscar

GEÇ OLDU.

Kimsenin prodüksiyon ofisinde olamayacağı kadar geç bir saatte, Oscar'la asansörden beri dudak dudağa ofisime girdiğimizde en ufak bir endişe bile duymuyorum.

Perdeler kapalı, Oscar gözlerini kırpmadan duvarda ışıkları arıyor.

Onları takmak için döndüğünde, kalçamı şakacı bir şekilde kıçına doğru itiyorum.

O da bana sırtıtıyor. "Mükemmel form, Highland."

"Sen de o kadar kötü değilsin." Tişörtümün arkasını kavradım ve başımın üzerine çektim. "Beni becermene izin verirdim."

"Öyle mi?" Oscar dönüp belimden tutuyor ve beni k e n d i n e çekiyor. Kıvrıcık saçlarının parçaları sarı bir rulo muzun üzerine düşüyor. "Ben seni yapardım."

Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve gözlerindeki bakış karşısında kaslarım kasılıyor. Beni yiyip bitiren bakış. "'Seni yapmak' ne anlama geliyor?" Kenarlı bir gülümsemeyle soruyorum.

"Ben senin içindeyim."

Isı yükseliyor, sanki alevler ofisimin ortasını yalıyor.

"Nereye?" diye soruyorum.

"Masaya karşı. Yere. Duvara. Her yere... her yere."

Göğsüm, yüksek irtifadaki kötü dayanıklılık sporcularını anımsatan bir nefes alma biçimiyle çöküyor. Sürekli olarak, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Oscar bana deniz seviyesinden 8.000 feet yüksekteymişiz gibi hissettiriyor.

Soluksuz bir kahkaha

attım. Hay sikeyim.

Ondan etkileniyorsun. Bu nasıl bir şüphe olabilir ki? Şimdi çok açık, çok net görünüyor.

"Başka sorunuz var mı Bay Film Yapımcısı?" Oscar Yale tişörtünü çıkarıp bir kenara atarak soruyor ve dikkati birden bir rafa yöneliyor. "Bunlar...?"

Bakışlarını takip ederek arkamı döndüm. Bir atomu kucaklayan kanatlı bir kadının iki altın heykelciği gururla sergileniyor. "Evet, onlar benim Emmy'lerim."

Sırtışı yüzünü kaplıyor. "Sanki onlar Doritos paketiymiş gibi söylüyorsun."

Bir kolumu omzuna dolayarak onu masama doğru geri götürüyorum. "Senin dünyanda Doritos, Emmy ile eşdeğer değil mi?"

"Kalite, evet. Ama ilkini bulmak biraz daha zor, Highland. Gidip yerel Quickie-Mart'tan bir Emmy alamam."

Dudaklarım titriyor. "İki bir şey değil. Başından beri *We Are Calloway'de yer alan* yapımcıların ödülleri adanmış cam vitrinleri var."

Başını sallıyor, kahverengi gözlerini şaşkınlık kaplıyor. "Bir tanesi bile büyük bir olay, Jack." Benim adımlı söylüyor. Bir takma ad değil ve bir saniyeliğine havayı dağıtıyor. "Bunun ne olduğunu küçümsemek için kendini başkalarıyla kıyaslama." Rafıma doğru işaret ediyor. "Kendine daha fazla kredi ver."

Bunu bana daha önce de söylemişti. Ama daha *önce*. Biz çıkmıyorken ya da aramızda bir şey yokken.

Onun sözleri beni geri getirdi.

We Are Calloway'in yeni sezonunun resepsiyonunu düşünüyorum. Kısa bir süre önce yayınlanan ve araba kazasına, aile içinde yaşananlara ve Yunanistan'a yapılan geziye odaklanan sezon.

Eleştirmenlerden astronomik övgüler geldi. *"Belgesel film yapımında ustaca bir sanat"* ve *"belgesel dizilerin uzun ve seçkin tarihindeki muhtemelen en iyi sezon"* olarak nitelendirilen bu başarı sadece bana ait değil. Tüm ekibin başarısı.

En iyi çekim, doğru vizyon ve doğru ekip olmadan en kötü gösteriye dönüşebilir.

Sadece ben değildim.

Ama Oscar'ın ne dediğini biliyorum. Bu hala benim zaferim ve başarıım.

Kıcını masamın kenarına yaslıyor, ellerini belime koyuyor.

Arka ceplerime doğru sürükleniyor.

Bir elimi başımın üzerinde tutuyorum ve derin olmayan bir nefes alıyorum. Bakışlarına odaklanarak cevap veriyorum: "Çok başarılı olduğumu biliyorum, özellikle de yirmi yedi yaşında, ama daha yapacak çok şey var. Başarılacak daha çok şey var."

Kaşları çatıldı. "Her zaman daha fazlası olmayacak mı? Sahip olduklarından asla zevk almamak için kendini hazırlıyorsun gibi geliyor."

Kolumu yanıma bırakıyorum. "Evet, ama bunu nasıl yeniden bağlayacağımı bilmiyorum" -şakağımı gösteriyorum- "bulunduğum yerden memnun olmak ve daha fazlasını, tüm arzuları bastıran o projeyi, beyaz balınayı aramamak için." Çabucak ekliyorum, "Ve *bizden* bahsetmiyorum." Hafifçe gülüyorum. "Aslında sen bana bunun yeterli olduğunu hissettiren ilk kişisin."

Bu kadar yeter.

Bu sözler havayı bir yumuşaklıkla sakinleştiriyor. Onunla benim aramda bir şeyler çizen bir huzur. Parmakları nazikçe benimkilere geliyor ve parmaklarımızı tüy kadar hafif bir tutuşla birleştiriyorum.

"Seni *Moby-Dick* okuyan biri olarak düşünmemiştim," diyor Oscar usulca.

"Seni bir tane sanmıştım," diye karşılık veriyorum. *Çok fazla klasik edebiyat okuyor.* "Beyaz balına göndermesini anladın o zaman?"

"Evet." Kararlılıkla başını sallıyor.

Omuzlarını kavramak için elini bıraktım. "Arkanı kollasan iyi edersin, Os. Bir gün rafında birkaç paket Doritos bulacaksın ve onlara dokunmadığından emin olacağım."

Oscar bir gülümsemeyle savaşıyor. "Sen yapmazdın."

"Muhteşem oldukları için onlar senin Altın Doritos'un." Başının arkasını kavırıyorum ve ağzının köşesini öpüyorum. "Ve ateşli." Dudaklarımız birbirine çarpıyor.

O sırtıyor.
Ben de
gülümsüyoru
m.

Ve daha derin, daha sert bir öpücükten sonra bana, "Ateşli olduğum için bin Altın Doritos alıyorum, Highland." dedi. Kıcımı tuttu.

Sikim kıpırdıyor. "Bin tane o zaman," diye pazarlık yapıyorum. "Ama yine de onları yiyemezsin."

"Kulağa ödülün tam tersi gibi geliyor," diye dalga geçiyor Oscar ve kotumun fermuarını açıyor. Açgözlü öpüşmelerimiz ciğerlerimden oksijen çalıyor. Bir elimi karın kaslarından aşağıya kaydırıyorum ve şişkinliğini sıkıca kavriyorum.

"*Siktir*," diye mırıldanıyor Oscar, dudaklarımdan koparak.

Bu sesle sertleşiyorum, kot pantolonumu kaslı kalçalarımın doğru çekip boxer-şortumun dışını avuçladığında daha da sertleşiyorum.

Boğazımdaki tahrik edici düğümü yutuyorum. Karın kaslarım esniyor, başım dönmeye başladı bile.

Birbirimizi sıkarak, ağızlarımız kenetlenip keşfederken kısa, aç vuruşlarla hareket ediyoruz. Bu gece nefes almak istemiyorum. Bana Oscar'ı ver.

Kalçalarımı ona doğru itiyorum, büyük eline karşı daha fazla sürtünme yaratıyorum. Onun pençesinde olmak çok iyi hissettiriyor. Nefeslerimiz ağır, nefes nefese dalgalar halinde senkronize oluyor ve kendimizi kumaşın son sınırlarından kurtararak boxer-brief'lerimizi aşağı çekiyoruz.

Tanrım, avucunun tüm uzunluğumu okşadığı hissi. Bu zevkli duygularla geri çekiliyor ve onu kendi gücümle pompalıyorum. "Highland." Omuzlarımı aşağı iten elleriyle birlikte sesi de sert. Seksi. Seksi. Siktir, çok seksi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ona sakso çekmeyi sevdiğimi anladı. Ne zaman buraya gelse heyecanlanıyorum. Birincisi, onun boşaldığını görmek ve hissetmek beni tahrik ediyor. Bir diğeri, kendimi daha az bencil hissediyorum. Zirveye ulaşmasına yardımcı olmak için biraz çaba sarf ediyorum.

Oscar'a o göz devirtten, inlemeye neden olan kafayı vermek, kilidini açmak istediğim bir başarı.

Elim çıplak kıcımı kavrarken, kendini dikkatlice dudaklarımdan arasına yönlendiriyor. Hareketleri maksatlı, zorlayıcı, sanki buraya boşalmaya gelmiş de başka bir şey yapmıyormuş gibi ve nedense bu hislerimi kabartıyor. Beni yakıyor.

Onu ilk denediğimden daha derine

götürüyorum. İçinden bir ses yükseldi.

Daha da sertleşiyorum.

Gözlerimiz kenetlendi. Bakışları üzerimde şefkatle eriyor. Ağzımla onu işlerken dudakları ağrıyan nefesimle aralanıyor.

"Tanrım," diye inliyor, boğuk bir sesle. Derinden.

Nefes almak için onu ağzımdan çıkardım. O gülüyor.

"Bana bir saniye ver." Nefes alıyorum, nefes veriyorum.

Çenemin yan tarafını okşuyor. "Acele etme. Hiçbir yere gitmiyorum."

Dizlerimi daha fazla açıyorum ve onu bir yumruk gibi kavıyorum. İki vuruş daha ve kalçalarını kaldırarak ağzımı benim için dolduruyor.

Bu tek manevrayla uyarılma hissi bana çarparken kaslarımı esnetiyorum. Karın kaslarımın, pazularımın, kalçalarımın kasılmasını görüyor.

Parmakları aniden başımın arkasında sıkılaşıyor ve titreyen birkaç sarsıntıyla serbest kalıyor.

Onun yükünü yuttum. *Vay anasını.* Geri çekildi.

Baş döndürücü bir nefes üflüyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Sende bir şey var-" Oscar uzanıp başparmağıyla dudağımı sildi. Bakışlarımız daha da sıkılaşıyor. Aramızda daha fazla sıcaklık kaynıyor. Eli karın kaslarımdan aşağı iniyor ve boyumu kavıyor. Neredeyse yuvarlanacak olan gözlerimi kapatıyorum.

Siktir, evet. Bu işte mükemmel.

Oscar ereksiyonumu okşamaya başladı. "Senden gerçekten etkilendim." Beni elinin içine aldı. "Gerçekten çok sertleşmişsin, Long Beach."

Nefes nefese bir gülümsemenin içinde bocalıyorum. Neredeyse boşalıyordum ve sonra telefonum çaldı. Hay *sikeyim*.

Diğer yapımcılar da olabilir.

İşimle ilgili karar.

"Bunu almak zorundayım." Kollarımı beline dolamak ve arkasındaki klavyenin yanındaki cep telefonunu almak için kaslı vücuduna göğüs göğüse yaklaşıyorum. Oscar'dan daha uzunum, bu yüzden bu pozisyondan metni okuyabiliyorum.

Ben telefonuma tıklarken, Oscar elini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdirmeye devam ediyor.

Toplama atışları DAK programında güncellenmiştir. E-postalarınızı kontrol edin. - Ali

Kahretsin.

"Her şey yolunda mı?" Oscar soruyor. Beni iki uzun vuruşta pompalıyor ve tüm vücudumu saran ürpertiye durdurmak için ağzımı omzunun üst kısmına bastırmak zorunda kalıyorum. Parmaklarım telefonumdan kayıyor ve masaya bastırıyor.

Aniden durdu.

"Devam et," diye inliyorum omzuna.

"Ama o neydi?" Beni tekrar ovalamaya başladı bile. "Bambi ölmüş gibi görünüyorsun."

"Sadece çalış." Avucumu masanın üzerine koyuyorum, gözlerim başka bir okunmamış mesajla yanan telefonuma takılı. "Yine çalış." Dikkatimin dağılmasını istemediğim için telefonumu çeviriyorum. Oscar mesai dışındayken onunla çok kısa zaman geçiriyorum ve mesajların ya da internetteki nefretin bunu bölmesini istemiyorum.

Eli daha kaygan, pre-cum sürtünmeyi ve benim uyarılmamı artırıyor. "Os." Sesim titriyor ve neredeyse serbest kalana kadar ona tekrar tekrar sallanıyorum. Tam zirveye ulaştığımda aşağı iniyor ve beni ağzına alıyor.

Nefesim uzun bir dakika boyunca ağırlaşıyor ve o tekrar ayağa kalkıyor. Başım doruktan ve gelen stresten dolayı dönüyor. İki yok edici zıtlık.

Boxer külotunun lastiğini yukarı kaldırıyor ve "Mesajlar neydi?" diye soruyor.

Pantolonumu yukarı çekip sikimi boxer külotumun içine sıkıştırıyorum. "Çekimleri planlıyoruz, bu da B-roll'u yeniden çekmemiz veya kötü çekimler için makyaj yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

Ona, üretim berbat olursa Jane'den tekrar gelinlik denemeye gitmesini isteyemeyeceğimizi açıkladım. Sadece anı kaybederiz.

Sette değiliz. Bu gerçek hayat.

Ve ekliyorum, "Daha fazla DAK çekimi daha az Charlie çekimi anlamına geliyor ve bu noktada, işimi korusam bile, gerçek şovu *bitirme* şansım olmayabilir. Ya da aceleye getirilmiş bir çöplüğe dönüşecek." Masamın etrafında dönerek geçen hafta burada bıraktığım eski video kamerayı arıyorum.

"Çalışmalarını gördüm Highland, aceleye gelmemiş. Kesinlikle çöp değil." Oscar pantolonunun fermuarını çeker. "Bu konuda çok fazla baskı yapıyorsun. Elsa gibi ol ve *bırak gitsin*."

Frozen göndermesini yakaladım ve güldüm. "Elsa bu işi kolay gösteriyor." Masamın çekmecelerini karıştırıyorum ve Charlie'ye çok fazla fiş yatırdığımdan mı endişelendiğini merak ediyorum. Kaybeden bir sayıya çok fazla bahis oynadım.

Oscar beni nihai düşünüş için hazırlıyor. Bu yüzden yumuşak iniş yapacağım.

Ama en başından beri benim için bir sığınak olduğunun farkında değil. Bir bakıma, ona sahip olmak daha büyük riskler almama yardımcı oluyor. Her şeyin sonunda onun yanımda olacağını bilmek. En güzel duygu bu.

"Bu gece geldiğin için teşekkürler," diyorum ona. "Mesaj attığımda müsait olup olmayacağını bilmiyordum. Charlie evinde mi takılıyor?"

"Hayır, şehirdeki bir kulüpte."

Kafam karışmış bir halde yavaşça çekmecedan kalkıyorum. "Yani onunla birlikte olman gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Yerime bakması için geçici birini tuttum." Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söylüyor, ama eğer planlanmış ücretli bir izin günü değilse, Oscar herhangi bir şey ya da herhangi biri için mesai dışına çıkmaz. "Çekimdeyken bana mesaj atmayan erkek arkadaşımın muhtemelen ya sikimi istediğini ya da konuşmak istediğini düşündüm. Her iki durumda da buradayım, kardeşim."

Gülümsemem yükseliyor. "Kıçını bana nasıl koşturamayacağımı bildiğime sevindim." Bir dosya dolabını karıştırıyorum. "Jane'in düğününden sonra, on yıl boyunca başka bir film çekmek zorunda kalmayacağım için mutlu olacağım. Belki on iki."

Oscar eğilip yerden tişörtünü alıyor. "Peki ya seninki? Evliliğin muhtemelen on yıllık portföy planınızda olduğunu varsayıyorum. Her şey beyaz çitlerle sıralanmış. Ön bahçede bir kayısı ağacı."

Gülüyorum. *Kayısı ağacı.*

Kamerayı buldum.

O şeyi masanın üzerine koydum. "Belki de hayal panomu yeniden yapman için seni çağırmalıyım, Os. Kesinlikle kayısı ağacı eksik."

"Bu sorudan hızlıca kaçtın, Highland."

"Peki ya *kendi düğünün?*" diye sordu.

Kamerayı kurcalıyorum. "Sanırım bir düğünüm olacağını varsaydım. Kiminle birlikteysem onun isteyeceğini ve onları mutlu etmek için elimden geleni yapacağımı düşündüm."

Oscar masaya hafifçe eğilerek, "Ne kadar da insanları memnun eden biri," diye takılıyor.

Şimdi daha yakından, gözlerim kaşının üstündeki yara izini ve kirpiklerine değen bukleleri takip ediyor. "İnsanları memnun etmeyi seviyorum. En çok da seni," diyorum gülümseyerek.

Beni alkışlıyor. "Bu konuda iyi iş çıkardın."

Selam veriyorum ve daha parlak gülümsüyorum. "Gerçekten, eğer kendi düğünümü yapmaktan kaçınabilseydim, kaçınırdım. Şu ana kadar o kadar çok düğüne katıldım ki... boş mu geliyor?" Gözlerini arıyorum, aynı soruya onun da cevap vermesini istediğimi fark ediyorum. Nereye meylettiğini

anlayamadığım için sadece "Bir düğün hayal ettin mi?" diye soruyorum.

Oscar yavaşça başını sallar. "Kimin vakti var ki?"

Yumuşakça gülüyorum. "Bilmiyor muyum lan?" Kaşlarım kalkıyor. "Ailen üzülmez mi?"

Oscar belindeki telsizi tekrar takar. "Belki ilk başta biraz. Ama Quinn ve Joana var ve zaten meşgul olduğumu biliyorlar. Anlayacaklardır."

Emin olamıyorum ama sanırım benim ailem de aynı şekilde davranırdı.

Oscar elimdeki video kameraya bakıyor. "O eski bok parçasını tamir ettin mi?"

"Neredeyse." Yeni bir akü takıyorum. "eBay'den birkaç yeni -ya da sanırım *eski- parça* almak zorunda kaldım. Artı, bu yeni pil." Güç düğmesine tıklıyorum ve yan panel ekranı görüntülerle aydınlanıyor.

Bu... beklediğim gibi değil.

Kinney Hale dört direkli, süslü oymalı, siyah bir yatakta endişeyle oturuyor. Boyalı siyah saçları küt kaküllerle kesilmiş. Ellerini zıplayan dizlerinin üzerinde birleştiriyor.

"Bu bir güvenlik kamerası mı?" Artık bu konuda yoğun şüphelerim var. Hararetli bakışları ekranı deliyor. "Hayatta olmaz."

"Tamam," diye nefes verir Kinney. "Bu video günlüğü giriş numarası... Artık hatırlayamıyorum bile. Ama okulda başıma çok yoğun bir şey geldi ve bunu içimden atmak istiyorum-"

Bunu dinlememeliyiz.

Kapatmak için hamle yapıyorum ama Oscar pazumu tutarak beni durduruyor. "-Sınıfımda bir çocuk var ve tam bir yer israfı."

Gözyaşlarıyla savaşıyor. "Birlikte sanat yapıyoruz ve beni malzeme dolabına kadar takip etti ve bana *hiç penis görmediysen lezbiyen olduğunu bilemezsin* dedi. O da pantolonunu indirdi." Kollarını kavuşturdu. "Evet, gelecekteki benliğim, Tye Smith'in penisini gördüm ve tek yaptığımın orada durmak olmasından gerçekten nefret ediyorum. Onun gırtlığını yumruklamalıydım! Rose Teyze olsa öyle yapardı." Yeşil gözleri cam gibiydi. "Sadece ona baktım ve *hala lezbiyen olduğunu* söyledim." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Sonra bana dedi ki, *Kinney, henüz ona dokunmadın*. Sonra zil çaldı, o da gitti. Ben çıkmadan o çıktı! Tanrım, benim neyim var böyle? Kimseye söyleyemiyorum çünkü bu çok utanç verici." Yüzünü buruşturuyor ve hızla ayağa kalkıyor. "Yapamam." Kameraya doğru ilerliyor ve onu kapatıyor olmalı çünkü görüntü kararıyor.

Hızla güç düğmesine bastım. "Bunu görmemeliydik," diyorum Oscar'a, göğsüm gerilerek.

"Sen, tüm sırların koruyucusu, bir tane için daha mı endişeleniyorsun?" Telefonunu çıkarmaya başladı bile.

"Bu beni rahatsız ediyor," diyorum. "Başkalarının sırlarına sahip olmak her zaman kolay değildir."

Öne doğru eğiliyor ve başımın arkasına rahatlatıcı bir el koyuyor. "Bunu saklamak zorunda kalmayacaksın, Highland."

Senden sakladığım bir sırrım var. Söylemeliyim. Tam burada.

Hadi ama dostum.

Ağzımı açıyorum. Ve bu durumu kendime odaklamanın çok yanlış olduğunu fark ediyorum.

Bu fikirden vazgeçiyorum ve asıl meseleye odaklanıyorum.

Daha derinlere bakarak, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Bugün burada öğrendiklerimizi *kimseyle* paylaşmayı düşünemiyorum. Günlük kişiseldi. Özeldi. Kimsenin görmesini istemiyordu ve ben de en başından kapatmalıydım.

"Kinney on dört yaşında," diyor Oscar. "O piç kurusu en azından okuldan atılmalı." Benim şaşkınlığımla karşılaştı. "Ben bir korumayım, Highland. Senin işin onların sırlarını saklamak ama benim de onları korumak gibi bir görevim var. Şu anda Tye Smith bir güvenlik tehdidi. Kardeşini arıyorum."

Neden önce ailesine ulaşmadığını biliyorum. Maximoff küçük çocuklar için güvenli bir yer, bu yüzden önce ona gitmek Kinney'nin güvenlik tarafından ihanete uğramış hissetmeyeceği anlamına geliyor.

OSCAR OLIVEIRA

Ben dahiyim ve fikirlerim de öyle. Tarihsel kanıt: Thatcher ve Jane arasındaki sahte buluşma stratejisini ben buldum. Takılmalarını ya da nişanlanmalarını kastetmemiştim. Ama ikinci bir ödül, istemeden de olsa sandığımdan daha zeki olduğumu gösterir.

Bu yüzden Maximoff bir başka üst düzey fikri ortaya attığımda tereddüt etmedi. "Gökkuşuğu Tugayı'nın ilk acil toplantısı düzenleniyor."

Kinney, sanki bu bir ruh çağırma seansıymış gibi masanın üzerinde birkaç mum yakarak karar veriyor.

Hey, *duyguları* açığa çıkarıyoruz.

Altımız birden Philly'de bir çizgi roman kahve dükkânı melezi olan Superheroes & Scones'ta köşedeki bir kabine sıkışmış durumdayız. Mesai bitiminde dükkân çok sessiz. Süper kahraman merkezli kafe alanının üzerindeki ışık dışında ışıkların çoğu kapalı.

"Öncelikle," diyor, "bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Bir nefes alıyor ve Maximoff kız kardeşinin kemikli omzuna bir kolunu uzatıyor.

Uzun bir gece oldu.

Maximoff'a olanları anlattıktan sonra Kinney'e yaklaştı ve Kinney de ailesine birlikte gitmeyi kabul etti. Hale ailesi bu konuyu konuştu ve Kinney, anne ve babasının ısrarlarına rağmen olayı Dalton Akademisi'ne bildirmek istemediğine karar verdi.

Sonunda, onun isteklerine saygı göstermeyi kabul ediyorlar. Muhtemelen biraz düşündükten sonra fikrini değiştireceğini umuyorlar.

Asıl sarsıcı olan Kinney'nin bunu kendine saklamasıydı. En iyi arkadaşları olan kız takımına bile söylememişti. Maximoff da Kinney'nin birine açılacak kadar güvende hissetmesini dilediğini söylemişti.

Bir ampul anı yaşadım. Ve

işte buradayız.

İlk acil Gökkuşağı Tugayı toplantısı.

Kendi yaşında ya da kadın olmamamıza rağmen Kinney, LGBTQ olan güvenilir aile üyeleri ve korumalar arasında kendini dahil hissetmek için Rainbow Brigade'i kurdu. Bir kriz anında başvurabileceği, kendi kurduğundan daha iyi bir yer olabilir mi?

Köşedeki kabinde de harika bir oturma düzeni var. Kinney ortada, Tom ve Maximoff da onun iki yanında. Jack bana yakın, kolum geniş omuzlarının üzerinde, Farrow ve ben de iki uçta rahatça oturuyoruz.

Highland uzun bacaklarını benimkilere doğru daha fazla açıyor, böylece karşımızdaki Hale prensi tekmelemiyor. *Bunu ben de seviyorum.*

Kinney, "İkinci olarak, herkese kameramda duyduğunuz ya da gördüğünüz her şeyin *burada* kalacağını hatırlatmak isterim," diyor ve kök birası şişelerinin arasından mumları itiyor. Onları ben ve Jack bir benzin istasyonundan temin ettik. Dondurma şişeleri ve kaşıklar Farrow ve Maximoff'un katkısı.

Tom Cobalt az önce mağazanın duvarından bir Thor çekici çaldı.

Kinney'nin izni olmadan kimseye söylemeyeceğimize söz veriyoruz.

Tom elini kaldırıyor. "Soru, Kinney-cadı-boo."

Lakaba ters ters bakıyor. "Sor." Sesi kesik kesikti. Kök

birasını patlamış mısırmış gibi yudumluyorum.

Farrow da çok eğleniyor. Ünlü olanlar sonsuz eğlence getiriyor, bu da her zaman ham, ağır kısımları yumuşatıyor ve hafifletiyor.

Gerçi erkek arkadaşım her zamankinden biraz daha çekingen. Acaba bu gece paparazziler yüzünden mi? Jack ve ben ofisinden çıkıp aceleyle arabasına doğru yürürken, bir kameraman ona "*Eşcinsel misin, biseksüel mi Jack?*" diye bağırды.

Bu, medyanın ona bir etiket seçmesi için yaptığı ilk baskı değil. Benden hoşlandığına ve bunun bir reklam gösterisi olmadığına dair bir tür onay istiyorlar. Sanki öpüşmemiz yetmiyormuş gibi.

Ona baskı yapılmasından nefret ediyorum.

Tom kabinde öne doğru eğilir. "Şu Tye Smith denen adamı ne zaman bulacağız?" diye sorar. "Çünkü dolabına arı koymayı öneriyorum. I

bir ahbap tanıyorum-"

Maximoff sert bir şekilde, "Hayır," diye araya girdi.

Tom Thor'un çekicini sallıyor. "O zaman intikam planları yapmayacaksak bu toplantı ne için?"

"Burası güvenli bir yer," diye vurguluyor Maximoff. "Herhangi birimizin gelip birbirimizle konuşması için."

O zaten hepimizde var. Bekarken Tom, Maximoff ve Farrow ile gey barlara gitmişim. Ve Tom sorular sorar. Yol göstermesi için sürekli Maximoff'a gider. Hepimiz gayri resmi ortamlarda paylaşımda bulunmaya istekliyiz ama resmi ortamlara da ihtiyaç var.

Kinney için ve barlara gitmek ya da bir kahve içmek için çok meşgul olduğumuz anlar için.

Üniversitede katıldığım LGBTQ kulübünü çok sevdim ve ünlü olanlar kolay kolay güvenmezler. Ama güvenliğe güvenirler. Üretime güveniyorlar. Bize sahipler.

Maximoff şöyle devam ediyor: "Tavsiyeye ihtiyacınız olursa ya da başımıza kötü bir şey gelirse ve ailemize ya da arkadaşlarımıza gidemeyeceğimizi hissederseniz buraya gelebiliriz."

"Gökkuşağı Tugayı," diyor Kinney, Jack'e bir düğme ve iğne uzatırken. "Kulübe hoş geldiniz."

İkisini de eline alıp harflere bakıyor.

Gözleri istemsiz duygularla kızarıırken ona daha sıkı sarılıyorum. Ani duygu dalgalanmasına şaşırılmış görünüyor.

Düşüncelerini duymak isterdim ama şu anda bunları ifade edemeyecek kadar tıkanmış görünüyor.

"Teşekkürler..." Jack daha parlak bir gülümsemeyle güler ve düğmeyi kaldırır. "Bunu gururla takacağım, Kinney."

"Harika." İlgisiz davranmaya çalışıyor. Kız rol yapma konusunda kötü çünkü belli ki bu şey onun için bir şey ifade ediyor. Ve bizim için de bir anlamı var, yoksa hiçbirimiz burada olmazdık.

Farrow ve Maximoff Ripley'i büyükannesi ve büyükbabasıyla bile bıraktılar, tüm dikkatleri Gökkuşağı Tugayı'na odaklanmıştı.

Tom plastik çekici çevirir. "Tamam ama arılar-" "Hayır," der Farrow ve Maximoff birlikte.

"Ben varım," diyorum ve bir bardak Rocky Road'a yumuluyorum. Tom parmağını bana doğru şaklattı.

"Bir tane var."

Maximoff beyni arızalanmış gibi göz kırptırıyor. "Özür dilerim, bu grupta çok fazla Slytherin olduğunu fark ettim."

Farrow kocasına ukalaca gülümseyerek, "Eh, bir tane daha az ahmak işimize yarayabilir," diyor.

Maximoff, "Devam edin," diyerek onu görmezden geliyor. Hepimiz gülüyoruz.

Kinney, "İtiraflarımız," diye anons ediyor ve kabine ciddiyet çöküyor. Siyah elbisesinin dantelli kollarını düzeltiyor. "Hepimiz içimizde tuttuğumuz bir şeyi itiraf etmek için buradayız."

Bu benim parlak fikrimdi.

Hepimiz burada paylaşmaya istekli olmazsak bu iş yürümez, aksi takdirde Kinney Gökkuşığı Tugayı'nın *bizim* için değil de kendisi için olduğunu düşünecek.

Açılacağımızı bilerek buradayız ve tam o sırada Jack bana doğru kayıyor. Biraz daha dik oturdu. Bir elini siyah saçlarında gezdirdi.

Endişelenmeli miyim?

Gözlerim daha da endişeyle ona dikildi.

"Başlamak ister misin?" Maximoff kız kardeşine sorar. "Hayır," der kız kardeşi kesin bir ifadeyle.

Tom çekici kaldırır. "İlk ben gideceğim." Kinney rahatlamış görünüyor.

Rocky Road biramı Jack'e uzatıyorum. O da gönülsüz bir gülümsemeyle *hayır, teşekkürler diyor*. Genellikle Highland atıştırmalıklarını yer.

"Yani..." Tom elindeki oyuncakla başını kaşıyor. "Eski bateristimin yerine geçecek *mükemmel bateristi* hâlâ bulamadım. Ve kaçıp giden adam şu anda çok popüler olan bir grupta çalışıyor ve o ben olabilirdim." İcini çeker ve gözleri Maximoff'a takılır. Tom, içinde tuttuğu başka bir şey yüzünden patlamasına bir saniye kalmış gibi görünüyor. "Ve itiraf etmeliyim ki küçük, *minicik... o* kadar küçük ki gerçekten göremiyorsun bile. Orada mı? Sanmıyorum. Evet, *Farrow'a* o türden bir aşk, siz ikiniz sevişmeden çok önce." Yüzü irkildi. "Ahhhh, bu umduğum kadar iyi hissettirmedir."

Farrow yaltaklanmaya benzeyen bir nefes çekiyor.

Erkek arkadaşım için endişelenmeseydim kıcımla gülerdim. Jack, bu ifşaat karşısında daha çok şaşırılmış görünüyor. Tom'un aşık olduğunu biliyordum.

Farrow biliyordu.

Eminim kocasına da söylemiştir.

"Sorun yok," diyor Maximoff, hazırlıksız yakalanmamış ya da sarsılmamış. "Öyle mi?" Tom öne doğru çökmüş, alnını masaya dayamıştı.

"Evet, uzun zaman önceydi."

Tom ayağa fırlar, gözleri tavandadır. "Kalbim kesinlikle durdu."

"Dostum, bir sürü insan bana aşık oldu." Farrow omuz silkiyor ve bu çok kolay. Sallanmadan edemiyorum.

"Yapmadım," diyorum sırtarak. "Yarım saniyeliğine bile."

"Çünkü zevkin tartışılır, Oliveira." Jack'e bir el uzattı. "Şimdiki şirket hariç."

"Minnettarım," diyor Jack kök birasından güçlü bir yudum alırken. Sanki bunun gerçekten sıvı cesaret olmasını istemiş gibi.

Tom gevşemeye başladı. Acaba ne kadar zamandır üzerinde baskı var?

"Sırada kim var?" Kinney soruyor.

Maximoff sırasını alır. "İtiraf etmeliyim ki, on ikinci sınıftayken yüzme takımımdaki bir çocuk bana sürtüklüğün kalıtsal olduğunu, çünkü tıpkı annem gibi götten almayı sevdiğimi söyledi. Sanırım biseksüel olduğum için çoktan dibe vurduğumu varsaydı."

Vay be, bunu Farrow'dan başka biriyle paylaşmasına çok şaşırdım. Kinney bunalmış görünüyor. "Bunu bana hiç söylememiştin." "Kin," diyor. "Sekiz yaşındaydın."

"Ah. Doğru."

Onun omzunu dürtüyor. "Sana şimdi söylüyorum."

Başıyla onaylıyor, konuyu açtığı için minnettar. Fikrim şu ana kadar tıkr tıkr işliyor.

Ben de devam edip konuşuyorum. "Lisedeyken hiç LGBT arkadaşım yoktu, bu yüzden internetten çok şey araştırdım. Babam beni internette *Aptallar İçin Nasıl Douche yapılır diye* ararken yakaladı. Kelimenin tam anlamıyla başlık."

Farrow gülüyor, bu da Tom ve Kinney gibi daha genç olanların gülmekte özgür hissetmelerini sağlıyor. Buna sevindim. Bir yetişkin olarak çok komik bir hikâye ama gençken çok utanmışım.

Jack bana gülümsüyor, ama çok çabuk kayboluyor. Ve çimentodan bir elini kalçama dayıyor. Sakin olmaya çalışıyor ama ben kandırılmayacak kadar zekiyim.

İki parmağını hızla kaldıran Farrow sıradaki isim. "Bir grubun parçası olma fikri en sevdiğim şey değil. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bana her zaman bir grup gibi göründü." Başını öne eğiyor. "Teknik olarak hâlâ öyle. Ama bu küçük kulüp umurumda değil. O kadar da kötü değil."

Yavaşça alkışlıyorum. "Bu zayıf bir sostu."

"Çünkü acı sosu altına sıçmadan mideye indiremiyorsun."

Gülmeye başlıyorum, sonra alaycı bir şekilde Jack'in kulaklarını kapatıyorum. "*Meu raio de sol'un* önünde olmaz."

Herkes yine gülüyor, ama Jack'inki sanki şimdiden özür diliyormuş gibi hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sorun ne?

Ellerimi indiriyorum, kendimizi affettirmek üzereydim ama Kinney öne doğru kayıyor.

Sıra onda. "Tye Smith'e yaptığım hiçbir şey hissettiklerime yardımcı olmayacak çünkü tek istediğim o anda daha fazlasını söylemiş ya da *yapmış olmak*."

"Her zaman ne söyleyeceğimi bildiğimi mi sanıyorsun?" Maximoff kız kardeşine söyler. "Şoktaydın," diye araya giriyor Farrow.

Tom başını sallar. "Hayatımda hiç vajina görmedim ve hâlâ eşcinsel olduğumu biliyorum. Yaptığı şey yanlıştı."

"Odadaki fil," diye araya girdim, "pantolonunu indirip diğer kızlara aletine dokunmaları için baskı yapıyor olabilir. Yaptığı şey en azından bir tür okul cezasıyla karşılanmalı."

Çikolata parçacıklı kurabiye hamuruna bir kaşık sokuyor. "Bunu düşünüyorum." Gözleri paylaşması gereken son kişiye kayıyor.

Herkes Jack'e odaklanır.

Gökkuşağı Tugayı düğmesine daha fazla bakarak daha büyük bir nefes veriyor. "Buraya kulübün bir parçası olarak gelmekten korkuyordum. Kendimi..." Omuz silkiyor. "Bir pozcu gibi. Hepiniz cinselliğinizi çok daha erken anlamlandırdınız ve ben geç gelerek biraz inandırıcılığımı kaybettiğimi hissediyorum."

Maximoff sert bir şekilde, "Yapamazsın," diyor.

"Oscar da bana bunu söyleyip duruyordu," diye başını sallıyor Jack, gözleri sevgi dolu, duygusal bir bakışla bana bakıyor. Ve yolculuğunun başlangıcını, benden yardım istediği anı hatırlıyorum. Onun için doğru kişi olup olmadığını bilmiyordum ama deneyeceğimi söyledim.

Başının arkasını tutuyorum, alınlarımız samimi bir ritimle birbirine bastırıyor. Elim boynuna kayıyor ve şöyle diyor: "Kinney bana düğmeyi verdi ve kendimi ne kadar ait hissettiğime şaşırdım." Nefes alıyor. "İşte bu kadar."

O zaman neden şimdi daha gerginsin, Highland?

Herkesin önünde ona seslenmekte tereddüt ediyorum. Neyse ki buna gerek yok.

Jack daha çok bana döndü. "Seninle bir dakika yalnız kalabilir miyim?" Herkese, "Konu Gökkuşağı Tugayı değil. Sadece Oscar'la konuşmam gerek."

Başımı salladım. "Evet, hadi gidelim."

Ben kaçmadan önce Farrow diğer tarafta ayağa kalktı. "Siz ikiniz kalın."

Sırada Maximoff var. "Gitmeden önce çatı katında bir televizyon programı izleyeceğiz."

Kabin bir dakikadan kısa sürede boşalır. Mumları, yarısı boşalmış kök biralarını ve eriyen dondurma kutularını bırakıyorlar.

Rocky Road parmaklarıma yapışıyor. Ellerimi silmeye çalışıyorum ama şu anda sadece Highland'e bakıyorum. Kafam çok karışık, endişeliyim. Endişeli. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Benden nefret etme. Benden nefret etmeyeceğine söz ver, dostum."

Şimdi dehşete düştüm. Ama aşk acısı çeken kığım diyor ki, "Söz veriyorum senden nefret etmeyeceğim."

Ellerini saçlarında gezdiriyor, avuçlarını başının üzerinde tutuyor. "Bu..." "Bunu uzatıyorsun ve olduğundan on kat daha kötü hale getiriyorsun."

Muhtemelen öyledir." Kalbim bir kaya gibi boğazıma yapıştı.

Acı dolu bir gülümseme yayıyor. "Sana çok daha önce söylemeliydim. Bir sürü fırsatım vardı ve yine onları kaçırdım. Elimden kayıp gitmelerine izin verdim ve şimdi bilinçli bir sır gibi geliyor. *Kahretsin, bilinçli.*"

Yüzümden kan çekildi. Sanırım ağlamak üzereyim.

Orospu çocuğu.

"Ne oldu?" Tekrar

soruyorum. Beni aldattı.

Aslında beni sevmiyor.

Benimle uzun süreli birlikte olmak

istemiyor. O bir kadınla evli.

Bir bebeği var.

"Zenginim" diyor.

Uysal olmasından başka bir sebep yokken beni geriye savuruyor. Az önce saatte 100 mil hızla lanet bir atlıkarıncaya bindim ve atladım. Kusacağım.

Yasal olarak.

"Oscar?"

"Aman Tanrım, Highland." Tekrar öne eğildim. "Bunu bana bir daha asla yapma."

Dudakları titriyor. "Anlamıyorsun, Os."

Avularımın içinde yükselen nabzımın geri kalanını inleyerek çıkartıyorum. Kendimi daha iyi hissederek erkek arkadaşıma bakıyorum. "Zengin olduğunu anlıyorum."

"Hayır, *gerçekten* zengin gibi, Oscar."

Bir an duraksadım. "Ne kadar zenginlikten bahsediyoruz?"

"Sen Biliyorum Charlie'nin daire içinde ve Saint-Germain-des-Prés mahallesi mi?" diye nefes alıyor. "Onlardan bir tane satın alabilirim."

Vay
canın
a.
Kahr
etsin.

şok, yemek borumda bir yumru. Ona umurumda olmadığını söylemek isterdim ama keşke bu konuda bana daha erken güvenebileceğini hissetseydi.

Jack sessizliğim karşısında yüzünü buruşturarak çenesini ovuşturuyor.

Küçük şeyler daha mantıklı geliyor. Çok parası varken onu korumak için geçici güvenlik tuttuğumda neden bu kadar sinirlendiği gibi.

Erimiş bir Rocky Road birikintisini siliyorum. "Yani tüm kıyafetlerimi alırken, muhtemelen mağazayı da satın alabilirsin?" Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Yavaşa başını sallıyor. "Miras kalan para. Bir güven fonum var. Ailem gayrimenkul geliştiricisi."

"Milyonerler mi?"

Ben soruyorum.

"Milyarderler."

Biraz daha şaşırdım. Lanet olsun. Bir milyarder. Bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmez. Bar hesabını kimin ödeyeceğini değiştirebilir. Yine de, bana söylemesinin bu kadar uzun srdğine inanamıyorum. O kadar gergin miydi?

Duygularımı hafifletiyorum. "nllere hiç anlattın mı?" nce ben soruyorum. "Yakın zamana kadar değil, Moffy, Jane ve Sulli'ye söyledim," diye itiraf ediyor Jack. "Söylemedim.

Para benim kimliğimmiş gibi hissediyorum, bu yüzden para hakkında konuşmaya gerek yoktu. Bu bir güven fonu. Ama ailem başarılarıyla gurur duyuyor. Ben de bana verdiklerinden utanmak istemiyorum. Ayrıca, sonunda nerede bydğm görmenizi istiyorum ve Long Beach'teki evim gerçekten çok güzel."

"Bu yetersiz bir ifade olmalı."

Gülümsemesi gidip geliyor. "Sadece hakkımdaki her şeyi bilmeni istiyorum. Şimdiye kadar sürdüğü için üzgünüm."

"Nedenmiş o?" Soruyorum. "Aşırı tepki vereceğimi mi düşündün?"

Duraksıyor, düşüncelerini toparlıyor. "Sanki... İtiraf etme şansını kaçırmışım gibi hissediyorum ve bir süre sonra bu bizi ayırabilecek bir şeymiş gibi geldi."

Arkama yaslanıp ona daha fazla dönüyorum, kolumu omuzlarının arkasındaki kabine koyuyorum. "Bana şimdi söylediğine sevindim ama Highland, bana bir an önce güvenmeni daha çok tercih ederim. Bana her şeyi anlatmaktan korkma. Bütün iskeletlerini istiyorum. Cılız olanları bile."

Yumuşak bir kahkaha atar, sonra başını sallar. "Cılız iskeletleri sana saklayacağım, Os."

Sırıyorum. "Teşekkür ederim. Cılız olanlar için ve şimdi açıldığın için." Charlie'nin belgesel dizisi *Born into Fame'in* gerçekten bir tutku projesi olduğunu fark ediyorum. Jack için parasal bir ödül yok. *We Are Calloway'deki* maaşına bile ihtiyacı yok, bu da kariyerinin çok daha fazla sanatla ilgili olduğu anlamına geliyor.

Sanat ruha bağlıdır ve hiçbir şeyin onu bu kadar derinden incitmesini istemiyorum.

Jack bir elini boynumda gezdirip çenemi yukarı kaldırıyor. Gözlerimiz yüz hatlarımız üzerinde dans ediyor. Öpüşmek üzereyiz ve cep telefonlarının romantik varlığımın toksini olduğuna dair kutsal olan her şeye yemin ediyorum.

Telefonu çalıyor.

Ve yüzü düştü. "Yöneticiler." Onun işi.

Jack Highland nereye inecek?

Muhtemelen kollarımda.

OSCAR OLIVEIRA

SPOR BARI bu gece Phillies maçı için tıklım tıklım dolu ve Jack'le zar zor bir masa bulduk ama odanın tam ortasına sıkıştırılmıştı. Üç televizyon görünüyor, bu yüzden bu gece yüksekte uçuyorum. İki mojito ile masamıza dönerken kalabalığın arasından geçerken terlemiyorum bile.

"Barmen bunları yapmaktan memnun değildi." Erkek arkadaşına içkisini uzatıyorum. "Eğer tadı sidik gibiyse, söyle de gidip konuşayım." Jack'in yanına çöküyorum ve o da rahat bir kolla omzumu sarıyor.

İçkisini kokluyor ve giderek artan bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Elbette, önce sen yudumlayabilirsin. Sen daha yaşlı ve ateşlisin, o yüzden..." Bardağımı bana doğru yaklaştırıyor. "Önce yaş ve güzellik."

Pipetimle biraz nane eziyorum. "Yağcılık seni her yere götürür." Onun mutluluğunu görünce sırıtıyorum. Bal rengi gözleri çapkın, karizmatik bir gülümseme yayıyor. Bu gece kutlama yapmak için bir nedenimiz var.

Highland hala baş yapımcı. Yapımcılar Highland'ın belgesel dizisi için çok önemli olduğunu ve internetteki nefret ve önemsiz "dürüstlük" meseleleri yüzünden onu kovmanın yanlış olacağını kabul ettiler. Onları gerçekten neyin etkilediğini kim bilebilir? Jack'in adına kefil olan ünlü aileler olabilir. Toplantı sırasında Jack'in kendi mantığı da olabilir.

Sonunda, uğruna o kadar zaman harcadığı kariyerine hâlâ sahip. Kadehini şerefe tokuşturarak içkiden bir yudum alıyorum. Çok ekşi değil. "Fena değil aslında. Bazı barmenler mojito yapmak konusunda çok sinirli. Sanırsın espresso martini sipariş ettim."

Jack içkiden kocaman bir yudum alır.

Sırıtıyorum. "Bu gece kafayı bulmak ister misin, Long Beach?"

"Belki." Gülümsüyor. "Kutlama yapıyoruz, değil mi? Senin ve benim için. En yeni geçici stajyeriniz son eğitimini tamamladı. Senin sayende geçici koruma görevi için tam sertifikalı oldu." Geçiciyi eğittiğim için bu gece izinliyim ama yarın erkenden işe dönmem gerekiyor. Yine de birkaç içkinin zararı olmaz.

"Bu bir yarışma falan değil ama Kitsuwon Securities için en fazla sıcaklık antrenmanı yapan kişi olduğumdan eminim. Yani buna da kesinlikle içebiliriz. *Vurgu benim.*" Bardağımı kaldırıyorum. "İkimiz de lanet olası birer baş belasıyız." Bir düşünceye gülerken mojito sertçe iniyor. "Siktir, bunu duymalısın. Gabe kursu tamamladığında bana mezuniyet yürüyüşü olup olmadığını sordu."

Jack'in yüzü acıyan bir gülümsemeye dönüşür. "Ah, dostum. Bu biraz üzücü. Ona bir kep ve cüppe alabiliriz. Bunu resmileştiririz."

"Sadece mezuniyet konuşmasını sen yaparsan, Highland." Ağzıma bir cips atıyorum ve o da sepeti göğsüne yaklaştırıyor. Ona doğru uzandım. "Oha! Uh-huh... bunlar benim yanımda kalsın, meu raio de sol."

Takma isim karşısında gözleri yumuşuyor ve fişleri kolayca bırakıyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Ağzıma bir cips daha attım. "Gün ışıgım." Daha parlak bir gülümsemeye gülüyor.

İşte burada. "İyi uyuyor."

Bir kereliğine gururu okşanmış gibi görünüyor ve sonra bir homerun odayı ve bizi gürültülü çığlıklarla tutuşturuyor.

Mojitolarımızı bitirip iki tane daha alıyoruz. Sonra üç. Ve sonra birkaç tane daha. Bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Ya da bu kadar sarhoş... uzun zamandır.

Jack'in gülümsemesi daha orantısız bir hal alıyor -bunun nedeni benim mi yoksa onun mu sarhoş olması bilmiyorum- ama ağzında portakal emici var ve yüzüme dokunmaya devam ediyor. "Burada bir şey var," diyor, parmağı dudaklarımdan aşağı kayarken.

"Bu bir ağız, Long Beach," parmağını ısırmış gibi yapıyorum. Geri çekiliyor ve elini kasıklarına koyuyor.

"Bu bir sık," diye tanımlıyor. "Sert bir penis."

O kadar çok gülüyorum ki yaban mersinli mojito çenemden aşağı damlıyor. Elimin tersiyle siliyorum. "Sarhoşsun." *Sarhoşuz amina koyayım.*

"Hiç şüphesiz." Emiciyi diliyle kaydırıyor. "En azından senin daha az flörtöz bir sarhoş olduğunu biliyoruz."

"Bekle bir dakika." Bardağımlı kaldırıyorum. "Daha az flörtöz olduğumu mu düşünüyorsun? Cilveli olmakla pasaklı olmayı karıştırmadığına emin misin?"

Göğsüme vuruyor ve yüz ifadesi -sanmıyorum- alaycı bir ciddiyete bürünüyor. "Ben özensiz değilim."

"Highland, pantolonun ıslak. Bir saat önce ikinci mojitonu kasıklarına döktün."

Sanki bu doğru değilmiş gibi homurdanıyor. Sonra pantolonuna bakıyor ve bana bakmadan önce uzun bir süre ıslak noktaya bakıyor. "Tamam. Tamam. Tamam. Pasaklıyım. Ama asıl soru şu... Sen neden daha pasaklı değilsin?"

"Çünkü *ben benim*." Ağzıma bir yabanmersini attım. "Hepimiz içki içmekte bu kadar iyi olamayız."

Jack güler ve pipeti ağzına sokmaya çalışırken başını sallar, dudaklarının arasında hala bir enayi vardır. Çok sarhoş. Çok şirin.

Ne zaman denese pipet elinden kaçıyor. Gülmeden duramıyorum. "Al bakalım." Bardağını alıyorum, pipeti onun için sabit tutuyorum ve küçük bir yudum almak için eğiliyorum.

Yutkunuyor, emiciyi çıkarıyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Napa tepelerinden gelen narenciye tadıyla fındıksı. Yıldız gibi. Beş altın yıldız. Gerçekten devrimci bir tat." Sırıttırıyor. "Dölünüz için benim yorumum bu olacak."

Orospu çocuğu. Gülümsemem yüzümü acıtıyor. "Siktir git buradan." Kapıyı işaret ediyorum.

"Sadece benimle gelersen." Gömleğimi bir avuç dolusu çekiştiriyor ve ben de onu spor barından dışarı kadar takip ediyorum. Kollarımızı birbirimize doluyor, kaldırımda yürüyor ve apartmanlarındaki insanların susmamız için bize bağırmaclarına neden olacak kadar yüksek sesle şarkı söylüyoruz.

Kimsenin bize bağırmayacağı bir kulübe gidiyoruz ve sesimiz kısılana kadar şarkı söylüyoruz. Birbirimizi tutana kadar içiyoruz.

Yine de bu gecenin bitmesini hiç istemiyorum.

Beynimde Tom Cobalt'ın davulcusu olmak için seçmelere katılan biri varmış gibi hissettiren bir çarpıntıyla uyandım. "Kahretsin," diye homurdanıyorum ve

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum.

Neredeyim ben?

Uyanmak için göz kırpıyorum. *Hell's Kitchen*. Stüdyo dairem, fark ettim.

Jack sanki uyanmamı bekliyormuş gibi çekyatın kenarında oturuyor. Elinde bir bardak su ve bir şişe Advil ile hazır bekliyor. Bana doğru görünmeyen sıkı bir gülümseme veriyor. Sonra bana suyu uzatıyor ama ben bardağa bakmıyorum.

"*Highland*." Parmağındaki parlak gümüş yüzüğe bakıyorum. Dün gece kesinlikle orada değildi.

Gözleri büyür ve yukarıyı işaret eder. *Kahretsin*. Kız kardeşim burada. Çatı katındaki büyük yatakta uyuyor.

Kendi elime bakmaktan kaçınarak deri koltuğa uzandım. Hayır. Hayatta olmaz. Dün geceyi düşünmeye çalışıyorum ama kulübe vardıktan sonrası karmakarışık bir bulanıklık. Çabucak yataktan kalkıp bileğini tutuyorum ve onu banyoya sürüklüyorum.

Kapı kapanır kapanmaz elime bakıyorum.

Orospu çocuğu! Parmağında bir yüzük var.

Bir yüzük!

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Jack'e soruyorum, koyu renk saçları sert ve sarhoş bir uykudan dolayı dağılmış. Erkek arkadaşım kalçasını mermer lavabo tezgâhına yaslamış, kollarını gevşek bir şekilde göğsünün üzerinde birleştirmiş.

"Birazcık," diyor sertçe. "Bunu konuşabileceğimizi ve bir araya getirebileceğimizi umuyordum."

İki elimi başımın üzerine koyuyorum, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor. "Pekâlâ, kulüpteydik."

"Ve sonra ayrıldık," diyor Jack.

"Tamam... Hayal meyal bir kuyumcуда durduğumu hatırlıyorum?" Başımı sallıyorum. "Ama bu mantıklı değil çünkü saat çok geçti, her yer kapalı olurdu."

"Hayır, bu doğru," diye parmaklarını şıklatır Jack. "Dükkânda durdun ve birini aradın..."

İnliyorum ve küvetin kenarına çöküyorum. "Maggie olmalı. Üniversiteden bir arkadaşım. Cobalt Diamonds'da çalışıyor."

Jack soruyor, "Mesai saatleri dışında seni içeri almasını istesen, sence dükkânı senin için açar mı?"

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Bunu daha önce de yaptı, çoğunlukla ben Charlie'yleyken." Bir elimi yatak başımdaki saçlarımda gezdiriyorum. "Ama belki de bu iyi bir şeydir?"

Sadece yüzük aldık. Aslında evlenmedik."

Jack arka cebine uzandı. Dün gece giydiği pantolonun aynısı. Bana buruşuk bir kağıt parçası uzattı.

Lanet olası evlilik cüzdanıma bakıyorum. İkimiz de imzaladık.

"İnternette kimse bundan bahsetmiyor," diyor Jack bana. "Demek ki bunu bir şekilde paparazziler ya da *insanlar* fark etmeden yapmışız."

"Tabii ki yaptık." Kâğıt parçasını katlıyorum. "Ben stratejik bir dahiyim, Highland. Ertesi gün haberlere çıkmadan evlenebilirim. Görünüşe göre, o kadar iyiyim ki, bunu kendimden bile sakladım." Gülmeye başlıyorum ama bu stresli ve panik bir ses.

Jack elimdeki kâğıdı işaret ediyor. "Nikâh memurunun adı ve iki şahit de kardeşlik derneğinden." Nefesini içine çekiyor. "Yani ben de bir o kadar suçluyum. Onlarla karşılaşmış falan olmalıyız. Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, bulanık kısımlar biraz olsun netleşmeye başlıyor. "Sanırım Edgar adında birine rastladığımı hatırlıyorum. Kusmuk gibi görünen çirkin ekose bir gömlek giyiyordu."

Jack gülüyor. "Evet, o bir avukat." Başını sallıyor. "Çılgınca olan şu ki Oscar, ikimiz de bu kadar iyi bağlantılara sahip olmasaydık bunların hiçbirisi olmazdı."

"Şu halimize bak," diyorum. "O kadar popüleriz ki yanlışlıkla evlendik." Sessizlik sonunda içeri sızıyor ve aramızda bir şeyler geriliyor. O benim kocam.

Evlilik cüzdanında görene kadar göbek adını bile bilmiyordum. Ta ki şu ana kadar. "Tam adın Jack Arizona Highland mı?" Soruyorum. "*Arizona* mı?"

Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Görünüşe göre Arizona'da gebe kalmışım."

Gülüyorum, bir tanesi ölüyor, ama lanet olsun şu anda buna ihtiyacım vardı. Hava yine duruldu. Gerçeklik battıkça batarken birbirimize bakıyoruz.

Pişman mıyım? Ben akıllı bir adamım. Sarhoş bile olsam, istemediğim bir şeyi yapmam. İçten içe Jack'i seviyorum ve bunu iptal ettirmek için adliyeye koşmayı hayal bile edemiyorum. Bu düşünce midemin düğümlenmesine neden oluyor.

Ama bunun onun için iyi olduğunu da düşünemiyorum. Kafamda çınlayan kelimeler *çok erken*. Belki de onunla sarhoşken parası için evlendiğimi düşünüyordur. *Tanrım, umarım öyle değildir.*

Kuru dudaklarımı yalıyorum, ağzım sulanıyor. "Bunu iptal ettirebiliriz." Jack gözünü kırpmadan "İstediğin bu mu?" diye sordu.

Telefonum çaldı. Bir an için dün gece Farrow ya da Donnelly'yi sarhoşken aramış olabileceğimden endişelendim ama arayanın Charlie olduğunu gördüm.

Aramaya tıklıyorum. "Selam."

"Viyana'ya gidiyoruz. Beş dakika içinde gidiyorum." Telefonu kapattı.

Ve böylece, ne yapacağımızı tartışacak zamanımız kalmadı. İstesek bile evliliğimizi iptal ettirecek zamanımız yok. Avusturya'ya gidiyoruz.

JACK HIGHLAND

Oscar ve ben yüzüklerimizi cebimize koymaya ve tekrar yalnız kalana kadar evlilik hakkında konuşmamaya karar verdik. Charlie'yle özel bir uçakta on saat geçirdiğimizi düşünürsek bu zor bir görev.

Beş yıldızlı bir otelde iki yatak odalı bir süite yerleştüğümüzde *belki* konuşacak zamanımız olur diye düşünüyorum. Ama orada iki dakikadan az kaldık, sadece çantalarımızı bırakmak için yeterli bir süre.

Charlie'nin asıl varış noktası halka açık barok bir saraydır. Dönümlerce bahçe, bir portakal bahçesi ve fiskiyeler, tarihi ve çarpıcı bir yapıyı çevrelemektedir.

"Johann Lukas von Hildebrandt mimardı," diyor Charlie, tavan duvarları, avizeler ve altın yıldızlarla süslü bir alanda durduğumuzda. Beş pencere nefes kesici bahçe manzarasına sahip. Charlie'nin gözleri boyalı tavanı izliyor. "Savoy Prensi Eugene için yazlık ev olarak yaptırıldı." Ne zaman mimariden ya da sanattan bahsetse sesinde bir saygı ifadesi belirir.

Ellerim fotoğraf makinemde, Charlie'yi ve sarayı çekici bir karede yakalıyorum. "Nesini seviyorsun?" Objektifin dışından ona bakarak soruyorum.

Gülümsüyor ve Fransızca bir şeyler söylüyor. Oscar'ın burada olup bana tercüme etmesini dileyerek omzumun üzerinden bakıyorum.

Şu anda kapının yanında sarayın güvenliğiyle konuşmakla meşgul. İçeride dolaşan birkaç ziyaretçi Charlie'yi tanıdı, ancak hızlı bir imza ya da fotoğraftan sonra onu yalnız bıraktılar.

Charlie'ye başka bir soru sormak üzereydim ki mermer fayansın üzerine dümdüz uzandı. Bacakları ve kolları sanki bir kar meleği yaratıyormuş gibi açılmıştı.

yarı yolda durdu. Her bir fırça darbesini inceliyormuş gibi gözlerini duvar resmine dikmiş.

Merakım arttı ve Charlie Cobalt'ı şimdi gören başkalarının da aynı şeyi hissedeceğini tahmin edebiliyorum. Sanatı seviyor. Bu kadar ham biri için, bu onun hakkındaki birkaç *yumuşak şeyden* biri.

Yakınlaştırıyorum.

Gürültü kapılara yaklaşırken Oscar'a endişeyle hızlıca bir göz atıyorum.

Saray güvenliği daha da sinirlendi. Yerdeki Charlie'ye doğru sinirli bir el sallıyor. Oscar tekrar tekrar başını sallıyor ve ben seslerini ayırt etmeye başlıyorum. Ama *hayır* anlamına gelen *nein* dışında tek kelime Almanca bilmiyorum.

Hiç yardımcı olmuyorsun, dostum.

Bir şey açık: Oscar akıcı Almanca konuşabiliyor.

Bu yeni gerçeği bu sabah otele giriş yaptığımızda öğrendik.

Kocamla evlenmeden *önce* konuşabildiği tüm dilleri bilmeliydim. Bu... olmadı. Yapısal olarak, bu kapalı. Ortasını bitirmeden sonuna geldik. Birbirimiz hakkında yeni şeyler öğreniyoruz. Evliyiz. *Kocamla*.

Lanet olsun, sindiremiyorum bile. En kötüsü de Oscar'la bu konuyu konuşamamak. Çok ama *çok* evliyken günü hiç olmamış gibi davranarak geçirmek zorunda kalmak.

Sarayın güvenlik görevlisi aniden ayrılır.

Oscar kararlı adımlarla ilerliyor. Charlie'nin siyah, aşınmış ve yıpranmış Bolvaint ayakkabılarının yanında durur ve Oscar tabanına hafifçe vurur. "Ayağa kalk, Charlie."

Charlie yere vurur. "Uzan, Oscar. Bulutların hareketini izle."

Oscar'ın kaşları çatılıyor ve müşterisinin yanına çömeliyor. Kamerayı çekmeye devam ediyorum. "Ne çektin?" diye fısıldıyor.

"Sadece birkaç patlama."

"Ne zaman?"

"Otel."

"Kötü bir yolculuk geçirirsen, bana hemen söylersin." "Her zaman."

Oscar ayağa kalktı ve gözlerimle buluştu.

"Boom nedir?" Charlie'yi odanın ortasında bırakıp ortadaki pencereye doğru ilerlerken ona fısıldıyorum. Yerde.

"Mantarlar." Oscar'ın bakışları mermer zeminli mekânın her girişini yoğun bir şekilde tarıyor. Bu alanda muhtemelen tercih edeceğini düşündüğünden daha fazla kapı ve pencere var.

Daha önce halüsinojenlerle deneyler yaptığını düşünürsek, Charlie'nin şu anda mantarla kafayı bulmasına pek şaşırmadım. Bu konuda her zaman sessiz kalmıyor.

Benim merakımı çeken şey Oscar'ın tüm bu olaylardaki rolü. "Bu tür uyuşturucular kullanması umurunda mı?"

Oscar'ın gözleri elimdeki kameraya kayıyor. Konum olmadığını söylemesi için hazırım ama sonra "Pek sayılmaz" diyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben daha çok bunları ne *zaman* yaptığıyla ilgileniyorum. Etrafta olmazsam kızacağımı biliyor."

"LSD'yi ilk aldığımda tüm kıyafetlerini çıkarıp bir fıskiye atlamaya çalışmıştı" demeden önce bir an duraksıyor ve bir şeyler düşünüyor. Bu anıyı hatırlayınca kahkahayı basıyor. "Ben müdahale etmeden önce ayak parmağını suya sokabilmişti."

Gülümsüyorum. "Keşke orada olsaydım."

"Ben de güldüm. Bütün gece birlikte gülebilirdik." Oscar'ın dudakları yavaşça kalkıyor ve kahverengi gözleri bana kayıyor. "Burada olman hoşuma gidiyor, Highland."

Parmağımı mavi bomber ceketimin iç cebinde gezdiriyorum usulca, kumaşına yamalar dikilmiş olan. Burada olmalı...

Yüzük...

Yüzüğüm

nerede?

Kahretsin. *Hiçbir şey hissetmiyorum*. Paniğe kapıldım ve elimi iç cebin daha da içine soktum.

Oscar kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Soğuk metali hissettiğimde omuzlarım rahatlayarak çöktü. Hiç düşünmeden yüzüğü çıkardım, kaybetmediğim için mutluydum. "Düşüğünü sanmıştım."

Oscar uzun bir süre beni inceledi. "Buna üzülür müydün?"

Yüzüğü avucumun içinde düz bir şekilde bıraktım ve sonradan aslında beyaz altın olduğunu fark ettiğim gümüş kordona baktım. Oscar'da da aynı banttandı, ortasına pahalı bir çentik gibi dikey olarak yerleştirilmiş üç küçük elmas.

Oscar'ın kuyumcudaki sarhoş bir halde "İki klasik beyefendinin üç klasik sözünü ifade etmek için üç elmas..." dediğini hatırlıyorum. Uzun bir duraksamayla söze girdi. "Seni seviyorum. Seni."

Şimdi yüzüğü inceliyorum. Küçük elmasları.

I. Sevgi. Seni seviyorum.

"Evet, kaybetseydim üzüldüm." Başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzündeki şaşkın ifadeyle karşılaşıyorum. Kalbim göğsümde daha yüksek sesle çarpıyor. Bahçelerden gelen ılık esinti açık pencereden içeri giriyor.

Tam burada, en güzel sarayın içinde, en güzel adamın yanında, net bir anlayışa ulaşıyorum.

Hiç pişman değilim.

Yalan yok, bu düşünce ve duygularla yanmaya çok yakınım ve sonra tiz bir ciyaklama kafamızı, dikkatimizi dağıtıyor.

Bir kız Charlie'yi tanıyor.

Oscar uyanık bir duruma geçiyor. Omzuma dokunuyor, yanımdan ayrılmadan önce *ikinci bir* şekilde *konusacağz*. Tekrar Almanca konuşmasını izliyorum ve birkaç dakika sonra kız başını sallıyor, hala yerde yatan Charlie'nin hızlı bir fotoğrafını çekiyor ve sonra başka bir kapıdan çıkıyor.

Oscar sessizce söz verdiği gibi yanıma döndü.

"Akıcı Almanca konuşabiliyorsun," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Gerçekten iyi, ekleyebilirim." Gülümsüyorum. "Etkileyici. İngilizce, Fransızca, Almanca ve Portekizce bu kadar. Başka sırların var mı?" Aslında koluna uzanıyorum ve bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. Aslında bu ona dokunmak için bir bahane.

Bahaneye ihtiyacım olduğundan değil sanırım. O benim kocam.

Gülümsüyor ve elimi sıkıca kavıyor. "İspanyolca'yı unutma, Arizona."

Arizona. Daha geniş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. İtiraf ediyorum, şu ana kadar göbek adımı hiç sevmemiştim. Oscar'ın söylediğini duymak.

Sanki tüm eyalet bana aitmiş gibi.

"Demek İspanyolca da biliyorsun." dedim.

"Evet. İtalyanca gibi diğer dillerle de başa çıkabilirim ama en çok bu beş dilde akıcıyım. Ama Highland" -beni uzun uzun süzüyor- "Tagalogca konuşabilmen de bir o kadar etkileyici. Sen ve kardeşin birbirinizle bu dili konuşarak mı büyüdünüz?"

Başımı salladım ve Lola'mızın İngilizce bilmediğini, bu yüzden onun yanında her zaman Tagalogca konuştuğumuzu ve Jesse ve benim doğal olarak birbirimizle şakacı bir şekilde bu dili daha fazla konuşmaya başladığımızı açıkladım. Sanki aramızda yeri ve zamanı aşan bir bağ vardı. Aramızda kilometreler ya da yıllar olsa da fark etmezdi.

Bitirdiğimde, "Fransızca, Almanca ve İspanyolca konuşmayı ne zaman öğrendin?" diye soruyorum.

"İspanyolca'yı lisede öğrendim. Fransızca'yı ise yirmi dört yaşında güvenlik birimine katıldığım da öğrendim. Ben Cobalt'ın ekibinde işe başladım ve Cobalts'taki tüm güvenlik görevlilerinin birkaç Fransızca cümle bilmesi tavsiye edilir. Benim zor beğenen kığım hepsini öğrenmeye karar verdi."

Bir kahkaha attım. "Ve sen bana aşırı başarılı mı diyorsun?"

Sırıtıyor. "O unvan hâlâ sana ait, Long Beach. Aşırı başarılı değildim. Sadece işimi iyi yapmayı seviyorum." Bu sözler üzerine bakışları yeniden Charlie'ye odaklanıyor ama hâlâ benimle konuşuyor. "Almanca'da akıcı olmayı hiç planlamamıştım. Ama Charlie on sekiz yaşına geldiğinde Avusturya'daki tüm sarayları ve müzeleri görmek istediğine karar verdi." Dudakları kalktı. "Diyelim ki o yıl, daldırma konusunda hızlandırılmış bir kurstu."

Dürüst olmak gerekirse, bu bilgiye sahip olmanın daha iyi hissettirdiğini fark ediyorum. *Oscar ve Jack'in evliliğinde* bir onay işareti gibi: *Çok Yakında Değil* sütunundaki onay işareti gibi. Gözleri üzerimde geziniyor, bir saniyeliğine Charlie'den uzaklaşıyor.

Fotoğraf makinemi elime alma fırsatını değerlendiriyorum. "Bir şey çevirebilir misin?"

Başını sallıyor ve ben de birkaç tuşa dokunarak önceki bir klibi geri sarıyorum.

Oscar omzuma yaslanıyor. Vücudunun bana doğru bastırılmış ağırlığı tam olarak açıklayamadığım bir rahatlama sağlıyor.

Görüntülerde Charlie tavana bakıyor ve benim sesim ekran dışından duyulabiliyor. "Bunun nesini seviyorsun?" Ona soruyorum.

Charlie'nin yanıtı Fransızca ve benim gözlerim Oscar'da. Yavaşça gülümsüyor.

"*Sevilmeyecek ne var ki?*" dedi. Ve bu, adamımız Charlie Keating Cobalt'ın cevap vermemesinin en iyi örneğidir." Charlie'ye olan düşkünlüğü çok açık. Belki de Oscar'ı bana Charlie'nin ayarladığı gerçeği beni biraz gölgeledi ama ben de aynı şeyleri hissetmeye başladım.

Tam düşündüğüm gibi, Charlie ayağa kalktı.

Oscar bir eliyle göğsümü okşayarak, "Ve harekete geçiyoruz," diyor. Kameramı tekrar Charlie'ye çeviriyorum. Bir parçam onu kapatmayı düşünüyor. *Kafası güzel*.

Ama içimdeki yapımcı devam ediyor. Neyin yayınlanacağı konusunda son sözü o söylüyor zaten.

Ve Charlie, Viyana'nın dört bir yanını dolaşmak yerine otele dönmek istiyor. Bu sözleri duyduğumda gülümsemem patlıyor. Otel eşittir

mahremiyet.

Bu da demek oluyor ki Oscar ve ben *sonunda* evliliğimiz hakkında konuşabiliriz.

Gösterişli bir lobiden, tonozlu tavanlardan ve devasa avizelerden hızla geçerek altın panelli bir asansöre ulaşıyoruz.

Konuşma neredeyse gerçekleşmek üzere olduğu için gergin mi olmalıyım yoksa heyecanlı mı?

Vücudum bu orta yol aşamasındaki gerginlikte uğulduyor.

Asansör kapıları kayarak kapanıyor ve bizi içeri kapatıyor.

Daha on saniye bile geçmeden Kötü Zamanlama bir kez daha yüzüme tükürüyor. Tüm asansör sarsılarak durdu ve heyecanım elektriksel iniltiyle birlikte söndü.

Kat numarasına bakıyorum, 5'te donmuş.

"Hayır," diye haykırıyor Charlie ve düğmelere uzanıp birkaçını tokatlıyor. Sarı-yeşil gözleri panik içinde açılmış, göz bebekleri büyümüş.

Oh hayır...

Asansörde mahsur kalmanın dehşeti hiç aklıma gelmemişti. *İyi yolculuklar*. Ama Charlie'nin o kadar soğukkanlı ve sakin olmayacağını unutmuşum.

"Sakin ol." Oscar onu hafifçe geriye itti ve kırmızı acil durum düğmesine bastı. Ses kesilmeden önce bir saniye boyunca tiz bir alarm çaldı.

Charlie parmaklarını dudaklarına götürüyor ve kapalı asansör kapısına hayretle bakıyor. Daha önce hiç mantar almamıştım ama bunun duruma yardımcı olacağını sanmıyorum.

"Sadece beklememiz gerekiyor," diyor Oscar. Bana bakıyor. "İyi misin?"

Konuşamadığımız için üzgünüm, evet. Ama iyi tarafından bakarsak, aklım başımda ve kötü bir yolculuk geçirmiyorum. Charlie için aynı şeyi söyleyemem. Endişelerim onun üzerinde yoğunlaşıyor. "İyi," diyorum Oscar'a ve sonra Charlie'ye, "Hey, belki de oturmalısın."

Boğazına dokunuyor, tekrar tekrar. Parmaklarını adem elmasının üzerinde gezdiriyor. "Burası sıcak mı?" Charlie soruyor.

Çoktan gömleğini çıkarıyor ve parmakları pantolonuna gidiyor.

"Hayır, hayır, hayır." Oscar bileğini tutuyor. "Rahatlanan gerek.

Charlie."

"Burada bir su şişem var." Aceleyle sırt çantamın fermuarını açtım ve kamera ekipmanlarını karıştırdım. *Buldum*.

"Evet, bu iyi." Oscar benden PuraFons şişesini aldı. "Otur ve biraz su iç."

Charlie iki elini saçlarında gezdirir, suya uzanmaz. Panik içindeki gözleri korumasına dönüyor. "Beni buradan çıkarmalısın,

Oscar."

Oscar, "Üzerinde çalışıyoruz," diyor.

Gözyaşları sel olur. "*Lütfen*." Nefes alamıyor. "Burada kapana kısılamam." "Bu sadece bir asansör." Oscar onun önünde durur ve bir elini

Omzuna. "Kötü bir yolculuk geçiriyorsun. Endişeni arttırıyor. Sadece daha derin bir nefes al."

Charlie derin nefes alıyor ama hiç nefes vermiyor. Acı dolu uzun bir dakika boyunca oksijeni içinde tutuyor.

"Nefes al, kardeşim," diyor Oscar.

Nefes nefese kalır. Sessiz gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor.

Gözleri benden Oscar'a ve tekrar bana kayıyor. "Aşk nasıl bir duygu?"

Nefesim kesiliyor, gözlerim Oscar'a kayıyor. Bakışları çoktan

Ben.

Aşk mı?

Tek bildiğim Oscar'a olan aşkımın beni su gibi taşıdığı. Bir his yenilmezlik. Okyanus vücudumun altından geçerkenki sabır. Mükemmel dalga yaklaşırkenki beklenti. Ayağa kalkarken duyduğum heyecan ve güç. O imkânsız dalgalara bindiğimde ve bir kez fıçıya girdiğimde, tüm şüpheler ve korkular silinip gidiyor. Geriye tarifsiz bir mutluluk patlaması kalıyor.

Bu onun bana olan sevgisi.

Ama bunu Charlie'ye ifade etmekte zorlanıyorum. "Tarif etmesi zor."

Yanaklarındaki gözyaşı izlerini siliyor. "Bazen belki bir gün durur diye düşünüyorum. İçimdeki bu his... hayal kırıklığı... her zaman." Daha fazla gözyaşı döküyor. "Ama asla gerçekten geçmiyor ve... daha güçlü bir şey tarafından bastırılması gerekiyor. Ya... acı ya da aşk."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden mi insanların seni incitmesine izin veriyorsun?"

Tekrar göz kırpmıyor, gözleri doluyor ve kan çanağına dönüyor. "Babamla konuşmam gerek." Kollarını ovuşturuyor ve sanki derisinden çıkmak istiyormuş gibi kollarını ve bacaklarını sallıyor. "Oscar-"

"Buldum." Oscar cep telefonundan bir numara çeviriyor.

Charlie'yi bu kadar uzun süre filme aldıktan sonra, kendini kötü hissettiği her an babasını aradığını fark ettim. Birinin terapistini araması gibi.

Neredeyse günlük bir telefon görüşmesi.

Oscar telefonu Charlie'ye uzatır. "Baba?" Charlie sesini kontrollü bir şekilde çıkarıyor. "Benimle bir saniye konuşabilir misin?" Duvardan aşağı kayıyor ve başını dizlerinin arasına sıkıştırıyor.

Hâlâ boynumda asılı duran fotoğraf makineme dokunuyorum. Bunca zamandır yuvarlanıyordu ve bu gerçek midemi düğümlüyor.

"Hey." Oscar yanıma sokuldu ve gözleri kameramı da taradı.

Yaklaşık bir ay süren çekimlerden sonra, bugünkü görüntülerin altın değerinde olduğunu biliyorum. Bir yapımcının öznesini böylesine savunmasız bir pozisyonda yakalaması hayaldir. Bu kadar kişisel bir şeyi itiraf etmek. Yine de, Charlie bunu bana etki altında olmadan anlatabilir miydi? Asansörde mahsur kalmadan?

Hiç sanmıyorum.

Etik ve ahlaki açıdan kendimi bir yol ayrımında hissediyorum.

Bir karar vermeden önce başka sorularım da var ve bunlar Charlie için değil. "Biliyor muydun?" Oscar'a fısıldıyorum. "İnsanların ona zarar vermesine bu yüzden mi izin veriyor?"

Oscar başını sallıyor. "Eğer zekâ bir merdivense," diyor bana usulca, "Charlie en tepede kapana kısılmış durumda. Ve burası sinir bozucu bir yer."

Acı çeken bir dahi. *Born into Fame* için bir kanca gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum. Satabileceğini bildiğim için nefret ediyorum. Bunu burada düşünmekten bile nefret ediyorum. Charlie'yi sömürmek istemiyorum. Şu anda yerde ağlıyor, kafası güzel, babasıyla konuşuyor.

Asansör sarsılıyor.

Charlie'nin kafası dizlerinden fırladı. "Oscar?"

"Buradan çıkıyoruz," der Oscar ona.

OSCAR OLIVEIRA

"O UYUYOR." S  tteki yatak odamızın kapısını kapattım. Charlie yatağında g  vende ve sağlam. Odası oturma alanının hemen karşısında. Devasa  ok yatak odalı konaklama birimleri olan g  l  n   derecede pahalı bir otelde kaldığımıza sevindiğim anlardan biri.

Normal bir otel odasında kalıyor olsaydı, kendi vicdanım i in b  t  n gece koridorda kapısının  n  nde beklerdim.

Neyse ki burada rahatlayabiliyorum.  zellikle de Jack etraftayken.

Kocam, tabii h  l    yle olmak istiyorsa. Kal  asını pencereye dayamış, perdeleri geriye  ekmiş, sanki şehrin sokaklarını izliyormuş gibi, ama şu anda g  zleri benim  zerimde.

On beş saattir evliliğimiz hakkında konuşmadığımıza inanamıyorum. Bu b  y  k  l   de benim hatam gibi geliyor. Sarhoşken başka bir adamla evlenseydi, hemen konuşurlardı. Avusturya gezisi i in beklemeye almazlardı.

Kapıya yaslandım, hava ve sessizlik bizi ayırıyor. şimdi baş başa olduğumuz i in kelimeleri bulamıyorum sanki. Sarılmış bir muzı alnıma bağlamayı bitiriyorum ve "Seni su lamıyorum, eğer evliliği iptal ettirmek istiyorsan, Highland." diyorum.

Y  z    atlıyor. "Ne?"

G  ğs  mdeki baskı artıyor. "Sarhoşken verdiğin bir karar y  z  nden benimle evliliğini s  rd  rmek i in kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum. Eğer evliliğimizi iptal ettirmek istiyorsan, bu aramızdaki hi bir şeyi değiştirmeyecek. Sana s  z veriyorum. Sadece eskisi gibi olacağız." Bu durumdan ka mak isterse diye mecazi pencereyi onun i in a ık tutmaya devam ediyorum.

Geri atlayın.

Benimle birlikte olmak kolay değil ve sarhoş, aptal bir geceden sonra onu burada tuzağa düşürmek istemiyorum. *O aptal geceyi sevmiştim.*

Yüz ifadesi sürekli bir irkilmeye donmuş durumda. "Anlamıyorum... fesih mi istiyorsun?"

Hayır.

Hiç tereddüt etmeden. Jack Highland ile evli kalmak istiyorum ama bu sözleri söyleyemiyorum. Bir elimi kalın kıvrık saçlarımda gezdiriyorum. "Buna cevap vermesem sorun olur mu?" Ona soruyorum. "Çünkü eğer öyle ya da böyle dersem, benim kararına göre karar veriyormuşsun gibi hissedeceğim."

Bana baktı. "Ama karar verdin mi?" Bir kez başımı salladım.

Pencere pervazına tutunur. "Cevap vermemenin bir cevap olduğunu biliyorsun, Os. Sen iyi bir adamsın, eğer aklından geçen buysa bana açık açık evliliğin iptalini istediğini söyleyeceğini biliyorum. Yani bu sadece... ne için? Kararı benim omuzlarıma yüklemek için mi?"

"Bu senin kararın, Highland."

Sıkı bir nefes çeker. "Bu evlilik ikimizin arasında."

"Ve on beş saat boyunca bu konu hakkında konuşamadık bile," diyorum acı bir kahkaha atarak. "Kimin suçuydu bu? *Benim.*" Göğsümü işaret ediyorum. "Sana ana odağın değil de *diğer* adammışsın gibi davranan biriyle gerçekten evli olmak istiyor musun?" Gözyaşları yükselmekle tehdit ediyor. "İşime kendimden çok şey veriyorum ve ne yazık ki bu iş tek bir kişinin etrafında dönüyor. Charlie. Bunu nasıl isteyebilirsin?"

Farkına varmak onu yıkar. "Oscar, senin dikkatini çekmek için Charlie'yle yarıştığımı *hiç* hissetmemiştim." Bir adım daha yaklaştı ama durdu. Ben de bir adım atıyorum ve duruyorum.

Odadaki gerginlik, bir mıknaatısın iki yanlı ucunu birbirine itmeye benziyor. İlerlemek acı veriyor.

"Sana ona verdiğim kadar vermiyorum," diyorum, güvensizliğim yüzeye çıkıyor.

Jack başını sallıyor. "Bu doğru değil." Bu ifadeye duyduğu güven vücudumda bir dalgalanma yaratıyor.

"Jack, beni yatıştırmak zorunda değilsin."

"Sana yalan söylemiyorum Oscar," diyor, sesi boğuklaşarak. "Hepinize sahibim. Charlie İş Oscar'ını alıyor. Bodyguard Oscar'ı. Bu da senin çok sevimli bir versiyonun ama tam bir paket değil."

Bana her *şeyini* verdin." Yaklaşıyor. "Ve evet, konuşacak vaktimizin olmaması biraz canımı sıkıyor -bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım- ama zamanlama en iyi dostumuz değil. Bunu atlatacağım." Birkaç santim uzakta ama dokunmak için uzanmıyoruz.

"Belki de bunu aşmak zorunda olmamalısın," diyorum ona. "Sana daha fazla zaman tanıyacak başka biriyle evlenebilirsin."

"*Zaman* istemiyorum," diye nefes alıyor Jack. "*Seni* istiyorum. Senin desteğini. Duygusal, zihinsel, fiziksel. Hepsini istiyorum."

Parmaklarımız birbirine sürtünüyor ama yine de birbirimize çarpmıyoruz. El ele tutuşmuyoruz. Aramızda çözülmemiş bir şeyler var. "Ama benimle evlenmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerimiz kenetleniyor ve yine yüzünü buruşturuyor.

Kalbim göğsümün içinde eziliyor. Hiçbir şeye çarpmıyor. Nefes alamıyorum. Yüzümü soğuk tutmaya çalışıyorum. Jack'e fesih istiyorsa bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim.

Bu sözü tutmaya çalışıyorum.

"Oscar," diye fısıldar Jack. "Seninle evlenmek istiyorum ama..."

Göğsüm onun sessizliğinde yükselip alçalıyor ve bana karşı birleşen acıdan kaçmamak için tüm enerjimi harcıyorum.

Jack'in bakışları üzerimde geziniyor. "Bunu yanlış yapıyorum. Seni incitiyorum."

Bunu inkar etmiyorum. "Bunu yapmanın doğru bir yolu yok Long Beach," diyorum ona. "Dediğim gibi, eğer feshe ihtiyacın varsa, bu *çok erkense*, benim için sorun değil. Bana bir şey olmaz."

"İyi olacak *mıyız*?" Jack merak ediyor. Göğsünden benimkine doğru hareket ediyor. Boğazım şişiyor. "Sanırım öyle olacak."

Gözleri kızarıyor, aramızda duygu yoğunluğu geçiyor. "Seni seviyorum," diyor bana. "Aslında seninle bir gelecek görebiliyorum, Oscar. İkimizin birlikte dünyanın dört bir yanında koşturduğumuz çılgın, yüksek adrenalinli bir gelecek. Ben belgesel dizimi çekiyorum, sen de müşterini koruyorsun. Ve günün sonunda ikimiz de çok yorgun olduğumuzda yatağa birlikte giriyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve birbirimize günümüzü anlatmamıza bile gerek kalmıyor çünkü biliyoruz." Bir elini göğsüne götürüyor. "*Ben de* bunu istiyorum. Şimdi söyleyeceklerimin seninle ya da işinle *hiçbir* ilgisi yok. Tamam mı?"

Aramızda acı var çünkü sanki beni çöküşe hazırlıyor gibi hissediyorum. Nazik bir iniş bile değil. Sanki ikimiz de uçaktan atlamadan önce bana bir paraşüt uzatıyor.

"İptal isteyip istemediğime karar vermek için zamana ihtiyacım var. İkimiz için de bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüp düşünmediğime." Güçlü kollarını vücuduna sararak kendini kapatıyor.

Onu böyle görmek kalbimi kırıyor.

Sonunda ona ulaştım, bileğinden tuttum ve iplikli kollarını ayırdım. Onu daha yakına çekiyorum. Dizlerimiz birbirine çarpıyor ve elim avucuna kayıyor. Dövmelerimin üzerinden köprücük kemiklerime doğru uçuyor, beni sahipleniyormuş gibi hissettirecek şekilde dikiliyor.

"Nedenini açıklamak zorundayım," diye yumuşakça nefes alıyor Jack. "Devam et."

"*Bir* aydır çıkıyoruz. Her makale, her dergi, sosyal medyadaki her ses, hepsi evliliğimizin Oslie söylentileriyle mücadele etmek için bir reklam gösterisi olduğunu söyleyecek." Yüzünü buruşturuyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bir evliliğe bu tür olumsuzlukların eklenmesi *yıkıcı* bir his. Konfetileri, tebrikleri ve bu tür duyurularla gelen her *iyi* şeyi hak ediyorsun."

"Sen de bunu hak ediyorsun, Highland."

Başını sallıyor ama gözlerinde yaşlar birikiyor. "Belki ileride evlenmeyi beklersek. İnsanlar bu kadar eleştirel olmaz. Bu da bir olasılık."

Biliyorum.

Ama diğer insanlar umurumda değil. Şimdi onunla evlenebilirim ve tüm o seslerle yüzleşebilirim. Jack'in benim olduğum yerde olmasını ister miydim? Elbette, ama hepimizin kendi zaman çizelgeleri var ve ben onunkini zorlayamam. Acı verse bile.

Jack yüzünü buruşturarak, "Yaşadığım sorun şu ki, feshi her düşündüğümde bu beni fiziksel olarak hasta ediyor," diyor. "Bu yüzden muhtemelen karar vermek için zamana ihtiyacım var."

Jack'in kalbinde bu evliliği bitirmek istediğini sanmıyorum. Bunu bildiğim için daha rahat nefes alıyorum ama bu yine de yüzüklerimizin bir süre daha cebimizde kalacağı gerçeğini değiştirmiyor. Belki de sonsuza kadar, kafasının nereye düştüğüne bağlı olarak.

"Ben böyle iyiyim." Bu sözleri söylerken, hissetmeye başlıyorum.

Çünkü onun zamana ihtiyacı var ve benim de onun bu kararı aklı başında bir şekilde vermesine ihtiyacım var. Bu evliliği tamamen ve çekincesiz bir şekilde istemesini istiyorum.

"Bu yüzden muhtemelen olanları kimseye anlatmamalıyız." diye ekliyorum.

"Bu senin için sorun olur mu?" Jack sorar. "Çünkü Farrow ve Donnelly ile yakın olduğunuzu biliyorum-"

"Benden çok şey sakladılar, kardeşim. Farrow Maximoff'la çıkıyor. Donnelly'nin Luna'yla takılması." Yumuşakça gülüyorum. "Sıra *bende*." Köprücük kemiklerimin üzerinde duran elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Aramızda bir an geçti. Anlayış. Evli kalacağız, ama ne kadar süreyle, kim bilir?

Jack yaklaşıyor, sırtımı kapalı kapıya dayıyor. Sanki çatlamış bir şeyi yavaşça onarıyormuşuz gibi birbirimize sürtünüyoruz. Dudakları kulağıma değiyor. "Beni beklemek zorunda olduğun için üzgünüm." *Bir karar vermek için*, söylenmemiş kelimeler.

"Senin için beklemek umurumda değil," diye fısıldıyorum. Ellerimiz dolaşüyor. Vücutlarımız birbirine çarpıyor. Kıçını kavrayarak onu kendime doğru daha sert itiyorum. Dudakları boynumdan ayrılıyor.

"Başkaları için," diyorum ona. "Siktirip gidebilirler."

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum ve elini bedenlerimizin arasına sokacak kadar geri çekiyor. Pantolonumun üstünden sikimi okşuyor. Gözleri benimkilere kayıyor, gülümsemesi tamamen büyüleyici bir sırtışa dönüşüyor. "Evli bir adamla sikişmek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Duruma göre değişir," diyerek kapıdan çıkıyorum. Onu krem yorganlı ve kabarık dekor yastıklı altın renkli sayvanlı yatağa doğru götürüyorum. Kıçı yatağa çarpıyor.

"Neyin üzerine?" Gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Eğer o evli adam benimle evliyse." Onu kıçından tutup kaldırıyorum ve yatağın üzerinde geriye doğru savururken gırtlaktan gelen tahrik edici bir nefes veriyor. Yatağa atıyorum ve o bir yere kıpırdayamadan üzerine çıkıyorum. Göğsü inip kalkıyor, eli başının üstünde, soluk soluğa, nefessiz. Yukarıdakilerin hepsi.

Altımda yatıyor.

Muhteşem.

Her taraf onluk.

Ama bunu yaparken evliliğimiz hakkında konuşarak ateşle oynuyoruz. Çünkü bu biraz kalbimizin etrafına ip dolamak gibi bir his. Organları yırtılana kadar sıkılmak gibi.

Yine de bu oyunu oynamak istiyorum çünkü sadece bu gece bile olsa Jack'le evli olma hissine kapılmayı tercih ederim. Yarın her şeyi bitirebiliriz ama en azından şu an elimizde bu var.

Onu içime çekerken, gözlerimi sadece gömleğimi başımın üzerinden çıkarmak için ayırıyorum. Pantolonunu tekmeliyor. Gömleğini çıkarmasına yardım ediyorum. El ele tutuştuk ve

uzuvlar ve dudaklar. Birbirlerini yakıyorlar.

Pürüzlü bir nefesle parçalanıyor. "Os." Gözleri kapının yanındaki bavullarımıza kayıyor ve beni itecekmiş gibi bir elini omzuma koyuyor.

Elimi omzuna koydum. "Sen kal ve güzel görünmeye devam et. Ben hallederim." Atletik vücudundan sıyrılıp çırılçıplak sırt çantama doğru yürüdüm. Kayganlaştırıcı ve prezervatifleri aldım. Yatağa döndüğümde Jack çoktan kendini çekmeye başlamıştı.

Gülümsüyorum. "Bekle, Long Beach. Beni bekle." Elimini onunkinin altına sokuyorum, birkaç kez okşuyorum ve dudaklarından öpüyorum.

Sikim ağrıyor, içinde bunu başaramayacak kadar çok istiyorum. Ayrılıyorum ve sert şaftımın üzerine bir prezervatif kaydırıyorum. Tekrar baktığımda Jack'in titrediğini gördüm.

"Üşüdün mü?" Elimini kalçasında gezdiriyorum. Başını sallıyor. "Hayır, üşümüyorum." Kalbim daha hızlı atıyor. "Gergin misin?"

"Hayır." Nefesini dışarı üflüyor. "Bu diğer zamanlardan farklı hissettiriyor. İyi farklı. Sadece daha fazla... bunaldım sanırım." "Ben de öyle."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?"

Gülüyorum. "Meu raio de sol, biz evliyiz. En azından bu gece için. Ben senin kocanım."

Bu son ifade havada daha güçlü bir gerilim yaratıyor. Gözlerimiz birbirini ararken uyarılma artıyor.

"Ve bu gece senin kocanım," diyor Jack, güçlü akımı daha da güçlendirerek. Hâlâ titriyor ve ben onu nasıl ısıtacağımı biliyorum.

Eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, parmaklarımla altını açarken aynı anda dudaklarını da açıyorum. Ben ona doğru hafifçe iterken bir ritim tutturuyoruz. Öpüşmeyi derinleştiriyor ve kesik kesik, kesik kesik bir nefes vermek için ara verdiğinde, parmaklarımı ondan çekmek zorunda kalıyorum.

Ereksiyonum zonkluyor. Bacaklarını biraz daha açıyorum ve elimi şaftı boyunca gezdiriyorum. "Hazır mısın?"

"Lütfen."

Sikeyim. Ona içine dalarak, yavaşça onu doldurarak cevap veriyorum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor ve mutluluğum Jack'in gözlerindeki uyarılmayla daha da artıyor. Ben içine pompalarken elleri başına doğru uçuyor. Göğüsleri neredeyse aynı hizada, dudaklarım çenesinin dibine bastırıyor.

Yatak benim gücümle sallanıyor ve ben içeri ve dışarı iterken nefesim ağırlaşıyor ve sendeliyor, güzel sarhoş edici sürtünme yaratıyor. Jack'in ereksiyonu karın kaslarıma doğru kayıyor ve ona birkaç pompa yapmak için uzanıyorum. Pre-cum avucumu kaplıyor.

Geri çekildiğimde, gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. Aşağı uzanmak üzereydi.

Elini tutup tekrar başına koyabilmek için itişlerimi yavaşlatıyorum. "Bana bir iyilik yap, Long Beach," diyorum ağır bir nefesle. "Ellerini başının üzerinde tut."

A. Çok sevimli.

B. Bu gece kendine dokunmasını istemiyorum.

Bana endişeli bir bakış attı. "O zaman sana dokunamam, Os."

Ah, evet. Bu onun bencil olma konusundaki güvensizliği. "Bana dokunmana gerek yok," diyorum ona. "Ben senin içindeyim, Highland."

Yüzü alev alev yanıyor. "Tanrım." Kasları seğiriyor. Ve başını sallıyor, sert bir inilti çıkıyor. "İçimde iyi hissediyorsun."

Şu anda lanet bir yükselişteyim. Sinirlerim diken diken, kanım kaynıyor. Ve gözlerinin kapanmasına neden olan iki sert hareketle ona doğru sallanıyorum. "Os."

"İyi misin?" Daha yumuşak bir ritme geçiyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor, elleri saçlarını yumrukluyor. "Dostum, lütfen bunu tekrar yap."

Göğsünden derin, gırtlaktan gelen bir iniltiye neden olan iki çekiç hareketiyle pompalıyorum. Vücudumdaki her sinir ucunu alevlendiriyor ve daha sabit bir tempo tutarken daha da yaklaşıyorum. Yarın onu çok ağrıtmayacak bir şey.

Kalçalarımı itiyor, aşağı ve içeri doğru yumuşakça esnetiyorum.

Elim uzunluğuna geri dönüyor. İki vuruştan sonra titriyor ve ben tekrar çekiyorum. Dudaklarındaki inilti kırılgan geliyor. Alınlarımız birbirine kayıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Os," diye yalvarıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum.

Hareketlerim o kadar yavaşladı ki bana karşı titrediğini hissediyorum. Sanki ya elimden ya da sikimden iki sert pompayı arzuluyor ve ben ona ikisini de vermiyorum.

Ama bunun son saniyesine kadar tadını çıkarmak istiyorum. Eğer elimizdeki tek şey buysa.

Ter vücutlarımızı kaplıyor, aramızda sıcaktan bir battaniye gibi örölüyor. Saçlarım alnıma yapışıyor ve Jack bir elini başından çekiyor. Sadece saçlarımı geriye itmek için. Şefkat etrafımızı sarıyor ve ben ona girip çıkarken neredeyse birbirimizi kucaklıyoruz. Kaslı göğsü terden parlıyor ve avucunu başımın üzerinde bırakıyor. Parmakları şimdi saçlarımın arasında. Onu bana gönderdiği için tüm yıldızlara, aya ve güneşe teşekkür ediyorum.

Vücudum zevkle gevşemek için can atıyor ve ben hızımı artırdığımda Jack'in parmakları saçlarıma dolanıyor. "OsOsOs."

"Kahretsin," diye inliyorum ve inliyorum, daha sert iterken başlığa tutunuyorum, daha derin istiyorum.

Sanki o dokunuşu istiyormuş gibi ereksiyonuna bakıyor.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "No hands, meu raio de sol."

Elimle yatak başlığını kavrayarak, sert ve doğrudan bir hedefle iki kez daha itiyorum. Tüm vücudunu serbest bırakırken titrediğini hissediyorum ve benimki saniyeler sonra gerçekleşiyor. Evren dışı doruk noktası beynimdeki oksijeni tüketiyor ve kendimi toparlamam bir saniye alıyor.

Yavaşça üzerinden yuvarlanıyorum ve beni hemen kollarına geri çekiyor. Pazularını terli göğsümün üzerine asıyor. Birlikte kıvrıldık. Uzuvarlarımız birbirine geçmişti. İkimiz de yorganın altına girmeye zahmet etmiyoruz. "Oscar," diye nefes alıyor Jack.

Ama tüm söylediği bu.

Söylemesi gereken tek şey bu.

Az önce seviştik ve duygularımız hala yanan bir alev gibi aramızda dolaşıyor. Başını boynumun kıvrımına gömüyor. Ona çok aşığım.

Ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.

JACK HIGHLAND

İki haftayı aşkın bir süredir evliliğimizi gizli tutmak düşündüğümünden daha zor oldu. Evliliğin feshine karar vermek için zaman isteyen kişinin ben olduğumu düşünürsek, insanlara Oscar Oliveira'nın kocam olduğunu *söyleme* ihtiyacı hissetmemeliydim.

Ama orada, DAK ofislerinde kendi işime bakıyor, jambonlu ve peynirli sandviç yiyor, eğlence sitelerinde geziniyordum ki Security Force Omega'daki "Pro" hakkında bir makaleye rastladım. Haberin içinde Oscar'ın gömleksiz bir fotoğrafı vardı. Sarı mayosunu ve turuncu bandanasını tanıdım. Ayaklarının altında kum vardı. Kaliforniya'da çekilmişti.

Yorum bölümüne kaydardım.

Oscar çok ateşli.

Vay canına! Yatakta "profesyonel" olmalı, değil mi?

YUM. Oscar'ın Charlie ve Jack ile işi bitince? Ondan bir ısırık alabilir miyim?

Ve bu son yorum beni neredeyse kelimeleri yazacak kadar heyecanlandırdı: *Yapamazsın, ben onunla evliyim.* Tamam, kelimeleri yazdım ama yayınlamamak için kendimi tuttum. Kısmen çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bunu biliyorum. Yapımcı kimliği ve hepsi.

Yine de bugün bu ağır duygularla oturuyorum. Kararsızlıkla karışık kıskançlık. Peki neyi kıskanıyorum? İnternette Oscar'a seksi diyen rastgele birini mi? Belki de sadece insanların onun sonsuza dek benim olduğunu bilmelerini istiyorum. Oslie söylentileri yüzünden gerçeklerden şüphe ettiklerinde sonunda bana inanmalarını.

Ama "Oscar Oliveira benim kocam!" diye bağırmanın kısa süreli bir mutluluk olacağının farkındayım.

Bazı insanlar evliliği bir halkla ilişkiler taktiği olarak algılayacaktır. Olmadığı bir şeye dönüştürürler. İşte bu yüzden evliliğin feshini düşünmek için zamana ihtiyacım var. Belki ileride evlenmek için gerçekten *beklersek*, insanlar bu kadar sert yargılamazlar.

Oscar'la olan geleceğimde başkalarını da hesaba katmaktan nefret ediyorum. Aslında tek istediğim o, ama dışarıdaki algıyı anlamak benim hayatım, kariyerim oldu. Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Bilginize: Artık fesih almadan önce ne kadar süre karar vermem gerektiğine baktım. Beş yıl. Yani bu dayanılmaz belirsizlikte yaşamak için tam beş yılım var.

O kadar bekleyemem, tek bildiğim bu.

En azından bir şey biliyorum, değil mi?

Bugünkü DAK çekimini bitirdikten sonra kameramı çantasına yerleştiriyorum. Luna şişmiş gözlerini ona verdiğim mendillerle siliyor. Kolunun etrafındaki neon yeşili alçıyı keskin kalem çizimleri süslüyor. Golf arabası kazası iyileşmekte olan bir kemik kırığına neden olmuş.

Superheroes & Scones'un çatı katında bir pufun üzerine kıvrılmış. Burada çekim yapabilmemiz için mağaza erken kapandı ve son bir saatini kendisini çevreleyen tüm manşetler hakkında konuşarak geçirdi.

Gece kulüplerine gitmesine kafayı takmış olanlar. Aynı gece, bazen aynı yerde farklı erkeklerle öpüşürken nasıl "görüldüğü".

Ona nazıkçe medyanın diğer manşetini tartışmak isteyip istemediğini sordum. Magazin basını ünlülerin herhangi bir değişikliğine aşırı odaklanır: dövme, saç kesimleri, kilo alma. Ve Luna'nın neredeyse tüm yaz boyunca pantolon giydiğini fark ettiler.

Program için bu konuda konuşmak istemedi ama bana Donnelly'nin bacağına, kalçasına kadar dövme yaptırdığını ve babasının bunu öğrenmesinden korktuğunu söyledi.

Her zamanki gibi sırrı saklayacağıma söz verdim.

Ona bir kez daha sarılarak Luna'ya "Unutma, eğer istemiyorsan hiçbir şeyi yayınlamak zorunda değiliz" diyorum. Gece kulüpleri hakkındaki konuşmamızdan bahsediyorum.

"Ne zamana kadar bir karar vermem gerekiyor?" Mendili buruşturuyor. "Son tarih yok."

Eğer dizide yer almasını isterse, gelecek sezonda yer alacaktır. Eğer istemezse, bu görüntüleri gören tek kişi ben olacağım.

"Teşekkürler, Jack." Kapüşonunun ipini çekiştiriyor.

Ayağa kalkıyorum ve çantamın askısını omzuma asıyorum. "Birini aramamı ister misin? Tom, Eliot, ağabeyin, belki?"

Başını sallıyor. "Sanırım biraz yalnız takılacağım."

"Seni daha sonra karnavalda göreceğim mi?"

H.M.C. Philanthropies bu akşam bir karnaval düzenliyor ve ben de orada Charlie'yi *Born into Fame için* çekecektim. Bir saat önce başladı bile, Jesse benim yerime karnavalda.

Başını sallıyor. "Uğrayacağım. Gravitron'u kaçırmak istemiyorum." Bu beni biraz rahatlattı. Luna için ailesinin yanında olmak iyi olacak.

"Görüşürüz o zaman." Döner merdivenlerden en alt kata iniyorum. Koruması buradaki tek kişi. Quinn Oliveira pencere kenarındaki kırmızı vinil kabinde oturmuş, telefonunu karıştırıyor. Ben bir adım kadar uzaktayken kafasını kaldırıp bakıyor.

"Hazır mı?"

Başımı salladım. "Yalnız kalmak istiyor." Omzumdan kayan çantayı yeniden düzeltiyorum. "Oscar'la terapi nasıl gidiyor?"

İç çekmeye ve homurdanmaya benzeyen bir ses çıkarıyor. "Sana söylemedi mi?"

"Bana biraz anlattı," diye itiraf ediyorum. "Siz seanslar sırasında konuşmuyorsunuz. Bu değişti mi?"

Quinn tuzluğu karıştırıyor. "Neden olsun ki?"

Sıcak bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Belki terapist araya girmiştir?"

Quinn gözlerini bana dikti. "Ne yaptığını biliyorum Jack. İyi davranıp arkadaşmışsınız gibi davranabilirsiniz ama işe yaramıyor."

Tamam o zaman. "Quinn," diyorum. "Genelde herkese karşı iyiyimdir ve arkadaş olmadığımı biliyorum. Ama konuşmak istemiyorsan, sorun değil."

"Bilmiyorum."

"Peki," diyorum başımı sallayarak. "Karnavalda görüşürüz."

OSCAR OLIVEIRA

Bu benim en sevmediğim karnaval türüdür: Dönme dolaplar, atlıkarıncalar, lunaparklar ve eğlence için süt şişesi oyunlarıyla eyalet fuarlarına benzeyenler.

Büyük Perhiz'in başlangıcını kutlayan Brezilya'daki Karnaval'ın yerini hiçbir şey tutamaz. Sadece blocolar bile bu dünyanın dışında. Her biri farklı temalara, müziklere ve kendine özgü stillere sahip bir bloco'dan diğerine zıplamak. Puantiyeler, maskeler, kurdeleler. Sadece birkaç kez gittim ama hala en sevdiğim anılarımdan bazıları. Simlere bulanmış, bazen kostümler giymiş, içmiş ve gece boyunca dans etmişim. Bunun gibisi yok.

Belki bir gün Jack'i alabilirim.

Bu düşünce beni çok etkiliyor. Çünkü şu *anki* durumumuzu zar zor toparlayabiliyorken ben burada geleceği düşünüyorum.

Bir huni kek rüzgârı bana doğru geliyor. Cennet gibi, toz şekerli kokusu duyularıma doluyor. Fikrimi değiştirdim, bu tür karnavallardan nefret etmiyorum çünkü yemeklerini *seviyorum*. Vücudumun can attığı şey hareket halindeyken yemek.

Ama yemek için zaman yok.

Fuar alanı tıklım tıklım doluyken olmaz. Biletler bir saatten kısa bir sürede tükendi ve tüm Hales, Meadows ve Cobalt'lar fuara katıldı.

Telsiz konuşmaları kulağıma yumuşak geliyor, bu yüzden herkesin yerini biliyorum. Maximoff ve Farrow oğullarıyla birlikte dönme dolabın üzerinde, Thatcher ve Jane'in bir kova yukarısındalar. Cobalt'ların çoğu karnavalın etrafında takılıyor.

oyun stantları ve Meadows ailesi yüksek adrenalinli gezintiler yapıyor.

Ana odağım atlıkarıncada kalıyor.

Son otuz dakikadır, müvekkilim kayak şeklindeki birkaç çiftli banktan birinde uzanıyor. Sigara içiyor, kitap okuyor ve yakındaki atlıkarınca atlarından onunla sohbet etmeye çalışan kızları görmezden geliyor, aşağı yukarı sallanıyor. Atlıkarıncanın yaptığı dönüşlerin sayısını unuttum ama kimse onu tekmelemeye çalışmıyor.

Normalde Charlie'nin yanında duran ben olurdum. Ama bu tür gezintiler, hatta yavaş atlıkarınca bile kusasım geliyor. Onun yerine, Charlie'nin bankının yanındaki direğe sarılması için Gabe'i gönderdim.

Akşam yaklaşıyor ama güneş henüz batmadı, bu da işimi kolaylaştırıyor.

Donnelly elinde bir tabak huni kekle köşeyi dönüyor. Midem duyulabilir bir inilti çıkarıyor. "Donnelly," diyorum. "Lütfen bunun benim için olduğunu söyle."

"Başka neden buraya geleyim ki?" Tabakı uzatıyor ve Jesse'ye başıyla selam veriyor. "Hey, küçük J."

Atlıkarıncada Charlie'nin geniş bir görüntüsünü çekerken Jack'in küçük kardeşine kamera ekipmanları ağırlık yapıyor. On dakika önce çocuğa acıdım ve çantalardan birini aldım. Omzuma ağır geliyor ama Jesse gibi belimi kırmayacak.

"Koca J nerede?" Donnelly bana soruyor.

"*Jack*," diye vurguladım, "buraya geliyor. Luna'yı vurmayı yeni bitirdi." Kızarmış hamurdan bir parça koparıyorum. "Bu harika kokuyor, kardeşim."

"Anlaşma da uyuşturucuydu. Kızın biri bana vermeyi teklif etti. Tek yapmam gereken ağzına tükürmekti."

Ugh. Huni kek parçasını tabağa geri bırakıyorum. "Bu iğrenç." Benim parçamı alıyor ve kızarmış hamuru dilinin üzerine fırlatıyor. "Kekin *içine* tükürmedim, dostum." Başparmağındaki pudra şekerini yalıyor. "Ben tükürdüm ağzına."

"Kardeşim, o kısmı anladım. Yine de iğrenç. Bu senin değildi."

"Artık öyle," diyor. "Bana vermeden önce sadece üç ısırık almıştı."

Çok iğrenç. Çok iğrenç. Elimi pantolonuma sürüyorum, keşke şu anda dezenfektanım olsaydı. Donnelly'yi seviyorum ama ağzına tükürmek için para ödeyecek birinin hiçbir şeyine dokunmak istemiyorum.

Jesse yüzünü buruşturarak bize bakıyor. "Neden ağzına tükürmeni istedi?"

Donnelly omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ass-Kicker SFO korumasının seksi olduğunu düşündüğünü söyledi. Ama arkadaşlarının bunu yapması için onu cesaretlendirdiğine eminim." Gülümsüyor. "Şaka yapıyorlar. Ben hallederim." Huni kek tabağını altından yapılmış gibi havaya kaldırıyor.

Ne hissettiğini

biliyorsun.

Şimdi hissetme.

Donnelly'nin dikkati atlıkarıncaya yönelir. "Bunlar ejderha mı?" "Evet."

Atlar ve teknelerin yanı sıra, insanlar tek boynuzlu atlara ve Ejderhalar.

"Xander buna bayılırdı." Donnelly etrafta biriken insanlara bakıyor; güneş, oyuncakların ve yiyecek standlarının arkasına düşmeye başlıyor. "Ama bu kalabalık değil. Lanet olsun, burada çok fazla insan var."

Xander evdeyken SFO, Donnelly'nin gece için karnavalın güvenliğine katılmasına izin vererek geçici bir görev verdi.

Jesse bana başını salladı. "Atlıkarıncanın diğer tarafından bir çekim yapacağım."

O gidiyor ve Donnelly uzun bir süre omzumdaki çantaya bakıyor.

"Kardeşim, çıkar ağzındaki baklayı."

"Düşünüyordum da," diyor Donnelly, "Kitsuwon'un dev boyutlu el kitabında *We Are Calloway* için üretim ekipmanı taşınmaması gerektiği açıkça belirtiliyor. Şimdi de kural mı çiğniyorsun?"

"Sadece aşık bir orospu çocuğu."

"Jesse ile mi?" Donnelly, küçük Highland'in az önce ayrıldığı yere doğru kafasını sallayarak alay eder. İnsanların Donnelly ile ilk tanıştıklarında asla doğru anlamadıkları bir şey var: O zeki bir orospu çocuğu.

Çok iyi aptalı oynuyor.

Sırtışı üzerime

düşüyor.

Kuru bir kahkaha attım. "Bunu söylerken birinin artık kekini yemiyor olsaydın daha komik olurdu."

Dilini çıkarıyor, çiğnenmiş keki gösteriyor. Sırtıyorum.

"Cidden iğrençsin, kardeşim."

Ağzını gülümseyerek kapatıyor ve yemeğin geri kalanını yutuyor. İkimiz de aniden sessizleşiyoruz. Konuşulmayan bir şey asılı kaldı.

Karnaval oyunlarının ping ve çan sesleri ve yakındaki Tilt-A-Whirl'den gelen canlı müzik sessizliği dolduruyor, ancak gerginlik çözülüyor. Söylenmemiş konudan kaçıyoruz. Elindeki huni kek gibi aramızda duruyor.

Kalabalık halka atma standının etrafında toplanıyor. Tom ve Eliot Cobalt dev plastik halka torbaları satın aldılar ve cam soda şişelerine avuç avuç atıyorlar.

Donnelly tekrar bana odaklandığında, "Scottie senden ne kadar para alıyor?" diye soruyorum.

Donnelly elindeki keki yavaşça çiğniyor. "Hiçbir şey almıyor. Bunu ona isteyerek veriyorum."

Yani Scottie para istedi. En azından bu konuda haklıyım.

"Anlambilim bir yana," diyorum. "Kardeşim, ne kadar?"

Omuz silkiyor.

"Ben Redford değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Bana bir iyilik yapmadın. Seni Yale'e ben göndermedim. Ve eğer bu seni ikna etmezse, Redford'un sana viral ağız yarası dediğini çok net hatırlıyorum."

"Evet, ama bunu çok severek söyledi. Viral bir ağız yarası olmanın sevilmecek nesi var?" Gülüyor.

Gülümsüyorum. "Donnelly..."

"Ona maaş çekimi veriyorum," diye itiraf ediyor sonunda rahat bir kayıtsızlıkla. Sanki bu hiç önemli bir şey değilmiş gibi. Ama ifadenin ağırlığı bana sertçe çarpıyor. Göğsüme çarpıyor.

Neredeyse geri sallanıyordum.

"Siktir."

"Yok, her şey yolunda. Ek olarak bazı işler alıyorum. Bak." Cebini karıştırıyor ve elle çizilmiş bir kartvizit çıkarıyor. *Donnelly'nin dövme*leri. Arkasında telefon numarası yazıyor. "Bütün gece bunları dağıttım."

Acaba kaç tane telefon şakası alacak?

Ama aynı zamanda *Kıç Tekmeleyen SFO korumasından* dövme yaptırmak isteyen bir sürü insan olacağını da biliyorum. Xander'ı bedavaya koruyor olması hâlâ midemi bulandırıyor. Güvenliğe katıldığından beri dövmeleri sevdiği için yapıyordu. Paraya ihtiyacı olduğu için değil.

"Erkek arkadaşım geldi."

Donnelly'nin erkek arkadaşından bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü. Ya da sanırım *kocamdan*. Ama bu değişebilir, yani Jack benim kısa süreli kocam gibi. Kahretsin, bunun sesinden bile nefret ediyorum.

Ugh. Daha iyi bir şey bulmam lazım.

Şuna ne dersin? Sınırlı Sayıda Seksi Koca. Evet, bunu seçiyoruz. Jack yaklaşırken kartviziti Donnelly'ye geri veriyorum.

Jack'in gözleri omzumdaki fotoğraf makinesi çantasına takılıyor. "Onu taşımamalısın. Jesse nerede?"

"Sorun değil, Highland." Ama yine de çantayı ona uzatıyorum çünkü gözlerindeki bakış resmen *şimdi ver* diyor. "Ve atlıkarıncanın diğer tarafında."

Telsiz kulağımda yandı. "Akara'dan Donnelly'ye, halka fırlatmaya gidin. Eliot ve Tom'un ekstra güvenliğe ihtiyacı var."

Donnelly ayrılırken "Birlikte öldüren Koballar birlikte kalır," diyor ve *seni seviyorum* anlamına gelen bir el hareketi yapıyor.

Kulak misafiri olmadıktan sonra Jack'e Donnelly hakkında öğrendiklerimi anlatıyorum. "Kahretsin," diye nefes aldı Jack.

"Bütün parası mı?"

"Ben daha çok Scottie daha fazlasını istemeye başlarsa ne olacağı konusunda endişeliyim." Sertçe yutkunuyorum. Böyle bir şey olabilir ve Donnelly'nin verecek daha fazla parası yok ama daha önce de para kazanmak için yaratıcı yollar bulmuştu. Bazı yollar diğerlerinden daha kötü.

Tam bir karmaşa. Özellikle de yardım istemediği için. Kaç kez teklif edilirse edilsin reddediyor.

Karanlık karnavalın üzerini örtüyor, renkli ışıklar daha parlak yanıp sönüyor ve neşeli müzik daha yüksek sesle çalıyor. Hemen Jack'in yüzünü inceliyorum. Normalden daha sessiz ve bunun Luna'yla olan atışmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Genelde duygusal bir alışverişten sonra böyle olur, sanki duyduklarını kafasından geçiriyormuş gibi.

Başkalarının pek çok sırrını taşıyor. Bunlar için ona asla baskı yapmam, ancak bazılarını *sadece* bana gönüllü olarak söylediği zamanlar oldu. Bazen bu onu daha iyi hissettiriyor. Diğer zamanlarda, bunları kendine saklamanın onun için daha kolay olduğunu düşünüyorum ve Charlie'nin pek çok sırrını nasıl koruduğumu görünce, bunu anlayabilir ve saygı duyabilirim.

"Kardeşin bu gece iyi iş çıkarıyor, Highland. Çalışmaya başlamadan önce bir saniyeye ihtiyacın varsa-"

"Evet," diyor yavaşça başını sallayarak. "Evet, buna ihtiyacım olabilir."

Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıyorum. Dikkatim tekrar Charlie'ye yöneliyor ama müşterim şu anda hareket halinde. Atlıkarıncadan ayrıldığını görüyorum ve Gabe iletişimde yaklaşık yarım dakika gecikiyor.

"Gabe'den Oscar'a, Charlie çay fincanlarına doğru gidiyor."

Kahretsin, bir spin ride daha. Charlie'nin bunu bilerek yaptığını düşünürdüm, ancak sürüşlerin% 90'ı üzerlerine fırlayacakmışım gibi görünüyor.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Anlaşıldı. Yola çıkıyorum." Durmadan önce o yöne doğru bir adım atıyorum.

Quinn-kardeşim-uzun ve kararlı adımlarla bana doğru geliyor. Luna onun yakınında değil ve ben en kötüsünü düşünüyorum. Ona bir şey oldu.

Jack şimdi elimi sıkıyor.

"Quinn-" diye başlıyorum.

Kardeşim yüzümde beliren endişeyi görmüş olmalı. Hemen bana, "Sen kafayı yemeden önce, Luna'nın geçici görevlisi var," diyor. Yanımızdan geçen genç bir çocuk onun küfrettiğini duyunca suçlulukla irkildi. Gözlerini tekrar bana dikti. "Akara bu gece izin almama izin veriyor." Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor, başparmaklarını dışarı çıkarıyor. "Konuşabilir miyiz?"

İçgüdüsel olarak, dikkatli gözlerim müşteriye yöneldi. Charlie çay fincanlarına giden yolu yarıladı.

Quinn gergin bir ses çıkarır. "Siktir, kardeşim. *On dakika* istiyorum zamanından çalışıyorsun. Bana bunu yapma."

Sözleri, acı dolu sesi içimde bir ısırap dalgası yaratıyor. Hemen telsizden gece için mola vereceğimi fısıldıyorum. Kulaklığı kulağımdan çıkarıp telsizimin klipsini açıyorum ve kabloyu aceleyle cihazın etrafına sarıyorum.

Quinn kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Görevden ayrılıyorum," diyorum. "Eğer konuşmak istiyorsan, zaman sınırı koymak istemiyorum. Bu gece ben varım Quinn." Neden bu geceyi seçtiğini bilmiyorum ama sorma riskine de girmiyorum.

Jack bir kamerayı sol eline geçirir, sonra çay fincanlarına doğru işaret eder. "Bırakayım da siz yetişin. Ben Char'ı çekmeye gidiyorum-"

"Bekle," diyor Quinn hızlıca. "Yapabilir misin... Sanırım... bunun için etrafta olman en iyisi olur."

Aynısından.

Quinn ve benim bu konuşmanın bir bölümünde yumruklaşma olasılığımız çok yüksek. Bir arabulucuya ihtiyacımız var ve Jack Highland'ın adaylığını destekliyorum.

Jack gerginliği hissederek aramıza bakıyor. Ve kamera çantasının askısını omzuna doğru kaldırıyor. "O zaman daha sessiz bir yere gidelim."

Sonunda bir güçlü adam oyunu ile insanların sıraya girip içinde kaybolduğu kubbeli bir gezinti aracı olan Gravitron arasındaki çim alana geldik. Bulunduğumuz yer parlak ışıkların dışında ve karnavalın bu geceki bağış toplama etkinliği ne kadar yoğun olursa olsun, burası bulabileceğimiz en özel yer.

Quinn ellerini başının üzerine koyuyor, dirsekleri 5K koşusunu bitirmiş gibi dışarıda. Kırık bakışları beni delip geçiyor. "Senden nefret ediyorum, biliyorsun. Senden *gerçekten* nefret ediyorum."

Bu sözler beni onun yumruklarından daha çok yaralıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, bunu hissettim," diyorum ona.

Dişlerini sıkıyor. Dalgalı saçları rüzgârda savruluyor. Jack fotoğraf makinesi çantasını geniş omzundan çıkarıp çimlerin üzerine bırakıyor. Bakışlarındaki anlayışla karşılaşıyorum ve o da bana güçlü bir baş sallamasıyla damarlarıma güç veriyor.

Tanrım, bunu onsuz yapmak zorunda kalsaydım... Düşünemiyorum. Hayal etmek bile istemiyorum. Burada ne olarak bulunduğunun bir önemi olmadığını fark ettim - erkek arkadaşım ya da sınırlı sayıda bir koca. Hiç fark etmez. Onun desteği, bu gece beni taşıyan aynı büyüleyici güç olmaya devam ediyor.

Bir nefes alıyorum ve kardeşime dönüyorum.

Quinn kollarını indirir. "Eskiden seni görmezden gelmek ve sessizliğin içimizi kemirmesine izin vermek daha kolaydı. Ama ne zaman terapiye gitsek bu çok *dayanılmaz oluyor*." Dişlerini sıkıyor. "Çünkü hâlâ bir işim olmasının sebebinin sen olduğunu bilerek orada oturmak zorundayım. Benim için iyi bir şey yaptın. Benim için güvenliği bırakmaya razı oldun." Gözleri kızardı. "Ama yine de senden nefret etmeyi bırakamıyorum."

Ne yaptım ben?

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini söyle. Bilmek istiyorum Quinn." Çaresizlik sesime yapışıyor. "*Lütfen*."

Renkli ışıklar yanağında, gözünün altındaki yara izinde dans ediyor. Uzaktaki biri güçlü adam oyununu kazandıkları için tezahürat yapıyor.

Konuşmadan önce kutlamalarının bitmesini bekliyor. "Sana söylemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye nefes alıyor. "Beni öldürmek ve sana zarar vermek dışında."

"Bu seni çoktan öldürdü, kardeşim. Bana çoktan zarar verdi." Hıçkırıklara boğuluyor ve bir elini gözlerine bastırıyor.

Onu teselli etmek istiyorum ama öfkesini körüklemekten korkuyorum. "Her neyse," diyorum sonunda, "artık bunu tek başına taşımana gerek yok. Ben buradayım."

Sendeleyerek nefes alıyor, neredeyse panikle gülecek. "Buradasın," diye tekrarlıyor ve gözlerini çimlere dikeyor. "Biliyorsun eskiden seni idolüm olarak görürdüm. Ağabeyimi. Oscar Oliveira. Tanıdığım en güçlü, en belalı adam." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonraki sözcükleri söylemekte zorlanıyor. "Seni *her yerde* takip ederdim. Bunu hatırlıyor musun? Sana şöyle derdim: "Quando eu crescer, quero ser como você." *Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum.*

Nefes almak acıtıyor. "Hatırlıyorum." O sadece küçük bir çocuktı. Beş ya da altı.

Gümüş zinciri boynuna doladı. Annemiz bu kolyeyi ona onaylandıktan sonra vermişti. Ortasına Başmelek Aziz Mikail'in bir kolyesi işlenmiş. "Peki ya ben çok küçükken?" diye soruyor bana. "Benim boyuma kadar eğilip iki elini başımın üstüne koyduğunu ve bana şöyle dediğini hatırlıyor musun? Eu sempre vou te proteger." *Seni her zaman koruyacağım.*

Açık bir alandayız ama sanki duvarlar etrafımı sarıyor. Viyana'ya geri döndüm, bir asansörde mahsur kaldım. Bu sefer sadece ben, kardeşim ve yıllardır gömülü tuttuğumuz budaklı köklerimiz var.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Burnu alevlenir. "Bunu tekrar tekrar söyledin. Eu sempre vou te proteger. Eu sempre vou te proteger. Dokuz yaşındayken Yale'e gittiğinde bile sana inanmıştım." Gözyaşlarına boğuldu. "Yüzlerce kilometre uzaktayken bana bunu söyleyip durdun ve ben de sana inandım!"

Kendi nefesimde boğuluyorum. *Ne oldu? Ne oldu lan?! Çılgılık atmak istiyorum. Şu anda onu korumak istiyorum. Ben bir şey yaptım... Ben bir şey yapmadım. Kendimi kaybettim ama onun acısını hissediyorum ve bunun bitmesini istiyorum. "Quinn, seni seviyorum, bunu bilmelisin."*

Eli kalbine gidiyor ve sanki organın atmasını durdurmaya çalışıyormuş gibi gömleğinin kumaşını yumrukluyor. "Senin aşkın zayıf, Oscar. Beni asla korumadı."

Bir elimi ağzıma götürerek gözyaşlarımı geri kırıyorum. Jack beni rahatlatmak istercesine yaklaşıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. Hayır...hayır...kardeşim bana zarar vermek istiyor. Buna *ihtiyacı var*. Ona izin vereceğim.

"Sonunda eve döndün," diye devam ediyor Quinn. "Ama çok geçmeden güvenliğe katıldın ve sonra tekrar gitmiş de olabilirsin. *Eu sempre vou te proteger*. Siktiğimin saçmalıkları." Sert bir nefes çekiyor. "*On beş* yaşındaydım." Boğuluyor. "On beş. Sen yirmi beş yaşındaydın ve beni koruyamadın!"

Bana sadece bir yaş verdi... bir zaman çizelgesi.

Hayatımda ilk kez, ilişkimizin ne zaman paramparça olduğunu biliyorum. Bu haber beni en derinden sarsıyor. "On beş mi?" Nefes alıyorum, bunun daha *önce* olduğunu biliyorum. Boks antrenmanlarına başlamadan önce.

"Lise çok zordu. Her gün oraya bir dolaba itileceğimi ya da üzerime çullanılacağını bilerek gidiyordum. Sadece filmlerde olduğunu düşündüğünüz aptalca şeyler," diyor Quinn, dişlerini sıkarak, "ama ben her klişenin içine düşen bir eziktim."

"Anlamıyorum. Lisede popülerdin," diyorum çaresizce, buna bir anlam vermeye çalışarak. "Çim hokeyi takımının eş kaptanıydın." Gerçi o boksa başlar başlamaz o sporu bıraktığını biliyorum.

"Ama diğer yardımcı kaptanın beni soyunma odasının duvarlarına çarptığını hiç görmediniz. Takım arkadaşlarımdan yüzümü çimlere gömdüğünü hiç görmedin." Gözlerini kırıştırıyor. "Spor yaptığım için popüler olduğumu mu düşündünüz? Takımım benden *nefret ederdi*. Yere düştüğümde ağlamam dışında hiçbir sebep yokken benden nefret ettiler. Babamın antrenmanın ilk ayında yüzüme tükürüp bağırmasıyla aynı sebepten." Omuz silkiyor ama sanki tüm vücudu demirden yapılmış gibi sert. "Belki de bunu hak etmiştim. Sadece ağabeyimin gelip beni kurtarmasını falan bekliyordum." Gözleri benimkilere gömülüyor. "Ama bu hiç olmadı."

Eu sempre vou te proteger.

Seni her zaman koruyacağım.

"Eğer beni arasaydın-"

"Ne yapardın? Her şeyi bırakıp eve koşmak ve bana yardım etmek için mi? Eve hiç gelmedin ki! Bu adamlar her gün benimle taşak geçiyorlardı. Tekrar tekrar. Zaten bildikleri şeyi durduramazdın. Güçsüzdüm. *Kimsem yoktu*."

Çocuklar kelimesine takıldım. Midem bulanıyor. "Kaç kişi?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Kaç erkek, Quinn?!" Çığlık atıyorum, gözlerim yanıyor.

Sesi bir çığlığa dönüşüyor. "Sana söylemiştim. Bütün lanet takım."

Hiç şansı yoktu. Kardeşim... küçük kardeşim dayak yiyordu ve benim hiç haberim olmadı. Ona hiç yardım etmedim. Başkasını korumakla meşguldüm. Korumam için para ödeyen birini ve Quinn'e söz vermiştim. Çünkü o benim kardeşim. O benim kanımdan.

Başım dönüyor ve çömelıyorum. Ellerimi başıma koydum.

Quinn geniş bir nefes alır, göğsü yükselir. "Artık sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok, kardeşim. Ailedeki herkesten daha güçlü oldum, böylece sonunda kendimi koruyabilecektim." Parmağıyla göğsüne vuruyor.

Yavaşça yükseliyorum. Etrafımızda dönen renkli ışıklar kafamın içinde patlıyor. "O zaman neden boksu bıraktın?" Her zaman beni güvenliğe kadar takip etmek için bıraktığını düşünmüşümdür. Ama yanıldığımı biliyorum.

Eliyle çenesini sildi. "Buna dayanamadım." Elini bırakıyor ve sanki bir şeyi geri getirmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını yumruk yapıp sıkıyor. "Oscar, bokstan sadece nefret etmiyorum. *İğreniyorum*. Etrafımdaki insanlar ona vurmak için *tezahürat yapıyor*. Onu öldürmek için. Başka birine zarar vermek için. Ne için? Alkış için mi? Lanet bir ödül için mi?"

Halka şiddet içeriyor. Birden fazla kez cinayet çılgınlıklarının muhatabı oldum. Ama biz dövüş sporu etrafında büyüdük, bu benim için normal.

Quinn yüzünü buruşturarak başını sallar. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"O zaman üniversiteye gidebilirdin," diyorum ona. "Üniversiteye gidebilirdin.

kendinize farklı bir hayat kurdunuz."

"Bunu istiyorum!" Quinn yeri işaret ediyor. "İnsanları savunmak istiyorum. İnsanları korumak. *İyiliğin* gücü olmak. Neden Farrow gibi telsizleri kapattığımı biliyor musun? Neden onun koruma tarzını taklit ediyorum? Çünkü *kimseye* ihtiyacı yok. Ekipten birine değil. Kendine güvenebilir ve benim de tek istediğim bu."

Bu kendine güven ihtiyacı çok derinlere dayanıyor. Lisede zorbalığa maruz kalmaya kadar uzanıyor. *Zorbalık*. Kahretsin, küçük kardeşim zorbalığa uğradı. Ağlamak ya da ona sarılmak istiyorum. Kendimden nefret ediyorum. Çünkü Quinn'in -beni nakavt edebilen kardeşimin- bir zamanlar akranları tarafından her gün eziyete uğradığını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ve o haklı, eğer onun yanında olsaydım, ona elini süren her pisliğe bir son verirdim.

Ama ben pek ortalıkta

yoktum. "Quinn-"

Sözümü kesti, "Şimdi anlıyorum ki, beni korumakta başarısız olmasaydın asla bu kadar iyi bir savaşçı olamazdım." İşte böyle, bakışlarındaki sıcaklık sönüyor. "Sanırım bunun için sana teşekkür edebilirim."

Bu son bir darbe.

Bir nakavt.

O benim yüzümden bu halde. Tüm o öfke. Tüm o acı.

"Quinn," diye nefes alıyorum. Bunu onarmaya çalışmalıyım ve belki de artık neyin kırıldığını bildiğim için bunu yapabilirim. "*Çok* özür dilerim. Hayatımın geri kalanında hep üzgün olacağım." Bir adım daha yaklaşıyorum. "O zaman seni koruyamadım ve artık çok geç olduğunu biliyorum." Elimi başının arkasına koyacak kadar yaklaştık. Beni itmeye çalışıyor ama daha önce yaptığı kadar sert ya da güçlü değil. Zar zor sallanıyorum.

Ve elimi başının üzerinde sıkı sıkı tutuyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Eğer tutmayacak olsaydım, sana bu sözü asla vermemeliydim." Gömleğimi pençeliyor ve beni itmeye mi yoksa tutmaya mı çalıştığını anlayamıyorum. "Benden nefret etmeyi bırakmak zorunda değilsin ama hiçbir yere gitmiyorum."

Hıçkırıklara boğuluyor ve kollarıma yığılıyor. Alnı omzumda, tüm vücudu gözyaşlarına boğuluyor. "Senden nefret etmeyi bırakmak istiyorum," diye mırıldanıyor gömleğimin içine. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Elimi başının üstünde tutarak acısını dindirmeye çalışıyorum. "Bu bir başlangıç." *Sonunda önemli olan tek şey bu.* Bir başlangıç. Bir başlangıç. O kadar uzun zamandır arafta dinleniyorduk ki, birbirimizle iletişim kuramıyorduk, bu noktaya asla ulaşamayacağımızı hissediyorduk.

Kendi gözyaşlarım çenemden kayıyor ve omzunun üzerinden bakıyorum. Jack'i görüyorum.

Yüzünü siliyor ve bana başıyla selam veriyor. *Seni seviyorum*, diyor. *Seninle gurur duyuyorum.*

Bu beni etkiliyor çünkü uzun yıllar boyunca kardeşimle olan ilişkiyi nasıl idare ettiğimi sorguladım. Jack, Jesse için örnek bir ağabey oldu. Ve bu süreçte Jack'in desteği ve anlayışına sahip olmak bir ışık kaynağı.

İkimiz de kardeşlerimizden on yaş büyük olmanın sorumluluğunu taşıyoruz. O zamanlar Quinn'i koruyacağıma dair verdiğim sözlerin aramızdaki bağda nasıl silinmez bir mürekkep gibi olduğunu biliyor.

Kardeşıme daha sıkı sarılıyorum.

"Oscar!" Gabe'in sesi hem Quinn'i hem de beni şoke etti. Geçici koruma bize doğru koşuyor ve kardeşimle ben hızla yüzlerimizi ovuşturuyoruz. Birinin beni ağlarken görmesinden utanmıyorum ama bu gösterilemeyecek kadar kişisel bir duygu.

Gabe yanımda durdu, nefes nefese kalmıştı ve ter şakağından aşağı akıyordu. "Her yerde seni arıyordum." Ofladı, ellerini

Dizler. "Charlie'yi bulamıyorum."

Jack hızlı bir telaşla kamera çantasını alır.

Endişelenmemeye çalışıyorum. Bu daha önce de *birçok* kez oldu. Ama bu gece farklı hissediyorum. Her şey farklı. Kardeşimin bunun bir seçim olduğunu düşünmesinden endişeleniyorum. O ya da Charlie.

Quinn bana döndü. "Ayrılabiliriz. Daha hızlı olur." Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda bağışlama değil, kabullenmeye daha yakın bir şey olduğunu söyleyebilirim. İkimiz de korumayız. O burada kalacak ve ben sonunda bununla barıştım. "Bu iyi bir fikir," diyorum ona ve elimdeki teli çözmeye başlıyorum.

Radyo. "Sen batı tarafını al."

"Anlaşıldı." Koşarak uzaklaşmak üzereydi ama bir an durdu ve bana döndü. "Senti sua falta." *Seni özledim.*

O gittiğinde, rahatlamayı bekliyorum. Ama sadece suçlu hissediyorum. Hatta kızgın. Kendime öfkeleniyorum. Daha fazla zorlamalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım. Bastırılmış öfkeyle doluyum ve bunun işimi yapmak için doğru kafa yapısı olmadığını biliyorum, ama yine de yapacak bir işim var.

JACK HIGHLAND

"ONU BULACAĞIZ," diye tüm güvenimle Oscar'ı temin ediyorum. Hiçbir şey söylemedi ama endişelendiğini biliyorum. Omuzları öne doğru eğilmişti ve gözlerinde sadece Charlie'nin üzerine kalabalık yığılmaya başladığında gördüğüm türden korkutucu, yoğun bir dikkat vardı.

"Biliyorum," diyor. "Sadece tek parça halinde olmasını umuyorum."

Gabe ve Quinn'den ayrıldık ve Oscar müşterisini gören olup olmadığını öğrenmek için telsizle haber verdi bile. Kardeşime mesaj atıp hızlıca yürüyorum. *Buralarda mısın Charlie?* Gönder tuşuna bastım.

Gözlerim telefonumda olduğu için sert bir cisimle çarpıştığım da sarsılıyorum. Tökezleyerek geri çekildim.

"Hey, dikkat et!" diye homurdanıyor adam. Bir kolu kız arkadaşının boynunda, pamuk şeker kuyruğunda bekliyor.

Oscar iki adım ileride durdu ve direksiyonu kırdı. "Kendine dikkat et!" "Sorun yok..." Telefonum çaldığında sesim kesiliyor.

Yarım saat önce onu çay fincanlarının orada bıraktım. B-roll

almak için. - Utoy Fuck.

Oscar kıpırdamıyor; gözleriyle pamuk şekerciye hançer fırlatıyor. "Bize gülümsemeye devam ediyor, kardeşim. Kendimi kaybetmek üzereyim." Öfkesinin daha derin bir yerden kaynaklandığı açık. Quinn'in geçmişini ve bu geçmişteki rolünü yeni öğrenmiş ve bu duygularla gerçekten yüzleşmek için tam olarak sıfır saniyesi var.

"Hadi, Os." Onu pamuk şeker standından uzaklaştırıyorum.

Belindeki telsizi gülerek çıkaran bir genci gözden geçirir. Güç, kulaklığı kulağından çekip çıkarır ve mikrofon kablolarını koparır. Oscar küfrediyor, sonra geri almak için elini uzatıyor.

Genç kız çıldırdı. Telsizi bırakıyor ve ikimiz de birkaç ayağın cihazın üzerinden geçmesini izliyoruz, kalabalık Calloway kardeşleri birlikte gördüklerinde çılgınlıklarla hızla hareket ediyor.

"*Siktir*," diye küfrediyor Oscar, hırpalanmış radyoyu eline alarak.

Bu çok, çok bozuk. Başımız derde girerse destek için güvenliği arayamaz. Gerçek şu ki, zaten dünya çapında genellikle tek başınadır.

Oscar parçaları arka cebine soktu ve gittiğimiz yere doğru baktı.

"Devam edelim dostum," diyorum. "Jesse onu görmedi."

Oscar başını sallıyor ve adımlarımı takip ediyor. Tempoya karşı tempo. Her aracın arkasında duruyoruz. Her standın. Her oyunun. Bakmadığımız tek bir yer var.

Çarpışan arabalar.

Karnavalın en arkasında yer alan çadırın tüm ışıkları kapalı. Çadırın birkaç metre ötesine kurulmuş bir sıra *dışı* tabelasının yanından geçiyoruz. Görünüşe göre tabela insanları uzaklaştırmış. Alüminyum merdivenler, parlak renkli çarpışan arabaların bir mezarlık gibi hareketsiz durduğu metal zemine çıkıyor.

Oscar ve ben koşarak çıkarken merdivenler gıcırıyor ve buranın ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Metal direkler çarpışan arabaların arkasından çadırın tavanına kadar uzanıyor. Engelli bir parkurun etrafında dolanıyormuşuz gibi aralarından geçiyoruz.

Neon mavisi bir arabanın yanından geçerken, ağır nefesler ve karışık ayaklar duyuyorum. Ve figürler görüyorum. Cesetler. *Siktir, siktir*. Koşmaya başladık.

Arka tarafa, pembe ve sarı çarpışan arabaların yanına nişan almış. Charlie'nin yerde kıvrıldığı yere. Tiki gömlekli üç beyaz adam kaburgalarını tekmeliyor.

"DEFOL ONUN ÜZERİNDEN!" Oscar bağırıyor.

Bacaklarım altımda pompalanıyor. Charlie başını tutuyor, dirsekleri yüzünü korumak için kıvrılmış.

Nabız hızlanıyor, ben daha hızlı koşuyorum ve adamlara ulaşıyoruz. Bize saldırıyorlar ve Oscar bir profesyonel gibi darbeleri engelliyor ve kaçıyor. Çoğunlukla nefsi müdafaa.

Sadece Charlie'ye ulaşmak istiyorum. Bir adam yolumu kesiyor ve ben daha gözümü kırpmadan yumruğu çeneme çarpıyor. Acı ağzıma doldu. Bir tomar kan tükürüyorum, gömleğime sıcıyor.

Tanrım, *lanet olsun*. Sahip olduğum en değerli şey değilmiş gibi

eşyalarımı üzerimden atıyorum. Kameramın *kırılma* sesini duydum. Sonra bir *çatırtı*. Ama bunu söyleyemem

aynı adam dönüp ona tekrar tekme atarken benim ekipmanımdan ya da Charlie'nin vücudundan geliyor.

"JACK!" Oscar bağırır.

"Ben iyiyim," diyorum şok olmuş bir nefesle.

Daha önce hiç yumruk yumruğa dövüşmedim. Ve ben bir boksörle çıkıyorum. Bir boksörle *evli*.

Hadi ama.

Bu adamın Charlie'yi dövmesine izin veremem. Oscar iki tıknaz, tiki adamın ağırlığını üzerinden kaldırmakla meşgul. İkisi de onu kum torbası gibi fiziksel olarak yere sürüklemeye çalışıyor.

Ve üçüncü adam Charlie'yi tekrar tekmelemek için hazırlanıyor.

"HEY!" Onu sertçe itiyorum ama bileğimi yakalıyor. Ayakta güreşiyoruz, nabız kulaklarımda yankılanıyor ve yumruğu art arda üç dalga halinde karnıma çarpıyor.

Sikeyim.

Öksürdüm de öksürdüm. Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Jack, Jack, Jack," diye sesleniyor Oscar hızla, acımdan acı duyarak. İki adam hâlâ vücuduna yapışmış durumda; ortalığı kan gölüne çevirip adamları yumruklamamaya çalışıyor. Onları daha hızlı çekip çıkarıyor.

Aynı adam Charlie'ye saldırırken nefes almak için savaşıyorum. Ona tekrar saldırıyorum.

Charlie'yi korumak için. Hiç şüphe yok. Jesse için yapardım. Quinn için yapardım. "DUR!" Bağırıyorum.

Dönüp bana saldırıyor. Ben itiyorum, o itiyor ve daha iyi tutuyor. Beni çok büyük bir güçle ileri itti. Ve alnım metal bir direğe çarptı.

Her şey kararıyor.

OSCAR OLIVEIRA

JACK metal zemine sertçe yığılır. Bayıldı. Öldü. Jack'i metal direğe iten piçi yeşil bir çarpışan arabanın içine doğru iterken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. İki arkadaşı, nefes borularına dirsek attıktan sonra hırıldayarak kaçtı.

O son tehdit.

Protokol: Onu bağlayın. Fermuarla bağlayın. Yetkilileri arayın.

Kocam bir metre ötede hareketsiz yatıyor. Müvekkilim kaburgalarına yediği son tekmeden beri kıpırdamadı.

Parmaklarım onun tiki yakasının etrafında sıkılaşıırken, o benim kaleme karşı çırpınıyor. Öfke bedenimde bir yuva kuruyor ve geçmişi yeniden yapmak istiyorum. Quinn'le yaptığım hataları düzeltmek ve bu adamın canına okumak istiyorum. Ama Jack'in bilinci yerinde değil.

Jack'in *bilinci yerinde değil*.

Bu düşünce tekrar tekrar aklıma geliyor ve beni daha da panikletiyor. Kahretsin, protokol.

Ceplerini karıştırıyorum, cüzdanını alıyorum ve onu kuş tüyü bir yastık kadar ağırmış gibi yere fırlatıyorum. Diğer ikisinden daha hafif. "Seni öldürmeden önce defol git buradan," diye homurdanıyorum.

Çadırdan koşarak çıkarken tökezleyerek ayağa kalkıyor. Dikkatimi yeniden yönlendirirken göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor. Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor.

Jack.

Charlie.

Seçmek zorundayım.

Özür dilerim.

Jack'in yanında dizlerimin üzerine çökene kadar attığım her adım suçluluk ve endişeyle ağırlaşıyor. Gözleri kapalı ve alnında bir şişlik oluşmaya başladı bile. Gömleği kan içinde, dudağı patlamış.

"Jack," onu biraz sarsıyorum. "Jack, hadi."

Kıpırdamıyor.

Boğazım şişiyor. "Highland!" Bağıriyorum, gözlerim doluyor. "Uyan lan!"

Onu daha iyi korumalıyım.

Ona daha hızlı ulaşmak için o adamlara daha sert vurmalıyım.

"Oscar?" O halsiz ses çadırın arkasından geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Charlie'nin doğrulmaya çalıştığını görüyorum.

"Charlie, orada kal. Kımıldama. İyi misin?"

"Evet...evet. Sanırım." Acı dolu bir nefes veriyor ve bir kolunu kaburgalarına doluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra Jack'e kayıyor. Gözlerini kırpıştırarak bir şeyler söylüyor. "O...?"

"O iyi."

O iyi. İyi. F.I.N.E. Kafamın içinde hecelelemek beni sakinleştirmiyor. Jack'i hiç bırakmak istemiyorum ama kamera çantasını buralarda düşürmüş. İçinde bir su şişesi olabilir.

Tam ayağa kalkmaya başladığımda gözleri dalgalanmaya başladı.

Tekrar çömelıyorum. "Jack," diye fısıldıyorum, sesimi paniklemiş bir çaresizlik kaplıyor. Yanına diz çöküp bir elimi başının üzerinden geçiriyorum.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak uyanıyor. "Os?" Ağırlığını yere vererek doğrulmaya çalışıyor.

"Sakin ol," diyorum. "Başını çok kötü çarptın Arizona. Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"17 Eylülth ." Çarpışan arabaya yaslanıyor ve gözleri benimkilere dalıyor. Endişe onları sarıyor. "Yüzün."

Elmacık kemiğimdeki acıyı zar zor hissediyorum. Adamın biri babamın gülüp geçeceği tek bir yumruk attı ama eklemler eklemdir ve eminim bir yara izi kalmıştır.

Jack'in çenesine de bir yumruk geldi, ama ben daha çok direğe çarpan küt kuvvetten endişeliyim.

Kavga ettiğimizi bile hatırlıyor mu? Belki de beyin sarsıntısı geçirmiştir. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Kendini toparladı. "Evet, tabii ki, sadece darbe aldığını görmedim." Kaburgalarında oluşan derin çürükleri incelemek için düğmelerini kaldıran müşteriye bakıyor. "Charlie, iyi misin?"

Bir kez başını sallıyor.

Sağlık ekibini aramak için telsizime uzanıyorum, sonra parçalanmış olduğunu hatırlıyorum.

İyi iş, Oliveira. Bak öfkem bana ne kazandırdı.

Jack öne doğru gevşedi. "Ben iyiyim." Dudakları, şaka yapmıyorsun, bir gülümsemeye dönüşüyor. "İlk dövüşümün bir direğe çarpıp bayılmamla biteceği kimin aklına gelirdi?"

"Ben değilim," diyorum dürüstçe. "Sen Pole'a karşı. Bütün paramı sana yatırıyorum."

Biraz daha geniş gülümsüyor. "Mesele şu Os, ne olursa olsun tüm paranı bana yatırırdın." Bacaklarını uzatıyor. "Sen benim hayran kulübümün başkanıydın."

"Doğru," diyorum ve gülümsüyorum. "İyi hissettiğinden emin misin?" Güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Evet." Başının arkasını ovuşturuyor.

Ayağa kalktım ve avucumu uzattım. Jack'in durmasına yardım ederek bir elimi omzuna koyuyorum ve birkaç saniye bekliyorum. O sabit. Hatta uyanık. Ama yine de, "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Eli benim elime düşüyor ve tamamen bırakmadan önce sıkıyor. Dikkati yerdeki kırık kamera ekipmanına kayıyor ve benim odağım yeniden müşteriye yöneliyor.

Charlie'nin yanına çömeliyorum.

"Ayakta durabilir misin?" "Belki."

Ona da yardım ediyorum ve ayakları yere değer değmez en yakındaki çarpışan arabaya çarpıyor. Hay *sikeyim*. Düşmeden önce onu belinden destekliyorum.

En kötüsünün kaburgaları olduğunu sanıyordum ama bacağını yine becermiş olabilir. Çarpışan bir arabanın kaputuna otururken "Bekle," diye inliyor. "Bir nefes alayım." Nefes alırken yüzünü buruşturuyor.

"Ne oldu?" Kaçındığım soruyu soruyorum. Cevabın hoşuma gideceğinden emin değilim.

"Otları olduğunu söylediler." Charlie sinirlenir. "Yoktu. Beni soydular." Çenesiyle yerdeki cüzdanı işaret ediyor. Gitmesine izin vermeden önce o şerefsiz verdiğim cüzdan.

Hayır. Eğildim ve aldım. Deriyi hemen tanıdım. Belki de tanıdıklığı anlayamayacak kadar paniklemişim. Ama çeviriyorum.

Charlie'nin ehliyetini gördüm. Lanet olsun, bu hatayı yaptığıma inanamıyorum.

Tehditlerin kimliği

yok.

Hepsi kaçtı.

Bunun için cehenneme gideceğim. Charlie'nin cüzdanını cebime attım.

Jack kırık kamerasını alır. "Charlie, neden koruman olmadan onları takip ediyorsun?"

"Evet, Charlie, bunu neden yapasın ki?" Alaycı bir şekilde, cevabı zaten bildiğimi söylüyorum.

Gözlerini deviriyor. "Risk aldım."

Çünkü canının yanması umurunda değil. Acı, değil mi? Günlük olarak hissettiği hayal kırıklığından daha büyük. Babasıyla konuşmaya devam etmesini sağlamaktan başka ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Yapabileceğim tek şey, o istemese bile onu korumaya çalışmak.

Kamera parçalarından oluşan mezarlığa doğru eğilip Jack'in kalanları toplamasına yardım ediyorum. "Tamir edilebilir mi?" Ona soruyorum.

Charlie, "Ben öderim." diyor.

"Mesele para değil," diye iç geçiriyor Jack. "Jesse'nin daha önce kaydettiği her şeyi kaybettim. Ama şu anda üzerinde hâlâ ikinci bir kamera var, yani karnavalda çektiği diğer görüntüler hâlâ kullanılabilir durumda olmalı."

Charlie arabanın kaputunu itiyor ve ben ona ulaşamadan tökezleyerek yaklaşıyor. Yerdeki bir lensi almaya yardım etmeye çalıştığını görüyorum.

"Buldum," diyorum ama o çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, parmaklarını merceğin etrafında kıvırıyor. Jack'e uzatıyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor Charlie. Bu, onun sözlü olarak özür dilediğini duyduğum nadir anlardan biri.

"Pekâlâ, beyin sarsıntısı geçiriyorsun, Charlie," diyorum açık açık. Müşterimin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra bir kolumu onunkinin altına koyarak ağırlığını destekliyorum. "İkinizi de Farrow'a götürüyorum."

Jack kamera çantasının fermuarını çekiyor ama ben ondan önce kayışını yakalayıp boştaki omzuma asıyorum. Üçümüz yavaşça alüminyum merdivenlerden aşağı iniyoruz. Çarpışan araba çadırının dışına.

Ana karnavala geri dönerken ışıklar hâlâ parlıyor ve müzik yüksek sesle çalıyor.

Jack yüzünü buruşturarak başındaki şişliğe dokunuyor. "Demek kavga böyle bir şeymiş?" Işıltılı bakışları bana kayıyor. "Söylemeliyim ki Oscar, eskiden bu işi geçimini sağlamak için yaptığına inanamıyorum."

"Bunu hala bu işi geçimini sağlamak için yapan küçük kız kardeşime söyle." Başını sallayarak yumuşak bir ses çıkardı.

Gabe bize yetişti ve telsizini aldım. *Üzgünüm, Gabe.* Kıdem falan. Kulaklığı takıp frekansları değiştirdiğim sırada kulağıma tanıdık, ciddi bir ses geliyor. "Thatcher'dan SFO'ya, son yirmi gün içinde Akara, Banks ya da Sulli'yi gören oldu mu?"

Bu da ne böyle?

Bu üçünü aklım almıyor. Birincisi, Akara'nın Sulli'ye olan hislerini inkar ettiğini sanıyordum. Bu yüzden ilk erkek arkadaşı olduğunda, kıskanç Akara'nın duygularını bir kez ve herkes için fıskırtmasını bekledim. Patlamış mısırımı kaptım. Öyle bir şey olmadı.

Sulli erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra bile.

Ne oldu ki? Banks'in Sulli'nin "tam bir afet" olduğunu söylediğini duydum. Akara oradaydı ve sadece başını salladı. Kabul mü etti yoksa kısa devre mi yaptı anlayamadım.

Bu geçmiş bir kenara bırakırsak, Sulli şu anda onları basketbol atışı ya da su tabancası oyununa davet edebilirdi. Rekabetçidir ve Akara bu gece Banks'i de onun ekibine atadı. Çifte güvenlik. Ama Akara telsizden cevap verirdi.

Tabii başka bir küçük piç radyosunu sökmeye çalışmadıysa.

Kulağımda bir *Olumsuzlar ve Hayırlar* korosu çınlıyor. Kimse onları görmedi.

Hayır demek için mikrofonumu tıklamayı başarıyorum. Donnelly'nin "Yarım saat önce lunaparka girdiklerini gördüm" demesi için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

Bu üçü telsiz sinyali olmadan kaybolmuş olabilir, ama bir şey olması ihtimaline karşı sağlık ekibinden biri orada olacaktır. Charlie ve Jack'in tıbbi değerlendirmeye ihtiyacı var.

En azından artık bir varış noktamız var, iyi tarafından bakarsak.

Thatcher ve Jane, üzerinde *Amerikan Sirki Lunaparkı* yazan ampullerin bulunduğu girişe koştukları sırada lunaparka ulaşıyoruz. Charlie'nin acı içinde olduğunu ve yüzümüzdeki yaraları görünce duruyorlar.

"Merde," diye Fransızca küfrediyor Jane. "Ne oldu?" Rotasını değiştiriyor ve Thatcher önde koşarken bize ulaşıyor. Kancayı çözdükçe endişesi artıyor.

Kolumu Charlie'den çekip küçük kardeşini çimlerin üzerine indiriyorum.

"Hayat," diyor Charlie, gözleri kapalı, yüzünü acı kaplamış. "Aptal insanlar,

seçimlerimin sonuçlarını... geriye doğru yürümek."

Aptal insanlar, seçimlerimin sonuçları. Bu gece kendimi bir orospu çocuğu gibi hissediyorum. Radyomun kırılmasıyla sonuçlanan ve Jack'in bir direğe kafa atmasına neden olan bazı hatalar yaptım.

Jane bir elini kardeşinin omzuna koyarak, "Kıpırdamadan dur," diye talimat veriyor. Soran olursa, Jane Cobalt'ın Charlie'ye karşı gösterdiği sabır ve nezaketten ötürü bir azize olduğunu söyleyebilirim. Charlie aktif olarak aileden uzaklaştığında bile onunla ilgilenmeye çalışıyor.

Bana kız kardeşinin sevgisini hak etmediğini söyledi, ama kendi inancının yanlış olduğunu kanıtladığı birçok zaman var. Onun için FanCon turuna katılmaktan, eski arkadaşlarını öyle bir tehdit etti ki Nate bir daha gıkını bile çıkarmadı.

Ve bunu yaptığını benden başka kimse bilmiyor.

Jack hafifçe sallanırken kolumu ona doluyorum, başı dönüyor. Midem sıkışıyor. "Otur, Highland."

Jack çimlere eğilir ve kollarını dizlerine dayar. Sanki lisede beden eğitimi dersinden sonra nefes alıyor.

O iyi, Oliveira.

Ama gözlerim sanki benim işimmiş gibi onun üzerinde. Şu anda tek odak noktamın o olması umurumda bile değil. Charlie'nin bu etkinlikte ailesi var.

Jack beni yakaladı.

Bu benim kocam.

Güçlenmeye çalışan zayıf bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bana deneğinmişim gibi bakıyorsun, Os."

"Olmadığını kim söyledi?"

Yumuşak bir nefesin onu terk edişini ve gülümsemesinin büyümesini izliyorum. *Ona yardım et. Cazibesi dikkatini dağıtmasın.* Bu düşünce beni daha da harekete geçiriyor.

Kulaklığımı ayarlayıp Thatcher'a "Redford nerede?" diye soruyorum. Sonra bir konsiyerj doktorunun koşarak yanımıza geldiğini görüyorum, travma çantası kalçasına çarpıyor.

Daha yaşlı. Boynunun dibinde at kuyruğu var. Bu Dr. Edward Keene, Farrow'un babası.

Charlie'nin yanına çömeliyor ve değerlendirmeye başlıyor. Sağlık ekibinin sadece Keen'lerden oluştuğu düşünüldüğünde onun nöbetçi olmasına şaşırmadım.

Thatcher cevap veriyor: "Farrow, Maximoff'la birlikte karnavaldan erken ayrıldı. Ripley kendini iyi hissetmiyordu. Diş çıkarma sorunu." Bakışlarını

Lunapark girişi.

Seyircileri inceliyorum, tetikteyim.

Gençler ve yetişkinler lunaparkın etrafında dolanıyor ve telefonlarını çıkarıyorlar. Fotoğraf çekiyorlar. Çekim yapıyorlar. Çok sayıda geçici görevli neyse ki onları uzak tutuyor. Yaklaşmaya çalışanlara geri çekilmeleri söyleniyor.

Dr. Keene'den Highland'i de kontrol etmesini isteyecektim ama Charlie, "Jack'e bakabilir misin? Kafasını fena çarptı."

"Ne üzerine?" Dr. Keene hemen Jack'e geçer.

"Metal bir çarpışan araba direği," diye cevaplıyor Jack. En azından bunu hatırlıyor. Beni daha az geriyor.

Dr. Keene Jack'in gözlerine küçük bir ışık tutar.

"Gerçekten ne oldu?" Jane Charlie'ye tekrar sorar.

Charlie bacağını uzatır. "Soyuldum."

"Soyulmak mı?" Şok onun mavi gözlerini genişletiyor. Thatcher başının üzerinde rahatlatıcı bir el tutuyor ama öfkesi bana yöneliyor.

Akara burada olmadığına göre, SFO liderinin gazabına uğrayacağımı biliyordum. Ters ters bakıyor. "Neredeydin?"

"Kardeşimle konuşmak için görevden ayrıldığım için onu geçici olarak izliyordum ama Gabe Charlie'yi gözden kaybetti."

"Gabe kayıp olduğunu neden daha önce bildirmedi?"

Ne olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Ona, eğer yakınlarda olursam, bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim." Gülüyorum ama garip bir ses, bu gece beni yakalıyor. "Biliyor musun, aynı karnavalda bulunmanın yakınlarda olmak sayılacağını düşündüğünü fark etmemiştim. Daha açık konuşmalıydım."

Benim hatam.

"Telsizin neredeydi?"

Asidik bir tat yutuyorum. Bu gece çok fena çuvalladım. "Bozuldu. Artık Gabe'inkini kullanıyorum."

Thatcher başını sallıyor. Sıkılmış gözleri lunaparka dikilmiş.

Akara ve Banks için endişelendiğine yüz dolarına bahse girerim.

Thatcher'ın hayal kırıklığına uğramış, öfkeli bakışlarına maruz kalmaya alışık değilim ve bu beni etkiliyor.

Gabe bir aptal olsa bile, onu düzgün eğitmediğim için bu benim hatam. Ama gerçekten, beynimi benim zekâmın fersah fersah altındaki birinin beynine yerleştirmek zor. Belli ki bazı talimatlarımı nasıl yorumlayacağını hesaba katmamışım.

Dr. Keene, "İkisinin de hastaneye gitmesi gerekiyor" dedi. "Charlie röntgen için, Jack de tomografi için." Çimlerin üzerinden kalkmalarına yardım etmeye başladık. Jack'i bir kolumla belinden destekliyorum, o da pazısını omzuma asıyor.

Thatcher Charlie'yi dik tutuyor.

Ve sonra herkesin dikkati aniden, hayatı buna bağlıymış gibi *koşan* bir kıza yönelir... lunaparktan dışarı.

"Sulli!" Jane çığlık atıyor ve iki elini birden sallıyor. Sulli hedef bölgesini bizim gruba yönlendiriyor ve buraya iner inmez Jane'in koluna tutunuyor.

Korumaları nerede?

Hala diken üstündeyim... Telaşlanmalı mıyım yoksa gidip mısır mı almalıyım?

"Hadi gidelim buradan. Hemen şimdi," diyor Sulli nefesinin altında, yeşil gözleri kameralı telefonlara dikilmiş. Bu boku yiyen hevesli halka. Onları çok fazla suçlayamam.

Burada durmuş *çayı bana ver diye* düşünüyorum. *Drama nedir?*

Ama aynı zamanda *bunları da koruyun*.

Thatcher ve ben, gayretli seyirciler yaklaştırmaya çalışırken sıcaklığın korunması için hareket ediyoruz.

"Neden?" Jane'in mavi gözleri daha da büyür. Sesleri kısıldı.

Sulli kıpkırmızı olur. "Koca ağzımı açtım. İşte bu yüzden. Kits ve Banks'e gerçekten çok seksi olduklarını, beni güvende ve rahat hissettirdiklerini ve eğer hayatım boyunca başka bir erkek arkadaşım olmazsa, bekaretimi onlardan biriyle kaybetmemin harika olacağını söyledim." Şiddetle başını sallıyor. "Evet, ben de arkadaş gibi kabul edeceklerini düşünmüştüm. Ama çok sessizlerdi!" Elini sağa sola sallıyor. "Ben de kaçtım ama sonra kendimi aynaların içinde buldum, kayboldum ve beni arıyorlardı... ve aman Tanrım." Bakışları Akara ve Banks'in koşarak çıktığı lunapark çıkışına yöneliyor.

Evet, bu beş kova su ısıtıcısı mısır anı. Bu gece insanlar yaralanmasaydı şu anda bu drama sırtıyor olurdu.

"Gidiyoruz," der Jane ona. "Hemen şimdi. Hadi gidelim.

Charlie?" "Ben Jack ve Oscar'la gideceğim. Sen önden git."

"Emin misin?" diye endişeleniyor.

"Evet," diyor Charlie, kendi başına ayakta durarak.

Kardeşine sarılır. "Seninle hastanede buluşuruz." Dönüyor. "Thatcher?" Thatcher, Jane ve Sulli'yi otoparka doğru götürürken, "Tam önünüzde, tatlım," diyor.

Telsizleri kullanıp üzerlerine daha fazla geçici yönlendiriyorum ve sonra Akara ve Banks bize ulaştıklarında koşularını yavaşlatıyorlar. Patronum müvekkilimin yaralarını gördü. "Ne oldu?"

Telsiz konuşmaları alevleniyor. "Price'tan Akara'ya, Charlie'nin soyulduğu haberini aldım. Doğrulayabilir misin?"

Akara dik dik bakıyor, boyum iki santim uzamış gibi hissediyorum.

Charlie beni savunurken, "O benim ekibimde değildi," dedi. "Bu benim hatamdı. Başka kimsenin değil."

Güvenlik böyle işlemiyor ama Charlie'nin beni sıcak koltuktan uzak tutmaya çalışmasını takdir ediyorum.

Onaylamak için Akara'ya başımı salladım. *Evet, müvekkilim soyuldu.*

Mikrofonunu tıklar ve bunu geri iletir. SFO bunu asla unutamayacak.

Kitsuwon Securities 1 - Triple Shield 2.

Gerçekten kaybetmemizin tek nedeni benim ve kendimi daha büyük bir ahmak gibi hissediyorum. SFO'nun itibarını zedelemek hepimizin devasa egosunu incitiyor ama en çok Akara'yı incitecek. Üzerinde onun adı var. "Kitsuwon, özür dilerim," diyorum ona.

Başını iki yana sallar. "Sorun değil," diyor içtenlikle. "Uzun bir gece oldu."

Şimdi o lunaparkta neler olduğunu tam olarak öğrenmem gerekiyor ama Banks'e dönüyor ve birlikte yürümeye başlıyorlar.

Biz de çıkmaya başladık. Ama dönme dolaba ulaştığımızda Jesse yaklaşıyor.

2. pit stop.

"Nerelerdeydin?" Jack bir ağabey endişesiyle soruyor. "Nerelerdeydin?"

Jesse kardeşinin yüzünü, yarasını ve

Onu belinden destekliyordum. "Kavga etmiş gibi görünüyorsun, Kuya."

"Bu uzun bir hikaye."

Jesse'ye başımı salladım. "Hastanede anlatırım."

Jesse, Charlie'nin garip bir şekilde eğildiğini fark ediyor ve hemen kolunu müvekkilime doluyor. "İyi misin dostum?"

Charlie'yi destekleyebilmesi için Jesse'nin fotoğraf makinesi çantasını elinden almayı başardım.

Tekrar park yerine doğru yürümeye devam ediyoruz.

Charlie, "Bu gece Maximoff hakkında konuşan birine kulak misafiri olsan daha iyi olurdu," diye yanıtlıyor.

Ukalılığı ortaya çıkıyor.

Jane burada olmadığı için şanslı.

"Uh...evet, bu gece birilerinin onun hakkında atıp tuttuğunu duydum." Jesse şaşkın bir yüz ifadesi takındı. "Bunu neden duymak isteyesin ki? Siz kavga mı ettiniz... Aranızın iyi olduğunu sanıyordum?"

Charlie aniden çok ilgili görünüyor. Gözleri Jesse'ye lazer gibi odaklanıyor. "Tam olarak ne duydun?" Yüzümde ciddiyet ifadesi belirliyor, özellikle de "Hiç filme aldın mı?" diye eklediğinde.

Charlie.

Keating.

Anasını

sikeyim.

Kobalt.

Kapsayıcı büyük resim bulmacasının parçaları aniden sıraya giriyor ve çok mükemmel bir şekilde birbirine bağlanıyor. Başım dönüyor. "Charlie..."

Kimse fısıltımı duymuyor.

"Evet, her şeyi çekerim," diyor Jesse. "Sana bu gecenin görüntülerini gösterebilirim."

Jack bana bir bakış attı. İşte bu kadar.

Charlie bu yüzden belgesel yapmak istedi. Bana Highland'i ayarlamasının yanı sıra, *bu başından beri* beklediğimiz cevap.

"Yaşlı bir adam mı?" Charlie soruyor. "Sadece bunun gibi hayır etkinliklerinde olur. Ve kuzenimden nefret etme eğilimi vardır."

"Evet," diye başını sallar Jesse. "Kulağa onun gibi geliyor."

Ernest Mangold, H.M.C. Philanthropies'in CEO'su. Charlie kellesinin uçmasını istedi. Bu benim en iyi teorim ve bu gece aptalca hatalar yapmış olabilirim ama yine de zeki bir orospu çocuğuyum.

JACK HIGHLAND

"Maximoff'un karnavalıdan çoktan ayrıldığını duydun mu? Aşk Tüneli'ndeki çocuklarla fotoğraf bile çektirmemiş... evet..."

Ernest Mangold.

Televizyonumda ona bakıyorum. Televizyonu dolaptan çıkardım ve karnavaldaki kamera görüntülerini büyük ekrana yansıttım. Kardeşim, Oscar, Charlie ve ben dairemde gergin bir şekilde izliyoruz. Hepimiz ayaktaydık, koltuk değneklerine yaslanan Charlie bile.

"Oğluna sürekli etrafı gezdiriyordu. Ve hayır işlerinde iyi olduğunu mu düşünüyor?" Gülüşü çirkindi.

Yüzüm sürekli bir yaltaklanma ve şaşkınlık içinde.

Ernest'in konuştuğu kişi kadrajın dışında duruyor. Karnaval müdavimleri kameranın önünden geçer. Ernest ve arkadaşını gizliyorlar. Ses kalitesi çok kötü ama yine de duyulabiliyor.

"Daha fazla yaklaşmak istemedim," diye savunuyor Jesse görüntüleri. "Daha önce de çektim ama konuşmayı kesip kameramı kapattırdı."

Bir elimi başına koyuyorum. "Bu çok iyi, Jess. Müzikle birlikte her şeyi duyabiliyor olman etkileyici."

Dudakları yükselmeye

başlıyor. Tekrar

televizyona bakıyoruz.

Hastanenin verdiği karara göre beyin sarsıntısı yok; bu yüzden Ernest'in Aşk Tüneli'nin etrafında dolanıp çenesini çalıştırmasını izlerken kafam yerinde.

"...Ripley'i hayvanat bahçesinde bırakmalıydı. Evet... evet birisi ona 'beni sev, ben bir meta kafalı bebeğim' yazan bir işaret iliştirsin." Tekrar gülüyor.

Kimse konuşmuyor.

Sessizliğimiz odayı öldürüyor.

Kaslarım geriliyor, midem bulanıyor. Başımı sallıyorum ve Oscar'ın hararetli gözleriyle buluşuyorum. Ona, "Daha önce de arkalarından 'şaka yollu' söylenen tuhaf, kötü niyetli şeyler duymuştum ama bu seviyede, yakın çevreden bir şey duymadım," diyorum.

"Rahatsız edici," diyor Oscar, "ve ne yazık ki artık pek fazla şeyden rahatsız olmuyorum." Her şeyi gördük.

Bundan birkaç saniye sonra görüntü siyaha kesiliyor ve Oscar herkesten çok bana endişeyle bakıyor.

Neredeyse uyumuş durumdayım. Aynı anda çok fazla duyguya kapılıyorum. Dangalak CEO'ya öfke. Arkadaşlarım ve ünlü aileler için üzülüyorum. İçine çok fazla umut doldurduğum bir projede hayal kırıklığı.

Ve daha fazlası, daha yeni yeni anlamaya başladığım çok daha fazlası.

Charlie'nin diziyi hazırlamasının ana nedeni üzerinde duruyoruz. Belgesel dizisini Ernest'in davranışlarının kanıtlarını yakalamak için kullanıyordu. Charlie, H.M.C. Philanthropies yönetim kurulunda sayıca az olduğu için CEO'yu görevden almaya bu şekilde karar verdi.

Keşke şovu yapma sebebi başka bir şey olsaydı.

Bir kez olsun ilgi odağı olmak istiyor gibiydi. Tanrılar arasında bir yıldız. Benmerkezci. *Şöhretin Doğuşu'nun* uzun vadeli hissettirecek ve Charlie ödülünü aldığı anda sona erecek bir hata olmayacak herhangi bir şey.

Jesse, Oscar, Charlie ve bana bakıyor. Huni kekten bir parça koparıyor. Charlie ve ben hastanede kontrolden geçerken kardeşim karnaval yiyeceklerinden oluşan küvetler getirmişti ve Oscar'a bir poşet su ısıtıcısı mısırsı attığında ona uzun süreli puan kazandırmıştı.

Ben televizyonu kapatırken pamuk şeker ve kızarmış hamur kokusu etrafımızı sarıyor. "Sence bu yüzden kovulacak mı?" Jesse soruyor.

"Kesinlikle," diyor Charlie, gözleri hâlâ siyah ekranda. Görevden alınacağına sevindim. Maximoff en başından beri hiç kovulmamalıydı, ama ben işlem yapıyorum.

Ve işleme.

"Bir sorum var," diyorum her zaman söylediğim şeyi söylüyorum ama bu seferki çok daha fazla kişisel duygularımı içeriyor. Çok fazla acı. Evet, çok incindim. Charlie'nin sarı-yeşil gözlerini yakalıyorum. "Neden bana söylemedin?"

Hayallerim altımda parçalanıyor ve her şey toza dönüşüyor. Oscar bana daha önce de sordu, *neden bu?*

Bu projeyi bu kadar özel yapan ne? Riskli olduğunu bile bile neden bu işe kalbimi koydum? Charlie'nin her şeye verdiği cevap gibi, benimki de o kadar basit değildi.

Yaptığım her şeye kalbimi koyarım.

Kendi sergimi yaratma fırsatı milyonda bir gelir. İnsanlık durumuna hitap eden sanat yapmayı seviyorum.

En yanlış anlaşılan Kobalt hakkında bir belgesel dizisi hazırlamak ve onun anlaşılmasını sağlamak... bu ödüllendirici olmaktan çok daha fazlasını hissettiriyor.

Bu projeye duygusal olarak ne kadar yatırım yaptığımı düşünmek bile midemi bulandırıyor. Charlie'nin bakışları üzerimde geziniyor. "Sana neden söylemedim?" sorusunu tekrarlıyor.

"Evet," diyorum, sıcak öfke bir an için beni ateşliyor. "Sebebin bencilce olduğu konusunda açık konuşmanı anlıyorum ve bunu takdir ediyorum, ama neden bana o pisliğin davranışlarının görüntülerine ihtiyacın olduğunu söylemedin? Onu alaşağı etmek için hep birlikte bir plan yapabilirdik."

Oscar, "Sana yardım edeceğimi biliyorsun, kardeşim." der.

Charlie gözlerini kırıştırıyor, gözleri bende. "Görüntüleri bir adamı kovdurmak için kullandığımı bilseydin şovu yapacağından emin değildim. Bu riski göze alamazdım."

Kaslarım sertleşiyor. "O zaman neden Ernest'i kendin çekmiyorsun? Neden *bütün* bu belgesel serisine katlanıyorsun, Charlie?" Sesimi sabit tutuyorum ama sıcaklığın ipliğini bile duyabiliyorum.

"Sana nedenini söyledim zaten," Charlie'nin gözleri yumuşar, neredeyse incinmiştir. "Ernest'i filme almamın Oscar'a ne faydası olacak? Hiçbir şey."

Bencil ve özverili. Oda bir an için ayıldı. Ve ben hatırladım.

Born into Fame'in pilot bölümünde çalışmak bana hayatımın en büyük fırsatını verdi. Aşk buldum. Mevsimler gibi gelip geçen anlık bir aşk değil.

Ekran karardığında bile devam eden bir aşk buldum.

Charlie'nin belgesel dizisi beni Oscar Oliveira ile bir çarpışma rotasına soktu. Cinselliğimle ilgili uzun zamandır bastırdığım duygularım ve kafa karışıklığımla yüzleşmemi sağladı.

Charlie koltuk değneklerine daha fazla yaslanarak bana şöyle diyor: "Ve bu görevi başarabilsem bile. Ernest kötü biri ama tam bir moron değil. Beni her gördüğünde en kötü davranışlarını bastırıyor." Bakışlarını yumuşatıyor ve samimi olduğunu anlıyorum.

Charlie kimseye numara yapmaz.

"Hâlâ şovu yapmak istiyorum Jack," diye ifade ediyor. "Bu değişmedi."
Hala şovu yapmak istiyorum.

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi ama tüm duvarlar üzerime üzerime geliyor. "Filme devam etmeyi kabul etmenin tek nedeni *benim için*. Bu artık bir ortaklık gibi gelmiyor Charlie. Seni sömürüyormuşum gibi geliyor."

"Sana izin veriyorum."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Bu* kesinlikle beni daha iyi hissettirmiyor. Charlie insanların onu dövmesine izin veriyor. Kendi hayatını önemsemediği için kendini acıya teslim ediyor. Bunu kendi yararına kullanacak türden bir yapımcı olmak istemiyorum. *Ben önemsiyorum*. Belki de ona yeterince değer veriyordumdur.

Empati. Onu kaybetmeyin. Kullanın.

Onu kaybetmek istemiyorum. İstemiyorum işte.

Charlie bu projeyi bitirdiğimi görmeli. Bitmemiş ve hurdaya çıkmış pilotlar diyarına gönderdiğimi. Hemen dedi ki, "Lütfen şimdi karar verme. En azından bir düşün."

"Charlie'ye katılıyorum," diyor Oscar. "Highland, uzun bir gece oldu. Kelimenin tam anlamıyla kafanı çarptın ve kendini bayılttın. Sadece bir gün izin al. Belki birkaç gün daha."

Korkusunu duyuyorum. Benim için. Hayallerim için.

Her şey yerle bir olursa tüm bunlar ne anlama gelir? Henüz bu sorunun cevabını bulamadım. Tek bildiğim, bunun kendi programımı yapmak için tek ve yegane fırsatım olabileceği. Charlie kadar ilginç ve zorlayıcı bir konuya sahip olmak.

CHARLIE, ben korumasıyla bir an geçirirken dairemde kalmayı kabul ediyor.

Yan yana, bacaklarımız oturma odamın penceresinin dışındaki binamın yangın merdiveninin metal ızgaralarından sarkıyor. Oscar ve ben bir paket su ısıtıcısı mısırını paylaşıyor ve aşağıdaki Philadelphia'yı izliyoruz.

"Biliyorum," diye başlıyorum, "iyi bir kardeş olmadığını düşünüyorsun, Os." Gözlerimiz güçlü bir vuruş için kilitleniyor. "Ama kendine bakmakta ve Yale'e gitmekte haklıydın. Ne istediğini ve kim olduğunu bulmakta haklıydın ve Quinn de nasıl hissediyorsa öyle hissetmekte haklı. Umarım artık içini açmıştır.

ve onun zorbalığa uğradığını biliyorsun, terapi ikiniz için de daha iyi olacak." Sıcak bir gülümseme gösterdim. "Oliveira kardeşlere inanıyorum."

Oscar burnunu çekiyor, sonra "Bana bir iyilik yap, Highland." diyor. Bir su şişesi kapıyor. "Bir dahaki sefere bana moral konuşması yaparken beni uyar ki patlamış mısırdan boğulmayayım."

Gülüyoruz.

Ağzını pazusuyla siliyor ve başını sallıyor. "Oliveira kardeşlere ben de inanıyorum."

Bir kolumu beline doluyorum. Gece havasında asılı kaldıklarında ayak bileği benimkine sürtünüyor ve bu sakinleştirici. Şehirde Oscar'la birlikte olmak. Kaotik bir geceden sonra bile -hayır, *özellikle* kaotik bir geceden sonra.

"Charlie'ye Viyana'daki görüntüleri yayınlamamı isteyip istemediğini sordum," diye itiraf ediyorum Oscar'a, bir avuç tatlı su ısıtıcısı mısırını yuttuktan sonra.

"Asansördeki görüntüler mi?" diye soruyor. "Evet." Başımı salladım.

"Dur tahmin *edeyim, evet, havalandır* dedi."

Oscar doğru tahmin ederdi. Kısa bir nefesle başımı sallıyorum. "Evet. Tam olarak onun sözleri, *istersen göster. Umurumda değil.*" Kafamı sallıyorum, çelişkideyim. "İnsanların onunla ilişki kurmasını, hatta onu savunmasız bir halde görmesini istediğinden emin değilim. Bunu kendisi için yapmıyor. Bunu benim için yapıyor."

Ve yine, yanlış hissettiriyor.

"*Buna ihtiyacım var* demesini istiyorsunuz," diye fark ediyor Oscar.

"Evet." Ona bakıyorum. "*We Are Calloway'in bir* parçası olmayı seviyorum çünkü insanların genellikle nefretle boğulan gerçeklerini büyütmeye yardımcı olabiliyorum, ancak bu pilot, bu şov, benim hırşımdan başka bir amacı varmış gibi hissettirmiyor."

"Bu çok mu kötü?" Oscar merak ediyor. "Vazgeçmek zorunda değilsin."

Gözlerinin etrafındaki sert çizgileri inceliyorum. Ona daha sıcak bir gülümseme gönderiyorum. "Nesin sen, başarısız olmamı görmekten mi korkuyorsun?"

"Evet, öyleyim." Sırıltısı endişenin gölgesinde kalıyor. "Bu gece kendi asansörüne hapsolmuş gibisin ve bundan kurtulmana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Ona baktığımda, Oscar bana baktığında -kürek çekiyormuşum ve sörf tahtamın üzerinde ayağa kalkmak üzereymişim gibi hissediyorum. Başarısızlık düşündüğüm kadar yıkıcı değil. Çünkü ne olursa olsun, o hiçbir yere gitmiyor.

"Sana sahibim, değil mi?" Nefes alıyorum.
"Bu bir soru bile değil, Long Beach."

Peki korkacak ne var?

İri eli çenemi kavlıyor, ben de boynuna sarılıyorum. Dudaklarımız kayıyor, özlem dolu bir öpücük bekliyor.

"Henüz karar verme," diye fısıldıyor Oscar. "Üzerinde uyu."

"Yatağında olduğun sürece," diye gülümsüyorum dudaklarına karşı.

O da sırtıyor. "Oh, orada olacağım. Merak etme, meu raio de sol."

Oscar'la geçirdiğimiz bu anda endişe çok uzakta.

OSCAR OLIVEIRA

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Charlie kaleyi oynatmamı izleyerek soruyor. Parmağını şakağına götürerek oyunumu inceliyor.

"Evet, bildiğimden oldukça eminim."

Charlie, özel bir etkinlik için halka açık bir bahçe konservatuarının kapanması için ödeme yaptı.

Etkinlik: Satranç.

Oyuncular: Charlie Cobalt ve Oscar Highland-Oliveira.

Bunun özel bir durum olduğunu söylemek isterdim ama gerçekten bu ayda en az bir kez oluyor. Konservatuarın müdürü diğer konukların ne zaman geleceğini sormayı bile bıraktı.

Etrafımızı kırmızı gül çalıları sarıyor ve satranç takımı beyaz demir bir masanın üzerinde duruyor. Sanki Frances Hodgson Burnett'in *Gizli Bahçe'sinin* ortasına düşmüş gibiyiz.

Jack'in film çekmesi için harika bir yer olurdu. Bir de bana bak, sanki prodüksiyondaymışım gibi çekim yerlerini düşünüyorum. Zaman ne kadar değişmiş. Ben nasıl değiştim.

Daha iyisi için. Hiç şüphe yok.

"Yaklaşan balede olacak mısın?" Charlie şövalyesini hareket ettirirken soruyor. Karnavaldaki kavgada üç kaburgası kırıldığı için sol tarafına hafifçe bastırıyor.

"Kesinlikle." Tahtayı inceliyorum. "Neden olmayayım ki?" "Daha fazla izin alacağını söylemiştin."

Tam olarak söylediğim şeydi: *Charlie, seninle daha sık ilgilenecek bir geçici görevli bulacaksın.*

Ama haksız değil.

Daha fazla mola vereceğim. Daha fazla izin. Kendim, kocam, erkek ve kız kardeşlerim için. Artık bu kadar sıkı çalışmayacağım ve bu karar Charlie'nin dvlmesinin ardından geldi. Zamanlamanın farkındayım Oliveira. Ama artık biliyorum ki kötü ya da iyi zamanlama diye bir şey yoktur.

Sadece bize verilen zaman.

Charlie'nin bu habere üzüleceğini düşünebilirsiniz ama o mutlu. Bir yıl boyunca onun emrinde çalıştığımdan beri bunu benim için istiyordu. Onun için endişelenecek miyim?

Her lanet gün.

Müşterime, "Biraz izin alacağım ama ne zaman olacağını sylemeyebilirim," diyorum. "Sana nasıl hissettirdiğini biraz tattırmak için. Buna ne dersiniz?"

Gülümsüyor, içten bir gülümseme. "Kulağa sıkıcılığın tam tersi gibi geliyor."

"Böyle düşüneceğini biliyordum." Bir piyonu kaydırıyorum. "Ve ben hâlâ senin 7/24 korumanım, Charlie. Bu değişmeyecek, tamam mı?"

Bir an için kaşlarını çatıyor. "Hâlâ arkadaşım mısın?"

Biz hiç arkadaş olmadık. Bu kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Charlie sözlerine şöyle devam ediyor: "Jack hâlâ *şöhretler Doğuyor'a* devam etmek isteyip istemediğini söylemedi. Sebebim yüzünden zgn olduğunu biliyorum. Sadece bunun aramızdaki şeyleri değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum."

Zihnim ikimizin yaşadığı her şeyi gözden geçiriyor. Birlikte ziyaret ettiğimiz tüm kıtalar. Paylaştığımız tüm öğle yemekleri, akşam yemekleri ve uçak yolculukları. Oynadığımız tüm satranç oyunları ve konuştuğumuz tüm diller. Onu ve mutluluğunu ne kadar nemsediğimi.

Benimkini ne kadar önemsediğini.

İkimiz de birbirimize aşık olmak istiyorduk ve o benim ulaşamayacağım bir kapıyı amama yardım etmeyi başardı.

Bariz olanı inkr etmeye devam etmek duygusuzca görünüyor. "Her zaman arkadaş kalacağız," diyorum ona.

Gözlerine bir gülümseme yayılıyor ve sonra sıradan bir hamleyle piyonumu ele geçiriyor. "Umarım Jack hâlâ şovu yapar," diyor. "Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu benim için de bir anlam ifade ediyor."

İ ekiyorım ve kralımı kaydırıyorum. "Evet, ama bence bu senin ya da benim istediğimden daha büyük bir şey." Sarı-yeşil gözleriyle buluşuyorum. "Eğer bu işi kazıyarak bitirirse, o kadar çok ortalıkta olmayacak." Bazı

anları kaçırmak beni üzüyor,

ama artık Charlie'yi çekmiyorsa bunun olabileceğini biliyordum. "Özellikle de *We Are Calloway*'de zar zor yer aldığın için."

Charlie gülümser. "Sadece bana sor, Oscar." "Neyi sorayım?" Zar zor naz yapmaya çalışıyorum.

Başımıza gelecekleri bildiğimiz için gülümsüyoruz. "Pekâlâ Charlie," diyorum daha büyük bir gülümsemeyle. "*We Are Calloway*'de daha fazla yer almayı düşünür müsün?"

Charlie daha da sırtıyor. "Kameraların etrafta olmasından nefret ediyorsun. Her zaman yoluna çıktıklarından şikayet ediyorsun."

"Bundan hâlâ nefret ediyorum," diye gülüyorum. "Ama onu seviyorum."

"Aşk," diye mırıldanıyor Charlie hüzünlü bir gülümsemeyle, neredeyse özlemle. Keşke. Keşke bir gün onun için o kapıyı açmaya yardım edebilsem.

Böylece hayatının aşkına daha geç değil daha erken ulaşabilir.

Şöyle soruyor: "Benim *We Are Calloway*'de daha fazla yer almamla Jack'in pilot bölümle devam etmesi arasında ne fark var? Her iki senaryoda da beni çekmeye devam edecek."

Ben de kafamda aynı soruyu sordum. "İşte bu yüzden senin ve benim gibi adamlar," dedim Charlie'ye, "yapımcı olmamalı."

Dudağı kıvrılıyor. "Ahlak duygusundan yoksun olduğumu mu söylüyorsun?" *Evet.* "İkimizin de hataları olduğunu söylüyorum," diyorum ona. "Kontrol et."

Bu sabah Maximoff ile H.M.C. Philanthropies hakkında bir konuşma yaptı. Ernest'in şirketten resmen ayrılmasıyla, yönetim kurulu Charlie'yi geçici CEO olarak atadı. Ama Charlie'nin bu pozisyonda kalmak gibi bir isteği yok.

Maximoff'a "İstiyorsan senindir." dediğinde oradaydım. İstemiyorsan, rolü dolduracak başka birini bulabilirsin. Bu sonsuza dek yapmak istediğim bir şey değil."

Maximoff yavaşça başını salladı. "Bunu düşünmek zorundayım." "Düşüneceğini biliyordum," dedi Charlie gülerek. "Bunu gerçekten benim için mi yaptın?" Maximoff merak etti.

Charlie bir an durakladı. "Hem evet hem hayır." Omuz silkti. "Ernest'ten nefret ediyordum ve gitmesini istiyordum. Ama aynı zamanda... şirket senin. En başta asla kovulmamalıydın ve gidişatı düzeltmemek bir trajedi olurdu."

Maximoff ona sarıldı ve uzun bir süre sarılmaya devam ettiler. Farrow ve ben rahatlamış bir bakış paylaştık çünkü müşterilerimiz birbirleriyle

barış içindeydi. Aşkın her türlü, her türlü ve büyük dozda dramadan sonra yenilmez,

Tek yapmak istediğim kendimi iyi hissettiren, uyuyamadığım, gece boyunca şarkı söylemek için kıcımlı uyanık tutmam gereken bir aşkla çevrelemek.

Bahçede Charlie'nin satranç tahtasını incelemesini izliyorum. İnsanların görmediği o yumuşak anlar. Charlie'ye değer verdiğim anlar. Bu yüzden onun yolunu bulacağına inanıyorum.

İki basit hamlede şahını kolaylıkla savunuyor. Gözleri bana döndü. "*We Are Calloway'de* daha sık yer almaktan memnunum. Ama kişisel bir videografi projesi için seyahatlerimi filme alma teklifi hâlâ geçerli," diyor Charlie. "Muhtemelen kabul etmeyeceğini biliyorum çünkü bir kanalla anlaşmak istiyor. Ama teklif masada."

Bunun kendisi için gerçekten istediği bir şey olup olmadığını ya da sadece benim çalışma programımın Jack'inkiyle çakışmasına yardımcı olmaya çalışıp çalışmadığını sormuyorum.

Fark etmez çünkü Jack'in bunu kabul edeceğinden şüpheliyim.

"Ona haber veririm," diyorum. "Bir şey daha var. Bir fikrim var ama yardımına ihtiyacım olabilir." Jack için yapmam gereken bir şey var. Diğer tüm seçenekler gibi bunu da kabul etmeyebilir. Ama en azından hayal teknesindeki delikleri onarmaya ve onu kıyıya geri döndürmeye çalışmaktan kendimi alıkoymayacağım.

"Dinliyorum." Charlie vezirini oynatıyor ve şahıma bakıyor. "Şah mat" diyor.

O kadar da kızgın değilim. Dürüst olmak gerekirse, Charlie'ye karşı satranç oynamayı seviyorum.

Beni yenebilen tek kişi o.

JACK HIGHLAND

"YAKTIM."

Oscar göz kırpıyor. "Yine mi geldin?"

"Yaktım, Os," diye tekrarlıyorum fısıltıyla. "Sanki şu anda ofisimdeki çöp tenekesinde bir kül yığınıymış gibi." Bale için perdeler henüz çekilmemişti ama biz hâlâ Charlie'nin locasında oturuyoruz. Bir sıra altımızda dinlemiyormuş gibi yapıyor.

"Hepsi mi?" Oscar yüzümü inceleyerek soruyor.

Philly, New York, California, Fransa, Grönland ve Avusturya'da birlikte geçirdiğimiz tüm günler. Çıtır çıtır yandı. En zor kısmı buydu. Anılarımızdan bazılarını yaktığımı bilmek.

Ama artık *Born into Fame*'i çekmiyorsam görüntüleri saklayamam. Birinin eline geçebilecekken Charlie'nin video kliplerini saklamak güvenli değil. Ve o kişi benimle aynı hislere ya da niyetlere sahip olmayabilir.

"Hepsini yakmadım," diye fısıldadım, dürüst olmak gerekirse.

"Charlie'nin olmadığı bazı görüntüleri sakladım." Ona gülümsüyorum.

Anlıyor. "Görüntülerimizi saklamışsın." "Evet."

Oscar sırtıyor ama dudakları titriyor. "Bunu bitirmek senin için sorun değil mi?"

Charlie ve kendim hakkında çok şey öğrendim. Yapmak istediklerim konusunda sınırlarımla karşılaştım ve işte tam burada. Onun gibi kendine zarar veren, hayatının görülmesi konusunda çok kayıtsız olan birinin etrafında bir dizi yapamam.

Pilot bölümü bitiriyorum. Onun etrafında kendi şovumu yaratma fikrini bitiriyorum.

"O değil," diyorum Oscar'a. "Ve zaten bana istediğimi verdi. Sadece beklediğim gibi değil."

Eğiliyor ve bir öpücük alıyor, bizi birbirimize karşı eriten bir öpücük ve perdeler yükselmeye başlarken geri çekiliyoruz. Eli benimkinde kalıyor.

Göğsüm kabarıyor ve *Romeo & Juliet* gösterisine gülümsüyorum. Zar zor da olsa izliyorum. Güçlü bir beklenti duygusu içimi sarıyor. Buraya nasıl geldiğimizi hayal etmeden duramıyorum.

Oscar Highland-Oliveira'ya nasıl aşık oldum.

Sanki biri hayatımızın videosunu *oynatmış* gibi. Her yerdeyiz. Kalbine doğru flört ederken ve arzuladığım şeyi ele geçirmek için fırsat üstüne fırsat geçirirken büyük bir işkence yavaş yavaş yaşıyor.

Sarhoş bir gecede nasıl evlendiğimizi.

Fesih hala aramızdaki mecazi masada duruyor.

Kafamda, Charlie'nin görüntüleriyle birlikte çoktan çöpe gitti.

Bu adamla evli olmadığım bir gelecek yok.

Ama bunu Oscar'a ifade etmedim ve balede bana baktığında bile nabzım hızlanıyor. O anlardan birini "Anladım" diye fısıldamak için kullanıyorum.

Gözleri daha uzun süre benimkilerde kaldı.

"Ben panseksüelim," diye nefes alıyorum, hissettiğim şeyin bu olduğunu bilerek. Cinsiyeti ve cinsiyeti ne olursa olsun insanlara cinsel ve romantik olarak ilgi duyuyorum. Bu etiketi kendim olarak seçtiğim için huzurluyum ve biliyorum çünkü bunu aynada kendime söyledim.

Ve kendimi mutlu hissettim.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor, gözlerinde gurur var. "Seni gerçekten seviyorum."

Duygular bana çarpıyor. Oscar'ın bunu söylemesini beklemiyordum. Gözümün kenarını sildim. Daha çok gülümsüyorum.

Benim için siliyor, sonra sessizce kucağına bir portakal kutusu koyuyor. Tiyatroya vardığımızda Audrey Cobalt'ın ona verdiği bir tane.

Gülmesini engellemeye çalışıyor.

Bunu yaklaşmak için bir sebep olarak kullanıyor muyum? *Tabii ki kullanıyorum.* Oscar'a doğru eğildim, kutunun içindeki kurabiyeleri gördüğümde dudaklarım kalktı.

"Ne kadar da tatlı," diye daha parlak gülümsüyorum.

İçinde bir kahkaha daha barındırıyor. "Bu sefer kendini aştı."

Sırlı bir şekerli kurabiye alıyorum. Turuncu krema bir bardak portakal suyuna benzeyecek şekilde sıkılmış ve *Highveira* kelimelerini düzgün bir pembeyle karalamış.

Gemimizin adı.

Ünlülerin dışında da hayranlarımız var. Bana ve Oscar'a duyulan sevgi arttıkça nefret azaldı ve kimse ailemden, kardeşimden daha mutlu değil. Annem işe giderken Highveira tişörtleri bile giyiyor. FaceTime'da bana gururla gösterdi.

Oslie hayranları hala var, ama artık ilişkimin etrafında daha güçlü bir hayran kitlesi var. Hepsi bir video yüzünden.

Sadece bir tanesi her şeyi değiştirdi.

Paparazziler Oscar'ın beyzbol şapkamın etrafında dönüp beni öperken görüntülerini yakaladı. Sırıtiyorduk ve kışını tokatlamış olabilirim. İnsanlar bunun "gerçek" olduğuna karar verdi.

Portakal suyu başlıkları ve afişleriyle hayran siteleri açıldı. O & J- baş harflerimiz.

"Hayranlarımız var," diyorum kurabiyemi ısıtırken.

Gözleri salonu tararken fısıldıyor: "Hâlâ bir numaralı hayranın olduğumu unutma Highland."

"Senin olduğumu unutma, Os."

Onun eli benimkine kayıyor, benimki de onunkine. Sırıtişlarımız büyüyor ve *Romeo & Juliet*'e odaklanmaya çalışıyoruz. Tüm Hales, Meadows ve Cobalt'lar bugün burada, bazıları diğer kutulara dağılmış durumda. Bazıları orkestra bölümünde oturuyor. Leo Valavanis hasta olduğu için yok ve Beckett belki de tüm sezon boyunca tek kez Romeo rolünü üstleniyor.

Ailem de burada.

Ve kardeşimi. Oscar'ın ailesiyle birlikte. Karanlık tiyatrodaki gölgeleniyorlar. Hepsi kendi localarında, baleyi izliyorlar. Sonunu bekliyorlar.

Yine de, bu benim için gerçekten bir son değil.

Yapı, bakış açısına bağlı olarak her yeredir. Tiyatrodaki bazıları için bugün yükselen eylemdir. Diğerleri içinse düşüş.

Belki de Charlie gibi insanlar için sonsuza dek başlangıçta takılı kalmıştır. Ve bu da her şeyin hayal kırıklığı.

1. Perde, 2. Sahne, Capulet ailesi bir baloya ev sahipliği yapar. Sahne balerinlerle doludur ve

Güm!

Biri düşüyor.

Seyirciler toplu bir nefes alıyor. Oscar şahin gözlerle Charlie'ye daha çok bakıyor ve arkasına yaslandığı sandalyesinin ayaklarını bıraktığını fark ediyorum. Öne doğru eğildi.

Genç balerin hızla ayağa kalkıyor. Yüzünü gölgeleyen utancı görebilecek kadar yakınız. Aceleyle, hiçbir şey olmamış gibi dansa devam ediyor. Yanındaki kızlardan daha kısa görünüyor.

Charlie geri dönüp bize fısıldıyor, "Kim o?"

Ellerimi serbest bırakmak için yediğim kurabiyeyi ısıırıyorum ve programa göz gezdiriyorum. Oscar cep telefonundan onun adına dair gizlilik sözleşmelerini kontrol ediyor. Beckett burada çalıştığından beri dansçıların geçmiş güvenlik kontrolleri yapıyor.

Oscar önce onu bulur. Öne eğilir ve fısıldar, "Roxanne Ruiz. On sekiz yaşında."

Charlie sadece öne dönüyor, ama ben onun gülümsemesini yakalıyorum.

İkinci Perdedeki o *küçük* aksaklığa rağmen, bale ayakta alkışlanarak sona eriyor ve Beckett ile diğer dansçılar için sahneye pembe çiçekler atılıyor. Seyircilerden ıslık sesleri duyuyorum ve bunların Jane Cobalt ve Daisy Calloway olduğuna neredeyse eminim.

Lobi.

Tüm salon boşalmaya başlarken hepimiz lobide Beckett Cobalt'ı bekliyoruz. Güvenlik birkaç kişiyi çıkışa yönlendiriyor. Calloway kardeşlerle daha fazla selfie çekmek istiyorlar.

Oscar, tam ortada duran Charlie'nin yanında kalıyor. Bilerek. Bunu ondan ben istedim.

Ter içinde kaldım. Limon aromalı bir emici açıp ağzıma attım.

"Bu gömleğe bayıldım," diyor Oscar, giydiğim beyaz düğmeli gömleği göstererek. *Onun* düğmeli gömleği. Herkes resmi kıyafetler içinde. "Benden daha kaç tane çalacaksın, Long Beach?"

"Muhtemelen hepsi," diye genişçe gülümsüyorum, emici yanağıma dayanıyor. "Geri mi istiyorsun?"

"*Evet* desem bile bir daha göremeyeceğime dair bir his var içimde."

"Bu doğru değil," diyorum daha büyük bir nefesle. Emiciyi ağzımdan çıkarıyorum ve Oscar alıyor. Emiciyi dudaklarının arasından geçiriyor.

Daha çok gülümsüyorum. *Bu çok sıcaktı*. Sinirlerim yatışmaya başladı. "Neden bu doğru değil?"

"Birlikteyiz, Oscar. Kıyafetlerini tekrar göreceksin."

Sırıtişı yumuşayıp daha ciddi bir hal alıyor. Bu komik çünkü ağzında bir enayi var ve enayi Oscar Oliveira'ya özgü bir şey değil.

"Onlar artık yarı benim." diye ekliyorum. Oscar gülüyor.

Lobi şu an gerçekten boş. Sadece tanıdık yüzler, herkes sessizce sohbet ediyor. SFO köşede gülüyor. O kadar dikkatli olmak gerekmiyor, görünürde yabancı yok.

Patlamış mısır makineleri gürültüyle durur. Donnelly tezgâha atlayıp bir torba doldurmaya başlıyor.

Jesse zümrüt koltuklardan birinden bana el sallıyor. Annem Louis Vuitton çantasından mendillerini çıkarmış bile. Oliveira ailesi ortada bizi görmek için daha fazla dönüyor. Farrow, Maximoff, Ripley, Jane ve Thatcher konuşmayı bırakmış, programları ellerinde bize bakıyorlar.

Calloway kardeşler ve kocaları bile izliyor. Oscar'ın kaşları çatılır. Fark eder.

Bu maskaralığın uzun sürmesi için çok dikkatli.

Şaşkın gözleri üzerime dikildiğinde ona "Oscar" dedim. "Jack?"

Emici hala ağzında.

Sonraki kelimeler içimde derinlerde bir yerlerde varmış ve çok uzun zamandır serbest bırakılmak istiyormuş gibi gülümsüyorum. "Seninle tanıştığımda hayatımı asla yeniden yazmıyordum. Yeniden yazma diye bir şey yoktu Oscar, çünkü her zaman böyle yazılması gerekiyordu. Seninle olmam gerekiyordu. Senin de benimle olman gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin anlamı yok."

Gözleri cam gibi.

Devam ediyorum, "Seni seviyorum. Dünyayı dolaşan Oscar'ı seviyorum. Flörtöz Oscar'ı, taktiksel koruma Oscar'ı, atıştırmalık canavarı Oscar'ı seviyorum" -herkes gülüyor ama ben onun kahkahalarına, benimki gibi akan neşeli gözyaşlarına tutunuyorum

-"Bir numaralı hayranım Oscar, seksi Oscar, çok zeki Oscar, ölümüne dost Oscar, iyi bir kardeş Oscar, güneş doğduğunda beni öp Oscar, biricik Oscar'ım... hayatımın aşkı Oscar."

Başını sallıyor, bunalmış, yanaklarımız duyguyla ıslanmış.

"Sen benim her şeyimsin Oscar."

"Siktir, Highland." diye bağırdı. Emiciyi çıkarıyor, beni yaklaştırmak üzereyken dizlerimin üzerine düşüyorum. Ailemizden ve arkadaşlarımızdan burnunu çekme sesleri duyuyorum.

"Oscar Felipe Highland-Oliveira. Senin her parçanı seviyorum." Elini elime aldım ve cebimden bir yüzük çıkardım. "Benimle evlenir misin?"

"Benimle evli kalma şerefine nail olacak mısın?"

Lobide bir fısıltı topluluğu dolaşıyor ama ben Oscar'ın tepkisinde kayboluyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, emiciyi omzunun üzerinden atıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Evet," diyor. "Sen *benim* her şeyimsin Jack."

İçimde balonlaşıyor. Sanki havada süzülüyorum, güneş parlıyor
Biz.

Ruhani bir güçle öpüşüyoruz, bu evliliği birlikte sağlamlaştırıyoruz.

Muhtemelen kafaları çok karışık olsa da herkes bizi alkışlıyor. I Onlara zaten evli olduğumuzu söylemedim ama evlenme teklif etme bahanesiyle onları öğleden sonraki *Romeo & Juliet* gösterisine davet ettim.

Oscar uzaklaşıyor ve bana fısıldıyor, "Şimdi bunu nasıl gerçekleştirdiğine dair detaylara ihtiyacım olacak."

Ona her şeyi anlatabileceğim iki saatlik Philly yolculuğunu dört gözle bekliyorum. Nadiren şaşırın bir adamı şaşırtmak zordur ama imkansız değildir.

"Yüzüğün hâlâ bende, Os." Parmağına takmama izin vermiyor.

"Bu senin."

"Evlenme teklif etmek için seninkini almadım..."

Pantolonunun cebini karıştırıyor. Benimkinin aynısı olan yüzüğünü çıkarıyor. Beyaz altın. Üç küçük elmas.

I.

Sevgi

ler.

Sen.

Burnum alevleniyor, içimde daha fazla duygu toplanıyor. "Onu yanında mı taşıyordun?"

"Yanımdan hiç ayrılmadı, Highland." Bana yüzüğünü uzattı. Ben de benimkini.

Duygular aramızda yuvarlanıyor. Hala yere diz çökmüşken, gümüş yüzüğünü parmağına geçiriyorum. Soğuk kordonu parmağıma geçirdiğinde, sonunda gerçekmiş gibi hissediyorum.

Evliyim.

Jack Arizona Highland-Oliveira.

Sanki kendi yazdığım hayat bu. İstedğim hayat. Peşine düşmekten korktuğum ama düştüğüm için içimdeki her şeye şükrettiğim.

Tekrar öpüşüyoruz ve birlikte ayağa kalkıyoruz. Aileler etrafımızı sarıyor. Tebrikler, *ne zaman, nereden* sorularıyla birlikte etrafımızı sarıyor,

Nasıl?

Oscar'ın ailesi Portekizce konuşuyor ama gülümsemeleri ve moral veren ses tonlarıyla aynı tebrik cümlelerini kurduklarından eminim.

Lola'mın elini saygıyla alnıma götürüyorum ve "Mano po, Lola" diyorum. Sonra kolumu Jesse'ye doluyorum.

Farrow Oscar'a sarılır ve sırtarak şöyle der: "Seni sinsi herif. Nasıl oldu da onunla evlendin?" Donnelly Oscar'ın omuzlarını sarsıyor ve SFO'nun geri kalanı kocamın etrafında toplanıyor. Erkek ve kız kardeşleri kendi sırtışları ve övgüleriyle ona daha da yaklaşıyorlar.

Maximoff, Jane ve Sulli gelip bana sarıldılar. Kulaktan kulağa gülümsüyorum ve Cobalt'lardan sunumum ve konuşmam için en iyi notları alıyorum.

"Kusursuz," diyor Audrey.

İnsanları seviyorum, seviyorum, *seviyorum*. Onları filme alıyorum çünkü onları seviyorum. Hepimiz insanız.

Oscar elini kaldırır. "Pekâlâ, pekâlâ! Çatı katına döndüğümüzde Highland'le nasıl evlendiğimizi hepinize anlatacağız." Farrow'a bakar. "Bize evlenme sonrası bir nişan partisi düzenliyorsun, değil mi?"

Farrow sırtıyor. "Nereden bildiğini sorardım ama-"

"Ben her zaman on adım öndeyim," diye bitiriyor Oscar. Herkes yavaş yavaş binadan çıkmaya, çatı katına doğru hazırlanmaya başlar.

Gitmeden önce Jesse'yi durdurdum. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Evet." Jesse kendini tutamaz. Konuşmaya başladı. "Anneme evlendiğini söylemediğine inanamıyorum. Düşündüğümde daha büyük bir asiymişsin, Kuya."

Gülüyorum.

"Kızgın falan değiller," diye devam ediyor. "Bence bu seni onların *en sevdiği* çocuk olarak sağlamlaştırıyor çünkü ben bunu büyük bir tepki çekmeden asla yapamazdım."

Yanına dirsek atıyorum. "En sevilen çocuk olarak gücümü iyilik için kullanacağım." "Tek istediğim bu," diye gülümsüyor Jesse.

Hiçbir şey için onun yazını çalmaktan nefret ediyorum. *Born into Fame* diye bir şey olmadığı için özgeçmişine yazamıyor. Jesse bana on kere bu deneyim için mutlu olduğunu söyledi. Benimle geçirdiği zaman için.

Ama kardeşime daha iyi bir fırsat vermek istiyorum.

"Son senenin geri kalanında hafta sonları ne kadar meşgul olacağını düşünüyorsun?" Ona sordum.

Jesse omuz silkiyor ama gözlerinde umutlu bir ışık belirliyor. "Hiç meşgul değilim. Yüzde sıfır. Bir şey çıkmazsa tabii?"

"Sulli babasının eski rotalarında serbest tura başlamak istiyor," dedim ona.

Sulli bu planını dün babasının doğum günü partisinde ailesine açıkladı. Tepkiler oldukça karışık, herkes onun yeni hedefini tam olarak desteklemiyordu. Daha önce de serbest tırmanış yapmıştı ama Ryke Meadows'un tırmandığı her dağı fethetmek (koşum takımı olmadan, ipsiz) yüce ve tehlikeli. Hatta beni bile korkutuyor.

Devam ediyorum, "*We Are Calloway* için onu filme almam gerekecek ve yüzde yüz on güvendiğim bir asistan işime yarayabilir." Çünkü tırmanışını filme almak tırnak ısırtan, sinir bozucu bir çile olacak.

"Bu benim, değil mi?" diye soruyor,
hâlâ umutlu. Gülümsüyorum. "O sensin,
Utoy."

"*Biz Calloway miyiz?*" diye soruyor inanamayarak. "Bir DAK yapımına katılmama izin mi vereceksiniz?"

"Sadece hafta sonları," diyorum. "Ve annemle anlaştık, eğer okulunu aksatırsa hemen bitecek-"

Bana sarıldı.

Kollarımı küçük kardeşime doluyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor
gömleğimin içine.

Ayrıldık. Herkes gitmeye başladı ve ben Kara Dul'un yolcu koltuğuna oturdum. Oscar direksiyonda.

Yola çıkmadan önce Oscar soruyor: "Orada herkese evli olduğumuzu söylemekte bir sakınca görmedin mi? Oslie taraftarlarının evlilik hakkında söyleyebilecekleri konusunda hiç tereddüt etmedin mi?"

"Tereddüt yok." Gülümsüyorum. "Tek istediğim senin benim kocam olduğunu haykırmak. Gerçekten, bunu iki saat boyunca pencereden dışarı haykırabilirim. Neden içimde tutayım ki?"

Daha büyük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Evet, bu cevapla kesinlikle yaşayabilirim." Oscar müziğin sesini açtı.
"Devam edelim, Highland."

Arabayı sürüp en sevdiğim grubu dinliyoruz. Ellerimiz koltuklarımızın arasında kenetlenmiş, avazımız çıktığı kadar şarkı söylüyoruz. O diğeriyle direksiyonu kavırıyor, benimki de arabayı ritme uyduruyor. Bakışlarımız her ritimde sevgiyle, güçle kenetleniyor.

Onun sevgisi beni her dalganın variline taşıyor. Çoktan sörf tahtasına çıktım.

Bu duyguları yaşıyorum. Kıyıya doğru sürüyorum.

OSCAR OLIVEIRA

Çatı katında güneş batıyor. Portakallar gökyüzünden süzülüyor ve ışınlar en muhteşem adamın üzerine düşüyor.

Bu doğru, kocam.

Evlilik sonrası nişan partimiz hala tüm hızıyla devam ediyor, ancak Philly silüetinin arkasında güneşin batışını izlemek için bir saniyeliğine kaçtık .

Kenara doğru gidiyorduk ama elini tuttum. Onu havuzun yanında durdurdum. Mavi suyun üzerinde bir donut şişme tüp süzülüyor.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Kaşlarını çatıyor ve bana doğru dönüyor. Gömleklerimizin düğmeleri açıldı. Küçük kız kardeşim şişeyi çok sert salladığı için onun kinde acı sos lekeleri var.

Daha ateşli olamazdı. Ya da kafası daha karışık. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Gülüyorum. "Hiçbir sorun yok. Bu gerçekten de hayatımın en güzel günü." Bunu hissettiğini biliyorum çünkü gülümsemesi binlerce wattlık bir güzellikte. "Ama sana söylemek istediğim bir şey muhtemelen senin radarında değil ve ben de bunu ortaya atmak istedim."

"Tamam," diye başını salladı. "En iyi atışını yap, Oscar."

Ona söylediğim sözler karşısında sırttım. "Charlie kişisel videografi projesinin hâlâ masada olduğunu söyledi. Sen bir şey söylemeden önce, bunun neden cazip olmayacağını biliyorum. Bir şov yaratmak istiyorsun ve *We Are Calloway*'in sezon dışı dönemlerinde kişisel bir proje üstlenmek mantıklı değil."

"Seninle dünyayı dolaşacak mıyım?" diye soruyor büyüyen bir gülümsemeyle.

Beni boğuyor. "Evet, yapardın."

"O zaman tamam. Bazı videografi projelerini üstleneceğim. Eğlenceli olur." "Dahası da var."

Kaşlarını çatıyor, dudakları düşüyor. "Ne demek *daha fazla*?"

"Bu benim en iyi atışım değildi, Long Beach. Tekrar ateş edeceğim."

Omuzlarını tutuyorum. "Kamerada olmak istiyorum."

"Os-"

"Sana anlatmama izin ver," diyorum. "Hayatlarımız, aşkımız. Sen ve ben, Oscar ve Jack'in -en seksi koruma ve en çapkın film yapımcısı-başrolde olduğu bir belgesel mini dizinin yaratıcısısın. Nasıl birdenbire ünlü olduğumuzu."

Elini başına götürdü, şok olmuştu. "Kameraya mı çıkmak istiyorsun? Neden?" Mantıklı olan tek bir cümle var.

Aklıma sadece bir tanesi geliyor.

"Basta ikaw," şimdi onun sözlerini kullanıyorum ve tercüme ediyorum, "seninle olduğu sürece, çünkü o sensin."

Beni daha yakına çekiyor, kollarımız birbirimizin omuzlarında. "Bunu bir kanala sunmam gerekecek. Önce bir pilot bölüm çekmemiz gerekebilir... İstemeyebilirler."

"Ama sen yapardın?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "Hiç şüphe yok." O büyüleyici gülümsemesiyle ekliyor: "Mükemmel bir konuşmaydı Oscar. Gösteriyi satın alırdım."

"Evet, kanal da öyle düşündü. Doğrudan TV'ye çıkıyoruz."

Nefesi kesilir, yüzü düşer. "Ne...? Diziyi sen mi sundun? Kanalla görüşmeyi nasıl başardın?"

"Charlie. Bir Amerikan tanrısıyla arkadaş olmanın faydaları. Bir korumadan daha fazla etkisi var."

Jack işliyor, gülümsemesi bastırılmış ve yükseldikçe yükseliyor. "Şimdi kamerayı sana çevirdiğimde ne diyeceksin?"

"Ben senin deneğinim, Highland. Ve bunu bilerek en *keyifli* hayatı yaşayabilirim."

Canlı bir öpücüğün içine çekiliyoruz. Eller yüzlerde, göğüs göğüse. Ve güneş biraz daha alçalıyor. Kucaklaşmamızın üzerinde parlıyor ve çatıdaki yürüyüşümüze devam etmek için ayrılıyor.

Kenara yaklaştığımızda, Jack şakacı bir şekilde kollarını arkadan omuzlarıma asıyor. Ben de geri uzanıp boynuna sarılıyorum. Tekrar öpüşüyoruz ve yanıma gelmeden önce kıcıma şaplak atıyor.

Gölüyoruz. Gölümsölüyoruz ve sonra tuğla tarafına ulaşılıyoruz.

Tekrar güneşe bakıyoruz. Philly silüetine. Kollarımız birbirimize dolandı.

Jack ile farklı şehirlerde, farklı ölkelerde, farklı kıtalarda güneşin batışını ve doğuşunu izledim. Ve her seferinde, sanki günü kovalıyormuşuz, geceye yetişiyormuşuz gibi hissediyorum. Ama şu anda, dünya bizimmiş gibi hissediyorum. Sevginin muazzam bir kutlaması gibi.

Mutluluk. Ailelerimizin ve arkadaşlarımızın kahkahalarını duyuyoruz ve gözlerimiz birbirimize dönüyor. Eğilip öpüşürken ışınlar neşemizi aydınlatır.

Sonsöz

1 HAFTA SONRA

JACK HIGHLAND

OSCAR, şu anki favori Filipin atıştırmalığı olan Nagaraya orijinal kraker fındıklarını bir paketten çıkartıyor. Geçen hafta daha hafif bir cips olan ekşi krema ve soğanlı Piattos'tu.

"Bunun ses kalitesini bozmayacağından emin misin?" diye soruyor, oturma odama kurduğum softbox'lardan birinin altına girerek. "ünkü gerekirse atıştırmalıklardan kurtulabilirim."

Gölüyorum. "Ciddi misin?"

"Bundan şikâyet edebilirim ama yapacağım." Gözleri gözlerime gömölüyor ve ben bir anlığına koyu kahverengilerin içinde kayboluyorum. Belgesel dizimiz *Suddenly Famous için* bugün ilk röportajı çekiyoruz. Kapalı set. Sadece biz. Ve bunun büyük bir olay olduğunu biliyorum. Hayatlarımızı dünyayla paylaşmak için ilk adım. Bunu bana o verdi.

Bir tane.

Ben bir şovun yaratıcısıyım - bizim hakkımızda bir şov ve ruhum daha kamera çekilmeden filmde kök salmış durumda.

Kasesini sallıyor. "Yani karar?"

"Fındıklar sende kalsın."

Hafif bir imayla sırtıyor ve ben de elimi kâseye daldırıyorum. "Bu gerçek bizi göstermekle ilgili. Ayrıca, paranın satın alabileceği en iyi ses ekipmanına sahibim."

"Bir milyarderle evlendiğim için gerçekten etkilendim." Göğsüne dokunuyor.

Ona gülümsedim.

"Ama o güven fonunun bir kısmını daha büyük bir daire için harcamak isteyebilirsin, Highland. *Hala buraya* sığmıyorsun."

Bom kollarından birini yeniden ayarlarken gülüyorum. "Güven fonum olduğunu bildiğine göre neden bu dairede yaşıadığımı hiç sormamana şaşırdım."

Kanepeye öküyor, kâse kucağında. "Sormama gerek yoktu. Nedenini anladım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Long Beach, beni çok şaşırtabilirsin ama sen benim kocamsın. Artık o kadar da büyük bir sır değilsin." Onun pürüzsüz güveni

beni içine çekiyor. Kıvrıkcık saç telleri alınına değiyor ve onları geriye doğru tarıyor. "Çok fazla çalışıyorsun. Çoğu zaman ya DAK ofisindesin ya da bir çekimde. Kafanda, sadece duş alıp sızmak için buradayken bir ayakkabı kutusundan terfi etmek için büyük bir neden yoktu muhtemelen."

Gülümsemem yüzümü acıtıyor. Sadece Oscar'ın beni tanıması değil, bunun arkasındaki kesinlik. Sanki kafasında yanılıyor olabileceğine dair hiçbir şüphe yokmuş gibi.

"Ama daireyi yenilemeyi düşünüyordum." Kameralardan birinin arkasına geçip odağı ayarlıyorum. Oturma odasının etrafına yerleştirdiğim üç farklı kamera bana farklı çekimler sağlıyor.

Gözleri açılıyor. "Sonunda tavan vantilatörünün seni bayıltacağından mı endişeleniyorsun? Çünkü buraya ilk adımımı attığımdan beri o şeye bakıp duruyorum."

Yumuşak bir kahkaha attım, hâlâ ayaktaydım ve bom üzerinde çalışıyordum. "Hayır, sadece evli olduğumuzu düşündüm, dostum."

Yüzündeki mizah yerini sevmeye başladığım o ciddi tarafa bırakıyor. Atıştırmalık kasesini bir kenara bırakıyor ve tüm dikkati benim üzerimdeymiş gibi kolunu kanepeye doluyor.

"Açıkla, Long Beach."

"Biz evliyiz." Ellerimi açıyorum.

"Bunu zaten söylemiştiniz. Açıklama bekliyorum."

"Bekle," diyorum ve bunu uzatmak için bilerek kameranın ekranına bakıyorum. Ben odaklanmak, ayarlamak ve güzel yüzünün mükemmel bir şekilde çerçevelendiğinden emin olmak için tatlı zamanımı harcarken o bir ses çıkarıyor.

"Arizona, eğer kışını kaldırıp buraya gelmezsen."

Daha büyük bir sırtışa geçiyorum. Yalan yok, bana ne zaman Arizona dese, sanki eyaleti paketleyip bana bir hediye veriyormuş gibi hissediyorum.

"Geliyorum, ama çok hızlı değil," diyorum ona. Ayarları kilitlediğimde, kayda tıkladığımda ve yanındaki kanepeye çöktüğümde arkamda sırtışını hissediyorum.

Dizlerimiz birbirine çarpıyor, birbirimize dönüyoruz ve ikimizin de bir kolu kanepenin üstünde.

"Kayıt mı yapıyoruz?" diye soruyor.

"Evet." Gülümsüyorum. "İçimden bir ses en iyi gaf makarasının bizde olacağını söylüyor." "Açık ara." Bir kraker çiğniyor. "En iyi blooper makarası, en iyi şov,

en iyi balayı." Nişan ve düğün sonrası partimizde, çatı katındaki kütüphanede küreyi döndürdük ve rastgele balayı yerimizi bulduk.

İlk başta Pasifik Okyanusu'nun ortasındaydık. Tekrar döndük ve kendimizi karada bulduk. Dün Auckland, Yeni Zelanda'dan döndük.

Ve bunu kamerada söylemeliydim. Kameraya *hitap ediyor* olmalıyım. Röportaj için dosdoğru karşıya bakmalıyım. Ama bu da benim için aynı derecede garip. Objektifin diğer tarafında olmak.

Konuşmaya kaldığımız yerden devam ediyorum.

"İkimizin de seyahat etmemizi gerektiren işleri var, bu da birlikte *yaşamayı* hiç konuşmadığımız anlamına geliyor," diyorum ona. "Çünkü bu bizim gibi erkekler için ne anlama geliyor? Zaten birlikte yaşıyoruz, değil mi? Philly'deyken burada uyuyoruz. New York'tayken senin stüdyonda uyuyoruz. Nerede olduğumuzu bilmediğimiz zamanlarda da orada uyuyoruz."

Oscar gülümsemesine engel olamıyor.

Bu işin nereye varacağını kesinlikle biliyor.

Devam ediyorum, "Bu yüzden, kocalar olarak birlikte yaşadığımızı gerçekten *hissetmemizin* tek yolunun dairemi satmak ve Philadelphia'da birlikte bir yer almak olacağını düşündüm. Hiç orada olmasak bile, yine de bizim olur." Gözlerine bakıyorum. "Kulağa nasıl geliyor?"

Başını sallıyor. Aramızdaki sevgi kabarıyor. "Geleceğimize benziyor. Ben oradayım."

Oscar'ın gözlerindeki ışığı bu saniyede, bu mükemmel zaman diliminde yakaladığı için kameraya minnettarım.

Bizim Gibi Büyüleyici'yi okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ! Umarız Oscar ve Jack'in romantizmini beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz ve zamanınız varsa, lütfen Amazon'da veya kitabı satın aldığınız perakendecide bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar çok yardımcı oluyor!!! Ayrıca, Facebook okuyucu grubumuz [Fizzle Force](#)'a gelip övgüler yağdırabilirsiniz!

Bizim Gibi Serisi'nin bir sonraki kitabına hazır mısınız? Sullivan Meadows'un romantizmi nihayet burada! Bizim [Gibi Vahşi](#)'de Akara ve Banks'e aşık oluşunu izleyin. Banks Moretti'nin POV'unda bonus bir sahne için kaydırmaya devam edin!

BİZİM GİBİ VAHŞİLER - KİTAP 8

MFM ROMAN

Akara & Sulli & Banks

Oscar & Jack'e veda etmek istemiyor musunuz? Maximoff, Farrow, Jane ve Thatcher'dan daha fazlasını mı arzuluyorsunuz? En sevdiğiniz karakterleri tekrar ziyaret etmek ve nerede olduklarından haberdar olmak isteyen türden bir okuyucuysanız, Patreon'umuz tam size göre! Tüm favori karakterlerinizi (yan karakterler de dahil!) içeren Like Us serisinin tamamından bonus sahneler, podcastler ve sahne arkası parçacıkları var. Ve yeni içerikler yayınlanıyor... Her. Tek. Ay! Hepsi [Patreon](#)'umuzda mevcut!

Patreon'umuza kaydolmak, geçmişteki tüm bonus sahnelere (200.000 kelimedenden fazla materyal - 2 kitap boyutunda!), Podcast'lere ve ekstralara ve ayrıca ayın yeni içeriğine erişmenizi sağlar.

Bu seriye sadık kaldığınız ve 7. Kitaba kadar geldiğiniz için tekrar teşekkür ederiz! Bu dünyada çok daha fazlası var ve...

BONUS SAHNE Banks'in POV'una ve gelecek olanlara bir göz atmak için
sizlerle paylaşmak için!

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

Banks Moretti - Key West House

Bu bonus sahne, Farrow ve Maximoff'ın Bekarlığa Veda partilerinin olduğu gece, Bizim Gibi Güçlü'nün 26. ve 27. Bölümleri arasında yer almaktadır. Bu geceden daha fazla bonus sahne için Farrow, Maximoff, Jane ve Thatcher'ın POV'ları [Patreon](#)'umuzu ziyaret edin.

BANKS MORETTI

Yaş 29

Bizim Gibi Büyüleyici'nin başlamasından 1 ay önce

Her zaman en iyi kararları ben veriyormuşum gibi davranmayacağım. Nadiren kardeşim gibi, Akara gibi zor kararlar vermek zorunda kalıyorum. Ve sadece bana söyleneni yapma ve elimden geldiğince yardım etme lüksüne sahibim. Büyük resmi düşünmek zorunda değilim. Tüm takımı, adamları. Ben çarkın bir dişlisiyim ve bu benim için yeterli.

Ben sadece hayattaki sıradan zevkler için yaşıyorum. Ağız sulandıran o antrikot, migrenimin şakağımı testereyle *kesmediği* bir sabah, kollarımda güzel bir kadın.

Bunların hiçbirisi bugün şanssız kıcıma düşmedi.

Ama Thatcher ve Akara'ya kıyasla bu gece çok fazla dikenli telden kaçtım. Bu yüzden tüm SFO, artı

Maximoff, bodrumdaki oyun odasında toplanıyor. Herkes Farrow'un gece kulübündeki bekârlığa veda partisinden sonra Oscar'ın burnunu delmesi için hazırlanıyor. Ben de Akara'yla bodrum katındaki barda takılıyor ve en iyi arkadaşımın soğuk biranın tadını çıkarıyorum.

"Kenevir ya da ipek ip," diyor Akara, elinde bir Yards Ale ve omzunun üzerinden gevşekçe sarkıttığı telsiz kulaklığıyla bana doğru dönerek. "Kemerden daha sıcaktır ve doğru düğümlemezse iz bırakmaz. Yani eğer sonunda bir çürük oluşursa, yanlış yapıyorsunuz demektir."

Kulaklığım da omzumda, sesi kısık. "Hangi düğümler?"

Birkaçını sıraladıktan sonra, "Islak olmadığı sürece içine girmeyin - ve kurumadan önce beş dakika süren hafif ıslaklıktan bahsetmiyorum. Titriyor olmalı ve damlamaya doğru ıslanmış olmalı."

Birkaç kez başımı salladım. "Hiçbir kızı kuru kuru sikmeyeceğim." Bir yudum alıyorum. "Ona acı çektirmektense aletimden bir santim ısırmasını tercih ederim."

Akara birasını kaldırır. "Bunun şerefine."

Bağlanmak isteyen geçmişteki bazı ilişkilerden bahsettikten sonra yatak başı destekleri hakkında konuşuyorduk. Geçmişte, kesinlikle güvenlik öncesi günlerde, Akara kimseyle paylaşmadığı bir yatak odasında kızları becerme şansına sahip oldu. Şifonyer çekmecesine ip saklayabiliyor.

Hayatım boyunca çoğunlukla ev arkadaşlarım oldu, bu yüzden nerede seks yapacağım konusunda yaratıcı olmak zorundayım ve nereye gidersem gideyim kış cebimde kırk fit kenevir ipi taşıyorum.

Bunu ona söylediğimde güldü. "Hey, ailemin havuz evine gizlice girebildiğim günleri özleyorum, dostum." Akara birayı gülümseyerek yutuyor. "Çok kolaydı." Bakışlarımız hafifçe oyun odasının ortasına kayıyor, Oscar bilardo masasının üzerine zıplıyor.

En parlak ışık o masanın üzerindedir ve Donnelly yeşil kumaşın üzerinde durup lambanın pirinç zincirini tutarak ışık huzmesini Oscar'ın yüzüne yönlendirir.

Farrow, Donnelly'nin Key West'e getirdiği piercing kitini incelerken Thatcher ve Maximoff sessizce konuşuyor ve Quinn kanepede gözlerini ovuşturuyor, güç uykusundan uyanıyor.

Tam telefonunu kontrol ederken Akara'ya bakıyorum. "Sulli sana mesaj attı mı?"

"Hayır." Gözleri kararıyor ve telefonunu cebine atıyor. "Yasal. Owen'ın işine son verildi."

"*Bunun* şerefine içeceğim." Biramı bitirdim. Çoğumuz sahilde gördüğüm şeyin -Maximoff üzgündü- Farrow'a vuran sıcaklıkla ilgili olması gerektiği sonucuna vardık. Gizem çözüldü. Ben burada düzenli bir Scooby-Doo'yum.

Akara benim boş kutumu kendi kutusuyla tokuşturuyor ve içkisinin kalanını bir dikişte geri atıyor. "Düğümü görmek ister misin?" Hiç kullanmadığım düğümü kastediyor.

"İstediğimi biliyorsun." Bir dahaki sefere fırsatım olduğunda, bir daha kemer kullanmamayı tercih ederim. Deri bileklerine battı, tek gecelik bir ilişkiydi ve bir iz görür görmez, bağlayıcıyı iki saniye içinde çektim.

Akara boş kutusunu barın üzerine koyar, botundaki bağcığı çözer ve bağcığı kullanarak düğümü göstermeye başlar.

İzliyorum ve soruyorum, "Annen nasıl?"

Ne zaman Akara'nın ailesinden bahsetsem, yüz hatlarına bir gölge düşüyor ama bu beni sormaktan alıkoymuyor.

"Aynısı." Dantelde bir ilmek yapıyor. "Son ameliyatı iyiydi."

Başımı salladım ve onu süpürdüm. Kasları gerilmişti ve gözleri düğüme odaklanmıştı. Ta ki bana bakıp, "Thatcher sana daha önce söyledi mi bilmiyorum ama muhtemelen düğünden sonra babanı aramayı planlıyorum" diyene kadar.

Bunun içime işlemesine izin verdim ve bira kutumu fırlatarak çöpe attım. "Kardeşim bunu bana henüz söylemedi. Muhtemelen *asla işe yaramayacağını* söylediğimi duymak istemedi."

İyi bir tavsiye kaynağı olduğum söylenemez, ancak bu arada sırada dört sent değerindeki düşüncelerimi sunmayacağım anlamına gelmiyor. Ve bazen yanıldığımdan daha fazla haklı olduğumu düşünmek istiyorum.

Akara bir dantel halkası daha yapar. "*Hiç* duymadığımda, *bir yolunu bulurum*." "Bu yüzden sen aramaları yapıyorsun ve ben dinliyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama bir yolunu bulmamı istemiyor musun?"

Başımı sallamak istiyorum ama gerçek bu hareketi kısa kesiyor. "Donanmayı bıraktığını göremiyorum. SEAL acemilerini eğitiyor. Neden Philly'ye dönüp *geçici* korumalarla vakit geçirmek istesin ki?"

"Ödeme." Akara bana düğümü gösteriyor. "Ona Coronado'da aldığından daha iyi para veririm."

Thatcher ilk olarak babamızı şirkette işe alma fikrini ortaya attı. Kitsuwon Menkul Değerler'in geçici personeli ve gelecekteki 7/24 korumaları eğitmek için yardıma ihtiyacı var ve babamızın askerleri eğitme deneyimi var.

"Ben olsam paramı ona harcamazdım," diyorum arkadaşşıma. "Ama bu sadece benim." Belli ki Thatcher farklı düşünüyor. Bu ilk anlaşmazlığımız olmayacak.

Akara siyah saçlarını eliyle itiyor ve parçalar hâlâ alnına düşüyor. Tam konuşmak üzereyken merdivenler aniden gıcırıyor. Sulli bodruma doğru yürürken kafalarımız dönüyor. Arkasında başka kimse yok.

Herkes Sullivan Minnie Meadows'a bakıyor.

Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalktı. Sulli'nin bu gece kendini savunduğunu ve sınırlarını çizdiğini görmek çok ateşliydi. Öfkesi kısmen arkadaşşıma yönelik olsa bile.

Boxer şort ve dar bir atlet giymiş, koyu kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmış. "Hey..." diyor belirsizlikle. "Herkes ne yapıyor?" Hepimiz onun bir şeyleri kaçırmaktan nefret ettiğini biliyoruz ve çoktan mutfağa doğru bakmaya başladı bile.

Sanki buradaki erkeklerle mutfaktaki kızlar arasında gidip geliyor. Fırında pişen keklerin tatlı kokusunu alıyorum.

Maximoff Farrow'u işaret ederek kuzenine "Oscar'ın burnunu delmek üzere" der.

"Gerçekten mi?" İçeri doğru yürüyor. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Evet, nasıl yapılacağını biliyor musun Redford?" Oscar gergin görünmeden söylüyor.

Donnelly sırtıyor.

Belki Farrow daha önce kendi vücudunu delmiştir.

Farrow, Oscar'a gözlerini devirir. "Kımıldamay kes, dostum."

"Hâlâ öyleyim. Hâlâ duruyorum." Oscar bilardo masasında arkasına yaslanır ve kımıldamaz.

Farrow ambalajı yırtarak açıyor ve içinden delici bir iğne çıkıyor.

Sulli, Maximoff'a yaklaşmakla Akara ve benim yanıma gelmek arasında bocalıyor.

Akara onu buraya

yönlendiriyor. O

tereddüt ediyor.

Birbirimize bakıyoruz. Evet, Akara'nın hâlâ bir çukurdan çıkarılması gerekiyor. Uzanıp kutudan yeni bir bira alıyorum, künyem göğsümde şingirdiyor.

"Kafası karışmış görünüyor," diyor Akara nefesinin altında. Adını haykırmasına iki saniye kalmıştı.

Başparmağımdaki köpüğü yalayarak yeni bir bira kutusunun kapağını açıyorum. Gözleri bir an bana dikiliyor ve ben de tehditkâr görünmemeye çalışıyorum. Ama ben altı-yedi yaşındayım ve genellikle iyi miktarda ciddiyet giyerim. Thatcher *Alessio* Moretti kadar değil ama yansımamı gördüm. Ve çatık kaşlı bir orospu çocuğu gibi görünebilirim.

Sulli'nin bir bana, bir Akara'ya, bir de Maximoff'a bakıp durmasını izliyorum. Kuzeninın Farrow'la ileri geri konuştuğunu görünce, hâlâ ona bakan tek erkek olan bize doğru yönelmeye karar veriyor.

"Hey." Sesi gergin, kare şeklindeki çenesi daha da gergin. "Bira ister misin?" diye sordum. "Su?"

"Kendim alabilirim." Yapılarımızın arasına giriyor ve başımızı çevirip eğilip yerdeki çantadan bir su şişesi çıkarmasını izliyoruz.

Akara'nın bir eli telsizinde. "Hâlâ kızgın mısınız?"

"Evet... sayılır, sanırım. Bilmiyorum. Olmamak çok zor..." Yüzü buruşuyor ve tekrar ayağa kalktığı anda bakışlarımızdan kaçıyor ve bandajlı eliyle su şişesinin kapağını çevirmekte zorlanıyor.

Akara elini uzatır. "Bırak beni, Sul-"

"Ben hallederim," diye tersliyor.

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor ve neredeyse güleceğim. Tamam, gerçekten gülüyorum.

Siktir et.

Bana daha şaşkın bakıyor.

"Akara'ya zorluk çıkarmayı bırakmalısın, denizkızı. Bu benim işim."

Akara beyzbol şapkasını tersten takıyor. "Haksız değil." Sesi hafif ama endişesi hâlâ Sulli'nin üzerinde.

Yaklaşıyor ve tam aramızda duruyor. "Çok komik." Şakayla karışık önce onun koluna, sonra da benim koluma vuruyor ve bu garip bir vuruşla sona eriyor.

Akara, inkar ettiği ve öyle olduğunu düşündüğü kadar onun "kardeşi" değil ve onu kesinlikle lanet olası adamlardan biri olarak görmüyorum.

Yüzü kızarıyor ve mırıldanıyor, "Burada olmamalıyım. Ne bok y i y o r u m ben?"

Akara araya girerek, "Hey, sadece konuşuyoruz Sulli. Bu *iyi bir şey*. Konuşmak, işleri yoluna koymak. Arkadaşlar böyle yapar."

"Arkadaş mı?" diye soruyor, sanki erkek arkadaşı hakkında bir sır sakladıktan sonra onun bu unvanı hak ettiğinden hâlâ emin değilmiş gibi.

Ona "Seni burada seviyoruz." diyorum. Bir elimi kısa bir süreliğine başının arkasına koyuyorum ve dudaklarının arasından nefes nefese bir ses çıkıyor.

Göğsü inip kalkıyor ve yeşil gözleri benden Akara'ya kayıyor. Sanki yüksek yapılarımızın arasında durduğunu yeni fark etmiş gibi.

Vücuduna bakıyorum. Sikeyim beni. Kaslarım esniyor ve göz ucuyla Akara'ya bakıyorum. O da benim gördüğümü görüyor.

Meme uçları sertleşmiş.

Belli belirsiz, atletine doğru bastırıyorlar. Kanım daha da yükseliyor. Halka açık bir yerde olsaydık, Sulli'yi *halkın* görüşünden ve kamera lenslerinden engellerdik.

Akara meme uçlarına bakıyor, sonra bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. Sanki onu tahrik etmişim gibi.

Yüce İsa, onu bilerek tahrik etmedim.

Geçici muhafızlar telsizden konuşurken Akara kulaklığını takıyor. "Sana bir ceket getirmemi ister misin?"

Sanırım "*Göğüslerime bakmayı kesmeni istiyorum.*" gibi bir şey söyleyecek.

Onun yerine başını sallıyor ve gözleri fark edilir bir şekilde kasıklarımıza dikiliyor. Ereksiyon olup olmadığımızı görmeye çalışıyor.

Kaşları çatılır, yine kafası karışır.

Başka bir yerde olsaydık ve erkek arkadaşı olmasaydı, elini tutar ve hissetmesine izin verirdim.

Sulli su şişesini açmak için pazularını ve vücudunu kullanır ve kapağı kendisi çevirerek çıkarmayı başarır. "Onunla ne yapıyorsun?" diye sorana kadar gergin bir sessizlik sürer.

Akara'nın elindeki ayakkabı bağını fark eder.

Akara ve ben sanki *ona söylemek istiyormuşsun* gibi bakışıyoruz.

Neden olmasın diye bir omuz kaldırıyorum. Genellikle onunla "kanka-güvenlik" yapar ve her zaman profesyonel bir ipte yürür.

Akara, "Kısıtlama düğümleri hakkında konuşuyorduk." diyor. "Ne için...?" Gözleri daha fazla şaşkınlıkla geriliyor.

"Seks," diyor.

"Yatak başlıkları." diye ekliyorum. Biramı bırakıp dudaklarımın arasına bir kürdan batırıyorum, başımın arkasında giderek büyüyen bir sızı hissediyorum.

Sikeyim bu migreni.

"Doğru, bunun, bilirsin, P-in-the-V aksiyonu olacağını düşündüm." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Güvenlikle ilgili olabileceğini düşünmüştüm. Birini kelepçelemek gibi. . . " Gözleri ping

Aramıza giriyor ve boynu kızarmış bir halde tekrar bakışlarımızı kaçırıyor. "Um... Ben gidiyorum..." Başparmağını omzunun arkasına sokuyor. Bir duvara doğru.

"Duvarın içinde kaybolmak mı?" Alay ediyorum.

Oraya bir göz atıyor. "Kahretsin... um, hayır. Demek istediğim... bilirsin, ne demek istediğimi bilmiyorum, ama..." Sanki kaçmak üzereymiş gibi gözleri açılıyor.

"Barış için geldik," diyor Akara gülümseyerek.

"Öyle mi?" Onu artık tanımiyormuş gibi omuz silkiyor.

Gülümsemesi kayboluyor. "Sul."

"*Sulama* beni, Kits. Kızgın olmaya hakkım var."

"Öylesin," diye kabul ediyor. "Sadece benden sonsuza dek nefret etme."

Yüzünü buruşturdu. "Senden nefret etmiyorum... edemezdin..." Bana bakıyor, sanki barda kulağına fısıldadığım şeyi hatırlıyormuş gibi.

Sulli'ye dedim ki, "Akara sana asla zarar vermez. O sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Sen de beni bütün gece, bütün gün itip kakmaya çalışabilirsin. Ama ben yedi santim daha uzunum ve seni omzumun üzerinden atabilirim."

Son kısmı söylediğimden beri, sanki bunu rekabetçi bir şekilde test etmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

"İyi miyiz?" Akara tam burada, şu anda soruyor, endişesi hâlâ onun üzerinde.

Başını sallar. "Bilmiyorum." Sulli bir yudum bile alamadan suyun kapağını kapatmaya çalışıyor ve yardım etmemize izin vermiyor.

"Acıyor mu?" Akara bandajlı elini soruyor ve tam bunu söylediği anda başıma bir ağırlık saplanıyor.

Yüce Tanrım.

Bir gözümü kapatıyorum ve dikkat çekmeden şakağımı ovmaya çalışıyorum. "O kadar da değil." Sulli düşünceli bir şekilde iyileştirici avucuna bakıyor. İstiyorum ki

Ona en azından erkek arkadaşının Akara'nın bekarlığa veda partisinde olmasından şikayet ettiği için bok çuvalı olduğunu kabul edebileceğimizi söyleyin.

Birlikte gitmişler gibi değil. Adam Farrow için oradaydı. O Maximoff için oradaydı.

Ama bence bunu zaten biliyor. Yoksa en başta ondan ayrılmak için bu kadar acele etmezdi. Sulli'nin hakkını vermeliyim, oyun oynamıyor.

Will büyük bir pislik hareketi yaptı ve kadın onun önünü kesti.

"Bana hayalet mi gönderiyorsun?" Akara merak ediyor. "Hiçbir mesajıma cevap vermedin."

"Oldukça boktan bir his, değil mi?"

Akara kaşlarını çatıyor. "Soğuk davrandığım için benden intikam almak için beni görmezden mi geliyorsun?"

"Hayır. Bunu yaptım çünkü sana ne söyleyeceğimi bilemedim... ve belki de bir iki güne ihtiyacım var..." Bunun üzerine, kelimenin tam anlamıyla kaçır. Odadan dışarı, merdivenlerden yukarı.

"Sulli!" diye sesleniyor, peşinden koşmasına bir saniye kala.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Maximoff kuzeninin peşinden koşmaya başladı bile. Sulli'nin kaçtığı yere doğru gözden kaybolmadan önce bana ve Akara'ya keskin kenarlı bir Hale bakışı gönderiyor.

Bu ailelerin Maximoff'a sahip olmalarına sevinmemin bir milyon numaralı nedeni. Ailenin parçaları toplaması, bir korumanın parçaları toplamasından farklıdır. Bazen bir koruma daha iyi olabilir ama bu durumda aile kesinlikle daha iyi.

Akara hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes alıyor ve sonra bana şöyle diyor: "Onarılamayacak kadar hasar görmüş gibi hissediyorum... ama ondan vazgeçemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kürdanımı ısııyorum. "Düşündüğün kadar kötü olmayabilir."

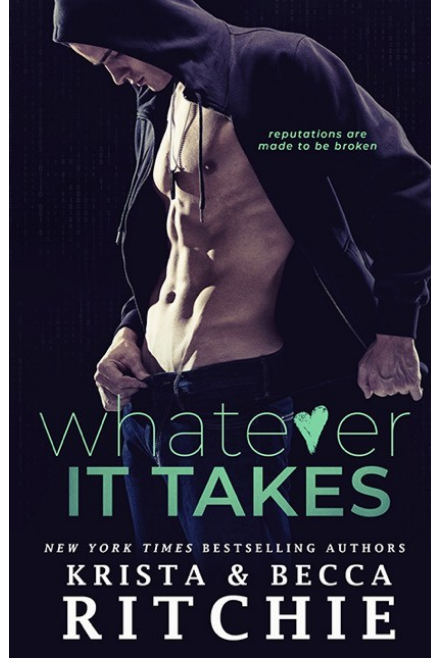
İşler bir portatif tuvalete doğru gitmiyor, ama nereye varacağını söyleyemem. Nereye gittiğini. Ama geleceği göremiyorsam bunun bir önemi yok.

Ben her zaman her şeye hazırım.

Bu bonus sahneyi okuduğunuz için çok teşekkürler! Banks, Sulli ve Akara'nın destansı MFM romantizmini [***Bizim Gibi Vahşi***](#)'de okumak için sabırsızlanıyoruz!

Bunun gibi daha fazla bonus sahne okumak istiyorsanız, [**Patron**](#)'umuza göz attığınızdan emin olun! Katılmak size [tüm bu bonus sahnelere](#) erişim sağlayacaktır ([tam liste için tıklayın](#)). Ayrıca her ay yeni içerik ve ekstralar yayınlanıyor! Patron'umuz, sahne arkası gönderileri ve tüm ekstra güzellikleri seven okuyucular için harika bir yerdir :D

KRISTA & BECCA'DAN OKUYACAK DAHA ÇOK ŞEY

NE GEREKIYORSA Yeni Yetişkin Romantizm

*Kendisine dokunulmasından hoşlanmayan utangaç bir duvar çiçeğidir.
Ona dokunmak için can atan kötü şöhretli bir adam.*

Bizim Gibi serisi ve daha fazla kitap için kitap duyurularını
kaçırmamak için [BÜLTENİMİZE](#) abone olduğunuzdan emin olun!

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

Bağımlı Serisi Kutu Seti

KÖTÜ ŞÖHRET DÜETİ

Nerede Olursanız

Olun Ne

Gerekirse

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik

Başlı Bizim Gibi

Büyüleyici

Bizim Gibi Vahşi

Bizim Gibi
Korkusuz Bizim
Gibi Rezil Bizim
Gibi Uyumsuz
Bizim Gibi Şanssızlar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour
Infini

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşı aşkını seviyorlar.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com

www.facebook.com/KBRitchie

www.instagram.com/kbmritchie

www.pinterest.com/kbmritchie

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:

[Krista & Becca'nın Patreon'una Katılın](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

Teşekkür

Her şeyden önce Lanie ve Jenn'e özel ve en derin teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz. Her ikiniz sayesinde bu kitabın yaratılmasına her zaman değer vereceğiz. En başından beri yanımızda oldunuz, bizi desteklediniz ve bize ve kitaplarımıza hayatta bir kez gelebilecek bir sevgi verdiniz. Filipinli-Amerikalı bir aile yazmak istedik çünkü ikinizi de seviyoruz ve Jack Highland'i sizin değerli katkılarınız ve yardımlarınızla hayata geçirebildiğimiz için çok onurluyuz. Siz ikiniz yıllardır bizim süper kahramanlarımız oldunuz ve her zaman geriye dönüp *Charming Like Us'a* bakacağız ve yaptığımız konuşmaları, grup sohbetlerini ve en çok sevdiğimiz iki insan hakkında daha fazla şey öğrenmeyi hatırlayacağız (bu siz ikinizsiniz!). Filipin kültürünüzü bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz. Like Us destanında sizin de parçalarınızın olduğunu bilmek en büyük hediye ve hazinedir. Gözlerimizi yaşıyor. Yıllar boyunca kesinlikle her şey için teşekkür ederiz ve umarız sizi gururlandırmışızdır.

Oliveira ailesini hayata geçirmemizde bize yardımcı olanlara çok teşekkür ederiz. Duyarlı okuyucumuzdan çevirmenlerimize kadar, katkılarınız ve uzmanlığınız için sonsuza dek minnettarız. Andressa'ya da sorularımızı yanıtladığı, güzel sanat eserleri yaptığı ve çok tatlı olduğu için teşekkür ederiz - kitaplarımızı bulduğunuz için çok şanslıyız!

Tüm hatalar ve yanlış beyanlar bize aittir.

Annemize editörlük gücünü ve sürekli desteğini esirgemediği için teşekkür ederiz. Sen olmasaydın kitaplarımız bu kadar büyülü olmazdı. Her güneş batarken ve doğarken sizi seviyoruz!

Marie'ye Fransızca çevirilerdeki yardımları için teşekkür ederiz. Kobalt İmparatorluğu'nun geleceğinden emin olmak için yanımızda olduğun için çok mutluyuz.

gelişmeye devam ediyor. Sen bir tanrıçasın.

Temsilcimiz Kimberly'ye bu kitabın seslendirilmesine yardımcı olduğu için teşekkür ederiz.

Oscar ve Jack'i sesli olarak dinleyeceğimiz için çok heyecanlıyız.

Kitap 7'de bu seri hakkında bağırmaya devam eden blog yazarlarına ve eleştirmenlere teşekkür ederiz. Bizim Gibi serisi hakkında konuşmak için zaman ayırmayı seçtiğiniz için sonsuza dek onur duyuyoruz. Hepinizin bu noktaya ulaşması bir rüya!

Fizzle Force'a, hayatımızda parlak bir nokta olduğunuz için teşekkür ederiz. Sevginiz, memleriniz ve düzenlemeleriniz en sevdiğimiz şeylerden bazıları ve kitaplarımızı bulduğunuz için çok minnettarız. Yöneticilerimiz Jenn, Lanie ve Shea'ya tüm harika desteğiniz ve bizi ve bu kitapları yükseltmek için yaptığınız her şey için haykırın. Teşekkür etmek asla yeterli değildir, ancak her zaman büyük bir ezici, teşekkür ederiz.

Patreon'daki patronlarımıza, tam zamanlı yazmamıza izin vererek hayallerimizi gerçekleştirdiğiniz ve aptal karakter seven kalplerimize bu dünyayı bonus sahnelerle genişletmek için bir yer verdiğiniz için teşekkür ederiz. Hayatımızı gerçekten değiştirdiniz ve oraya daha fazla içerik eklemek için sabırsızlanıyoruz! Kendinizi hazırlayın!

Ve son olarak, *Bizim Gibi Büyüleyici*'yi seçtiğiniz için siz okurlarımıza teşekkür ederiz. Bu kitap birçok nedenden dolayı bizim için çok özel ve ona ve Bizim Gibi serisine bir şans verdiğiniz için çok minnettarız. Sizlere bu dünyada daha fazla destansı romantizm sunmak için sabırsızlanıyoruz.